CHRISTOPHER REICH

Spionaj internațional, acțiuni teroriste
și tehnologie de înaltă clasă

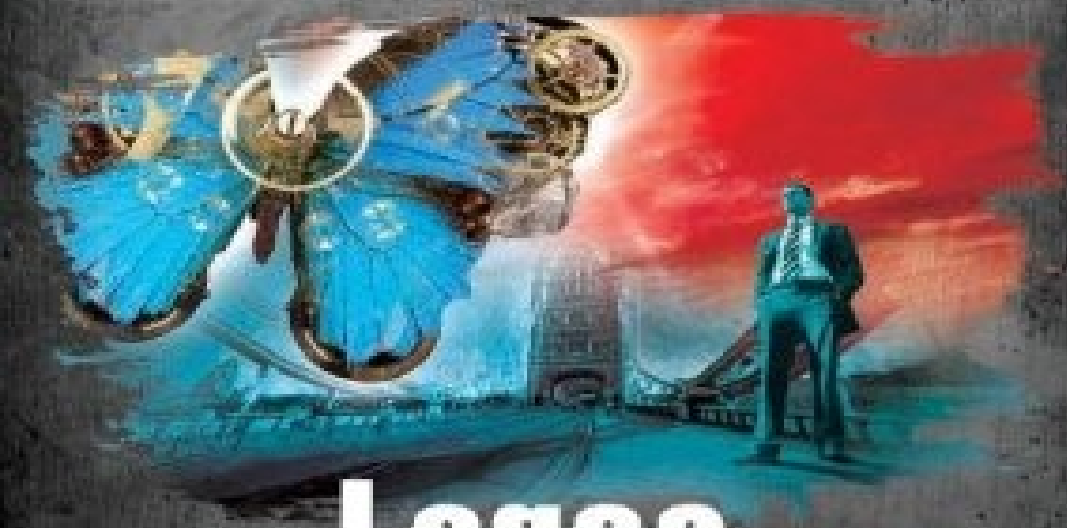

Legea conspirației

Christopher Reich este un autor american de thrillere de spionaj. Născut la Tokio în 1961, s-a mutat în Statele Unite în 1965. A urmat cursurile universităților din Georgetown și Texas, apoi a lucrat în Elveția în domeniul bancar, înainte de-a se hotărî să se reîntoarcă în Statele Unite și să devină scriitor. În prezent, locuiește în San Diego, împreună cu soția și cu cei doi copii. Printre romanele sale se numără Numbered Account și The Patriot Club (Clubul patrioților), amândouă bestselleruri New York Times. Cu cel de-al doilea roman a câștigat în 2006 premiul pentru cel mai bun scriitor internațional de thrillere.

De același autor, în colecția Thriller va apărea *Legea răzbunării:* un nou episod de spionaj internațional și o urmărire spectaculoasă de la un capăt la altul al Europei.

Christopher Reich
Legea conspirației

Prolog

Vântul rece mătura câmpia, purtând fluturele în tumultul lui. Ciudata insectă hoinărea în zbor, urcând, coborând în picaj, desenând în aer arcuri când mai joase, când mai înalte. Era un specimen superb, cu aripile colorate în galben viu și desenate cu negru pe dedesubt, și nu semăna cu nici un alt fluture din regiune. Avea și un nume neobișnuit: *Papilio panoptes.*

Traversă în zbor drumul de acces, apoi gardul electric și spiralele de sârmă ghimpată. Dincolo de ele se întindea un câmp cu flori sălbatice, de o uimitoare varietate și într-o bogăție de culori. Nicăieri nu se vedea niciun fel de construcție. Nicio casă, nicio baracă, nici o altă clădire. Numai movilițele de pământ proaspăt răvășit, abia vizibile sub coviltirul de flori, dovedeau că aici se lucrase nu demult.

În ciuda călătoriei lungi pe care o făcuse, fluturele ignoră florile. Nu se repezi să le sugă polenul parfumat și nici să le savureze nectarul dulce. Își sfida în mod straniu cel mai rudimentar instinct: nevoia de a se hrăni. Se înălță, în schimb, deasupra câmpului, părând să-și ia energia exclusiv din aer.

Și acolo rămase, fanion galben sclipitor pe fundalul cerului albastru intens. Nu se așeză pe nicio tufă de lavandă să se odihnească. Nu bău din niciunul dintre pârâtele vijelioase care coborau din munții maiestuoși și străbăteau în fugă câmpia fertilă, acoperită de iarbă. De fapt, nu se aventură nici măcar o dată în afara perimetrului de un kilometru pătrat precis delimitat de gardul electric. Se mulțumi să plutească peste câmpia împestrițată de flori, în zigzag, înainte și înapoi, zile în șir, nopți la rând, fără să mănânce vreodată, fără să bea, fără să se odihnească vreo clipă.

După zece zile, un vânt sălbatic, așa-numitul nashi, se porni dinspre nord. Trecu șuierând prin pasurile montane și se năpusti asupra câmpiei, întețindu-se, tot mai vijelios, și zgâlțâind totul în cale. Fluturele nu rezistă rafalelor neîncetate. Zborul disciplinat, monoton, din perimetrul împrejmuit îl uzase, îl făcuse vulnerabil. Un vârtej îl ridică, îl răsuci ca pe o frunză și îl trânti la pământ, zdruncinându-i trupul fragil.

Un paznic care-și făcea rondul pe drumul de acces zări ceva scânteind galben în praf și opri jeepul. Se apropie precaut, îngenunchind în iarba până la gleznă. Insecta nu semăna cu niciun fluture văzut de el vreodată. În primul rând, era mult mai mare. Avea aripile rigide, iar din învelișul mătăsos al corpului se iteau fragmente zdrențuite dintr-o folie metalică subțire ca hârtia. Toracele pufos fusese despicat și apoi prins la loc cu o sârmă verde. Stupefiat, paznicul îl ridică și-l examină mai îndeaproape. Asemenea tuturor celor care lucrau la uzină, era în primul rând inginer și abia apoi, fără prea mare tragere de inimă, și soldat. Ceea ce văzu îl făcu să se cutremure.

Înăuntrul toracelui erau instalate o minusculă baterie de aluminiu, nu mai mare decât un bob de orez, și, legat de ea, un transmițător cu microunde. Îndepărtând cu unghia degetului mare învelișul antenelor, paznicul scoase la iveală un mănunchi de cabluri din fibră optică, subțiri cât firul de păr.

„Nu”, își spuse, nevenindu-i să creadă. „Nu se poate. Nu atât de repede.”

O luă brusc la fugă către jeep. Mintea îi era inundată de cuvinte. Explicații. Teorii. Niciuna nu părea să aibă sens. Se împiedică de o piatră rămasă la suprafața pământului și se prăbuși în praf. Bolborosind nervos, se ridică și se grăbi spre mașină. Fiecare minut era vital.

Mâinile îi tremurau în vreme ce le raporta prin radio superiorilor:

— Ne-au găsit!

1

Jonathan Ransom îndepărtă gheața de pe ochelarii protectori și privi cerul cu atenție. „Dacă furtuna se întețește, se gândi el, o să dăm de belea.” Zăpada cădea tot mai deasă. Un vânt șuierător îi arunca gheață și pietricele în obraz. Vârfurile abrupte, familiare, care înconjurau valea alpină înaltă dispăruseră în spatele unei oști de nori amenințători.

Jonathan ridică un schi, apoi pe celălalt. Urca aplecat înainte. „Pieile de focă”[1] fixate pe dedesubtul schiurilor îi sporeau

[1] Sisteme adezive care, lipite pe talpa schiurilor, permit avansarea pe zăpadă. La origine, erau realizate din piei de focă veritabile, dar azi se folosesc fibrele naturale, sintetice sau mixte. (n.red.)

aderența la zăpadă. Legăturile de tută îi făceau pasul lejer. Era un bărbat înalt, de treizeci și șapte de ani, subțire în talie și spătos. Un fes strâmt de lână îi ascundea claia de păr încărunțit prematur. Ochelarii speciali adăposteau o pereche de ochi negri ca smoala. I se vedeau numai gura fermă și obrajii acoperiți de o barbă țepoasă de două zile. Purta o geacă veche de schi. Niciodată nu mergea pe munte fără ea.

În spatele lui, mai jos, Emma, soția lui, îmbrăcată într-un hanorac roșu și în pantaloni negri, înainta gâfâind, în ritm neregulat. Făcea trei pași, apoi se oprea. Încă doi pași și iar se odihnea. Abia trecuseră de jumătatea urcușului, dar ea părea deja extenuată.

Jonathan își întoarse schiurile perpendicular pe pantă și înfipse bețele în zăpadă.

— Stai pe loc, strigă el între palmele făcute căuș. Așteptă un răspuns, dar soția lui nu îl auzise prin șuierul vântului. Cu capul plecat, își continua mersul șovăielnic.

Jonathan coborî mergând pe o parte. Versantul era abrupt și îngust, mărginit pe o latură de un perete neted de stâncă, iar pe cealaltă – de o râpă prăpăstioasă. Mult în jos, cocoțat pe o coastă, satul Arosa din cantonul elvețian Graubünden se zărea cu intermitențe, apărând când și când de sub straturile grăbite de nori.

— Întotdeauna a fost atât de greu urcușul? întrebă Emma când Jonathan ajunse în dreptul ei.

— Data trecută ai ajuns mai repede decât mine.

— Data trecută a fost acum opt ani. Cred că îmbătrânesc.

— Da, ce să spun, treizeci și doi de ani. Un dinozaur în toată regula. Abia când o să ajungi de vârsta mea, o să simți cu adevărat declinul. Jonathan scotoci în rucsac după o sticlă de apă și i-o dădu. Cum te simți?

— Moartă de oboseală, zise ea, cocoșându-se peste bețe. Ar trebui să chemăm șerpașii.

— N-ai nimerit-o. Aici au gnomi. Sunt mai isteți, dar nici pe departe atât de puternici. Suntem pe cont propriu.

— Ești sigur?

Jonathan dădu din cap.

— Te-ai încălzit prea tare. Scoate-ți puțin fesul și bea cât poți de mult. O să te simți mai bine.

— Am înțeles, domnule doctor. Imediat.

Emma își scoase fesul de lână și bău însetată din sticlă.

Jonathan vedea în minte imaginea ei pe același munte cu opt ani în urmă. Fusese prima lor ascensiune împreună. El, chirurg debutant, întors din prima sa misiune în Africa, alături de organizația Medici fără Frontiere; Emma, ambițioasa logodnică englezoaică, pe care o adusese cu el. Înainte de plecare, Jonathan o întrebase dacă mai urcase înainte pe munte.

— Puțin, răspunsese ea. N-am făcut nicio ascensiune serioasă.

În scurt timp însă, și fără mare efort, ea îl lăsase în urmă și ajunsese în vârf, dovedind abilități de autentic alpinist. Fusese exact aceeași zi din februarie.

— Acum e mult mai bine, zise ea, trecându-și mâna prin părul castaniu răvășit.

— Ești sigură?

Emma zâmbi, dar ochii ei căprui erau agitați și încercănați de oboseală.

— Scuză-mă, spuse.

— Pentru ce?

— Pentru că n-am fost în forma în care ar fi trebuit să fiu. Pentru că am întârziat amândoi din cauza asta. Pentru că n-am mai venit cu tine în anii din urmă.

— Fii serioasă! Mă bucur că ești lângă mine de data asta.

Emma își înălță capul și îl sărută.

— Și eu.

— Uite ce e, zise el pe un ton mai serios. Lucrurile se cam înrăutățesc. Mă gândeam că poate ar fi bine să ne întoarcem.

Emma împinse sticla către el.

— Nici gând, băiete! Te-am întrecut o dată pe muntele ăsta. Stai să vezi cum o fac și acum.

— Vrei să punem pariu?

— Dar nu pe bani. Cred că am ceva mai bun de pus la bătaie.

— A, da?

Jonathan luă. O înghițitură, gândindu-se ce plăcut era să o audă din nou făcând aluzii fără perdea. De când nu se mai întâmplase? De șase luni? Chiar de un an, de când începuseră durerile de cap și Emma luase obiceiul să dispară în camere întunecate ore în șir. Nu mai știa data. Știa numai că totul începuse înainte de Paris, iar la Paris fuseseră în iulie.

Suflecându-și mâneca, Jonathan apăsă de mai multe ori butonul ceasului de mână. Altitudine: 3070 de metri.

Temperatură: -10 grade Celsius. Presiune: 677 de milimetri coloană de mercur, în scădere. Se holbă la numere, nevenindu-i să creadă. Presiunea cobora vertiginos.

— Ce este? întrebă Emma.

Jonathan îndesă sticla cu apă în rucsac.

— Furtuna o să se întețească și abia apoi se va domoli. Trebuie s-o luăm la picior. Ești sigură că nu vrei să ne întoarcem?

Emma clătină din cap. Fără mândrie de data asta. Doar cu hotărâre.

— Bine, zise el. Ia-o tu înainte! Voi merge în urma ta. Stai doar o secundă, să-mi strâng legăturile.

Îngenunchind ca să-și ajusteze legăturile, Jonathan urmări o dâră de zăpadă care i se rostogoli peste vârfurile schiurilor. În câteva secunde, schiurile îi fură acoperite. Apoi vârfurile lor începură să tremure ușor.

Se ridică, precaut. Deasupra lui se înălța Furga *Nordwand,* un perete de stâncă și gheață de trei sute de metri, ce forma o creastă pieptișă. Vânturile adunaseră zăpadă proaspătă la poalele lui, dând naștere unui baraj lat și înalt, care părea însă instabil, gata să se prăvălească. „Încărcat”, cum ar spune montaniarzii.

Jonathan își simți gâtul uscat. Era un montaniard experimentat. Urcase în Alpi, în Munții Stâncoși și chiar, o dată, în Himalaya. Trecuse prin multe încercări. Scăpase cu viață din locuri în care alții o pățiseră. Știa când trebuia să se îngrijoreze.

— O simți? E gata să se prăbușească.

— Ai auzit ceva?

— Nu. Nu încă. Dar...

Undeva... deasupra lor... sunetul unui tunet îndepărtat se rostogoli deasupra piscurilor. Muntele se cutremură. Jonathan se gândi la zăpada de pe Furga. Câteva zile de ger neostoit o transformaseră într-o uriașă masă compactă, cântărind sute de tone. Nu tunet era ceea ce auziseră, ci trosnetul zăpezii care se desprindea de stratul mai vechi și mai uscat de dedesubt.

Jonathan se uită țintă la peretele de stâncă. Mai fusese prins de avalanșe. Rămăsese întins timp de unsprezece minute sub stratul de zăpadă, îngropat în beznă, incapabil să-și miște mâinile, nici măcar degetele, prea înghețat ca să simtă că piciorul îi fusese smuls din încheietură și răsucit înapoi, așa încât

genunchiul îi era la câțiva centimetri de ureche. În cele din urmă, supraviețuise pentru că un prieten zărise crucea de pe geaca lui de schior cu o secundă înainte să fie măturat de zăpadă.

Trecură zece secunde. Uruitul încetă. Vântul se domoli și se instală o liniște nefirească. Fără un cuvânt, Jonathan desfăcu frânghia pe care o avea încolăcită de mijloc și-i legă un capăt de talia Emmei. Nu se mai puteau întoarce. Erau nevoiți să se ferească din calea apropiatei avalanșe. Îi făcu semn Emmei că aveau să o ia drept în sus și că ea trebuia să-l urmeze îndeaproape. „Bine?” spunea gestul final.

— Bine, veni răspunsul.

Poziționându-și vârful schiurilor în susul pantei, Jonathan porni. Povârnișul urca pieptiș, urmând creasta muntelui. Jonathan păstră un ritm susținut. La fiecare câțiva pași, se uita peste umăr la Emma, care îl urma îndeaproape. Vântul se înteți și își schimbă direcția către est. Zăpada cădea orizontal, agățându-li-se în cutele hainelor. Jonathan începu să nu-și mai simtă degetele de la picioare. La mâini, degetele îi amorțiseră și deveniseră rigide. Vizibilitatea scăzu de la șase merii la trei, apoi nu mai putu vedea dincolo de vârful nasului. Numai arsura din coapse îi semnala faptul că urca și că se depărta de prăpastie.

O oră mai târziu, traversa culmea. Istovit, își înțepeni schiurile în zăpadă și o ajută pe Emma să parcurgă ultimii câțiva metri. După ce-și ridică schiurile peste creastă, ea se prăbuși în brațele lui. Respira spasmodic. El o strânse la piept până când văzu că își regăsește suflul și că e capabilă să se țină pe picioare.

Aici, în șaua dintre două piscuri, vântul îi biciuia cu furia unui avion supersonic. Cerul se înseninase însă parțial, și Jonathan surprinse pentru o clipă priveliștea văii care ducea către satul Frauenkirch și, dincolo de el, către Davos.

Schie până la capătul celălalt al crestei și se uită peste cornișă. La trei metri mai jos, un coridor de zăpadă cobora vertiginos, ca un puț de lift printre îngrămădiri de stânci.

— Asta e „pârtia lui Roman”. Dacă reușim să coborâm pe aici, pe urmă suntem în siguranță.

Pârtia intrase în folclorul local și purta numele unui ghid montan care fusese ucis de o avalanșă în timp ce schia. Emma făcu ochii mari. Se uită la Jonathan și dădu din cap.

— E prea abrupt.

— Am făcut noi pârtii mai grele.
— Nu, Jonathan... nu mai e nici o altă cale?
— Astăzi nu.
— Dar...
— Em, trebuie să plecăm de aici, altfel o să murim înghețați.

Ea se dădu mai aproape de marginea pârtiei și întinse gâtul să se uite mai bine în jos. Se trase înapoi, cu bărbia în piept.

— Ei, fir-ar să fie! zise, de parcă voia să-și facă astfel curaj. Am ajuns până aici... Hai să mergem!

— Doar o scurtă alunecare, o cristiană rapidă și totul va fi floare la ureche. După cum am spus, am avut parte de încercări și mai grele.

Emma ridică din umeri și, pentru o clipă, dădu impresia că nimic nu era în neregulă, că nu-i păștea pericolul de-a rămâne înghețați în zăpadă și că, de fapt, abia așteptase să-și măsoare puterile pe traseul acesta aproape sinucigaș.

Jonathan își scoase schiurile și-și dezlipi tălpigii de pe ele. Apucând un schi ca pe un topor, tăie un bloc de zăpadă de un metru pătrat și-i dădu drumul pe pârtie, urmărindu-l cum alunecă. Ici și colo, dâre de omăt se desprinseră agale, dar pârtia părea tare.

— Vino după mine, zise el. O să marchez eu drumul.

Emma se apropie de el, cu vârfurile schiurilor atârnându-i în gol.

— Dă-te înapoi, zise el, grăbindu-se să-și pună schiurile.

Emma căpătase expresia aceea pe care el o cunoștea foarte bine. Nu era nevoie nici măcar să se uite la ea ca să știe ce simțea.

— Lasă-mă pe mine primul.
— Nu pot să te las să duci tot greul.
— Nici să nu-ți treacă prin cap!
— Ultimul conduce coborârea, îți amintești?
— Hei... nu!

Emma se avântă în față, rămase o clipă suspendată deasupra pârtiei, apoi sări pe ea, atingând gheața cu un fâșâit. Aterizâ stângaci și o luă în jos cu viteza luminii, cu schiul din față ușor pieziș, apăsând tare zăpada. Își ținea mâinile prea sus și corpul prea ridicat peste schiuri. Întreaga ei siluetă părea scăpată de sub control. Privirea lui Jonathan se îndreptă automat către stâncile care mărgineau pârtia. „Virează!” strigă o voce

înăuntrul lui.

Emma ajunse la trei metri de ele. Doi... în clipa următoare, coti cu o săritură perfectă și-și schimbă direcția.

Jonathan se relaxă.

Emma goni mai departe pe pârtie și luă din nou o curbă fără greș. Brațele i se lăsară pe lângă corp. Genunchii i se îndoiră ca să amortizeze denivelările. Orice semn de oboseală dispăruse.

El ridică pumnul, triumfător. Soția lui reușise. În treizeci de minute aveau să stea într-un separeu la restaurantul Stafelalp din Frauenkirch, cu două cești de cafea aburindă în față, făcând haz de cele întâmplate și prefăcându-se că nu fuseseră nicio clipă în pericol. Într-un adevărat pericol. Pe urmă, aveau să se ducă la hotel, să se trântească în pat și...

Emma căzu în timp ce luă a treia curbă.

Fie se agățase într-o piatră, fie cotise cu o fracțiune de secundă mai târziu și își lovise schiurile în stâncile de pe margini. Jonathan simți cum i se strânge stomacul. O privi îngrozit cum scrijelea o cicatrice pe mijlocul pistei, zgâriind zăpada cu mâinile. Dar povârnișul era prea abrupt. Prea înghețat. Aluneca tot mai repede. Și mai repede. Când se lovi de o moviliță, corpul îi fu azvârlit în aer ca o păpușă de cârpe. Ateriză cu un picior sub ea, într-o explozie de zăpadă. Schiurile îi țâșniră în aer ca o ghiulea. Începu să se rostogolească în omăt, cu brațele și picioarele îndoite.

— Emma! țipă el, lansându-se pe pârtie.

Schie cu disperare, cu brațele desfăcute larg pentru a-și ține echilibrul, cu corpul încordat. O perdea de ceață traversă coasta și, pentru o clipă, Jonathan se pierdu într-un nor alb, incapabil să-și mai dea seama unde însemna în sus și unde în jos. Își îndreptă schiurile și trecu rapid prin ceață.

Emma zăcea mult în josul pârtiei. Aterizase pe burtă, cu capul înainte, cu fața îngropată în zăpadă. El se opri la trei metri distanță. Își dădu jos schiurile și porni cu pași mari, răschirați, prin pulberea de omăt, încercând să surprindă o mișcare cât de mică.

— Emma, zise cu hotărâre. Mă auzi?

Aruncându-și rucsacul de pe umeri, căzu în genunchi și îi curăță zăpada din nas și din gură. Îi puse o mână pe spate și-i simți pieptul ridicându-se și coborând. Avea pulsul normal și constant. În rucsac, Jonathan purta, într-un săculeț de plasă, un

fes de rezervă, mănuși cu degete, ochelari și o bluză căptușită. Împături bluza și i-o puse sub obraz.

În clipa aceea, Emma se mișcă.

— O, Doamne, murmură ea.

— Stai liniștită, zise el pe tonul imperativ pe care-i folosea în secția de urgență.

Îi pipăi pantalonii, de la coapse în jos. Brusc, fața Emmei se contorsionă de durere.

— Nu... stai! țipă.

Jonathan își trase mâinile. La câțiva centimetri deasupra genunchiului ceva ieșea în afară de sub pânza pantalonului. Jonathan se holbă la umflătura grotescă. Un singur lucru arăta astfel.

— E rupt, nu? Emma îl privea cu ochi măriți, clipind repede. Nu-mi pot mișca degetele de la picioare. Parc-aș avea un mănunchi de sârme acolo. Mă doare, Jonathan. Mă doare de-adevăratelea.

— Stai cuminte și lasă-mă să mă uit.

Jonathan tăie cu un briceag pantalonii de schi ai Emmei și trase ușor de pânză. Un capăt de os îi ieșea de sub indispensabilii impermeabili. Materialul din jur era îmbibat de sânge. Suferise o fractură deschisă a femurului. Jonathan luă niște bandă adezivă din trusa de prim ajutor și acoperi rana.

— Cât e de rău? întrebă Emma.

— Destul de rău, zise el, de parcă ar fi fost doar o fisură. Scoase cinci pastile de Advil și o ajută să le ia cu o înghițitură de apă. Trebuie să te pun cu fața în sus și cu picioarele în jos. Bine?

Emma dădu din cap.

— Mai întâi, va trebui să-ți pun o atelă. Osul nu are voie să se miște. Stai liniștită.

— Ce Dumnezeu, Jonathan, ți se pare că vreau să plec undeva?

Jonathan o luă în sus pe pârtie, căutându-i schiurile și bețele. Așeză bețele de-o parte și de alta a piciorului rănit, tăie o bucată de frânghie, o legă la un capăt și o înfășură în jurul coapsei și al gambei. Apoi, îngenunchind lângă ea, îi dădu portofelul lui de piele.

— La aici!

Emma își încleștă dinții în el.

Încet, Jonathan strânse frânghia până când bețele se lipiră de

piciorul rupt. Emma răsuflă adânc. Jonathan legă și celălalt capăt al frânghiei, apoi își răsuci soția pe spate și o roti cu capul în sus. Ridică o moviliță de zăpadă în spatele ei, ca să poată sta sprijinită în șezut.

— E mai bine așa? întrebă.

Emma se strâmbă în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

El îi întinse umărul.

— În regulă, hai să cerem ajutor. Scoase din geacă aparatul de emisie-recepție. Salvamontul Davos, zise el, întorcându-se din calea vântului. Raportez o urgență. Un schior este rănit pe latura de sud a muntelui Furga, la baza pârtiei lui Roman. Terminat.

Tăcere.

— Salvamontul Davos, repetă el. Avem o urgență, cerem ajutor imediat. Recepție.

Îi răspunse o furtună de paraziți. Încercă din nou. La fel, niciun răspuns.

— Vremea e de vină, zise Emma. Încearcă alt canal.

Jonathan trecu pe următoarea frecvență. Cu ani în urmă, lucrase ca instructor de schi și salvamontist în Alpi și-și instalase pe aparat frecvențele tuturor birourilor de salvamont din regiune – Davos, Arosa și Lenzerheide –, precum și pe cele ale poliției din canton, ale Clubului Alpin Elvețian și ale Rega, echipa de elicoptere de salvare numită de schiori și de montaniarzi „ambulanța mobilă”.

— Salvamontul Arosa. Schior rănit pe latura de sud a muntelui Furga. Avem nevoie de ajutor imediat.

Din nou, niciun răspuns. Jonathan se uită mai îndeaproape la aparat. Ledul clipea slab. Lovi radioemițătorul de picior. Luminița clipi o ultimă dată și se stinse.

— E mort.

— Mort? Radioemițătorul? Cum așa? Ai zis că l-ai verificat aseară.

— Atunci mergea. Jonathan apăsă pe butonul de pornire de câteva ori, dar luminița ledului refuza să se aprindă.

— S-au terminat bateriile cumva?

— Nu cred. Ieri am pus baterii noi. Scoțându-și mănușile, Jonathan examină interiorul lăcașului pentru baterii. Detectă imediat problema. Nu sunt de vină bateriile, zise. Ci conexiunile.

Sursa de alimentare nu e legată de transmițător.

— Leag-o!

— Nu pot. Nu aici. Nu știu dacă aș putea nici dacă aș avea instrumentele necesare.

Jonathan vârî aparatul în rucsac.

— Dar telefonul?

— Ce-i cu el? Aici n-avem nicio șansă să fie semnal.

— Încearcă, zise ea pe un ton imperios.

Indicatorul de semnal de pe celularul lui Jonathan arăta o antenă parabolică tăiată de o linie diagonală. Formă oricum numărul celor de la Rega. Niciun sunet.

— Nimic. Suntem într-o gaură neagră.

Emma se holbă la el pentru o clipă, și el își dădu seama că se străduia din răsputeri să-și țină firea.

— Dar *trebuie* să luăm legătura cu cineva.

— N-avem cu cine.

— Încearcă radioul ăla din nou.

— Ce sens are? Ți-am spus, e stricat.

— Încearcă-l!

Jonathan îngenunche lângă ea.

— Uite ce este, totul o să se rezolve, zise el cu cea mai calmă voce de care era în stare. O să mă duc jos și o să aduc ajutoare. Cât timp ai baliza de semnalizare la tine o să te găsesc fără probleme.

— Nu poți să mă lași aici. N-ai să mai găsești niciodată drumul înapoi, nici măcar cu elicopterul. Nu se vede la zece metri în jur. Iar eu am să îngheț. Nu putem... *Nu pot* să... Cuvintele i se pierdură. Emma își lăsă capul pe zăpadă și își întoarse fața pentru ca el să nu vadă că plângea. Aproape reușisem... acolo... la ultimul viraj... am întârziat doar foarte puțin...

— Ascultă-mă. O să fie bine.

Emma se uită la el și lăsă fără sfială lacrimile să i se prelingă pe obraji.

— Chiar crezi?

Jonathan îi șterse lacrimile.

— Îți promit, zise el.

Cotrobăind în rucsac, scoase un termos și-i turnă soției sale o cană de ceai fierbinte. Cât timp bău, el îi luă schiurile și le înfipse în zăpadă în spatele ei, ca să le poată vedea de la distanță. Își scoase hanoracul și i-l întinse cât putu de bine peste

piept și peste picioare. Își scoase fesul și i-l dădu Emmei, trăgându-i-l în jos, ca să-i acopere cât mai mult gâtul. În sfârșit, pescui folia de aluminiu din rucsac și i-o strecură cu grijă la spate, acoperindu-i și pieptul. Cuvântul „AJUTOR” era scris pe ea cu litere mari fluorescente, menite să fie văzute de departe în caz că persoana trebuia reperată din elicopter. Dar azi n-avea să treacă niciun elicopter pe acolo.

— Toarnă-ți puțin ceai la fiecare cincisprezece minute, zise el, luându-i mâna în mâna lui. Mănâncă și, mai ales, nu adormi.

Emma dădu din cap, și mâna ei o strânse pe a lui ca o menghină.

— Nu uita de ceai, continuă el. La fiecare cincisprezece minute.

— Taci și du-te odată, zise ea. Îi strânse pentru ultima oară mâna și îi dădu drumul. Du-te înainte să mă sperii de-a binelea.

— Mă întorc cât pot de repede.

Emma îi susținu privirea.

— Jonathan... nu mai fi atât de nesigur de tine. Până acum nu ți-ai încălcat nicio promisiune.

2

La trei sute de kilometri vest de Davos, pe aeroportul Bern-Belp de lângă capitala țării, ningea de dimineață. Pluguri amenințătoare umblau în sus și-n jos pe pistele de aterizare, strângând zăpada în troiene, parodii jalnice ale Alpilor, și depozitându-le la capătul căilor de acces.

La extremitatea de vest a căii de acces unu-patru, un grup de bărbați stăteau înghesuiți unul în altul, cu ochii îndreptați către cer. Semănau cu o ceată de exploratori naufragiați, așteptând înfrigurați salvarea, sau cu un trib de fanatici, pândind un semn de la zeul lor. Erau, de fapt, polițiști care așteptau aterizarea unui avion. Veniseră să facă o arestare.

Unul dintre ei stătea puțin mai retras. Marcus von Däniken avea cincizeci de ani, era scund și avea profilul unui uliu, părul negru tuns scurt și o gură mohorâtă, cu colțurile lăsate. Era de șase ani șeful Serviciului de Analiză și Protecție, mai bine cunoscut sub numele de SAP. Misiunea SAP, aceeași pe care în Statele Unite o îndeplinea FBI, iar în Anglia – MI5, o reprezenta apărarea țării de extremiști, teroriști și spioni. Acum von

Däniken tremura de frig. Spera ca avionul să aterizeze curând.

— Care mai sunt condițiile meteo? îl întrebă el pe bărbatul de alături, un maior din Divizia de grăniceri.

— În zece minute aterizează. Vizibilitatea e jalnică.

— În ce stare e avionul?

— Un motor nu mai funcționează, zise maiorul. Celălalt se supraîncălzește. Tocmai au început procedurile de aterizare.

Von Däniken scrută cerul. La mică distanță deasupra pistei, o serie de semnale galbene de aterizare clipeau prin ceață. Câteva clipe mai târziu, avionul ieși din nori și deveni vizibil. Era un Gulfstream G-4 care decolase din Stockholm, Suedia. Numărul de pe coadă, N415GB, era cunoscut tuturor serviciilor de contrainformații din țările occidentale. Acesta era avionul care, în februarie 2003, îl transportase pe Abu Omar, clericul musulman radical ridicat de pe străzile din Milano, din Italia în Germania și, în cele din urmă, în Egipt, unde fusese anchetat de conaționalii săi.

Transportase, de asemenea, un cetățean german de origine libaneză, un anume Halid El-Masri, arestat în Macedonia, până la închisoarea numită Salina, de la baza aeriană Bagram de lângă Kabul, în Afganistan, unde se descoperise că, de fapt, omul nu era acel Halid El-Masri căutat pentru activități teroriste.

Un succes. Apoi un eșec. Cam așa mergeau lucrurile în ultima vreme. Important era, credea von Däniken, să rămâi pe loc și să continui jocul.

Avionul aterizează brutal, împroșcând apă și bucăți de gheață de sub roți. Motorul hurui în timp ce tobele de eșapament se pliau în lăcașurile lor.

— Ticăloși încrezuți, zise un bărbat slab, aproape uscățiv, cu părul lunguț și roșcat și cu ochelari rotunzi de profesor. Abia aștept să-i văd la față. Ar fi cazul să le dăm o lecție.

Se numea Alphons Marti și era ministrul elvețian al justiției.

Marti reprezentase Elveția ca maratonist în cadrul Olimpiadei de la Seul din 1988. Intrase pe stadion ultimul, cu picioarele înmuiate de căldură, împleticindu-se și tremurând ca un bețivan după o orgie de trei zile. Personalul medical al ambulanței încercase să-l oprească, dar el dăduse pe toată lumea la o parte. Trecând linia de sosire, se prăbușise și fusese imediat transportat la spital. Până în ziua de azi, erau oameni care îl considerau un erou. Alții aveau însă altă părere și vorbeau pe la

colțuri despre un amator care se dăduse drept profesionist.

— N-avem voie să facem greșeli, zise Marti, apucându-l pe von Däniken de braț. E reputația noastră în joc. Elveția nu permite așa ceva. Suntem o țară neutră. E vremea să luăm atitudine și să fim tari pe poziții. Nu?

Von Däniken era suficient de bătrân și de înțelept ca să nu răspundă. Își apropie gura de aparatul de emisie-recepție.

— Nimeni nu dă drumul la girofaruri până nu spun eu.

La treizeci de metri mai departe, ascunsă în spatele unei bariere colorate, o mică flotă de vehicule ale poliției aștepta semnalul de intervenție. Von Däniken aruncă o privire spre stânga. O altă baricadă ascundea un transportor blindat în cate se aflau zece grăniceri înarmați până în dinți. El fusese împotriva unei demonstrații de forță, dar Marti nici nu voise să audă. Ministrul justiției aștepta de prea multă vreme această zi.

— Pilotul a cerut să aterizeze, spuse maiorul trupei de grăniceri. Turnul de control îl direcționează către rampa specială.

Von Däniken și Marti urcară într-un automobil fără nicio inscripție și merseră până la locul de parcare dinainte stabilit. Ceilalți îi urmară într-un al doilea vehicul. Avionul coti de pe pista de aterizare și se îndreptă către rampa specială de descărcare. Von Däniken așteptă până când avionul se opri de tot.

— Către toate unitățile. Porniți.

Girofarurile albe și albastre luminară cerul. Mașinile de poliție se repeziră din ascunzătoare și înconjurară avionul. Transportorul blindat se așeză greoi pe poziție, și un soldat îndreptă tunul din turelă, de calibru 0,5, către țintă. Trupe de comando în echipament de atac săriră din vehicule și formară un semicerc în jurul avionului, cu mitralierele ridicate la piept și îndreptate spre ușă.

„Tot circul ăsta din cauza unui simplu fax”, se gândi von Däniken ieșind din mașină și verificându-și pistolul ca să se asigure că nu avea niciun glonț în camera cartușului și că piedica era pusă.

Cu trei ore mai devreme, Onyx, sistemul de spionaj prin satelit al Elveției, interceptase un fax trimis de la ambasada siriană din Stockholm către cea similară din Damasc, incluzând lista de pasageri ai unei anume aeronave ce se îndrepta către

Orientul Mijlociu. La bord se aflau patru persoane – pilotul, copilotul și doi pasageri: un agent al guvernului american și un terorist căutat de forțele de ordine din douăsprezece țări occidentale. Știrea fusese transmisă forurilor superioare în câteva minute. O copie îi fusese trimisă prin e-mail lui von Däniken, o alta lui Marti.

Totul se oprise aici. Încă o mostră de informație confidențială care urma să fie procesată și etichetată cu: „Nu necesită măsuri suplimentare”. Asta până când zborul respectiv trimisese autorității elvețiene de control al traficului aerian un mesaj prin care raporta o defecțiune la motor și cerea permisiunea să aterizeze de urgență. Ușa din față a jetului se deschise înspre interior și o scară fu împinsă până la buza avionului. Marti se repezi să urce, urmat la câțiva pași de von Däniken. Pilotul apăru în cadrul ușii. *Justizministerul* scoase un mandat de percheziție și i-l dădu să-l examineze.

— Avem informații că transportați un prizonier, încălcând astfel Convenția Drepturilor Omului de la Geneva.

Pilotul abia dacă se uită la document.

— Vă înșelați, zise. Nu există nimeni la bord, în afară de copilotul meu și de domnul Palumbo.

— Nu ne înșelăm, zise Marti, strecurându-se pe lângă el și urcând în avion. Elveția nu va accepta ca pe teritoriul ei să se practice extrădarea. Domnule inspector-șef von Däniken, cercetați avionul!

Von Däniken porni pe culoarul din mijlocul avionului. Un singur pasager era așezat pe unui dintre fotoliile confortabile tapițate cu piele. Un bărbat alb, de aproximativ patruzeci de ani, cu un început de chelie, umeri extrem de lați și ochi cenușii lipsiți de expresie. Părea un om trecut prin multe, capabil să se controleze. De la fereastră îi vedea foarte bine pe soldații care înconjuraseră avionul, dar nu se arăta prea îngrijorat.

— Bună ziua, zise von Däniken într-o engleză îngrijită, dar cu accent. Sunteți domnul Palumbo?

— Iar dumneavoastră?

Von Däniken se prezentă și îi flutură prin față legitimația.

— Avem motive să bănuim că transportați la bordul aeronavei un prizonier pe nume Walid Gassan. Corect?

— Nu, domnule, deloc.

Palumbo se așeză picior peste picior, și von Däniken observă

că purta ghete cu bombeu întărit.

— Deci nu vă deranjează dacă percheziționăm avionul?

— Suntem pe teritoriu elvețian, așa că puteți face tot ce doriți.

Von Däniken îl rugă pe pasager să rămână la locul său până la sfârșitul percheziției, apoi o porni către spatele avionului. În chiuveta din bucătărie erau îngrămădite farfurii și pahare murdare. Von Däniken numără câte patru. Pilotul. Copilotul. Palumbo. Cineva lipsea. Verifică toaleta, apoi deschise bocaportul din spatele navei și inspectă camera de bagaje.

— Nu e nimeni, îi transmise lui Marti prin walkie-talkie. Compartimentul de pasageri și cel de bagaje sunt goale.

— Cum goale? ripostă Marti pe un ton imperios. Nu se poate.

— Prizonierul nu e la bord. Doar dacă nu cumva bau înghesuit în vreo valiză.

— Mai uită-te!

Von Däniken cercetă din nou compartimentul de bagaje, căutând posibile ascunzători. Nu găsi nimic, așa că închise bocaportul și se întoarse în compartimentul din față.

— Ai verificat tot avionul? întrebă Marti, care stătea cu brațele încrucișate la piept lângă pilot.

— De la cap la coadă. Domnul Palumbo este singurul pasager aflat la bord.

— Imposibil. Marti îi aruncă lui von Däniken o căutătură acuzatoare. Avem dovezi că prizonierul este la bord.

— Ce dovezi? întrebă Palumbo.

— Nu faceți pe prostul cu mine, zise Marti. Știm cine sunteți... pentru cine lucrați.

— A, știți, nu? Atunci bănuiesc că pot să vă spun.

— Să ne spuneți ce? întrebă Marti pe un ton imperios.

— Omul pe care-i căutați... l-am debarcat acum vreo jumătate de oră undeva prin munții voștri. Zicea că întotdeauna și-a dorit să vadă Alpii.

Marti făcu ochii mari.

— Poftim?

— Cine știe, poate că de-asta ni s-o fi înecat motorul. Ori el, ori vreo gâscă sălbatică. Palumbo se uită afară pe fereastră, clătinând din cap amuzat.

Von Däniken îl trase pe Marti deoparte.

— Se pare că informațiile noastre au fost inexacte, *Herr*

Justizminister. La bord nu se află niciun prizonier.

Marti se uită țintă la el, alb de furie. Fu străbătut parcă de un curent electric care-i provocă un frison în tot corpul. Schițând un gest din cap către pasager, coborî din avion.

Un singur soldat rămăsese la ușă. Von Däniken îi făcu semn să plece, așteptă ca acesta să ajungă la ultima treaptă și se răsuci din nou către Palumbo.

— Sunt sigur că mecanicii noștri vă vor repara motoarele în cel mai scurt timp posibil. În cazul în care vremea rea continuă și aeroportul rămâne închis, există în apropiere un hotel confortabil. Vă rog să ne scuzați pentru deranj.

— Se acceptă, zise Palumbo.

— Ah, era să uit, zise von Däniken. Am găsit chestia asta pe podea. Venind mai aproape, puse în mâna ofițerului CIA un obiect mic și dur. Sunt sigur că ne veți furniza orice fel de informație care ne-ar putea interesa.

— Ca întotdeauna.

Palumbo așteptă până când von Däniken ieși din avion și abia apoi deschise pumnul.

În palmă ținea unghia însângerată a degetului mare de la mâna unui om.

3

— A dispărut.

Jonathan stătea pe o creastă la două sute de metri de baza pârtiei lui Roman. Vântul urla în accese de furie, învelindu-l în alb, pentru ca apoi să se potolească, urmând ca în clipa următoare să o ia de la capăt. Prin binoclu, Jonathan distingea schiurile încrucișate, literele „A” și, J” pictate strident pe folia de aluminiu și, mai departe în stânga, lopata portocalie pentru zăpadă. Dar Emma nu era.

Îi lăsă în urmă pe cei trei membri ai echipei de salvamontiști din Davos și urcă greoi ultima creastă. Trecuseră patru ore de când coborâse în vale după ajutoare. Zăpada îngropase schiurile încrucișate până la vârful legăturilor, dar pe rucsacul Emmei se așezase omăt numai de un deget. Jonathan îl desfăcu și văzu că sendvișurile și tabletele de cereale dispăruseră. Termosul ei era gol. Lăsă rucsacul jos. În locul unde stătuse Emma se putea sesiza conturul vag al corpului ei. Nu lipsea de mult.

Jonathan activă aparatul de emisie-recepție pe care-i avea prins cu o centură la piept și se răsuci încet, cercetând cu privirea împrejurimile. Dispozitivul avea încorporat un detector cu o arie de acoperire de o sută de metri. Acesta scoase un sunet lung, de testare, apoi rămase tăcut. Huruitul zăpezii care se mișca, îndepărtat și profund ca niște tobe indiene de război, pluti în aer preț de câteva clipe, risipindu-se pe costișă.

— Ai detectat ceva? întrebă Sepp Steiner, șeful echipei de salvamontiști, când ajunse lângă el.

Steiner era un bărbat scund, zvelt, cu obrajii adânciți și cu ochii ca două crăpături sub frunte.

— Nimic.

Abia atunci Jonathan văzu o mică petală sângerie în zăpadă. Se aplecă și atinse stropul de sânge. La câțiva centimetri mai departe era un altul, și încă unul mai departe.

— Pe aici, zise, făcându-le celorlalți semn să îl urmeze.

— Nu te duce mai departe, îl avertiză Steiner. La numai câțiva metri e o crevasă.

— O crevasă?

— E foarte adâncă. Ajunge până la fundul ghețarului.

Jonathan miji ochii, încercând să distingă fisura, dar nu văzu nimic în afara unui zid alb impenetrabil.

— Dați-mi drumul acolo!

Își scoase schiurile, apoi trase din rucsac un ham și-și legă frânghia la brâu.

— Ai grijă, îi zise Steiner, dându-i un topor de zăpadă. N-am niciun chef să dispari și tu.

Jonathan se răsuci iute și-l fixă cu privirea.

— Emma încă n-a dispărut.

— Da, bineînțeles...

Steiner își coborî privirea, apoi se așeză pe jos și-și înfipse schiurile în omăt, formând un fel de opritoare.

La început, picăturile de sânge se dovediseră greu de găsit. Nu erau mai mari decât gămălia unui bold. Apoi deveniră mai late și mai dese, până când sângele se închegă într-o linie continuă, ca și cum cineva ar fi găurit o cutie cu suc de rodii și ar fi golit-o pe zăpadă. Atâta că siropul avea culoarea aprinsă a sângelui arterial.

„Când a trecut Emma pe aici?” se întrebă Jonathan. „Cu cinci minute în urmă? Zece?” Aplecându-se mai mult, distinse urma

piciorului bun și pe a celui pe care-l târâse. Zări în față o adâncitură în zăpadă și, în mijlocul ei, o gaură.

Lăsându-se pe burtă, se târî mai departe și lumină cu lanterna în deschizătură. Dedesubt se distingea o galerie de gheață și stâncă, lată de vreo zece metri, care părea se nu se mai termine. Răsucindu-se pe o parte, Jonathan verifică detectorul de avalanșă. Ecranul digital clipi, și pe el apăru numărul „98”. Stomacul lui Jonathan se făcu ghem. Nouăzeci și opt de metri adâncime.

— Asigurat? șopti el în aparatul radio.

— Asigurat, confirmă Steiner.

Jonathan lărgi gaura cu toporul. O bucată mare de zăpadă căzu, și crevasa se căscă în fața lui. Atârnându-și ghetele în deschizătură, se răsuci și se târî prudent pe burtă, până când zăpada îi cedă sub piept. Căzu în întuneric, lovindu-se de un perete de gheață, până când frânghia se întinse și-l susținu.

— Am intrat.

— Vreun semn?

Jonathan verifică ecranul. Numărul „95” sclipea roșu.

— Da, zise, dar nu mai adăugă nimic.

Împinse cu picioarele în peretele de gheață, filă frânghia printre degete și se lăsă să cadă mai departe. Lanterna îi dezvălui un peisaj neatins și sălbatic, nepieritorul palat de gheață al Crăiesei Zăpezii. Era însă o iluzie. Crevasa se afla în continuă mișcare, se lărgea și se îngusta necontenit, victimă a forțelor veșnic neliniștite din straturile de rocă de dedesubt.

Zece metri mai jos zări o pată de alb și negru pe un prag de stâncă, la o azvârlitură de băț. Era fesul Emmei. Jonathan se legănă înainte și înapoi, ca un pendul, împingându-se în peretele de gheață ca să-și ia avânt. La a treia încercare, se aplecă periculos aproape la orizontală, întinse brațul și apucă fesul.

Se stabiliză și îndreptă lumina lanternei către pragul de gheață. Zăpada de acolo era răvășită și îmbibată de sânge. De data asta, nu mai era o dâră, ci o pată cât o portocală. Nu se mai putea amăgi. Emma încercase să coboare pe munte. Deplasarea făcuse ca o așchie de os să agațe artera femurală. Artera era principala cale prin care sângele proaspăt oxigenat de la inimă se răspândea în extremitățile inferioare ale corpului: picioare, tălpi, degete. Chirurg fiind, Jonathan știa care erau consecințele. Fără un bandaj de compresie adecvat, Emma avea

să sufere o exsangvinație rapidă. În termeni mai simpli, avea să sângereze până la moarte.

Verifică detectorul. Ecranul arăta 89 de metri. Indicatorul de direcție avea săgeata îndreptată în jos. Jonathan deplasă lanterna către fundul crevasei. Întuneric beznă.

— Mai jos, zise.

— Te mai putem coborî douăzeci de metri. Atâta e frânghia.

Jonathan privi în sus. Deschizătura prin care intrase arăta ca o ruptură în bolta nopții. Așteptă ca a doua coardă să fie legată de prima. Steiner scutură de sfoară, și el își reluă coborârea. Derula frânghia încet, oprindu-se la fiecare trei metri ca să rotească lumina în jur, să cerceteze împrejurimile, să caute un semn. Numerele de pe afișajul digital scădeau. 85. 80. 75. 70. Lumina de afară dispărea încet, încet. Pereții lucioși de gheață sclipeau fantomatic în nuanțe vag albăstrui. 68... 65... Brusc, frânghia se încordă.

— E la maximum, zise Steiner.

Jonathan mișcă încet lumina înainte și înapoi, pictând gheața de dedesubt cu o dâră galbenă. Surprinse ceva roșu. Geaca lui? Mută fasciculul de lumină la câțiva centimetri spre stânga și văzu o sclipire roșiatică. Părul Emmei? Inima îi săltă în piept.

— Mai vreau frânghie. Încă o lungime.

— Nu mai avem.

— Faceți rost, ordonă.

— Nu mai e timp. O mică avalanșă tocmai a măturat panta din spatele nostru. Muntele poate aluneca din clipă în clipă.

Jonathan își îndreptă privirea în direcția fasciculului de lumină și o concentră pe pata roșie. Mișcă lumina un centimetru mai spre stânga. Era crucea de pe geaca lui. Sclipirea roșiatică era părut soției sale.

„Emma.” Numele ei îi rămase în gât.

Acum o vedea, cel puțin îi deslușea silueta. Emma zăcea pe burtă, cu un braț întins deasupra capului, ca și cum ar fi cerut ajutor. Dar ceva era în neregulă... gheața din jurul ei nu era albă, ci întunecată. Emma zăcea într-o baltă a propriului sânge.

— E aici, zise cu încăpățânare. Pot să ajung la ea.

— A căzut o sută de metri, răspunse Steiner. N-avea cum să supraviețuiască. Trebuie să ieși. Nu vreau să risc viața a patru oameni.

— Emma! țipă Jonathan. Sunt eu, Jonathan. Dacă ești bine,

mișcă-ți mâna.

Silueta soției sale rămase nemișcată, și vocea lui reverberă în întreaga crevasă.

— Taci din gură, zise Steiner cu o furie înăbușită. O să ne omori pe toți.

Frânghia se scutură. Jonathan se lovi de perete și simți cum era săltat câțiva metri. Steiner îl trăgea afară. Furios, își înfipse crampoanele în peretele de gheață, apoi scoase cuțitul și-i apăsă lama pe frânghie, la câțiva centimetri de fața lui. Avea colțari, avea un topor de zăpadă. Putea să coboare pe perete până la ea.

Fixă corpul Emmei cu privirea. Îi părea deja mai mic, cumva străin. Nu detectă nicio mișcare.

Nu mai conta cât căzuse sau dacă întâlnise vreo piedică în cale, care s-o încetinească. Pur și simplu, era prea mult sânge.

Jonathan îndepărtă cuțitul de frânghie și își scoase crampoanele din gheață. Sfoara se scutură din nou, și el mai fu ridicat câțiva metri. Îndreptă lumina către pata roșie pe care o zărise, dar aceasta nu mai era vizibilă. Nu-și mai vedea soția.

— Emma! strigă, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Dar ecoul vocii lui fu singurul care răspunse, reverberând la nesfârșit între pereții de gheață.

4

Land Roverul gonea pe Seestrasse, îndreptându-se spre periferia orașului Zürich. La volan ședea un bărbat, singur în mașină. Se vedea că era nebărbierit de două zile. Sub ochi avea cearcăne întunecate. Nu se odihnise de douăzeci și patru de ore. Ar fi trebuit să mănânce, să se spele, să doarmă. Toate la vremea lor. Înainte de toate, trebuia să-și îndeplinească misiunea.

Deschise torpedoul, scoase din el un pistol cu amortizor și îl puse pe locul din dreapta. Se uită afară pe fereastră, la lac. În întuneric sclipeau din când în când movilițe albe. În depărtare, luminile albe ale unui vas mare se clătinau periculos. Nu era o noapte potrivită pentru o călătorie pe apă.

La următorul semafor coti și o luă în sus pe un drum îngust în serpentină. Ninsoarea diminua lumina farurilor, dar el nu încetini. Știa drumul. Mai fusese aici o dată, chiar în seara

aceea, ceva mai devreme. Studiase hărți ale locului, întipărindu-și în minte căile de acces și de întoarcere.

Apăsă pentru o ultimă dată pe accelerație și se pomeni pe un platou întins. Pe ambele laturi ale străzii se înșirau case mari, îngrijite. Această latură estică a lacului Zürich era cunoscută drept Coasta de Aur, pentru că era scăldată în soare de la răsărit până la apus și pentru că aici se construiseră numeroase reședințe luxoase. Bărbatul încetini de îndată ce zări casa pe care o căuta. Asemănătoare unui conac de țară franțuzesc, era amplasată la o oarecare distanță de stradă, pe o ridicătură de pământ, între livezi împresurate de zăpadă.

La douăzeci de metri mai încolo, șoferul opri mașina în umbra unui pin falnic. Stinse farurile și rămase să asculte cum motorul se liniștea și cum vântul se năpustea asupra geamurilor. În seara aceasta, vremea era de partea lui. La nouă și jumătate, întregul cartier era imobil. Nimeni nu îndrăznea să-și părăsească locuința caldă și confortabilă.

Bărbatul scoase din geacă o casetă de argint veritabil. Înăuntru se aflau patru gloanțe subțiri, cu câte un „x” zgâriat pe vârful arămiu. Le înșirui cu grijă pe capacul compartimentului de depozitare dintre cele două scaune. Apoi scoase flaconul de ceramică pe care-i avea atârnat la gât și-i desfăcu capacul. Începu să murmure niște cuvinte într-o limbă veche, uitată. După propria socoteală, omorâse în viața lui mai bine de trei sute de oameni, bărbați, femei și copii. Cuvintele se legau într-o rugăciune care să-i apere sufletul de spiritele din lumea de dincolo. În douăzeci de ani de asasinate, devenise un om superstițios.

Unul câte unul, afundă gloanțele în flacon, până când se acoperiră cu un lichid vâscos, urât mirositor. Era ritualul lui. Mai întâi rugăciunea, apoi lichidul. Un asasin de meserie știe că nu poate să-și ia niciodată prea multe precauții. Nici în această lume și nici în cea de dincolo. Suflă o singură dată peste fiecare glonț, apoi le vârî pe toate în cartuș. Când termină, luă pistolul, vârî cartușul în magazie și armă o singură dată. Se asigură că piedica era pusă, apoi scoase un săculeț rezistent de pânză din buzunarul de pe cealaltă parte a gecii și îl agăță de un cuișor deasupra camerei de evacuare.

Ieși din mașină. Își puse mâna pavăză la ochi și scrută strada în sus și-n jos. Nu se vedea nimeni. Își încheie paltonul și porni

cu pas iute în susul străzii. Era un bărbat îngrijit, de înălțime medie, cu umeri înguști și cu păr negru lins care îi cădea până la guler. Avea obrajii căzuți, nasul lung și aristocratic, tenul palid, aproape cadaveric.

De la distanță, părea că nu merge, ci mai mult alunecă pe asfalt, nederanjat de șuierul vântului. Amestecul acesta de lividitate și de prezență eterică se afla la originea poreclei după care era cunoscut în branșă. „Strigoiul”.

Trecând pe lângă locuința căutată, putu să vadă bine înăuntru printr-o fereastră alăturată ușii de la intrare. O femeie și trei copii ședeau unul lângă altul pe o canapea, absorbiți de ecranul televizorului. Încetini pasul cât să observe că cel mai mic era un băiat cu părul negru și cu tenul palid la fel ca el, care-și încolăcise brațele în jurul mamei. Bătăile inimii i se accelerară. Amintiri îi fluturară prin minte, ca o pasăre prizonieră în spatele unei ferestre.

Își feri privirea.

Se asigură că nu se apropia nicio mașină din nicio direcție, apoi sări peste gardul de sârmă care înconjura pajiștea din fața casei și se așeză după o stivă de lemne atent aranjate pe o latură a casei. Aici, ghemuit în zăpadă, așteptă.

În alte situații similare făcuse parte dintr-o echipă, deși nu fusese niciodată liderul. Doi l-ar fi supravegheat pe cel vizat la restaurant; o mașină l-ar fi urmărit până acasă; o altă echipă ar fi așteptat să-l transporte rapid pe ucigaș până la cel mai apropiat aeroport sau gară și apoi afară din țară. Toate erau proceduri standard.

Dar el preferase să acționeze așa. Singur în întuneric. Un mesager al morții.

Scoase dintr-un buzunar lateral o cutiuță metalică, apăsă pe un buton și o vârî la loc. Cutiuța emise un semnal de interferență care împiedica funcționarea mecanismului ce deschidea ușa garajului. Bărbatul avea să fie silit să iasă din mașină ca să deschidă manual garajul sau poate ca să intre pe o ușă laterală și să-l deschidă dinăuntru.

Auzi în depărtare zumzetul înăbușit al unui motor puternic. Scoase încet pistolul cu amortizor din buzunar și își concentră privirea asupra locului în care mașina victimei – un Audi A8 model recent – avea să apară pe coama dealului. Se iviră mai întâi farurile. Strigoiul apăsă piedica.

Brusc, mașina apăru în fața ochilor săi. Trecu pe sub un stâlp de iluminat, și Strigoiul se asigură că aceasta avea numărul pe care îl căuta. Automobilul încetini, intră pe alee și se opri la mică distanță de garaj. Ușa din stânga se deschise și șoferul păși afară. Era un bărbat înalt, solid, bucălat, cu păr ușor încărunțit. Aspect de inginer. Familist. Om extrem de disciplinat.

Strigoiul ieși din ascunzătoare și parcurse distanța care-i despărțea de celălalt din trei pași mari, agili. Bărbatul se uită la el, deconcertat. De ce nu funcționa ușa garajului? Cine era străinul acesta care apăruse ca din senin? Strigoiul văzu toate aceste nedumeriri în ochii bărbatului în timp ce ridica arma și apăsa pe trăgaci. Trei gloanțe loviră victima drept în față. Cartușele goale aterizară în săculețul de pânză. Bărbatul se prăbuși pe alee.

Strigoiul se aplecă peste el. Așezându-i amortizorul exact peste inimă, apăsă din nou pe trăgaci. Trupul tresări. Abia atunci Strigoiul observă ceva ciudat pe gulerul victimei. Un fel de broșă. Se aplecă să se uite mai bine.

Un fluture.

5

Marcus von Däniken se întoarse acasă la câteva minute după ora unsprezece și străbătu coridoarele întunecate până la bucătărie. Un singur bec ardea deasupra mesei. Puse jos florile, apoi aruncă portofelul și arma pe bar. Înăbușindu-și un căscat, deschise frigiderul și scoase o sticlă de bere. Pe raftul din mijloc erau un sendviș cu șuncă, o farfurie cu salată de cartofi și o tartă cu lămâie, toate învelite cu grijă în celofan. Un mesaj de la menajeră îi amintea să pună resturile înapoi în frigider. Aruncă geaca pe spătarul unui scaun, își suflecă mânecile și-și spălă mâinile în chiuvetă. Mâncă sendvișul, apoi puse conștiincios salata de cartofi și tarta cu lămâie înapoi în frigider, neatinse.

Von Däniken locuia singur într-o vilă masivă, în zona de deal din vecinătatea Bernei. Casa era prea mare pentru un burlac. Fusese a tatălui său, mai înainte a bunicului și așa mai departe, din secolul al XIX-lea. Nu-i plăcea să locuiască singur, dar îi convenea să se mute mai rar. În timp, se împrietenise cu coridoarele pline de ecouri, cu liniștea ubicuă, cu camerele neluminate.

Întorcându-se la masă, desfăcu buchetul de flori. Înăuntru erau doi trandafiri. Le tăie tulpinile și îi puse într-o vază de sticlă suflată, una dintre cele două pe care le cumpărase în timpul lunii de miere de la faimoasa fabrică din Murano. Fusese căsătorit cândva. Avusese o fetiță, și încă una urma să vină pe lume. Casa nu părea prea mare pe atunci. Și totuși, când se căsătoriseră, soția lui îl rugase s-o vândă. Era o avocată din Geneva, energică și impetuoasă, cu adevărat strălucită în domeniul ei.

Casa i se părea o relicvă, la fel de rigidă și de încuiată ca societatea care o construise. El nu fusese de acord. Dar nu mai apucaseră să rezolve conflictul.

Von Däniken aprinse lumina în camera de zi. Deasupra căminului era o fotografie cu soția și cu fiica lui. Două blonde, Marie-France și Stéphanie, care-i fuseseră răpite cu cincisprezece ani în urmă într-o catastrofă aviatică. Înlocui trandafirii vechi de o zi cu cei noi, apoi se așeză pe un fotoliu vechi și-și bău restul de bere. Apucă telecomanda și aprinse televizorul. Din fericire, la telejurnalul de noapte nu se spunea nimic despre arestul eșuat din după-amiaza aceea. Schimbă canalele și se opri la o emisiune literară franțuzească. Nu-l interesa prea mult literatura, franceză sau de vreo altă națiie, dar îi plăcea la nebunie de moderatoare, o brunetă superbă de vârstă mijlocie. Dădu sonorul la minimum și se uită la ea. Perfect. Acum avea și companie.

Televiziunea era mult mai sigură decât viața adevărată. De-a lungul anilor, von Däniken avusese o mulțime de prime întâlniri cu femei, dar în majoritatea cazurilor se oprise aici. Numai două relații duraseră mai mult de șase luni. Amândouă femeile fuseseră atrăgătoare, inteligente și bune tovarășe de pat. Niciuna însă nu se comparase cu soția lui. De îndată ce von Däniken înțelesese asta, relația murise. Apelurile telefonice rămăseseră fără răspuns. Întâlnirile se răriseră. Adeseori fuseseră anulate în ultima clipă din pricina vreunui caz. Indiferent care fuseseră defectele celor două femei – reale sau imaginare –, se agățase de ele ca scuză pentru a putea acorda prioritate dorinței de a pune munca pe primul plan. Amândouă femeile recepționaseră destul de repede mesajul. Despărțirea fusese amară și mai dureroasă decât ar fi vrut von Däniken să

recunoască.

Era adevărat ce se spunea, că unii oameni se nasc polițiști.

Mobilul sună.

— Da?

— Widmer. Kantonspolizei din Zürich. Avem un caz. O crimă în Erlenbach, pe Coasta de Aur. Probabil profesioniști.

Von Däniken sări din fotoliu și stinse televizorul.

— Și de ce m-ați sunat pe mine? Pare să țină de criminalistică.

Dar se pregătea deja să plece. Intră în bucătărie și vărsă berea rece în chiuvetă. Atârnă tocul cu pistolul la brâu, își puse sacoul și își luă portofelul.

— Victima apare în ISIS, explică Widmer. Dosarul lui era etichetat „secret” și avea un mesaj să luăm imediat legătura cu dumneavoastră.

ISIS era Sistemul Informațional pentru Securitatea Națională, baza de date a poliției federale, care conținea peste cincizeci de mii de fișiere despre indivizi suspectați de terorism, extremism sau apartenență la servicii de spionaj străine, din țări prietene sau nu.

— Cine e norocosul? întrebă von Däniken, luându-și cheile de la mașină.

— Îi zice Lammers. Olandez. Rezident permanent. Locuia aici de cincisprezece ani. Widmer făcu o pauză, și vocea i se încordă. Și încă ceva. Ceva pe care cred că veți vrea să-l vedeți cu ochii dumneavoastră.

— Într-o oră și jumătate sunt acolo.

Von Däniken avu nevoie de numai optzeci și cinci de minute ca să parcurgă distanța de o sută zece kilometri. Ieșind din mașină, traversă cu atenție trotuarul acoperit de gheață și se strecură ghemuindu-se pe sub banda protectoare cu care poliția înconjurase scena crimei. Un agent de la Kantonspolizei îl zări și îl salută.

— Bună seara, domnule.

Von Däniken îl bătu pe umăr.

— Îl caut pe căpitanul Widmer.

— Acolo, spuse polițistul, arătând spre garaj.

Von Däniken își făcu drum pe alee către cercul de reflectoare care împresurau locul crimei. Becurile de o mie de wați luminau corpul victimei de parcă ar fi fost pe Plage Tahiti în Saint-Tropez. Von Däniken se uită la cadavru, apoi își întoarse privirea.

— Frumoasă priveliște, mormăi.

Un bărbat gras și spătos, îngenuncheat lângă cadavru, ridică privirea.

— Trei gloanțe în cap, unul în inimă, zise Walter Widmer, șeful departamentului de criminalistică al poliției de canton din Zürich. Calibru mic. Proiectile dum-dum, aș zice, după explozie. Criminalul n-a vrut să riște nimic.

— Tot mai crezi că a fost un profesionist?

— N-avem cartușe, n-avem martori. Widmer se ridică, încruntând din sprâncene. Bănuim că asasinul a blocat ușa garajului cu un dispozitiv electronic ca să-l facă pe Lammers să iasă din mașină. Să-mi spuneți și dumneavoastră ce părere aveți.

Von Däniken se grăbi să iasă din nou pe stradă. Imaginea chipului distrus al victimei avea să-i rămână întipărită pe retină zile întregi.

Marcus von Däniken nu era polițist la omucideri. Lucrase, de fapt, foarte puțin cu cazuri de crimă. Ajunsese în vârful ierarhiei pe altă cale. După patru ani ca ofițer de infanterie, intrase în departamentul de infracțiuni financiare al poliției federale. Avansase încet în carieră. Fusese ani de zile inspector, cercetând fraude, falsuri și spălări de bani – sfânta treime a băncilor elvețiene. Apoi, cu zece ani în urmă, i se oferise o șansă rară: un post de reprezentant al poliției federale în cadrul serviciului elvețian de investigare a averii victimelor nazismului.

Colaborând cu directori ai celor mai mari bănci elvețiene, cu diplomați dintr-o duzină de țări și cu reprezentanți ai nenumăratelor organizații, jucase un rol esențial în găsirea unei soluții convenabile pentru toate părțile interesate: guvernul elvețian, băncile din Elveția, Congresul Mondial al Evreilor, Casa Albă, guvernul german și, în fine, înseși persoanele nedreptățite. Răsplata fusese un post în Serviciul de Analiză și Protecție, considerat divizia de elită a Poliției Federale.

— Și soția? întrebă, arătând către ferestruica ce dădea spre garaj. A văzut ceva?

Widmer clătină din cap.

— E o tipă tare. Originară din Insulele Moluce. Zice că ea și copiii se uitau la televizor când soțul ei a fost ucis. A văzut mașina când a tras în curte. Când a observat că ușa garajului nu se deschidea, s-a dus să vadă ce se petrecea. Jură că nu

trecuseră decât două minute. I-am pus întrebările obișnuite. „Soțul avea dușmani? Fusese amenințat cumva în ultima vreme? S-a întâmplat ceva neobișnuit în ultimele zile?” Ea zice că totul a fost în regulă.

— Și o crezi?

— Nu cred pe nimeni.

— E posibil ca Lammers să-l fi cunoscut pe ucigaș? Oare de asta n-a deschis garajul? O fi fost vreun mic rendez-vous aranjat dinainte?

— Mă îndoiesc, zise Widmer. Am găsit niște urme lângă stiva de lemne. Aș îndrăzni să zic că acolo s-a ascuns ucigașul în timp ce aștepta. Ați reușit să aflați ceva venind încoace?

— Doar că poliția belgiană l-a urmărit săptămânal la Bruxelles în 1987. Când Lammers s-a mutat în Elveția, ne-au transmis nouă dosarul. Noi l-am adăugat automat la ISIS. Mai e ceva, dar sunt informații arhivate și nu pot să le accesez până mâine-dimineață. Ce pot să spun este că, de când s-a mutat la Zürich, a fost un cetățean cuminte. Își plătea impozitele, n-a fost implicat în niciun scandal. ISIS e plin de oameni ca el. Nevinovați... *încă.*

— De ceva s-a făcut totuși vinovat. Haideți înăuntru!

Widmer o luă înainte pe alee și intrară în casă. În vestibul coti brusc și coborî pe o scară care ducea la câteva încăperi aflate lângă garaj.

— Unul dintre oamenii mei a trebuit să meargă la toaletă. Stăpâna casei i-a zis să se ducă jos, ca să nu facă mizerie în casă. S-a rătăcit și a intrat din greșeală în atelier.

Von Däniken trecu pe lângă camera de baie, cu ușa deschisă și cu luminile aprinse, și merse mai departe pe coridor.

— Îmi dau seama de ce s-a pierdut.

Widmer aprinse lumina într-o încăpere aflată la capătul holului. Un atelier, o minune făcută din oțel inoxidabil. Banc de lucru din oțel, suport pentru unelte din oțel, toate strălucind exact ca în ziua în care ieșiseră pe ușa fabricii. Asta nu era magazia unui tâmplar amator. Nu se vedeau nici ciocane, nici fierăstraie. Exista însă o sumedenie de unelte de ultimă generație care nu puteau aparține decât unui inginer profesionist.

Pe o masă din apropiere era o pungă de plastic cu fermoar, plină de pașapoarte.

— Ce e asta? întrebă von Däniken.

— Omul meu a găsit-o în sertarul de sus.

— Căuta hârtie igienică, nu?

Widmer pufni și ridică o sprânceană. Von Däniken ghicise. Polițistul făcuse o inspecție rapidă și dezordonată a locului. Dovezile nu ar fi fost luate în considerare la tribunal, dar ce mai conta? Lammers n-avea să mai apară niciodată în fața completului de judecată.

— Olanda. Belgia. Noua Zeelandă, zise von Däniken, răsfoind pașapoartele unul câte unul. Un călător de profesie. Nu cumva omul tău a mai descoperit și altceva, tot din *întâmplare*?

— Sub bufet. Se pare că domnul Lammers era conștient de faptul că avea dușmani. A, aveți grijă. E încărcat.

Von Däniken îngenunche și își vârî capul în spațiul din spatele bancului de lucru. O mitralieră Uzi era prinsă de perete. Simți cum pulsul i se accelerează.

— Află cine i-a vândut-o, zise, ridicându-se și apucând punga cu pașapoarte. Sper că nu te deranjează dacă păstrez astea.

— Îmi trebuie chitanță, zise Widmer.

Von Däniken scrise o notă de primire a pașapoartelor și o smulse din carnețel.

— S-a făcut. Acum ai despre ce s-o chestionezi pe doamna Lammers. Informeaz-o că o să-i deportăm pe ea și pe cei trei copii în douăzeci și patru de ore dacă nu ne spune tot ce știe despre identitățile multiple ale soțului ei. Vom vedea atunci cât de tare se va ține.

— E o amenințare cam dură, nu credeți? întrebă Widmer. În definitiv, soțul ei a fost victima.

Von Däniken își încheie nasturii de la haină și se îndreptă spre ușă.

— Victimă? zise, și expresia de pe chip i se înăspri. Cine deține trei pașapoarte și o mitralieră Uzi n-are cum să fie o victimă. E ori criminal, ori spion.

6

Întunericul îl apăsa din toate părțile. Jonathan clipi. Ținea ochii deschiși, dar bezna era totală. Încercă să-și ridice capul, însă îi fu imposibil să-l miște. Mâinile și picioarele îi erau și ele țintuite. Zăpada îi încleștase corpul de parcă ar fi fost scufundat într-o

baie de ciment. Nu-și putea ridica brațul, nici măcar degetele. Și, constant, o voce interioară îi spunea să rămână calm, îi șoptea că nu era atât de frig pe cât credea. Dar întunericul. Nimeni nu-i vorbise vreodată despre întuneric. Răsuflarea i se îngreună. Aerul se împuțina rapid. Își dădu seama că era îngropat la mare distanță de suprafață și că nimeni n-ar fi putut să-l găsească la timp. Spaima crescu în el, i se ridică de undeva din măruntaie, prin stomac, întețindu-se, înăbușindu-i spiritul de disciplină și acoperind vocea calmă a rațiunii. Întunericul. Presiunea. Aerul tot mai puțin. Fu copleșit de o teroare sufocantă. Deschise gura să strige, dar aceasta îi fu invadată de un torent de zăpadă și de gheață.

Se ridică brusc în capul oaselor.

— Emma, țipă înăbușit, și mâinile pipăiră haotic salteaua în jur.

Visase din nou. Ar fi vrut să-i audă vocea, să-i simtă mâna pe umărul lui. Aprinse lumina. Jumătatea de pat a Emmei era neatinsă. Pilota albă apretată rămăsese atent îndoită. Un colț al cămășii ei de noapte ieșea de sub pernă.

„Emma nu mai este.”

Realitatea i se revelă treptat, ca o furtună care se apropia. Răsuflarea i se înteți, iar buricele degetelor începură să-l furnice. Ceva ascuțit și rece îi străpunse stomacul și îl sili să se îndoaie de șale. Jonathan începu să suspine.

„Emma nu mai este.”

Cuvintele îi jucau în minte, în timp ce imaginile trupului ei rămas singur, abandonat în întunericul înghețat, îl chinuiau.

În sfârșit, calmul îi reveni într-o oarecare măsură. Răsuflarea i se liniști. Teroarea trecuse, dar el știa că nu plecase de tot. O simțea în preajmă, la pândă.

Se ridică și se duse la fereastră. Ninsoarea continua neabătută, și zorile abia mijite dădeau norilor joși, maiestuoși, o nuanță funerară. Privi succesiunea de dealuri presărate cu vile în stil elvețian. La un kilometru mai departe, o pădure deasă se întindea ca un covor pufos peste flancurile munților înalți care închideau Arosa într-un țarc adânc.

Deschise ușa de la balcon și ieși. Frigul lăsase aerul inodor. Se postă lângă balustradă, studiind traseul parcurs pe munte în ziua anterioară. Ochii îi urmară poteca până departe în munte, printre nori și cețuri, către piscul învelit în aburi al muntelui

Furga. Apoi, dincolo de el, către pârtia lui Roman.

„Cunosc muntele acesta și n-am făcut nimic ca să te apăr de el.

Cunosc muntele și te-am lăsat singură pe el.

Cunosc muntele ăsta și l-am lăsat să te omoare.”

Când începu să tremure din tot corpul, Jonathan păși înapoi în casă. Fu uimit de cât de ordonată părea camera. Știa că era o prostie să creadă că ar fi trebuit să arate altfel acum, când Emma nu mai era, și totuși nu putea să nu se simtă trădat de aspectul ei perfect normal atunci când nimic nu mai era normal.

Se așeză la birou. Învălmășeală – crema solară, briceagul, hărțile, balsamul de buze, bandanele, detectorul de avalanșă, aparatul de emisie-recepție. Îl trase mai aproape și îl închise și-l deschise de mai multe ori. Era mort.

„Un fir… un fir desprins.”

După ce coborâse de pe munte, fusese dus la secția de poliție, examinat de un medic, apoi pus să răspundă la un tir de întrebări. Numele complet: Jonathan Hobart Ransom. Locul nașterii: Annapolis, Maryland. Ocupația: chirurg. Locul de muncă: Medicii fără Frontiere. Naționalitatea: americană. Domiciliul: Geneva.

Și apoi întrebările despre Emma. Locul nașterii: Penzance, Anglia. Părinții: decedați. Frați sau surori: o soră, Béatrice. Ocupația: soră medicală. Administrator. Ființă umană cu o conștiință supradimensionată și cu „datoria de a interveni”. Soție. Cel mai bun prieten. Sursă de inspirație. Reper în viață.

I se puseseră și alte întrebări. Despre experiența sa de montaniard și despre felul în care se pregătise pentru excursie. Despre faptul că nu știuse să prognozeze corect vremea. Despre căderea Emmei și cantitatea de sânge pe care aceasta o pierduse până să o lase acolo, și despre cum nu depistase defecțiunea radioemițătorului înainte să înceapă urcușul. Și, în fine, despre decizia lui de a continua să urce după ce își dăduse seama că furtuna se întețea.

Nu fusese decizia lui, voise să spună. Ci a ei. Emma nu se întorcea niciodată.

Lăsă aparatul pe masă și-și îndreptă privirea către munți. Pasiunea lui pentru alpinism începuse în timpul unei excursii în California, pe care familia Ransom o făcuse când el avea nouă ani. Stabiliseră ca frații lui mai mari să pornească de la Whitney

Portal, aflat la o altitudine 2600 de metri, la cinci dimineața, și să facă traseul de peste treizeci de kilometri până la vârful înalt de aproape 5000 de metri și înapoi într-o singură zi. Jonathan și tatăl lui aveau să-i însoțească vreo câțiva kilometri, apoi să se oprească la un picnic și să-i aștepte să se întoarcă.

Dar încă de pe atunci Jonathan dădea semne de independență. Ca orice puști care-și idolatrizează frații mai mari, nici prin cap nu-i trecuse să rămână deoparte. Tatăl lui, care avea pe atunci patruzeci de ani și care nu ratase niciodată ocazia de a-și lua prânzul în tihnă, n-avea decât să se oprească. El nu intenționa s-o facă. Așa încât, când Ned Ransom se oprise după șase kilometri și sugerase o pauză de prânz, Jonathan o luase la fugă înainte și rămăsese surd la toate chemările de a se întoarce. Nu se oprise până când nu ajunsese pe vârf, zece kilometri mai târziu, la o sută de metri în fața fraților săi.

Zarurile fuseseră aruncate.

La vârsta de șaisprezece ani, nu-l interesa altceva decât alpinismul. Un examen de echivalare a studiilor îl scăpase de liceu. La facultate nici nu se gândea. Verile le petrecea ca ghid montan pe muntele McKinley, iernile scotocea munții ca salvamontist pe schiuri. Fiecare bănuț economisit era pus deoparte pentru următoarea expediție. Își făcuse norma de trasee celebre: fața de nord a muntelui Eiger, Aconcagua, K2 pe Ruta Magică[2] fără niciun strop de oxigen în butelie. Era vorba despre senzații tari. Să atârni cât mai jos deasupra prăpastiei, apoi să te tragi înapoi în ultima clipă.

În această perioadă, Jonathan devenise conștient de o slăbiciune a sa, derivată din forța lui aproape supranaturală și din spiritul său rebel (dar cât se poate de natural). Avea o înclinație foarte pronunțată și tot mai intensă pentru lupta corp la corp. Barurile din stațiunile de munte erau la fel de pline de fanfaroni și de secături ca și cele din orașe. Era selectiv și își propunea să-l detecteze pe cel mai gălăgios din gașcă. Pe cel care să-și merite pedeapsa. Cineva care părea că ar putea să-i țină piept. Comanda un whisky mai întâi, ca să intre în starea de

[2] Eiger este un pisc în Alpii Elvețieni. Spectaculara față de nord pune mari probleme alpiniștilor. K-2 (8611 m) este al doilea cel mai înalt munte din lume. „Ruta Magică" este al doilea cel mai dificil traseu de acces către acest vârf, străbătut pentru prima dată în 1986 și apoi abia în 2004. (n. tr.)

spirit necesară. Apoi nu mai lipseau decât replicile potrivite. Cu puțin noroc, se trezea pe aleea din spate în câteva minute.

Bătăile erau brutale și scurte. Era un luptător șiret, care specula cu repeziciune orice slăbiciune a adversarului. Un minut sau două îi dădea târcoale, având grijă să evite pumnii transpirați și mișcările stângace, semnele distinctive ale oricărui bătăuș de ocazie. Apoi intra în joc. O directă în falcă, un pumn în stomac și un swing la nivelul capului. Arareori era nevoie de mai mult. Era mândru de viteza execuțiilor lui.

Știa că era o trăsătură periculoasă, ba, mai rău, autodistructivă. Știa, de asemenea, că vinovată era pasiunea lui maniacală pentru risc. Se pomenise uneori provocând bărbați mai zdraveni decât el, aventurându-se în cârciumi de-a dreptul primejdioase. Începuse chiar să și piardă. Era totuși incapabil să se vindece de această slăbiciune. În timpul ascensiunilor, începuse să-și asume riscuri mai mari. Căuta trasee nemarcate pe hărți. Se năpustea asupra stâncilor aparent imposibil de urcat. Râvnea să ajungă mai sus, mai departe, mai repede.

Apoi, într-o zi, totul dispăruse. Bătăile. Lăcomia de a cuceri stâncile verticale. Nevoia de a-și risca viața pentru a simți că trăia. Toate dispărură pur și simplu. Își pusese echipamentul în cui și decisese că această parte a vieții lui se încheiase.

Oamenii ziceau că fusese din cauza avalanșei. Că își pierduse curajul. Dar greșeau. Jonathan nu abandonase. Descoperise doar o senzație mai puternică. Pe o șosea de beton, nu pe o stâncă de granit.

Avea douăzeci și unu de ani. Era într-o noapte de duminică, și el se întorcea în Aspen după ce-și petrecuse sfârșitul de săptămână făcând ascensiuni pe Angels Landing, un bloc de stâncă roșie de aproape șapte sute de metri înălțime, în parcul național Zion. Ca de obicei, traficul pe munte era un coșmar. Un Ford Bronco vechi din fața lui încercase să depășească tractorul cu remorcă aflat la câteva mașini în față. Automobilul era istovit, mergea ca melcul și se ciocnise de o namilă care venea din direcție opusă. Șoferul murise instantaneu. Pasagera din dreapta era încă vie când Jonathan ajunsese la ea. O adolescentă, n-avea mai mult de paisprezece ani. Jonathan o scosese din mașină și o pusese pe jos. Schimbătorul de viteze îi intrase în piept și sângele țâșnea din ea ca dintr-un hidrant defect. Jonathan nu urmase decât instructajul de prim ajutor de

salvamontist și știa doar vag ce avea de făcut, dar își înfipsese pumnul în rana deschisă din pieptul ei, apăsând pe artera afectată și oprind pierderea de sânge. Fata fusese conștientă tot timpul. Nu scosese un cuvânt. Îl fixase doar cu privirea în timp ce el stătea acolo, cu mâna strecurată între coastele ei, până când sosise ambulanța.

În tot acel timp, îi simțise inima bătând... simțise organul însuși pompând lângă mâna lui.

Senzația supremă.

Săptămâna următoare își dăduse demisia și se înscrisese la medicină.

Gândurile i se întoarseră în prezent. Își feri privirea de la fereastră și ochii îi căzură pe noptiera Emmei. Era așa cum o lăsase ea. O sticlă de apă minerală deschisă. Ochelarii de citit pe un teanc de romane de dragoste. „Nu înțelegi”, îi spusese ea odată, încercând să-i explice de ce era atât de fanatic devotată poveștilor despre scoțieni musculoși și corsari călători în timp, care o salvau pe tânăra fată nefericită și apoi se duceau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, în castele fără încălzire centrală, pe coastele Golfului Nemuririi. Îi plăceau pentru că erau previzibile. Sfârșit fericit garantat. Era un antidot la munca ei, unde mai nimic nu avea un sfârșit fericit sau, cel puțin, previzibil.

În cele din urmă, ochii îi căzură pe bucata de pânză bleu care ieșea de sub pernă. Se așeză pe pat, trase spre el cămașa de noapte a Emmei și și-o lipi de față. Materialul de lână era purtat, moale și mirosea a vanilie și a lemn de santal. Fu inundat de un val de senzații. Amintirea mușchilor ei fermi, rotunjiți, de pe spate. Căldura care-i radia de la ceafă. Dorința pe care i-o stârnea zâmbetul ei sfios ce răsărea de sub claia de păr.

— Daaa? spunea, prelungind sunetele ca pe o provocare.

Jonathan își puse cămașa de noapte în poală. Toate acestea dispăruseră. Fu cuprins de un dor nestăvilit. Atât de puternic, încât amenința să se transforme în panică. Panică în fața pierderii suferite, pentru care nu exista consolare.

Se uită la cămașa de noapte și respiră mai ușor. Nu era încă pregătit să-și ia rămas-bun. O împături și o puse la loc sub pernă. Pentru o vreme, avea s-o mai țină lângă el.

Sediul Serviciului de Analiză și Protecție se afla într-o clădire modernă de oțel și sticlă de pe Nussbaumstrasse, în Berna. Personalul număra mai puțin de două sute de oameni. Misiunea lor principală era îndeobște colectarea și analiza de informații și presupunea urmărirea agenților oficiali ai guvernelor străine, majoritatea locuitori ai Bernei, și monitorizarea a ceea ce Elveția considera a fi trafic clandestin de informații în interiorul și-n afara țării. Numai treizeci de agenți erau repartizați în misiuni de teren – investigarea zilnică și infiltrarea în grupuri extremiste active pe teritoriul elvețian, inclusiv în celule teroriste de origine străină. Din toate punctele de vedere, era o organizație de mici dimensiuni, cu o structură compactă.

Marcus von Däniken sosi la șapte fix și se puse pe treabă. Ridică receptorul și formă un număr de interior. Îi răspunse o femeie.

— Schmid. ISIS.

Von Däniken se prezentă.

— Am nevoie de toate informațiile pe care le avem despre o persoană de pe lista noastră de supraveghere, pe nume Theo Lammers. Urgent.

— Da, domnule. Vi le trimit imediat.

Un minut mai târziu, calculatorul scoase un sunet ca de clopoțel, semnalând primirea unui e-mail. Von Däniken fu încântat să vadă că era dosarul din ISIS, un sumar al informațiilor care le fuseseră transmise de către poliția belgiană.

Theodore Albrecht Lammers se născuse în 1961 la Rotterdam. După ce obținuse un doctorat în inginerie mecanică la Universitatea din Utrecht, se mutase de la o slujbă la alta în mai multe firme locale din Amsterdam și Haga. Intrase în vizorul autorităților în 1987, în timp ce lucra la Bruxelles ca asociat al lui Gerald Bull, vestitul constructor de armament stabilit în America. La vremea respectivă, Bull era preocupat de proiectarea unei „superarme” pentru Saddam Hussein. Sub numele de cod Babilon, arma era, de fapt, o uriașă piesă de artilerie, capabilă să arunce un proiectil la sute de kilometri depărtare cu o precizie formidabilă. Legăturile lui Bull cu liderul irakian erau o chestiune publică. Totuși, Bull și asociații săi (inclusiv Theo Lammers) fuseseră considerați „persoane demne

de interes” de către poliția belgiană.

Von Däniken știa el însuși restul poveștii. Gerald Bull fusese asasinat în 1990, împușcat de cinci ori în ceafă de către un ucigaș care așteptase în foaierul apartamentului său din Bruxelles. La început, se zvonise că ar fi fost opera Mossadului, serviciul de spionaj israelian. Speculațiile se dovediseră însă incorecte. La vremea aceea, Israelul era în relații distante, dar cordiale cu Bull. Considerându-se potențiali clienți, israelienii erau interesați să știe exact ce punea la cale omul de știință. Acesta constituia, de altfel, motivul pentru care fusese omorât de irakieni. Odată construit tunul Babilon, Saddam Hussein nu voise ca Bull să-și împartă secretele cu nimeni, îndeosebi cu israelienii.

Von Däniken închise e-mailul, apoi se ridică și se duse până la fereastră. Dimineața era cenușie și mohorâtă. Din pătura joasă și densă de nori cădea o ninsoare umedă. Fereastra dădea înspre o parcare și, mai departe, înspre un bloc-turn de birouri, abia pe jumătate construit, abandonat astăzi din pricina vremii.

„Și Lammers? se întrebă el. Cu ce se ocupa de avusese nevoie de un Uzi în atelier și de o mulțime de pașapoarte în baie? Și ce meritase ca un ucigaș profesionist să fie trimis să se ascundă după stiva lui de lemne?”

Von Däniken se întoarse la birou. Găsi pe el mai multe dosare, cu diverse etichete: „Aeroporturi și imigrație”, „Antiterorism/Interne”, „Antiterorism/Externe” și „Trafic”. Le răsfoi, lăsând „Antiterorism/Externe” la urmă.

Acest ultim dosar conținea o listă de mesaje transmise de servicii de spionaj străine. În 1971, șeful serviciului de informații elvețian, alarmat de spectrul actelor de violență motivate politic, sprijinise constituirea unei confederații a instituțiilor responsabile de securitatea națională din mai multe țări occidentale, confederație care devenise cunoscută sub numele de Clubul de la Berna. După 11 septembrie, clubul se oficializase și luase numele de Grupul contra Terorii, GET.

Cel mai recent raport venea de la serviciul de informații suedez și afirma că o persoană suspectată de extremism (Suedia nu era de acord cu folosirea termenului „terorism”), pe nume Walid Gassan, fusese văzută la Stockholm. Gassan era considerat unul dintre principalii suspecți în bombardarea hotelului Sheraton din Amman, Iordania, precum și în mai multe atacuri eșuate, și suedezii solicitau ca orice informație despre

Gassan și complicii săi să fie transmisă numaidecât serviciilor de contrainformații suedeze.

Von Däniken bătu darabana pe hârtie. Același Walid Gassan trecuse prin Elveția luna trecută. Pornind de la un pont pe care i-l dăduse unul dintre informatorii săi din moscheea genevează, el reușise să urmărească traseul lui Gassan și transmisese datele tuturor celor interesați. Se gândi la unghia însângerată pe care o găsise în avion. N-avea nicio îndoială cui îi aparținea. Avea să-l lase pe Philip Palumbo, șeful unității de livrări speciale a CIA, să-i informeze pe suedezi unde se afla acum Gassan.

Coborî la etajul doi și o luă pe un coridor rece, acoperit cu un covor cenușiu, până la ultima ușă pe dreapta, pe care scria: „KILA 2.8”.

KILA era Serviciul de Coordonare a Documentelor de Identitate, care se ocupa cu inventarierea documentelor de identitate din toate țările lumii. Undeva în sertarele sale se afla cel puțin o mostră din fiecare pașaport, permis de conducere, buletin, certificat de naștere și orice alte documente de identitate produse în mod obișnuit și aflate în circulație în mai bine de două sute de țări din întreaga lume.

Von Däniken își vârî capul pe ușă.

— Max, ești ocupat?

Max Seiler era șeful serviciului. Era un bărbat scund, cu pieptul scos în afară, cu ochi albaștri și rămășițe de păr blond.

— Mi-am închipuit că ai să vii azi, zise Seiler, ridicând privirea din hârtii. Am auzit că ai avut o noapte pe cinste.

Von Däniken îi dădu detaliile.

— Astea au fost descoperite în casa victimei, zise el, aruncând pe birou cele trei pașapoarte.

Seiler examină documentele.

— Un agent?

— Agent. Traficant. Escroc. Una dintre ele.

Seiler se concentră asupra unui pașaport cu o coroană aurie și cu cuvintele „*Koninkrijk der Nederlanden*” tipărite pe copertă.

— Asta e cel adevărat?

— Avea permis de rezidență, dat fiind că era olandez. În ISIS avem informații inclusiv despre perioada în care era student în Olanda. Mă îndoiesc că a devenit agent secret înainte de optsprezece ani. În orice caz, vreau să mi-l verifici la sânge. Trece-le pe toate prin portalul de identificare, află care au fost

documentele-sursă și contactează autoritatea care le-a emis.

Documentele-sursă erau cărțile de identitate și certificatele de naștere: acte emise de un guvern care validau identitatea cuiva.

Aplecându-se, Seiler dădu la o parte un teanc de hârtii de pe un scaun. Permise de conducere italienești, carduri de asigurare medicală germane, certificate de naștere englezești. Toate false.

— Jules Gaye, născut în 1962, Bruxelles, citi el cu voce tare după ce deschise pașaportul belgian. Îl răsfoi, studie ștampilele aplicate de oficialii de la imigrație, apoi se întoarse la pagina întâi și o ținu sub o lampă cu ultraviolete. O imagine vagă a palatului regal belgian ieși la iveală.

— Cerneala reactivă pare bună, zise von Däniken.

— Pașapoartele belgiene noi sunt foarte sofisticate. Asta are cinci elemente de securitate care îl apără de falsificare: o imagine imprimată cu laserul a deținătorului de pașaport, un filigran al lui Albert al II-lea, o imagine schimbătoare a Belgiei, care oscilează între verde și albastru în funcție de unghiul din care o privești, și două marcatoare. La prima vedere, aș zice că e autentic.

— Vrei să spui documentul în alb?

— Nu numai. Pașaportul e autentic, adică oficial. Emis de autoritatea abilitată.

— Ești sigur?

Scepticismul lui von Däniken izvora din experiență. Pașapoartele belgiene reprezentau Volkswagenurile traficului de documente falsificate. Erau ieftine, rezistente și ușor de procurat. Din 1990, peste 19.000 de pașapoarte în alb fuseseră furate din consulatele, ambasadele, primăriile și oficiile diplomatice din toată lumea. Țara asta își pierdea pașapoartele așa cum unii își rătăcesc cheile.

— Putem să verificăm. Seiler intră pe calculator și introduse numărul pașaportului în Identigate, inventarul a peste două milioane de documente furate și falsificate din toată lumea, deținut de poliția elvețiană. Belgienii sunt tot atât de scrupuloși când e vorba să raporteze documentele furate pe cât sunt de neglijenți cu ele, zise el. Dacă e furat, o să-l găsim aici. După o clipă, trăsăturile lătărețe ale feței i se încrețiră trădându-i dezamăgirea. Nimic. Din punctul de vedere al belgienilor, e un

document perfect legal.

— Ești sigur că nu a fost modificat în vreun fel?

— Absolut sigur. Imaginile sunt întipărite chiar în hârtia din care e fabricat pașaportul. E imposibil ca Lammers să fi înlocuit fotografia deținătorului original cu a lui.

— Pot să dau un telefon de la tine?

Von Däniken sună pe cineva de la departamentul de evidență a populației din cadrul poliției belgiene.

— Frank, am aici unul dintre pașapoartele voastre. I-a aparținut unui tip care a fost omorât azi-noapte. Documentul pare autentic, dar am ceva dubii. Von Däniken citi numărul.

— Lasă-mă o secundă să verific, zise Frank Vincent. E autentic. Numărul e în sistem.

— Ciudat. La noi tipul figurează drept Lammers, cetățean olandez. Rezident permanent în Elveția. Pot să te rog ceva? Verifică-l integral pe Gaye ăsta. Până în copilărie. Și anunță-mă dacă e un om în carne și oase sau unul de paie.

— O să-mi ia ceva timp. E bine până diseară?

— M-ai ajuta dacă ai reuși înainte de prânz. Și încă ceva... zi-mi la ce adresă ați trimis pașaportul.

Von Däniken închise. Seiler examina pașaportul neozeelandez. Și acesta trecu testul. Nu fusese „aranjat”, iar numărul lui nu figura în niciuna dintre bazele de date cu documente furate. Von Däniken se uită la ceas. Era cinci și jumătate după-amiaza în Auckland. Se hotărî să ia legătura cu ambasada neozeelandeză din Paris. Din cauza diferenței de fus orar de zece ore, Noua Zeelandă menținea la Paris o ambasadă extinsă, capabilă să proceseze majoritatea tipurilor de solicitări oficiale. Von Däniken sună acolo și fu informat că pașaportul era autentic. Conform autorităților neozeelandeze, deținătorul pașaportului, Michael Carrington, domiciliat în orașul Christchurch, pe Victoria Lane, la numărul 24, era un cetățean onorabil. Curat. Fără nicio mențiune specială.

Von Däniken îi rugă să verifice celelalte documente de identitate ale lui Carrington și i se spuse că avea să fie informat cât de repede.

— Ce părere ai? întrebă el după ce închise.

Max Seiler ridică din umeri.

— Greu de spus. Două pașapoarte valide cu fotografia victimei. Nu există decât un singur răspuns posibil, așa-i? Gaye

și Carrington sunt povești. Cred că putem deja să eliminăm varianta afaceristului murdar. Am impresia că ai dat peste un „ilegalist”.

Un „ilegalist” era un agent care opera clandestin pe teritoriul altei țări, fără protecția guvernului său. Un agent supersecret.

Tulburat, von Däniken se întoarse în biroul său. De șapte ani nu mai avusese de-a face cu ceva asemănător. Avea doar două întrebări: Pentru cine lucra Lammers și ce făcea în Elveția de fusese necesar să fie omorât?

8

Abia la șapte dimineața turbina din față a avionului Gulfstream G-4 fu reparată în sfârșit și aeronava fu gata să decoleze de pe aeroportul Bern-Belp. În ciuda recomandării de cazare pe care i-o făcuse Marcus von Däniken, Philip Palumbo rămăsese la bord, preferând să doarmă pe o canapea în partea din spate a avionului.

În timp ce avionul se depărta de terminal, Palumbo se ridică de la locul lui și se strecură prin bocaportul care dădea în compartimentul pentru bagaje. Era o încăpere înghesuită, cu tavanul înclinat și fără ferestre. Într-un colț erau puse una peste alta trei valize. Palumbo le dădu la o parte, îngenunche și deschise un mic panou în podea care ascundea un mâner greu de oțel inoxidabil. Smuci de el și o porțiune din podea se dădu la o parte, descoperind un compartiment de doi metri pe unu cincizeci, echipat cu o saltea și cu centuri de siguranță.

Înăuntru stătea întins un bărbat slab, oacheș, îmbrăcat într-o salopetă albă, cu mâinile și picioarele legate cu cordoane de plastic unite printr-un lanț. Barba îi fusese rasă, iar părul negru – tuns soldățește. Scutecul de adulți pe care-i purta ținea, de asemenea, de regulamentul militar. Toate erau măsuri menite să-l depersonalizeze pe prizonier și să-l facă să se simtă neputincios și vulnerabil.

Bărbatul era tânăr. Cu ochelarii lui cu rame subțiri ar fi putut fi student la universitate sau programator. Se numea Walid Gassan. Avea treizeci și unu de ani și era un terorist înveterat, care avusese legături, în diferite momente, cu Jihadul Islamic, cu Hezbollah și, ca orice islamist fanatic care se respectă, cu Al-Qaeda.

Palumbo îl ridică în picioare și îl duse în compartimentul de pasageri, unde îl împinse pe un loc și îi legă centura. Îi tamponă apoi mercuro-crom pe degetele rănite. Prizonierul renunțase la trei unghii, după care Palumbo se oprise.

— Unde mă duceți? întrebă Gassan.

Palumbo nu răspunse. Aplecându-se, desfăcu corzile de plastic de la picioarele prizonierului și, preț de câteva momente, îi masă gambele pentru a-i menține activă circulația sângelui. Nu voia ca Gassan să moară de tromboză venoasă profundă înainte să reușească să stoarcă totuși ceva informații de la el.

— Sunt cetățean american, continuă Gassan sfidător. Am niște drepturi. Unde mă duceți? Cer să fiu informat.

Există chiar și un soi de zicală legată de extrădarea extraordinară. Dacă CIA voia să ancheteze pe cineva, îl trimitea în Iordania. Dacă voia să-l tortureze, îl trimitea în Siria. Dacă voia să-l facă să dispară de pe fața pământului, îl trimitea în Egipt.

— Gândește-te la asta ca la o surpriză, Haji.

— Nu mă numesc Haji!

— Ai dreptate, zise Palumbo amenințător. Știi ce? Nu te numești nicicum. Pentru restul lumii, nici nu mai exiști. Pocni din degete la doi centimetri de nasul prizonierului. Tocmai ai dispărut fără urmă.

Palumbo își prinse centura în timp ce avionul se ridica în aer. Un ecran din față arăta traseul pe o hartă mare și informații constant actualizate despre viteză, temperatura exterioară și timpul rămas până la destinație. După câteva minute de zbor înspre nord, avionul coti, aplecându-se pe o parte, până când ajunse pe direcția sud-sud-est. Către Marea Mediterană.

— Îți mai dau o șansă, zise Palumbo. Varsă tot ce știi acum sau o să vorbești mai târziu. Te asigur că prima opțiune este cea preferabilă.

Ochii căprui timizi ai lui Gassan îl fulgerară.

— N-am nimic de spus.

Palumbo oftă, clătinând din cap. Încă un caz dificil.

— Dar explozibilul pe care l-ai cumpărat în Germania? Hai s-o luăm de aici.

— Nu știu la ce vă referiți.

— A, sigur că nu știi.

Palumbo se uită la Gassan, imaginându-și lucrurile teribile pe

care le făcuse bărbatul acesta tânăr, morțile pe care le provocase, familiile pe care le despărțise, durerea și nefericirea pe care le lăsase în urmă. Și apoi se gândi la ce-i aștepta după aterizare.

În patru ore, domnul Walid Gassan avea să înceapă să-și primească răsplata.

9

O bătaie în ușă.

— Moment, *bitte.* Jonathan își trase peste cap un pulover uzat strâns pe corp și își vârî picioarele în pantofi, apoi se îndreptă spre ușă.

În hol stătea directorul hotelului.

— Din partea personalului nostru, permiteți-mi să vă exprim con doleanțele noastre, zise el. Dacă eu sau vreun membru al personalului vă putem ajuta cu ceva...

— Mulțumesc, zise Jonathan, sunt bine deocamdată.

Directorul dădu din cap, dar nu plecă. Scoase un plic galben-maroniu din sacou și i-l întinse lui Jonathan.

— Corespondență. Pentru soția dumneavoastră.

Jonathan luă plicul și-l ținu în lumină. Destinatarul era „Emma Ransom, Hotelul Bellevue, Poststrasse, Arosa”. Scrisul era mare, apăsat, meticulos. „O mână de bărbat”, se gândi Jonathan. Întoarse scrisoarea pe partea cealaltă. Niciun nume, nicio adresă care să dea indicații despre expeditor.

— A venit prea târziu, mă tem, explică hotelierul. Muncitorii de la tunelul de cale ferată de lângă St. Peter-Molinas au provocat o avalanșă pe șine. I-am explicat doamnei Ransom. Era destul de supărată. Îmi cer scuze.

— Ați vorbit cu Emma despre scrisoarea asta?

— Da. Sâmbătă seara înainte de cină.

— Deci *aștepta* scrisoarea?

— Mi-a zis ceva despre o zi de naștere. M-a rugat să-i promit că o voi reține pentru ea.

„O zi de naștere?” Jonathan împlinise treizeci și opt de ani pe 13 martie, cu mai bine de o lună în urmă.

— A, asta trebuie să fie. Mulțumesc.

Jonathan închise ușa și se duse în dormitor, răsucind plicul pe toate părțile. „Emma Ransom. Hotelul Bellevue. Poststrasse,

Arosa.” Ștampila poștei era mânjită. Deși data rămăsese vizibilă, numele orașului de unde fusese expediată scrisoarea abia dacă se distingea. Prima literă era un A, dacă nu cumva, bineînțeles, era un R. A doua literă era un „c”, sau un „o”, sau, poate, un „e”. A treia, un „1” sau un „i”.

Jonathan renunță. N-avea niciun rost.

Așezându-se pe marginea patului, își strecură degetul mare sub clapă. Uitându-se la ștampila albastră „expres”, se opri. Însemna că scrisoarea fusese expediată vineri pentru a ajunge a doua zi. O răsuci din nou pe partea cealaltă. Nicio adresă.

De când avea suspiciuni? De șase luni? De un an? Doar după ce se întorseseră de la Paris sau existaseră vagi indicii și înainte? Indicii pe care ar fi trebuit să le exploateze, dar pe care el fusese prea ocupat ca să le observe.

Nu exagera dacă spunea că își iubea nebunește soția. „Nebunește” era un cuvânt înspăimântător. Sugera dezordine, pericol, abandonare în mâinile sorții. Nimic din toate astea nu se regăsea în sentimentele lui pentru Emma. Dragostea lui pentru Emma avusese la bază absența totală a oricărei îndoieli. O văzuse și știuse. Zâmbetul strâmb care spunea: „Încearcă-mă. Sunt pregătită”. Claia de păr castaniu pe care refuza să-l îmblânzească. Jeanșii rupți care ar fi trebuit duși urgent la croitor. „Jonathan, există lucruri mai importante decât să-ți împletești părul și să îmbraci țoale curate.” Privirea provocatoare care scotea la iveală tot ce avea mai bun în el. Era ca și cum ar fi fost croită special pentru el. Nu avusese nicio reținere, pentru că nici ea nu avusese.

Da, o iubise nebunește. Dar nu orbește.

În ultimele luni observase la ea un dezinteres tot mai mare față de muncă. Orele zilnice de lucru, care cândva ajungeau la paisprezece, se reduseseră întâi la douăsprezece, apoi la opt. Ca director regional de logistică pentru Medici fără Frontiere (MFF), Emma avea în sarcină coordonarea operațiunilor de asistență socială din Orientul Mijlociu. Asta însemna că ea avea în grijă angajarea și antrenarea personalului și a voluntarilor, supraveghea expedierea stocurilor de produse, ținea legătura cu agențiile guvernamentale locale și avea o idee de ansamblu despre latura financiară a operațiunilor.

La început, Jonathan pusese dezinteresul ei pe seama oboselii. Emma fusese întotdeauna omul care se consuma prea

mult. Flacăra ei ardea prea sclipitor. „Incandescent” era cuvântul potrivit. Era firesc să aibă nevoie de odihnă.

Dar existaseră și alte semne. Dureri de cap. Lungi plimbări solitare. Tăceri prelungite. Jonathan simțise cum distanța dintre ei creștea câte puțin în fiecare zi.

Totul începuse după Paris.

Jonathan frecă plicul între degete. Era extrem de ușor. Bănui că înăuntru se afla o singură coală de hârtie. Întoarse scrisoarea pe partea cealaltă și se holbă la spațiul alb unde ar fi trebuit să fie adresa expeditorului. Un elvețian care nu-și scria numele pe un plic era la un pas de-a fi considerat trădător. Echivala cu o insultă națională, asemenea violării secretului bancar sau șterpelirii rețetei originale a ciocolatei Lindt.

Dar, dacă expeditorul nu era trădător, atunci ce era?

Radioul emise patru bipuri sonore. O voce informală cu accent britanic anunță: „Este ora douăsprezece, ora Greenwich. Acesta este postul World Service al BBC. Radiojurnalul vă este prezentat de...”

Dar în mintea lui Jonathan răsuna o altă voce. „Deschide-l, îl îndemna. Deschide-l și termină cu toate astea.”

„Dacă ar fi atât de simplu”, își spuse el.

De fapt, nu era deloc sigur dacă voia să-l deschidă. Emma murise. Amintirile despre ea erau tot ce-i rămăsese. Nu voia să le păteze. Ridică scrisoarea mai aproape de ochi, și gândurile îi zburară către singurul loc din lume unde nu mai voise să meargă vreodată.

Paris... locul unde Emma se dusese pentru un weekend de relaxare, ca să savureze cultura, croasanții și noua expoziție Chagall.

Paris... locul unde dispăruse timp de două zile și două nopți și unde nici măcar mesajele lui cele mai febrile nu dăduseră de ea.

Paris...

Jonathan doarme în cortul său, întins pe patul de campanie, numai în boxeri. La miezul nopții, căldura este în continuare greu de suportat. A fost o vară fierbinte, chiar și după standardele „înalte” ale Orientului Mijlociu. De când trăiește și lucrează în Bekaa[3], Jonathan s-a învățat să doarmă și să transpire în același timp.

[3] Vale largă în centrul Libanului (n. tr.).

Patul de lângă el e gol. Emma face o vizită de o săptămână în Europa. Trei zile la sediul agenției din Geneva, apoi trei zile la Paris, unde se va întâlni cu prietena ei cea mai bună, Simone, pentru un tur de forță prin Orașul Luminilor. Și-au programat o după-amiază la Jeu de Paume[4], o seară în care să savureze Son et Lumière[5] la Versailles. Cu obișnuita ei exuberanță, Emma a umplut deja fiecare minut al călătoriei.

Îl trezește un huruit de motoare, care se aude în noapte ca mugetul unei invazii iminente. Jonathan saltă capul de pe pernă. O împușcătură scutură întunericul.

Se dă jos din pat, buimac, și se repede afară. Rașid, un tânăr palestinian, stă în fața spitalului, cu brațele întinse în lături, blocând intrarea. Alături sunt parcate două mașini Toyota acoperite cu noroi uscat. Din boxe urlă muzică. O melodie în cheie minoră, cu un ritm bubuitor. În jurul băiatului s-a format un cerc de membri ai unei miliții locale, care-i împung cu țevile puștilor, țipând să le deschidă ușile. Jonathan își face drum cu coatele în mijlocul lor.

— Ce doriți? li se adresează el într-o arabă rudimentară.

— Tu ești șeful? întreabă liderul, un tânăr pământiu la față, cu o bărbuță rară și ochi alunecoși. Tu ești doctorul?

— Eu sunt doctorul, răspunde Jonathan.

— Avem nevoie de medicamente. Zi-i băiatului să se dea la o parte.

— Niciodată, țipă Rașid.

E un adolescent furios, de cincisprezece ani, de o independență aprigă. De la sosirea lui Jonathan și a Emmei, a fost constant lângă ei. Jonathan este idolul și mentorul său, sfântul lui ocrotitor și persoana căreia îi poartă cea mai mare grijă. Rașid plănuiește să studieze medicina, fie și numai ca să aibă grijă de rudele lui. Spitalul îi aparține și lui tot atât cât le aparține asistenților sociali.

— Vă rog, spune Jonathan cu un zâmbet, ca să calmeze nervii întinși. Dați-mi voie să vă ajut. Sunteți bolnavi? E cineva rănit?

— Tatăl meu, zice șeful bandei. Suferă de inimă. Are nevoie de medicamente.

— Aduceți-l aici, zice Jonathan. Vom fi bucuroși să-l tratăm. Observă ochii împăienjeniți ai băiatului, zâmbetul lui ezitant. E

---

[4] Muzeu de artă contemporană în Paris (n. tr.).

[5] Spectacol de sunet și lumini (n. tr.).

beat oare? Drogat? Cu ce? Rachiu? Hașiș? Metanol?

— N-avem timp.

— Ați încercat la spitalul El Ain? Dacă tatăl dumneavoastră suferă de inimă, vă recomand să-l duceți la Beirut.

Dar Beirut e la opt ore de mers, iar drumul către El Ain e impracticabil din cauza unor inundații neașteptate.

— La o parte, zice liderul, împingându-l pe Rașid.

Rașid îl împinge și el. Înainte ca Jonathan să poată reacționa, înainte să-l avertizeze pe băiat să cedeze, liderul ridică pușca și-i trage lui Rașid un glonț în față.

— Tata are nevoie de nitroglicerină pentru inimă, zice liderul, călcând peste trupul prăbușit. Iar noi... arată către oamenii lui. Avem nevoie de ceva pentru sufletele noastre.

O scurtă privire aruncată lui Rașid îi e de-ajuns lui Jonathan pentru a-și da seama că n-are de ales. Îi conduce pe milițieni în dispensar. E un raid, de fapt. Mâinile lacome iau de pe rafturi toată rezerva de morfină, vicodin și codeină. În câteva minute, dispensarul e gol. Totul se termină la fel de repede cum a început. Urându-i ca binecuvântarea profetului să se îndrepte asupra lui, milițienii urcă în jeepuri și pleacă.

Un minut mai târziu, Jonathan are telefonul la ureche, încercând disperat să sune la Paris. Emma trebuie să ia avionul spre Geneva și să se ducă direct la sediul MFF. El o să sune din timp să ceară un ordin de plată pe care ea să-l aducă aici ca să poată realimenta stocul spitalului.

Este trei dimineața în Liban. Miezul nopții la Paris. Jonathan sună la hotelul Trois Couronnes, dar Emma nu răspunde. Celularul ei e închis. Sună din nou la hotel și cere să-i fie lăsat un mesaj în cameră. Și totuși, Emma nu sună înapoi. Nici în noaptea aceea, nici a doua zi dimineață. Nici după-amiază, după ce Jonathan s-a dus la Beirut și și-a dat ultimele economii personale ca să cumpere medicamentele necesare de pe piața neagră.

Soția lui lipsește.

Răbdarea oricărui bărbat are o limită. Jonathan își dă seama că, din nefericire, încrederea absolută nu este inepuizabilă. La șase dimineața a doua zi, sună din nou la hotel și cere să stea de vorbă cu directorul.

— Sunteți sigur că ați lăsat mesajul în camera ei? întreabă, nerăbdător.

— Domnule Ransom, vă garantez că da. Am dus personal ultimul mesaj.

— Pot să vă rog să verificați dacă soția mea se află în camera ei?

— Bineînțeles. O să transfer apelul către mobilul meu. Dacă soția dumneavoastră este în cameră, veți putea vorbi cu ea imediat.

Ca o fantomă, Jonathan îl însoțește pe director până la etajul doi. Aude prin telefon cum se închid cu un pocnet ușile liftului de modă veche; cum lipăie pantofii de bună calitate pe holul acoperit cu mochetă; cum directorul bate tare la ușă.

— Bonjour, madame. Sunt Henri Gauthier, directorul hotelului. Aș vrea să vă întreb dacă sunteți bine.

Niciun răspuns. Trece un minut. Gauthier intră în cameră.

— Domnule Ransom? se aude vocea lui politicoasă. Mesajele sunt toate aici.

— Cum adică?

— Sunt pe podea. Niciunul nu a fost deschis. De fapt, soția dumneavoastră pare să nu fi fost aici.

— Ce vreți să spuneți?

— Patul nu e răvășit. Gauthier face o pauză, și Jonathan îl vede în minte cum dă descurajat din umeri, de parcă ar fi el însuși. Camera e neatinsă.

„Deschide-l!”

Jonathan își trecu degetul pe sub clapă și desfăcu plicul. Înăuntru era o singură foaie de hârtie. Albă. Fără niciun nume. Niciun antet. Niciun însemn. Întoarse plicul cu fundul în sus și-l scutură. Două bucățele de carton îi căzură în palmă. Erau identice ca formă și dimensiuni. O margine era perforată, ca și cum fusese ruptă. Pe mijlocul fiecăreia era înscris cu cerneală roșie un număr din șase cifre. La prima vedere, păreau un soi de bonuri. Ca acelea pe care le primești când îți lași hainele la o garderobă. În colțul drept de jos era tipărit ceva cu litere foarte mici.

SBB.

Schweizetische Bundesbahn.

Căile Ferate Elvețiene.

Erau bonuri de bagaje.

Pentru a doua oară în douăsprezece ore, Marcus von Däniken era înapoi în Zürich. Deasupra ușii, firma „Robotica AG” își înșira literele înalte de un metru într-un albastru electric. Conform dosarului din biroul său, Theo Lammers fondase compania în 1994 și era singurul ei proprietar și director. Obiectul de activitate menționa, destul de obscur, „piese de mașini”.

O femeie solidă, cu un aer sever, îl aștepta la recepție cu mâinile împreunate la spate, ca și cum ar fi așteptat un general la o paradă militară.

— Michaela Menz, se prezentă ea, apropiindu-se cu pași mari, soldățești.

Era îmbrăcată într-un deux-pièces sobru, iar părul castaniu îi era tuns scurt și îl purta cu cărare pe o parte. Cartea ei de vizită menționa că avea un doctorat în inginerie mecanică. *Magna cum laude.*

Von Däniken îi arătă legitimația și îi aruncă un zâmbet atent studiat. Acum erau chit.

— Suntem încă în stare de șoc, zise femeia în timp ce îl conducea în biroul ei. Niciunul dintre noi nu-și poate imagina cine ar fi vrut să-i facă rău domnului Lammers. Era un om minunat.

— Nu mă îndoiesc, zise von Däniken. De fapt, de asta și sunt aici. Suntem și noi la fel de nerăbdători să-l găsim pe ucigaș. Orice informație pe care mi-ați putea-o da ne va fi de mare ajutor.

Biroul femeii era mic și mobilat cu grijă. Nu se vedeau fotografii cu membri ai familiei, iubiți sau prieteni. Von Däniken își imagină că soțul o lăsa mai mereu singură acasă și-și dădu seama că era, probabil, extrem de îngrijorată. Nu atât pentru Lammers, cât pentru afacere și pentru cine avea să o preia acum, că Lammers era mort.

— Credeți că e vina cuiva din branșă? întrebă femeia pe un ton de doliu entuziast. Poate cineva din străinătate?

— N-aș putea să vă spun în acest stadiu. Politica noastră nu ne permite să facem comentarii despre cazurile investigate. Putem începe cu informațiile despre firmă. Cu ce anume vă ocupați?

Femeia își trase scaunul mai aproape de birou.

— Sisteme de navigare. La sol, subacvatice, poziționarea unui terminal mobil. Văzând privirea derutată a lui von Däniken, adăugă: Proiectăm instrumente care determină cu exactitate poziția avioanelor, a vaselor sau a automobilelor.

— Ca GPS-urile?

Femeia se încruntă și von Däniken înțelese că dăduse cu bâta în baltă.

— Nu ne place să ne bazăm pe sateliți. Am inventat de curând un nou sistem de navigație pentru avioane care folosește o tehnologie numită fuziunea senzorilor. Aparatul proiectat de noi combină măsurători luate de sisteme de navigație automate, hărți digitale și un altimetru radar. Prin măsurarea variațiilor de înălțime ale terenului de-a lungul tutei avionului și prin compararea acestora cu o hartă digitală a regiunii, se poate stabili poziția avionului cu o precizie de câțiva milimetri.

— Și cine cumpără un asemenea aparat?

— Avem mulți clienți. Boeing, General Electric, Airbus, de pildă.

Von Däniken ridică ușor din sprâncene, impresionat.

— Deci dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc dacă avionul cu care zbor nu se ciocnește de un munte?

— Nu doar nouă... Dar, într-un anume sens, da.

Von Däniken se aplecă mai aproape de ea, gata parcă să-i împărtășească un secret.

— Îmi imaginez că genul ăsta de instrument are și utilizări militare, nu? Aveți clienți în industria de apărare? Producători de nave aeriene? Proiectile ghidate de laser? Chestii de genul ăsta?

— Nu.

— Dar unele dintre companiile pe care le-ați menționat fac afaceri destul de serioase cu industria de apărare, nu?

— Poate, dar nu sunt clienții noștri. Există alte firme care proiectează sisteme militare de navigație.

Lui von Däniken răspunsurile i se părură puțin prea repezite. Lammers fusese, până la urmă, pus pe lista de supraveghere din cauza faptului că fusese implicat în producerea unor piese mari de artilerie, inclusiv a unei „superarme” pentru Saddam Hussein.

— Știați cumva că domnul Lammers a proiectat piese de artilerie în tinerețe?

— Era un om extrem de capabil, zise femeia. Îmi închipui că

avea multe interese pe care nu mi le-a împărtășit. Pot doar să afirm că noi, ca firmă, nu am avut niciodată vreo legătură cu industria de armament. Femeia își uni sprâncenele. De ce? Asta credeți că se află în spatele morții sale?

— În acest stadiu, orice e posibil.

— Am înțeles. Femeia își feri privirea, și von Däniken își dădu seama că Michaela cântărea ideea. Expresia de pe chip i se îndulci. Acoperindu-și fața, își reținu un oftat.

— Vă rog să mă scuzați. Moartea lui Theo m-a amărât teribil.

Von Däniken își făcu de lucru luând notițe. Nu era comisarul Maigret[6], dar i se părea evident că Michaela Menz spunea adevărul. Sau, cel puțin, că, dacă Lammers fusese implicat în ceva afaceri necurate, ea nu știa nimic. Se felicită că venise aici singur. Ar fi putut să-i paseze interviul unui subordonat. Avea câțiva oameni care abia așteptau să pună mâna pe caz. Dar adevărul era că îl voia pentru el.

Așteptă până când femeia se liniști, apoi întrebă:

— Domnul Lammers călătorea mult?

Menz ridică privirea.

— Să călătorească? O, da, sigur, zise, ștergându-și ochii. Era tot timpul pe drumuri. Verifica instalarea aparatelor, păstra relațiile cu clienții, aduna comenzi.

— Și în ce țări se ducea cel mai mult?

— Nouăzeci la sută dintre vânzările noastre sunt către Uniunea Europeană. Pendula tot timpul între Düsseldorf, Paris, Milano și Londra. În general, marile centre industriale.

— A fost vreodată în Orientul Mijlociu? În Siria? în Dubai?

— Niciodată.

— N-ați făcut afaceri cu Egiptul sau cu Israelul?

— În mod cert, nu.

— Și cine se ocupa de rezervarea biletelor?

— Cred că el.

— Vreți să spuneți că domnul Lammers nu avea o secretară care să-i facă rezervările? La avion, la hotel, la firmele de închirieri auto... în zilele noastre, planificarea unei călătorii de afaceri e o treabă complicată.

— Nici nu voia s-audă de așa ceva. Era un director care punea osul la treabă. Își făcea rezervările pe internet.

Von Däniken își nota informațiile pe hârtie. Nu crezu nici

[6] Personaj celebru creat de autorul Georges Simenon (n. red.).

măcar o secundă în povestea cu „managerul care pune osul la treabă”. Lammers era un ticălos secretos, asta era. Nu voia să i se uite cineva peste umăr când își rezerva bilete pe numele de Jules Gaye sau oricare dintre pseudonimele sale.

— Doamnă Menz, întrebă von Däniken cu un zâmbet slab. Credeți că aș putea să-i văd biroul? M-ar ajuta să-mi dau seama mai bine ce fel de om era.

— Nu știu dacă e o idee prea bună.

De fapt, von Däniken își depășea deja atribuțiile. Nu avusese timp să ceară un mandat de percheziție. În ochii legii, nu avea niciun drept să-și vâre nasul în treburile firmei.

— Vreau să fac tot posibilul să-l prind pe cel care l-a ucis, zise el, aruncându-i femeii o privire provocatoare. Dumneavoastră, nu?

Michaela Menz se ridică de la birou și îi făcu semn să o urmeze. Biroul lui Lammers se afla alături. Spațiul era la fel de mic, mobila la fel de austeră. Privirea lui von Däniken căzu imediat asupra unui obiect ciudat care se găsea pe un dulăpior lateral. Era un aparat înalt de jumătate de metru, făcut dintr-un soi de plastic translucid, în formă de V.

— Și acesta? E tot unul dintre produsele dumneavoastră? întrebă.

— Este un MAV, zise femeia. Un minivehicul zburător.

— Îmi dăți voie? întrebă von Däniken, arătând către MAV. Menz dădu din cap, și el îl luă în mână. Cântărea mai puțin de un kilogram. Aripile îi erau în același timp foarte dure și extrem de flexibile. Chiar zboară?

— Bineînțeles. Are o rază de acțiune de cincizeci de kilometri și poate atinge o viteză de patru sute de kilometri pe oră.

— Imposibil! declară von Däniken, făcând pe prostul. Și l-a construit aici?

Menz dădu din cap aprobator.

— Cu propriile mâini, în laboratorul nostru de cercetare. Acesta e cel mai mic pe care l-a asamblat. Era foarte mândru de el.

Von Däniken reținu fiecare cuvânt. Rază de acțiune: cincizeci de kilometri. Viteză: patru sute de kilometri pe oră. Construit cu propriile mâini... cel mai mic pe care îl produsese. Asta însemna că mai fuseseră și altele. Examină ciudatul aparat. Fără îndoială, era ghidat de un sistem de navigație extrem de precis.

— Acesta e unul dintre produsele dumneavoastră? Voiați să-l adăugați la portofoliu? Să vă apucați și de jucării?

Așa cum spera, femeia înțepeni la auzul cuvântului. Făcând un pas înainte, îi luă din mână vehiculul.

— MAV nu e o jucărie. Este cel mai ușor vehicul de acest tip din lume. Dacă vreți să știți, l-am construit pentru un client foarte important.

— Pot să vă întreb pentru cine?

— Mă tem că e o informație confidențială, dar pot să vă asigur că nu are nimic de-a face cu armata. De fapt, chiar din contră. I-ați recunoaște numele imediat. Ne simțim extrem de onorați să-l avem printre clienți.

— Mi-ar fi de foarte mare ajutor dacă mi-ați putea spune despre cine e vorba.

Femeia clătină din cap.

— Nu văd cum v-ar putea ajuta asta să-l descoperiți pe ucigașul lui Theo.

Von Däniken se retrase elegant. Îi mulțumi Michaelei Menz pentru timpul acordat și o rugă să-l sune dacă mai avea ceva de adăugat. În timp ce cobora scările și se întorcea la mașină, nu se gândea la roboți. Se gândea la MAV.

Michaela Menz avusese dreptate. Nu era o jucărie.

Era o armă mascată.

11

Jonathan mergea la vale, făcându-și drum printre pietonii mai înceți. Își ținea mâinile în buzunare, și degetele îi frământau întruna cele două bonuri de bagaje. Erau oare pentru niște valize? Schiuri și ghete? îmbrăcăminte de iarnă suplimentară? După ce le găsise, sunase la biroul Emmei, dar nimeni nu-și amintea să-i fi trimis nimic.

„Dacă nu ei, atunci cine?” se întreba. Și de ce nu găsise în plic niciun mesaj, ca să nu mai vorbim de o adresă a expeditorului? întrebările îl chinuiau fără milă. Cel mai tare îl mira totuși faptul că Emma voise să se ascundă de el.

Poststrasse șerpuia plină de farmec la vale. Magazine, cafenele și hoteluri se înșirau pe ambele laturi ale străzii. În toată Elveția, prima săptămână a lui februarie era „săptămâna de schi”, o vacanță tradițională. Familii de la St. Gallen la

Geneva migrau în masă către munți. Astăzi însă, din cauza ninsorii continue și a vântului în rafale, toate teleschiurile – inclusiv telecabina – fuseseră închise. Trotuarele erau supraaglomerate. Nimeni n-avea să se ducă pe munte azi. Nici Jonathan, nici nimeni altcineva.

Trecând pe lângă magazinul de bijuterii și orologeria lui Lanz, Jonathan se opri brusc. În vitrina centrală, flancată de ceasuri de mână sclipitoare, stătea o stație meteorologică de modă veche: termometru, girometru și barometru într-unul singur. Cu opt ani în urmă, când venise aici cu Emma în prima lor excursie la munte, instrumentul se afla tot acolo. Era de mărimea unui radio de amatori și consta din trei diagrame care înregistrau condițiile meteo relative. Temperatura, umiditatea și presiunea atmosferică erau măsurate pe axa verticală, timpul – pe cea orizontală.

Deasupra diagramelor erau două leduri – unul roșu, celălalt verde – care indicau tendința vremii. Roșu însemna că presiunea era în scădere. Avea să fie vreme rea. Verde indica o presiune în creștere. Se prevestea cer senin. Acum era aprinsă lumina roșie. Ninsoarea avea să mai continue o vreme.

Jonathan se aplecă înspre vitrină ca să citească cifrele. În ultimele treizeci și șase de ore, temperatura scăzuse de la o maximă de trei grade Celsius la o minimă de minus unsprezece grade. Umiditatea relativă explodase, iar presiunea atmosferică ajunsese să cadă vertiginos de la 752 de milimetri coloană de mercur la 526, revenindu-și abia ușor, la 601, unde se afla și acum.

„De ce n-ați verificat prognoza meteo?”, îl întrebase polițistul cu o seară înainte.

În mintea lui, se afla din nou pe munte, înconjurat de zăpadă, de vânt și de frigul amenințător. Își aduse aminte cum o luase pe Emma de mijloc când ea trecuse peste creastă și se prăbușise în brațele lui. Își aminti de privirea victorioasă din ochii ei; de valul de mândrie și de încrederea ei că puteau face orice împreună.

„Emma *verificase* prognoza meteo”, răspunsese. Dar era prea hotărâtă să facă ascensiunea ca să-i spună adevărul.

— Jonathan!

La oarecare distanță, cineva îl strigă pe nume. O voce răgușită, cu accent franțuzesc. El nu-i dădu nicio atenție.

Continuă să privească fix lumina roșie, până când îi rămase întipărită ca o flacără pe retină. În acea clipă, o mână subțire îl apucă de umăr.

— Ce se întâmplă? întrebă vocea insinuantă. Eu trebuie să dau de urma celor care mă întâmpină?

Jonathan se răsuci și dădu cu ochii de o femeie înaltă, atrăgătoare, cu părul negru ondulat.

— Simone... ai ajuns.

Simone Noiret își lăsă jos valiza și îl strânse în brațe.

— Îmi pare rău.

Jonathan o îmbrățișă și el, închizând ochii și strângând din dinți. Oricât s-ar fi luptat, era neputincios în fața emoției care-i copleșea acum când vedea o figură familiară. După o clipă, Simone se desprinse din îmbrățișare și făcu un pas în spate.

— Așa deci, zise ea. Cum te simți?

— Binișor, răspunse el, cam neconvingător. Nu prea bine. Nu știu. Cumva anesteziat.

— Arăți groaznic. Nu te mai razi, nu te mai speli, nu mai mănânci? Asta nu e bine.

El se forță să zâmbească, ștergându-se pe obraz.

— Nu mi-e foame, bănuiesc.

— Va trebui să facem ceva.

— Așa cred, zise el.

Simone îl sili să se uite la ea.

— Așa crezi?

Jonathan se adună.

— Da, Simone, o să facem ceva.

— Așa e mai bine.

Ea își încrucișă brațele și clătină din cap ca și cum și-ar fi dojenit unul dintre elevii de la școală.

Deși împlinise de curând patruzeci de ani, Simone Noiret arăta de treizeci, lucru pe care-i punea pe seama moștenirii ei arabe. Era egipteancă de origine, franțuzoaică prin căsătorie și profesoară de meserie. Originea ei arabă se vădea și în părul negru și gros, tuns în așa fel încât să-i cadă frumos pe umeri, și, de asemenea, în ochi, care erau negri și neîncrezători, accentuați și mai mult de o cantitate generoasă de rimel. Pe un umăr purta o geantă scumpă de piele. Scotoci în ea după o țigară – Gauloise –, una dintre cele vreo șaizeci pe care le fuma zilnic. Deocamdată, țigările îi afectaseră numai vocea, la fel de

hârâită ca discurile de vinil cu Jacques Brel[7] pe care le căra după ea dintr-un oraș în altul.

— Mulțumesc că ai venit, zise Jonathan. Aveam nevoie de cineva în preajmă... cineva care s-o cunoască pe Emma.

Simone începu să vorbească, apoi se opri, se întoarse cu spatele la el și aruncă țigara pe jos.

— Cât am mers cu trenul mi-am promis să nu plâng, zise ea, luptându-se să-și rețină lacrimile. Mi-am tot spus că ai nevoie de cineva puternic. Cineva care să te învioreze. Să aibă grijă de tine. Dar, bineînțeles, tu ești cel puternic. Dragul de Jonathan! Uită-te la mine. Sunt ca un bebeluș.

Din colțurile ochilor îi curgeau lacrimi, întinzându-i rimelul pe obraji. Jonathan scoase o batistă de hârtie din buzunar și îi șterse dârele.

— Paul îți transmite condoleanțe, reuși ea să spună între două sughițuri. E la Davos pentru o săptămână. Trebuie să țină o prelegere despre corupția din Africa. Halal subiect original! Era disperat că nu poate să vină.

Soțul lui Simone, Paul, era un economist francez, un birocrat cu o funcție înaltă la Banca Mondială.

— E în regulă. Știu că ar fi venit dacă ar fi putut.

— Ba nu-i deloc în regulă, și i-am spus asta. În vremurile de azi suntem cu toții sclavii ambițiilor noastre. Simone se zări pentru o clipă în vitrina magazinului și tresări. *Mais merde!*[8] Acum arăt și eu groaznic. Ce mai pereche facem!

Familia Ransom și familia Noiret făcuseră cunoștință cu doi în urmă la Beirut, unde fuseseră vecini în același bloc în timpul turului lui Jonathan cu MFF. Pe vremea aceea, Simone preda la Școala Americană din Beirut. Aflând că Emma făcea parte dintr-o organizație caritabilă, se folosise de relațiile ei pentru a asigura cazare ieftină „misiunii” – așa numeau asistenții sociali unitățile lor operative. Acest gest de generozitate îi asigurase

---

[7] Jacques Brel, născut Jacques Romain Georges Brel (n. 8 aprilie 1929, Schaerbeek (Belgia) – d. 9 octombrie 1978, Bobigny (Franța) a fost un cantautor, actor și realizator de film belgian de expresie predominant franceză. Datorită calităților literare ale versurilor sale a fost considerat de asemenea poet. Într-un sondaj din 2005 a fost desemnat de publicul francofon din țara natală drept cel mai mare belgian din toate timpurile.

[8] „La naiba!" (în limba franceză în original) (n.tr.).

pentru totdeauna loialitatea Emmei.

Repartizarea lui Jonathan la sediul MFF din Geneva (la scurt timp după ce Paul Noiret se transferase și el cu serviciul aici) fusese întâmpinată cu bucurie, cel puțin de către femei. Jonathan se temuse de mutarea asta... și pe bună dreptate, după cum se dovedise. Familia Noiret le venise încă o dată în ajutor, ajutându-i să găsească un apartament rezonabil ca preț în complexul lor rezidențial luxos din Cologne. Cele două perechi luau cina împreună oricând le permitea programul. O lună, hamburgeri la Ransomi. Următoarea, *coq au vin* la familia Noiret. Așa cum îi plăcea Emmei să sublinieze, nu era un târg tocmai corect.

Jonathan apucă valiza lui Simone.

— Vino-ncoace, zise, luând-o în josul pantei.

— Credeam că hotelul e în direcția opusă.

— Este. Acum mergem la gară.

Simone se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Vrei deja să scapi de mine?

— Nu. Trebuie să verific ceva. Și-i arătă bonurile de bagaje.

— Ce sunt astea? întrebă Simone.

Jonathan arătă către literele din colț.

— Uite aici, SBB. Înseamnă Schweizerische Bundesbahn. Cred că sunt bonuri de bagaje. Au venit ieri într-o scrisoare pentru Emma. Înăuntru era doar o coală de hârtie goală. Fără nicio semnătură, fără dată. Numai chestiile astea.

Simone i le smulse dintre degete.

— Îi lipsea vreo valiză?

— Asta vreau și eu să aflu.

— Cine le-a trimis?

— Habar n-am. Nu era scris niciun nume. Jonathan luă înapoi plicul și bonurile. Crezi că ar putea să fie de la vreun prieten?

— N-am idee.

— Ai fost cu ea la Paris.

— Da, am fost. Și?

Jonathan ezită.

— Am avut o urgență la serviciu. Două zile am tot încercat să dau de ea. N-am reușit, iar asta m-a supărat destul de tare. Ea mi-a zis că a stat în camera ta la hotel și că nici măcar nu s-a sinchisit să se ducă în a ei.

iată-l deci etalându-și toate suspiciunile. Toată nesiguranța lui

dezvelită. La lumina zilei, părea meschină și inconsistentă.

— Și tu n-ai crezut-o? Simone își puse mâna pe brațul lui și îl strânse. E adevărat. Am stat împreună tot timpul. A fost un weekend între fete. Nici măcar n-am început cu adevărat să discutăm decât după miezul nopții. Atunci se încing motoarele. Asta era Emma noastră. Totul sau nimic. Știi foarte bine. Râse melancolic, nu atât pentru că-și amintise întâmplarea, cât ca să-i înlăture îngrijorarea. Emma nu-ți ascundea nimic. Nu era genul.

Jonathan dădu din cap.

— Dar bagajele astea? Nu ți-a spus nimic? Plănuia cumva o excursie? Vreo surpriză?

— Vreun „safari inopinat”?

— Ceva de genul ăsta. „Safari inopinat” era numele pe care îl dăduseră excursiilor stabilite peste noapte de Emma pentru reaprovizionare. Sânge grupa A. Penicilină. Vitamina C. De toate, de la cele mai banale lucruri la chestii fantastice.

Simone clătină din cap.

— Trebuie să fie ceva ce a comandat. Ai sunat la biroul ei?

Jonathan îi spuse că da și că toți cei de acolo se grăbiseră să-i spună că nu-i trimiseseră nimic. Ea își strecură brațul pe sub al lui în timp ce coborau dealul. La poșta centrală, cotiră la stânga și ocoliră Obersee, un mic lac, acum înghețat și înconjurat de benzi protectoare care îngrădeau accesul până când zăpada cea nouă nu se așeza bine.

Gara era pustie. În fiecare oră, Arosa era deservită de două trenuri. Primul, care-i ducea pe pasageri în josul muntelui, până la Chur, pleca la trei minute după fix. Al doilea, care aducea pasagerii înapoi, sosea la fără opt minute.

Jonathan se îndreptă către ghișeul pentru bagaje. Funcționarul luă bonurile și se întoarse după un minut, clătinând din cap.

— Nu sunt aici, zise.

Jonathan se uită cu atenție în străfundurile magaziei de bagaje, unde zeci de geamantane erau depozitate pe un labirint de rafturi metalice.

— Sunteți sigur că ați verificat peste tot?

— Încercați la casa de bilete. Directorul gării vă poate spune dacă bagajele sunt în sistem.

Ghișeul unde se vindeau bilete era și el pustiu. Jonathan se apropie și întinse bonurile către funcționar.

— Nu sunt aici, îl anunță șeful gării, cu ochii lipiți de monitor. Bagajele sunt în Landquart. Au sosit acum două zile.

Landquart era un orășel pe linia ferată Zürich-Chur, cunoscut drept punct terminus pentru Klosters, loc frecventat de reprezentanții casei regale britanice, și pentru Davos, stațiunea mondenă de schi.

— Știți de unde au fost trimise? întrebă Jonathan.

— Amândouă au fost trimise din Ascona. Ca parte a programului nostru de livrare expres. Au fost expediate cu trenul de 13.57 către Zürich și transferate mai departe către Landquart.

Ascona era la granița Elveției cu Italia. Una dintre micile stațiuni cu hoteluri înconjurate de palmieri care împestrițau țărmurile lacului Maggiore. Jonathan nu avea niciun prieten cate să locuiască acolo. Aparent, Emma avea.

Simone se aplecă înspre ghișeu.

— Puteți să ne spuneți cine anume a trimis bagajele?

Șeful gării clătină din cap.

— Nu am dreptul să accesez asemenea informații de la acest terminal.

— Și cine are? întrebă ea.

— Numai personalul gării din Ascona.

Jonathan vârî mâna să-și scoată portofelul, dar Simone i-o luă înainte. Își strecură cartea de credit pe sub geam.

— Două bilete până la Landquart, zise. La clasa întâi.

12

Complexul se numea Al-Azabar și aparținea filialei palestiniene a lui Far Falestin, o subdiviziune a serviciului de spionaj al armatei siriene. Philip Palumbo intră în clădire și se înfioră simțind duhoarea de amoniac care îmbiba sala centrală. Nu era prima lui vizită aici, nici măcar a zecea, dar mirosul care-i umezea ochii și împrejurimile deșertice continuau să-și facă efectul. Podea de ciment. Pereți de ciment. Imaginea președintelui Bashar al-Assad (numit de conaționalii săi „Doctorul” pentru că era oftalmolog de meserie) și cea a răposatului său tată, bărbatul dur, Hafez al-Assad, erau singurele ornamente vizibile. Un birou la care ședea un singur militar ocupa centrul încăperii. Un ciobănesc german uriaș

dormea la picioarele lui. Văzându-l pe Palumbo, ofițerul se ridică de la birou și îl salută.

— Bine v-ați întors, zise el.

Palumbo trecu rapid pe lângă el fără să răspundă. În mod oficial, el nu era prezent aici. Dacă ar fi fost cazul, s-ar fi putut oferi dovezi că nu călcase niciodată pe pământ sirian.

Philip Palumbo era șeful Unității de Livrări Speciale (ULS) a CIA. Pe hârtie, unitatea ținea de Centrul de Comandă Antiterorist. În realitate, ULS funcționa ca o unitate autonomă, iar Palumbo raporta direct directorului adjunct al operațiunilor, amiralului James Lafever, cel de al doilea om în CIA.

Misiunea lui Palumbo era cât se poate de simplă. Localizează-i pe teroriști și răpește-i pentru a-i interoga. În acest scop, el dispunea de o flotă de trei avioane cu reacție, de o echipă de agenți operativi dispuși să plece în orice colț al lumii în decurs de o oră după ce erau anunțați și de permisiunea nescrisă a amiralului Lafever și, în spatele lui, a președintelui Statelor Unite de a face tot ce trebuia făcut. Exista un singur revers al medaliei. Nu te lăsa prins. Era, cu siguranță, o sabie cu două tăișuri.

Avionul ajunsese la Damasc la ora locală 13.55. Prima grijă a lui Palumbo fusese să-l transfere pe prizonier în custodia autorităților siriene. Hârtiile pe care le semnase în trei exemplare îl dădeau pe prizonierul 88891Z în grija sistemului penal sirian. Undeva deasupra Mediteranei, Walid Gassan încetase să existe. Oficial, fusese dat „dispărut”.

Un ofițer zvelt, cu un aer de om de afaceri, într-o uniformă kaki apretată, apăru de pe un coridor intens luminat. Colonelul Majid Malouf – „colonelul Mike”, cum insista să fie numit – avea să conducă interogatoriul. Era un bărbat urât, cu fața suptă, cu obrajii și cu gâtul marcate violent de cicatrice de vărsat de vânt. Îl întâmpină pe american cu un sărut pe fiecare obraz, cu o îmbrățișare superficială și cu o strângere de mână puternică precum o capcană de urși. Cei doi se retraseră în biroul lui, unde Palumbo petrecu o oră dându-i detaliile cazului, concentrându-se asupra găurilor pe care aveau nevoie să le umple Gassan.

Colonelul Mike își aprinse o țigară și-și studie notițele.

— Cât de repede?

— Credem că amenințarea este iminentă, zise Palumbo. E o chestiune de câteva zile. Cel mult două săptămâni.

— Așadar, trebuie să ne grăbim.

— Mi-e teamă că da.

Sirianul apucă un firicel de tutun de pe limbă.

— O să avem timp să aducem vreo rudă?

O tehnică de interogare extrem de eficientă era aducerea mamei sau a surorii unui suspect. Simpla amenințare cu vătămarea lor fizică era, de obicei, suficientă pentru a asigura o confesiune completă.

— Nici vorbă, zise Palumbo. Avem nevoie de ceva la care să putem recurge imediat.

Sirianul ridică din umeri.

— Am înțeles, prietene.

Oficial, Siria figura încă pe lista întocmită de Statele Unite cu „țări care sponsorizează terorismul". Deși nu fusese asociată în mod direct cu nicio operațiune teroristă din 1986 încoace și deși împiedica în mod activ orice grupare domestică să lanseze atacuri de pe teritoriul său, mai ales dintre cele care-i vizau pe occidentali, despre Siria se știa că oferea „sprijin pasiv" mai multor grupări radicale care cereau independența Palestinei. Jihadul Islamic își avea sediul în Damasc, și atât Hamas, cât și Frontul Popular de stânga pentru Eliberarea Palestinei aveau filiale în oraș.

În ciuda acestor realități și a numărului impresionant de încălcări ale drepturilor omului, guvernul american îi considera pe sirieni parteneri în războiul contra terorismului. După 11 septembrie, președintele sirian oferise Statelor Unite informații despre locurile unde se aflau anumiți membri ai Al-Qaeda și condamnase atacurile. În timpul Războiului din Irak, militarii sirieni ajutaseră la stăvilirea fluxului de insurgenți care se îndreptau spre Irak. Dictatură seculară, Siria nu voia să ia parte la revoluția fundamentalismului islamic care copleșea lumea arabă. Era suficient să se uite spre vest la ravagiile războiului civil din Irak ca să adopte o politică de lege și de ordine strictă. Extremismul nu era tolerat.

Celula de interogatoriu era o cameră îngustă și umedă, cu o fereastră cu gratii sus pe perete și cu o gură de scurgere în mijloc. Un gardian îl aduse pe prizonier înăuntru. O clipă mai târziu, un al doilea gardian intră trăgând un mic birou de lemn, de fapt o tăblie minusculă cu un scaun atașat de ea. Lui Gassan i se ceru să se așeze. Unul dintre gardieni îi scoase gluga neagră

care îi acoperea capul.

— Așadar, domnule Gassan, începu colonelul Mike în arabă. Bine ați venit la Damasc. Dacă cooperați și ne răspundeți la întrebări, șederea dumneavoastră aici va fi scurtă și veți fi transferat înapoi în custodia prietenilor noștri americani. Înțelegeți?

Gassan nu răspunse.

— Vreți cumva o țigară? Stați comod?

— Du-te-n mă-ta!

Bravada lui Gassan fu compromisă de privirile nervoase pe care le arunca peste umăr.

— Dacă insistați... Colonelul Mike făcu un semn, și gardienii se năpustiră asupra lui Gassan. Unul îi răsuci mâna stângă la spate, celălalt îi întinse mâna dreaptă, izbind cu genunchiul în antebraț și turtindu-i palma pe masă. Degetele lui Gassan tresăriră, străbătute parcă de un curent electric.

— Sunt cetățean american, strigă Gassan în timp ce se zvârcolea și se zbătea să se desprindă din strânsoare. Am drepturi. Eliberați-mă imediat! Vreau să chem un avocat. Cer să fiu repatriat.

Colonelul Mike scoase un briceag cu mâner de perle și-i desfăcu lama. Depărtă cu atenție degetul mic al lui Gassan, punând un dop de plută în spațiul rămas, pentru a-l împiedica să se miște.

— Cer să vorbesc cu ambasadorul! Nu aveți niciun drept! Sunt cetățean american. Nu aveți niciun...

Colonelul Mike puse lama la baza degetului și îl reteză de parcă ar fi tăiat un morcov. Gassan țipă, apoi urlă și mai tare când Mike aplică un bandaj umezit cu dezinfectant pe ciotul rămas.

Palumbo se uita la el, lipsit de orice urmă de emoție.

— Ei, prietene, zise colonelul Mike, lăsându-se pe vine pentru a ajunge la nivelul feței lui Gassan. Pe 10 ianuarie erai în Leipzig, Germania. Te-ai întâlnit cu Dimitri Șevcenko, un comerciant de armament care avea asupra sa cincizeci de kilograme de explozibil plastic. A, ești surprins! Nu fi, prietene! Știm despre ce vorbim. Colegii tăi din Germania au fost foarte generoși cu informațiile. N-are rost să rămâi tăcut. Atâta bătaie de cap! Atâta durere! Știi ce se spune: „Până la urmă, tot o să

vorbești”. Haide, *habibi*[9], bai să fim oameni civilizați!

Gassan se strâmbă, cu ochii ațintiți asupra mâinii ciopârțite.

Colonelul Mike oftă și continuă:

— I-ai plătit lui Șevcenko zece mii de dolari și ai pus trei cutii într-o dubă albă, un Volkswagen. Asta știm. Tu ai să ne spui restul. Mai precis, cui i-ai livrat explozibilul și la ce aveau oamenii aceia de gând să-l folosească. Pot să te asigur că nu vei pleca de aici până n-ai să ne furnizezi această informație. Și, dacă îți imaginezi că poți să ne minți, trebuie să adaug că o să așteptăm până îți verificăm spusele. Hai să începem! Povestește-ne despre explozibil! Cui i l-ai livrat?

Palumbo își examină pantofii. Acesta era momentul când aflau adevărata fire a unui om.

Gassan își scuipă anchetatorul între ochi.

Un luptător, deci.

Palumbo ieși din cameră. Era timpul să facă rost de niște cafea. Avea să fie o noapte lungă.

13

Țurțuri mari atârnau de ceasul din gara Landquart. Jonathan și Simone merseră în lungul platformei, cu capetele plecate, împotrivindu-se vântului ce bătea în rafale. Câțiva schiori erau îngrămădiți lângă ghișeul pentru bagaje, predându-și echipamentul cu fețe posace. Azi nu era vreme de schi. Jonathan se așeză la coadă, bătând nerăbdător din picior, cu bonurile de bagaje în mână, pregătite.

Simone îl înghionti cu umărul.

— Le-ai sunat pe rudele Emmei?

— Nu e decât sora ei, Béatrice. Locuiește la Berna.

— Arhitecta? Credeam că Emmei nu prea-i place de ea.

— Nu-i plăcea, dar Bea era singura ei rudă. Știi cum e. A fost unul dintre motivele pentru care Emma voia să vină în Elveția. Am încercat s-o sun dimineață, dar mi-a intrat mereu robotul. N-am putut să-i las un mesaj să-i spun că Emma e...

Nu mai putu continua.

— Dar slujba de înmormântare?

— O s-o ținem când recuperăm trupul.

— Și asta când o să se întâmple?

---

[9] În araba, în original „iubire" (n.red.)

Jonathan aruncă o privire la acoperișul gării.

— Greu de spus. În câteva zile, poate. Depinde când vom putea să ne ducem din nou pe munte.

— O să fie aici sau în Anglia?

— În Anglia, presupun. Acolo era casa ei.

Rândul avansă cu un pas.

— Și frații tăi? întrebă Simone.

— Nu i-am anunțat încă, zise el. O să-i sun când o să am ceva concret să le spun. Deocamdată nu mă simt în stare să suport compătimirea altora.

Coada avansă, și Jonathan se trezi în fața funcționarului de la bagaje. Îi întinse bonurile. Omul se întoarse aducând o valiză neagră și un pachet dreptunghiular de mărime medie, învelit în hârtie simplă maro.

— Asta așteptat? întrebă Simone. Vreau să zic, sunt ale Emmei?

— Trebuie să fie, zise Jonathan tăios. I le-a trimis cineva.

Geanta neagră era din piele moale de vițel și avea un fermoar auriu închis cu un lacăt tot auriu. Era, fără îndoială, scumpă. O valiză pe care s-o iei într-o călătorie de două zile în țara natală. De pus pe locul din față al Range Roverului. Fără niciun nume, doar cu o chitanță atașată de mâner.

Jonathan își îndreptă atenția către pachet. „O cutie de cămăși”, se gândi absent. Era legat cu un șnur, dar, la fel, fără niciun însemn în afară de o chitanță. Îl luă și fu surprins să descopere că era foarte ușor. Își scoase briceagul, gata să taie sfoara cu care era legat.

— Următorul, vă rog, zise funcționarul uitându-se peste capul lui.

Cei din rând se împinseră înainte. Bărbatul din spatele lui Jonathan își făcu loc cu umărul către ghișeu. Manierele elvețienilor! Jonathan băgă briceagul la loc, ridică bagajele de pe pervaz și o luă în jos pe peron, uitându-se în stânga și în dreapta după un loc unde putea să le deschidă. Fu surprins să găsească bufetul din gară plin ochi și o coadă mare de clienți șerpuind afară pe ușă.

— Următorul tren către Chur pleacă peste patruzeci de minute, anunță Simone, uitându-se la monitoarele de sosiri și plecări. E o ceainărie peste drum. Hai să mergem să bem o cafea!

— De ce nu? zise Jonathan. Poate că acolo o să avem puțină intimitate.

Așteptară până ce traficul deveni mai lejer, apoi traversară în fugă. Aproape ajunseseră pe partea cealaltă, când un automobil argintiu luă curba în mare viteză.

— Fii atentă! Jonathan o apucă pe Simone și o trase pe trotuar.

Mașina viră brusc pe banda a doua. Cauciucurile se loviră de bordură. Cu un scârțâit de frâne, automobilul opri brusc, cu botul la nici treizeci de centimetri de trotuar. Ușile se deschiseră. De pe fiecare latură ieși câte un bărbat care porni către ei.

Jonathan se uită de la unul la celălalt. Cel care coborâse de la volan era scund și musculos, îmbrăcat într-o geacă de piele și cu ochelari de soare lați, tuns periuță, cu obrajii pătați de urme de acnee. Celălalt era înalt și mătăhălos, îmbrăcat în jeanși și un pulover pe gât, cu părul de un blond nisipiu și cu ochii prea înguști pentru a-și trăda culoarea. Se mișcau sprinten, cu evidente intenții agresive. La fel de evident era faptul că el, Jonathan Ransom, era ținta lor. Înainte ca el să poată reacționa – înainte s-o poată avertiza pe Simone sau să poată ridica mâna pentru a se apăra –, blondul în pulover îl izbi cu pumnul în față. Jonathan simți încheieturile degetelor lui lovindu-i falca. Căzu în genunchi, scăpând din mână valiza și cutia.

— Jonathan... Doamne!

Simone rosti cuvintele cu o voce slabă, făcând un pas înapoi.

Blondul se aplecă peste Jonathan și ridică valiza Emmei și pachetul învelit în hârtie maronie.

— *Los*[10], îi zise partenerului, făcând un semn din cap.

Dacă cei doi ar fi plecat atunci, Jonathan n-ar fi făcut nimic. Fața îi pulsa. Vederea i se încețoșase. În gură avea un gust metalic de sânge. Fusese implicat în destule scandaluri și bătăi ca să-și dea seama când trebuia să riposteze și când nu.

Dar bărbatul tuns scurt o trânti pe Simone la pământ. Ea țipă. Și ceva în strigătul acela îi reaminti lui Jonathan de toate cele întâmplate în ultimele douăzeci și patru de ore – începutul viscolului, căderea Emmei, descoperirea trupului ei în crevasă și toate îi apărură în minte asprite, sângerând, și parcă mai dureroase ca niciodată.

---

[10] „S-o ștergem!” (În limba germana, în original) (n.tr.).

Înainte să-și dea bine seama ce face, se ridică și o luă la fugă către blond. Nu-l interesa decât un singur lucru: bărbatul furase lucrurile Emmei, iar el le voia înapoi.

Cu un strigăt, se azvârli în spinarea lui. Aruncându-i un braț pe după gât, îl prinse zdravăn și încercă să-l trântească la pământ. Imediat, un cot îi strivi coastele. O clipă mai târziu, simți un swing în falcă. Se prăbuși, gâfâind, tremurând.

Blondul azvârli valiza în mașină. Îi aruncă lui Jonathan o privire victorioasă și disprețuitoare și-și întinse piciorul înainte ca să-l lovească în față.

Dar, de data asta, Jonathan fu pe fază. Deviind gheata cu o mână, apucă piciorul bărbatului și-l răsuci violent. Glezna pârâi, și atacatorul căzu la pământ. Abia ajunsese jos, și Jonathan se năpusti asupra lui, pocnindu-l peste ochi și peste nas cu pumnul. Cartilajul celuilalt cedă și din nări îi țâșni sânge.

Scundul tocmai ocolea mașina. Era cu aproape douăzeci de centimetri mai mic, avea umerii căzuți și o ceafă grotească de rugbist. Veni înspre Jonathan ca un taur într-o coridă. Ridicându-se în picioare, Jonathan luă poziție ca un boxer.

— Nu, Jon, strigă Simone. Lasă-i să ia bagajele! Lasă-le!

Atacatorul se apropie, și Jonathan îi plasă o lovitură, apoi încă una. Bărbatul le respinse cu ușurință. Apucându-l pe Jonathan de hanorac, îl azvârli pe capota mașinii, imobilizându-i un braț cu o mână și prinzându-i de gât cu cealaltă. Degetele i se încleștară. Jonathan nu mai putea respira.

Cu mâna liberă, Jonathan îl lovi repetat, dar slab, fără efect. Renunță. Prinzând între degete antena mașinii, se luptă să se elibereze. Antena se rupse, și el rămase cu ea în mână, fără vlagă.

— Oprește-te! țipă Simone. Dă-i drumul!

Brusc, o umbră se înălță deasupra capului celuilalt. Simone ridică mâna și-l lovi cu o piatră.

Atacatorul își slăbi strânsoarea și o pocni pe Simone peste față. Ea se rostogoli la pământ, izbindu-se zgomotos cu capul de asfalt. O clipă mai târziu, mâna era din nou încleștată pe gâtlejul lui Jonathan, mai strâns ca înainte.

Câmpul vizual al lui Jonathan se reduse la chipul pătat de cicatrice care strălucea de sudoare la câțiva centimetri de al său. Un miros de bere, ceapă și țigări îi asaltă nările. Bărbatul îl târî în jos pe capotă și își încleștă și cealaltă mână pe gâtul lui,

strângându-i ca într-o menghină. Presiunea creștea. Începea să se sufoce.

Jonathan își dădu seama că nu mai era vorba despre eliberarea din strânsoare, ci despre supraviețuire. Trebuia să-l omoare pe bărbatul de deasupra lui. Mintea îi zbură fără voia lui la Emma. Îi văzu silueta zdrobită, întinsă pe gheață. Singură. Abandonată. Știa că fusese vina lui și că nu putea s-o lase acolo. Cineva trebuia s-o aducă jos de pe munte.

Gândul ăsta îi dădu puteri nebănuite.

Degetele i se încleștară pe antenă. Cercetă fața bărbatului – ochii, nasul, gura –, căutând punctul slab. Cu ultimele forțe, se ridică în capul oaselor și înfipse antena în capul atacatorului, cu o mișcare violentă.

Mâinile acestuia slăbiră instantaneu strânsoarea.

Jonathan înfipse antena cât putu.

Atacatorul se depărtă împleticindu-se de mașină, cu ochelarii de soare atârnați de o ureche. Avea privirea pierdută, confuză. Se învârtea în cerc și gâfâia haotic. O jumătate de antenă îi ieșea din ureche. Încercă de mai multe ori s-o prindă, dar mâna îi nimerea mereu pe lângă.

Jonathan alunecă de pe capota mașinii și îl privi buimac. Din cunoștințele lui medicale, își dădea seama că, după ce străpunsese timpanul, antena intrase în creierul mic al bărbatului, unde îi dăduse peste cap reflexele motorii, sistemul nervos vegetativ și Dumnezeu mai știe ce.

Atacatorul se prăbuși în genunchi. Bărbia îi căzu în piept. Cu ochii deschiși, rămase imobil ca o jucărie căreia i s-au terminat bateriile.

Simone se ridică. O jumătate a feței îi era umflată și roșie.

— E mort?

Jonathan își puse degetele pe gâtul bărbatului și dădu din cap. Se ridică, sfărâmă cu piciorul o bucată de gheață și i-o apăsă Simonei pe obraz.

— Cine e? întrebă aceasta.

— Habar n-am. Nu i-am văzut pe indivizii ăștia în viața mea.

Geaca bărbatului se desfăcuse. O legitimație argintie i se zărea la brâu și alături, ascuns, un pistol. Jonathan îngenunche și examină legitimația. În partea de sus scria Graubunden Kantonspolizei. Stomacul i se strânse. Își strecură mâna în geaca bărbatului și scoase un buletin. Sergent Oskar Studer.

Fotografia se potrivea.

— Un polițai. Jonathan îi aruncă buletinul lui Simone.

— Pleacă, șopti ea. Șterge-o de-aici!

— Nu pot să plec. Trebuie să spun la poliție ce s-a întâmplat.

— Ăștia sunt de la poliție. Jonathan nu putea să creadă. Dar ce Dumnezeu făceau? N-au spus nimic.

— Nu știu și nu-mi pasă, zise Simone. Eu am crescut într-o țară unde nu poți să ai încredere în poliție. L-au luat pe tata. Pe unchiul. Fără nicio explicație. Știu foarte bine de ce sunt în stare autoritățile.

— Fii serioasă. Nu suntem în Egipt.

Simone se uită la el ca la un nătărău.

— Și ce dacă? Crezi că legitimația aia e falsă?

— Nu știu... Adică, nu contează. Nu e corect. Nu pot să fug. Tipul ăla e mort. Eu l-am omorât. Nu pot, pur și simplu...

— Hei! *Amerikaner*! Nu te mișca!

La trei metri mai încolo, blondul mătăhălos se ridicase în patru labe. Deși se clătina, vocea îi era cât se poate de clară. Ținea într-o mână un pistol ațintit înspre ei.

„Amerikaner”, se gândi Jonathan, neîncrezător. De unde știa?

Blondul îndreptă arma către el și apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic. Uitându-se buimăcit la pistol, blondul se chinui să-i tragă piedica.

— În mașină! țipă Simone, repezindu-se către portiera din stânga. Hai! Acum!

Portiera din dreptul șoferului era deschisă. Se aruncă în mașină și porni motorul. Simone se urcă în dreapta și trânti ușa. Părea de-a dreptul îngrozită.

O fracțiune de secundă mai târziu, luneta explodă, împroșcându-le ceafa și spatele cu cioburi.

Simone țipă.

Jonathan băgă în marșarier și călcă accelerația la maximum. Mașina îl lovi pe atacator și scoase o bufnitură teribilă când se izbi de bordură.

Jonathan frână și băgă în viteza întâi. Dădu drumul la ambreiaj puțin cam repede, făcând mașina să se hurducăie înainte de-a porni în viteză în josul străzii.

Într-un minut, ieșiseră din oraș și goneau cu o sută optzeci la oră pe autostradă.

14

Marcus von Däniken stătea sub tenda[11] terasei Sterngold de la Bellevueplatz, cu un telefon mobil lipit de ureche.

— Da, Frank, zise, vorbind tare, ca să acopere vocile clienților din jur. Ai vreo informație despre pașaport?

Era ora unu. Un vânt dușmănos șuiera deasupra lacului, ridicând fuioare de omăt de pe troiene, învârtejindu-le prin aer și trântindu-i lui von Däniken spuma înghețată în obraji.

— Interesantă întrebare, zise Frank Vincent de la Poliția Federală Belgiană. Ia, recunoaște, Marcus, ai uitat să-mi spui ceva despre Lammers? Vreo legătură cu noi?

— Ce fel de legătură? întrebă von Däniken.

— Cu țara noastră. Cu Belgia.

— Nu. Lammers a lucrat la Bruxelles un an sau doi, dar asta a fost în 1987, acum douăzeci de ani. Ce ai aflat?

Vincent mormăi ceva, dezamăgit.

— L-am descoperit pe deținătorul inițial al pașaportului, Jules Gaye. I-am găsit cererea de eliberare a unui pașaport și i-am verificat adresa, certificatul de naștere, chiar și impozitele. E un om de afaceri care operează la nivel internațional, dacă vrei să știi. Are vreo duzină de firme în toată lumea. Îmbrăcăminte. Călătorea mult. Dubai, Delhi, Hong Kong.

Von Däniken se gândi la toate vizele din pașapoartele lui Lammers. Lammers călătorea și el mult.

— Deci e un om în carne și oase?

— A, da, zise Vincent. Soție. Copii. Locuință pe Avenue Tervuren. Cât se poate de real.

— Și ce vrei să spui? Că Lammers ducea o existență dublă? O familie în Zürich, una în Bruxelles?

— Nu. Măcar de asta putem fi siguri. Lammers și Gaye sunt, cu siguranță, doi oameni diferiți.

Abia atunci von Däniken auzi claxonul unui autoturism în fundal.

— Frank, unde ești?

— La un telefon public, zise Vincent. Ultimul din Bruxelles.

Era imposibil să nu-i simți furia mocnită din voce.

---

[11] Apărătoare de soare sau de ploaie, făcută din pânză (la o luntre, la o corabie, pe o terasă etc.).

— La un telefon public? Ce naiba faci acolo?

— O să afli într-o clipă.

— L-ai găsit pe Gaye sau nu?

— Bineînțeles că l-am găsit. Vincent făcu o pauză și vocea îi redeveni mai calmă. Pașaportul nu era cel original, ci al doilea. Și-l pierduse pe cel vechi în timpul unei călătorii și avusese nevoie de unul nou pe loc. Se dusese la consulatul nostru din Amman.

— Amman? Ce căuta acolo?

— Vizita o fabrică de textile. Totul în perfectă regulă. I-am sunat pe băieții noștri de acolo și și-au amintit cazul. De fapt, cred că pot să afirm că n-o să-l uite niciodată.

Von Däniken își apăsă telefonul de ureche, străduindu-se să-l audă pe Vincent peste zgomotul mașinilor din jur. Se întreba ce putea fi atât de memorabil în emiterea unui pașaport nou pentru un turist.

— Treaba a fost acum doi ani, în august, continuă Vincent. Gaye s-a înființat acolo cu povestea că pașaportul îi fusese furat din camera de hotel, împreună cu portofelul și cu alte câteva lucruri. A arătat permisul de conducere ca act de identitate. Un domn foarte de treabă din toate punctele de vedere. Pașaportul i-a fost emis imediat. Cam la două săptămâni după aceea, într-un ued[12] din mijlocul deșertului, au fost descoperite cadavrul unui bărbat european și cel al soției sale. Jandarmii locali au zis că perechea fusese omorâtă de bandiți, dar era greu de spus. Erau morți de multă vreme. Săptămâni de zile, poate luni. Îți poți închipui în ce stare erau corpurile pe căldura aia, ca să nu mai zic de șacali, de muște. Hoții o șterseseră cu toate lucrurile lor, deci cadavrele n-au putut fi identificate. Până la urmă, poliția a descoperit că mașina închiriată aparținea unui mic hotel. L-au adus pe directorul hotelului la morgă, și el a confirmat că cei doi fuseseră oaspeții lui. I-a recunoscut bărbatului cămașa. După spusele lui, era Gaye.

— Dar nu s-a dovedit niciodată...

— Ba da. Familia lui a cerut să se facă un test ADN. A durat trei luni, dar directorul hotelului avusese dreptate. Era în mod cert Gaye.

---

[12] Vale largă caracteristică unor deșerturi (din Africa de Nord și Arabia), cu fundul acoperit cu nisip și pietriș, prin care se scurg apele ploilor torențiale sau unele ape curgătoare nepermanente.

— Vrei să spui că Lammers fusese cel care depusese cererea pentru un nou pașaport?

— Tu ce părere ai? Lammers avea un metru optzeci, optzeci și cinci de kile, păr blond ușor încărunțit și ochi albaștri?

Von Däniken evocă imaginea cadavrului întins în zăpadă.

— Ești pe aproape.

— Știi la ce mă gândesc, Marcus? Crima aia în deșert... trebuie să fi fost făcută tot de profesioniști.

Un detaliu îl sâcâia însă pe von Däniken.

— Dar asta s-a întâmplat acum un an. Voi i-ați blocat, probabil, pașaportul.

— Bineînțeles. L-am blocat imediat.

— Și deci care e treaba? De ce mă suni de la un telefon public?

— Pentru că, o lună mai târziu, cineva l-a deblocat.

— Cine? întrebă curios von Däniken.

Urmă o clipă de tăcere. Departe, pe un bulevard aglomerat din Bruxelles, un camion claxonă puternic.

— Cineva de sus, Marcus. De foarte sus.

15

— Ticăloșii! *Espèce de salopards*![13] Simone Noiret lovea în bordul mașinii la fiecare înjurătură. A încercat să te omoare! De ce?

— Nu știu, replică Jonathan cu o voce pierdută. Radiatorul îi trimitea în față un jet de aer cald, dar el nu se putea opri din tremurat. Imaginea polițistului care încerca în zadar să apuce antena ce-i ieșea din craniu nu-i ieșea din cap.

— Dar trebuie să știi, insistă Simone.

— Voiau bagajele. Asta e singurul motiv pe care mi-l pot imagina. Tipul s-a alarmat când a văzut că ripostez.

— Bagajele? Atâta tot? Trebuie să mai fie ceva. Cu siguranță...

— Ce vrei să-ți spun? protestă Jonathan, întorcându-se către ea. Nu i-am mai văzut niciodată pe tipii ăia. Sunt la fel de speriat ca tine. Nu ne e de niciun folos să ne contrazicem. Trebuie să ne gândim la ce e de făcut.

Simone dădu înapoi.

---

[13] Nemernicii! (În limba franceză, în original) (n.tr.).

— Iartă-mă, zise, așezându-se mai bine în scaun. Ai dreptate. Suntem amândoi speriați. N-am vrut să spun că...

— Știu că n-ai vrut. Hai să ne oprim câteva minute, să ne liniștim și să ne gândim ce să facem.

Parcaseră într-un luminiș de pini sus pe munte, deasupra orașului. Dedesubtul lor, la nu mai mult de trei kilometri distanță, un roi de lumini se rotea în jurul gării. Jonathan numără zece mașini de poliție și două ambulanțe.

Își vârî degetul în gaura netedă pe care glonțul o făcuse în bord.

— Bărbații ăia doi... unul e mort, celălalt, cel puțin grav rănit. Nu pot să stau aici cu brațele încrucișate. Trebuie să explic ce s-a întâmplat. Trebuie să le spun că toată povestea asta e o greșeală. N-au urmărit pe cine trebuia...

— Uită-te la gaura asta, Jon. Poliția a făcut-o. Și tu vrei să te predai?

Simone își ridică brațele, exasperată.

— Și ce altceva aș putea să fac? Deja toți polițiștii din canton, poate chiar din toată țara, au primit descrierea noastră. American înalt, cărunt, însoțit de o femeie brunetă, într-un BMW argintiu seria 5. Într-o oră, o să ne afle numele... sau cel puțin pe al meu. N-o să le fie greu să dea de noi.

— Și atunci ce ai să le spui? Că, pur și simplu, a fost autoapărare? N-o să te creadă nici cât negru sub unghie. Simone scotoci în geantă după o țigară. *Pourris,* Jon. Știi ce înseamnă asta? E ceva putred aici. Ceva dubios. Polițaii ăia nu erau adevărați. Simone avu nevoie de amândouă mâinile ca să-și țină dreaptă bricheta.

Jonathan deschise portofelul de piele. Buletinul îi aparținea lui Oskar Studer. *Wachtmeister*[14]*.* Graubunden Kantonspolizei. Abia atunci observă că mașina nu era echipată la fel ca alte mașini de poliție. Nu exista nicio stație. Niciun computer de bord. Niciun suport pentru arme. Era surprinzător de curată. Niciun fir de praf pe covorașe. Niciun pahar din care să se fi băut cafea. Kilometrajul arăta două mii de kilometri. În torpedou erau niște hârtii. Documente de închiriere a unui autoturism pe numele de Oskar Studer. Mașina fusese luată în dimineața aceea la zece și trebuia înapoiată în douăzeci și patru de ore.

Pourris. Jonathan știa foarte bine ce însemna.

---

[14] Sergent (În limba germană, în original) (n.tr.).

Orice gând de a se duce la poliție i se șterse din minte. Puse hârtiile la loc.

— Știau că sunt american, zise el. Mă așteptau.

Simone dădu din cap, și ochii ei îi întâlniră pe ai lui, împărtășindu-i îngrijorarea.

El aruncă o privire către valiza de piele și către pachetul ambalat cu grijă.

— Deschide-le, zise ea. Hai să vedem ce e cu toată povestea asta.

El alese mai întâi pachetul. Tăie sfoara subțire cu briceagul. Hârtia se rupse ușor, dezvăluind o cutie neagră lucioasă, care strălucі catifelat în lumina tulbure. Un abțibild auriu, pe care era tipărit cu litere groase numele unei firme, decora colțul de sus din dreapta.

— Bogner, zise Simone. Trebuie să fie un cadou.

— Așa pare, replică Jonathan neîncrezător, desfăcând panglica cu care era prinsă cutia.

Bogner fabrica genul de îmbrăcăminte elegantă, luxoasă, pe care ar fi purtat-o James Bond dacă ar fi avut nevoie să se îmbrace gros în Alpi. Odată, dintr-o toană, Jonathan și Emma intraseră aproape pe furiș într-unul dintre magazinele acestui lanț în timpul unei excursii în Chamonix, în octombrie anul trecut. Era o zi însorită, își aminti el, un weekend între toamnă și iarnă, când aerul rece începe deja să pișteze.

— Care-ți place? întrebase Emma mai mult șoptit în timp ce se plimbau printre rafturi.

Erau ca doi spioni care operau în spatele liniilor inamice. Inamicii fiind cei vanitoși și bogați. Cei care-și ignorau „datoria de a interveni”.

Jonathan arătase înspre un pulover gri-închis, la baza gâtului.

— Îl aleg pe ăsta.

— Poți să-l consideri deja cumpărat.

— Serios? zisese el, continuând jocul.

— Ți se potrivește. Îl luăm, spusese ea către vânzătoarea care aștepta pe margine.

— Chiar îl luăm? zisese Jonathan, suficient de tare ca să riște să se deconspire.

Emma dădu din cap, trecându-și brațul pe sub al lui.

— Am resurse secrete, îi șoptise la ureche, dar nu înainte să i-

o mozolească puțin cu buzele.

— Doamna are ceva bani de la Monopoly ascunși la ciorap?

Emma nu răspunsese, dar continuase să-i vorbească vânzătoarei ca și cum el n-ar fi fost acolo.

— Măsura XL. Și vă rog să-l împachetați. E un cadou pentru soțul meu.

Vorbea acum fără nicio reținere. Și privirea i se schimbase.

— Emma, termină, zisese el. Ajunge! Hai să mergem.

— Nu, insistase ea. Îl meriți. Salariu de merit.

— Pentru ce?

— Nu pot să-ți spun.

În clipa aceea, Jonathan văzuse eticheta și, după ce aproape că leșinase, o trăsese afară din magazin. Pe stradă râseseră amândoi de comportamentul ei impetuos. Dar, chiar și atunci, ea îi aruncase o privire tăioasă care îi dăduse de înțeles că se făcuse vinovat de neascultare și că era scos din grațiile ei pentru o vreme.

Jonathan își aminti de acea expresie de pe chipul ei în timp ce scotea capacul cutiei. În hârtia de împachetat era un articol de îmbrăcăminte închis la culoare. Desfăcând ambalajul, el îl ridică pe jumătate din cutie. Uitase cât era de moale.

— Superb, zise Simone.

Era puloverul din Chamonix. Un pulover simplu, gri-închis, la baza gâtului. Foarte bine croit, elegant, deși, la prima vedere, nu avea nimic extraordinar – exact ăsta era stilul lui. Jonathan pipăi gulerul. Fir gros de cașmir. Cea mai moale țesătură din lume. Costase o mie șase sute de dolari. O jumătate din salariul lui pe o lună.

„Am resurse secrete.”

Acesta era cadoul pentru ziua de naștere despre care îi spusese directorului de la Bellevue?

Jonathan lăsă puloverul în cutie. Contul domnului și al doamnei Ransom conținea la ora actuală o mie cinci sute și ceva de franci elvețieni. Aproximativ o mie două sute de dolari. Și asta înainte de a plăti hotelul.

Puse cutia pe bancheta din spate și trase valiza în poală. Avea sentimentul tulburător că n-ar fi trebuit să-i vadă niciodată conținutul, la fel cum n-ar fi trebuit niciodată să deschidă scrisoarea adresată Emmei. „Cei care ascultă pe la uși arareori aud lucruri bune despre ei înșiși”, îl avertizase mama lui în

adolescență. Dar pentru Jonathan nu mai era doar o chestiune de bine sau de rău. Era vorba despre adevăr și minciună. Nu mai putea să ignore valiza, cum nu putuse să ignore bonurile de bagaje. Se vedea deschizând parcă o păpușă rusească și fiecare păpușă conținea o reproducere mai mică a ei înseși.

Luă briceagul din buzunar și alese lama cea mai ascuțită. Un lacăt auriu solid ținea fermoarul închis. Se uită la Simone. Ea dădu din cap. Înfipse briceagul în pielea moale și tăie în lungul valizei.

Primul lucru pe care îl văzu fu o pungă de plastic cu fermoar în care se aflau un set de chei de Mercedes și o hartă desenată de mână, cu un pătrat peste care era scris „gară” și un dreptunghi alături, denumit „parcare”, cu un X într-unul dintre capete. Se referea oare la gara din Landquart? Existau o mulțime de gări în Elveția.

Sub chei se aflau o jachetă bleumarin, o pereche de pantaloni lejeri asortați și o bluză sidefie. Era genul de costumație elegantă purtată de tinerele directoare din Frankfurt și din Londra, femei pe care le vedeai trecând cu pas hotărât prin aeroporturi, cu căștile telefonului mobil în urechi, cu geanta de laptop peste umăr, pășind încrezătoare pe tocuri de zece centimetri. Urmau un sutien și o pereche de chiloți negri de dantelă. „Astea nu mai sunt deloc pentru o femeie de afaceri”, se gândi Jonathan, ridicându-le cu un deget. Erau menite să impresioneze un cu totul alt gen de clientelă.

Urmă o trusă de machiaj. Jonathan desfăcu fermoarul și scotoci înăuntru. Rimel. Tuș de ochi. Ruj. Fond de ten, fard de obraz, cremă hidratantă și – Dumnezeule mare – un set de gene false. Plus parfum. *Tender Poison* de la Dior.

„Dar Emma?” se întrebă el. Era înnebunită după parfumul *Tender Touch* de la Burberry. O rază englezească după nume și după virtute.

Sub tuburi, borcănașe și cutiuțe găsi o punguță de satin legată cu un șnur auriu elegant. Cu o smucitură neelegantă, Jonathan desfăcu nodul și deschise punguța. Înăuntru se găsea o adevărată comoară: o brățară Cartier și un inel cu smarald cu tăietură baghetă, cercei cu diamante și un colier cu împletitură din aur. Jonathan nu se pricepea la bijuterii, dar recunoștea un lucru de calitate. Nu încăpea îndoială că exact asta se afla în fața lor.

Ridică privirea și văzu că Simone se holba la el. Jonathan simți între ei o comuniune stranie. Emma lor nu purta costume de afaceri. Nu-și dăduse niciodată cu ruj roșu ca sângele. Nu-și punea gene false și nu-și pulveriza *Tender Poison* după ureche; și, cu siguranță, nu deținea bijuterii de prințesă moștenitoare. Avu impresia că se uita prin lucrurile altei femei.

Simone examina un inel pe care îl scosese din punguță.

— E.A.K, zise. Cunoști pe cineva cu inițialele astea?

— Nu. De ce întrebi?

— Uită-te pe partea interioară. Era o verighetă de aur pe care fusese gravată inscripția „E.A.K 2–8–01”. Ei îi aparține valiza, zise Simone. Doamnei E.A.K, care s-a căsătorit pe 2 august 2001. Trebuie să fie una dintre prietenele Emmei.

Jonathan îi trecu în revistă pe cei pe care-i cunoștea și al căror nume începea cu E. Îi veniră imediat în minte un Ed, un Ernie și un Étienne, dar lenjeria aceea nu părea să fie pentru ei. Lista cu femei era mai scurtă și includea un singur nume: Évangéline Larsen, un medic danez cu care lucrase cu patru ani în urmă.

În punguța cu bijuterii mai era un singur obiect. Un ceas de mână Rolex pentru femei, din oțel inoxidabil și aur, cu un diamant incrustat. Pentru Jonathan, asta fu cea mai sigură dovadă că valiza nu-i aparținea soției sale. Un Rolex era simbolul a tot ceea ce ei doi considerau greșit în lumea asta. Costa cinci mii de dolari bucata, cu reducere. Ceasul Emmei? Un Casio G-Force preferat de jucătorii de hochei, de marinarii americani și de muncitorii care-și îndeplineau „datoria de a interveni”.

Mai găsi alte lucruri în geantă. O pereche de pantofi măsura 36. Măsura Emmei. Știa, pentru că Emma avea picioarele mici și deseori se plângea că îi era foarte greu să-și găsească de încălțat. Dresuri. O cutiuță cu dropsuri mentolate. Un toc în care se afla o pereche de ochelari șic cu ramă de baga.

Jonathan pipăi pereții interiori ai valizei. Simți ceva tare, dreptunghiular, în interiorul unui perete. „Un portofel”, ghici el. În timp ce deschidea buzunarul valizei și scotea portmoneul din piele de crocodil, își dădu seama că îl sâcâia ceva. Inelul. O femeie căsătorită nu-și scotea verigheta decât dacă făcea baie sau înota, și chiar și atunci gestul era dubios. Ideea de a o lăsa într-o valiză destul de nesigură, trimisă cu un tren obișnuit, era... *de neconceput*.

În portmoneu găsi un Eurocard, un card Credit Suisse, un American Express și un Rainbow Card, un abonament pentru transportul public din cantonul Zug pe un an de zile.

— Eva Kruger, zise el, citind numele deținătorului. EAK. Ai auzit vreodată de ea?

Simone clătină din cap.

— Trebuie să fie una dintre relațiile Emmei. Mă bucur că ai să fii tu cel care o s-o sune să-i spună ce i-ai făcut la valiză.

Jonathan se apucă să inventarieze portmoneul. Bani gheață, cam o mie de franci elvețieni. Cinci sute de euro. În buzunarul de mărunțiș găsi patru franci elvețieni și cincizeci de centime.

Se îndreptă brusc de spate. Își dădu seama că lipsea un lucru. Ceva fără de care doamna Eva Kruger, proprietara legală a unui Mercedes-Benz, nu avea cum să călătorească. Cu mintea lucrându-i frenetic, deschise din nou portmoneul din piele de crocodil. Stăpân pe el, Jonathan ignoră bătăile accelerate ale propriei inimi și scotoci cu mâini sigure prin portofel.

Descoperi permisul de conducere al Evei Kruger strecurat în spatele cărților de credit. Îl desfăcu și cercetă fotografia lipită în interior. O femeie frumoasă, cu părul castaniu lung și drept, cu fruntea dezgolită, cu ochelarii lați cu ramă de baga, ascunzând o pereche de ochi mari, căprui-deschis, și cu o gură plină.

— Ce este? întrebă Simone. Arăți de parcă ai văzut o stafie.

Dar Jonathan nu putea vorbi. Ceva îl apăsa tare pe piept, lăsându-i fără suflare. Se uită din nou la permis. Din spatele rimelului de vampă și al rujului de prostituată îl privea Emma.

Deschise brusc ușa mașinii și coborî. Făcu câțiva pași, apoi se opri și se rezemă de un copac. Îi era greu să se miște, să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum pământul nu i s-ar fi deschis o clipă mai devreme sub picioare. Se sili să privească imaginea femeii dure, cu păr dat cu fixativ și cu ochelari la modă, care privea îndrăzneț înspre aparatul foto.

„Eva Kruger.”

Fusese suficient să arunce o singură privire la această fotografie, și ideea că Emma ar fi putut să aibă o aventură devenise deodată insignifiantă. O simplă înțepătură de țânțar. Pentru că toate acestea... permisul fals, numele fals, o întreagă viață dublă... erau o adevărată gaură neagră.

Simone veni în fața mașinii și se opri lângă el.

— Sunt sigură că trebuie să existe o explicație. Așteaptă să ne

întoarcem la Geneva. O să aflăm.

— Ceasul ăla costă zece mii de franci. Și restul bijuteriilor? Hainele? Trusa de machiaj? La ce fel de explicație te gândești, Simone?

Ea căzu pe gânduri.

— Nu știu.

Jonathan se uită în jos la propria geacă și văzu pe ea o pată de sânge uscată. Nu știa dacă era a lui sau a unuia dintre polițiști. Oricum ar fi fost, imaginea îl revoltă. Își dădu în grabă geaca jos și o aruncă pe capotă. Frigul îl lovi imediat.

— Dă-mi puloverul, te rog.

Simone scoase puloverul de cașmir din mașină.

— Poftim...

Un plic căzu din faldurile puloverului în zăpadă. Jonathan schimbă o privire cu Simone, apoi îl ridică. Plicul era alb, dar greu. Știu imediat ce se găsea înăuntru. Avea exact greutatea și forma necesare. Îl rupse. Bani. O grămadă. Bancnote de o mie de franci. Noi și foșnitoare ca hârtia de talc.

— Dumnezeule, zise Simone, cu ochii cât cepele. Câți sunt?

— O sută, zise el, după ce numără teancul.

— O sută de ce?

— O sută de mii de franci elvețieni.

„Am resurse secrete”, spusese Emma.

— Glumești.

Simone râse, un râset ascuțit, isteric, gata să-i scape de sub control.

— Măcar acum știm, zise Jonathan, cu ochii lipiți de teancul de bancnote foșnitoare.

— Ce știm? întrebă Simone.

— De ce voiau polițiștii valiza.

Puse bancnotele înapoi în plic și îl vârî în buzunar. Rămânea de văzut cum de aflaseră că bagajele erau în Landquart și, mai ales, de ce Emma trebuia să primească atât de mulți bani.

O rafală de vânt scutură crengile copacilor, spulberând fulgi de zăpadă. Tremurând, Jonathan își trase puloverul peste cap. Îi era larg pe piept și la umeri, dar mânecile îi erau cu câțiva centimetri mai scurte.

Era puloverul unui alt bărbat.

— Le-ai văzut? întrebă răstit ministrul justiției Alphons Marti, în timp ce von Däniken intra în biroul lui. *NZZ*. *Tribune de Geneve. Tages-Anzeiger.* Apucă mesajele și le făcu ghemotoc în pumn. Toate ziarele din țara asta au sunat să întrebe ce s-a întâmplat ieri la aeroport.

Von Däniken își scoase paltonul și îl atârnă de braț.

— Și ce le-ați spus?

Marti aruncă ghemotocul la gunoi.

— Fără comentarii. Ce crezi că aș fi putut să le spun?

Biroul de la etajul trei al Bundeshaus era de-a dreptul princiar. Tavane înalte decorate cu frunze aurii și cu o pictură trompe *l'oeil* a lui Hristos ridicându-se la ceruri. Parchet șlefuit acoperit cu covoare orientale. Un birou masiv din lemn de mahon, mare cât altarul din Catedrala Sfântului Petru. O sculptură din lemn în formă de crucifix, care atârna pe perete, demonstra că Marti nu era altceva decât un om ca oricare altul.

— Deci, începu Marti, când au plecat?

— Avionul a decolat imediat ce motorul a fost reparat, zise von Däniken. Pe la șapte și ceva azi-dimineață. Pilotul a declarat ca destinație Atena.

— O altă lingură cu rahat pe care americanii se așteaptă ca noi s-o înghițim fără să comentăm. Marti clătină din cap cu tristețe. Prizonierul era la bord. Sunt absolut sigur. Onyx nu minte.

Utilizând trei sute de antene comandate în fază, amplasate sus, pe o creastă montană stâncoasă, deasupra orașului Leuk de pe valea Renului, Onyx era capabilă să intercepteze toate comunicațiile militare și civile transmise între un număr similar de sateliți geosincroni care se învârteau în jurul Pământului. Programe bazate pe algoritmi matematici filtrau informațiile după cuvinte-cheie care indicau informațiile de valoare. Asemenea cuvinte-cheie erau „FBI", „spionaj" și „prizonier". Cu o zi în urmă, la 04.55, Onyx își făcuse din nou datoria.

— Am revăzut azi-noapte mesajul interceptat, continuă Marti. Nume. Rută. Apărea totul.

Împinse un dosar maroniu spre cealaltă parte a mesei. Von Däniken îl luă și îi examină conținutul. Înăuntru era o copie xerox a unui fax trimis de consulatul sirian din Stockholm

Serviciului de Spionaj din Damasc, intitulat „Listă de pasageri: transport de prizonier #767”. Pe listă figurau numele pilotului și al copilotului, precum și alte două nume mai mult decât familiare: Philip Palumbo și Walid Gassan.

— Uită-te la ora la care a fost interceptat, Marcus. Lista a fost transmisă după ce avionul decolase. Gassan era la bord. Nu înghit sub nicio formă povestea că Palumbo l-ar fi aruncat din avion. Știi foarte bine ce cred. Cred că cineva l-a anunțat pe domnul Palumbo că noi aveam de gând să percheziționăm avionul. Aș vrea să începi să investighezi chestiunea.

— Numai câțiva dintre noi au avut copii ale mesajului. Dumneavoastră, eu, adjuncții noștri și, evident, tehnicienii de la Leuk.

— Exact.

— Am percheziționat avionul de la cap la coadă, zise von Däniken, punând dosarul înapoi pe birou. Nu era nici urmă de prizonier.

— Adică tu l-ai percheziționat.

Ochii albaștri de hipertiroidian îl priviră țintă.

— Cred că erați și dumneavoastră acolo.

— Deci pe noi doi ne putem scoate de pe listă, zise Marti, afișând un zâmbet care-i scoase la iveală dinții cariați. Asta o să ne facă ancheta mai ușoară. Aștept rapoarte zilnice. Închise dosarul și bătu de două ori darabana în el, sugerând că problema era închisă. Așadar? Ce este atunci? Secretara ta m-a informat că ai aflat ceva în legătură cu crima din Erlenbach de ieri-seară. Ce e cu mandatul ăsta de percheziție?

Von Däniken ezită, așteptând ca Marti să îl poftească să ia loc. Când îi fu limpede că așa ceva nu avea să se întâmple, se apucă să-i explice pe scurt ce aflase despre Lammers, inclusiv faptul că lucrase cândva la fabricarea de piese de artilerie și că, mai nou, era interesat de MAV-uri. Încheie afirmându-și bănuiala că olandezul făcea parte dintr-o rețea mai largă și rugămintea de a primi un mandat de percheziție pentru Robotica AG.

— Asta-i tot? întrebă Marti. Nu pot să scriu pe un mandat, la motivație, „miniavion dubios”. E un document legal. Am nevoie de un motiv serios.

— Părerea mea este că Lammers reprezenta o amenințare la adresa securității naționale.

— În ce fel? Omul a murit. Doar pentru că ai văzut un model

de avion... nici măcar un model de avion... o pereche de aripi cu Dumnezeu știe ce.

Von Däniken încercă să zâmbească pentru a-și ascunde furia mocnită.

— Nu e vorba doar despre avion, domnule. Ci despre întreaga situație. Lammers era de multă vreme în branșă. Lucra de mult cu producătorii de armament. Și, într-o zi, așa, din senin, e executat în fața propriei locuințe. Sunt sigur că aici e ceva la mijloc. Fie se conturează ceva, fie ceva explodează. Dovezile ar putea fi în biroul lui.

— Numai presupuneri, se răsti Marti.

— Lammers avea un Uzi ascuns în atelier și un teanc de pașapoarte care fuseseră furate de la oameni care călătoreau des sau locuiau în Orientul Mijlociu. Astea nu sunt presupuneri.

Ambasada neozeelandeză în Franța sunase cu câteva minute înainte ca von Däniken să ajungă în biroul lui Marti, anunțându-l că pașaportul găsit în mașina lui Lammers fusese furat dintr-un spital din Istanbul. Adevăratul deținător era, de fapt, un paralitic care stătea de trei ani într-un azil. Nici măcar nu știuse că-i lipsea pașaportul. Lammers utilizase aceeași schemă ca în Iordania, pretinzând că era un om de afaceri care își pierduse pașaportul.

— Există un singur motiv pentru care cineva ar vrea să fure un pașaport belgian și unul neozeelandez, continuă von Däniken. Pentru a-și ușura intrarea și ieșirea în țările din Orientul Mijlociu. Mai ales în cele care au restricții de călătorie. Yemen. Irak. Iran. Genul acesta de operațiuni necesită nu doar fonduri substanțiale, ci și infrastructură și o intensă muncă diplomatică. Lammers era speriat. Știa ce avea să se întâmple. Operațiunea era în plină desfășurare.

— Presupuneri, repetă Marti, cu un dispreț prost mascat. „Speriat” nu e un motiv întemeiat pentru a elibera un mandat de percheziție a unei firme înregistrate în Elveția. Vorbim aici despre o corporație, nu despre un cetățean oarecare.

Von Däniken coborî privirea și numără până la cinci.

— Că tot veni vorba, domnule, numele oficial este „minivehicul zburător”. Se mai numește și „avion teleghidat”.

— Din partea mea, poți să-i spui și „țânțar transformat în armăsar”. Oricum nu-ți semnez mandatul. Dacă ții cu tot dinadinsul să-i percheziționezi teritoriul, deschide un dosar la o

judecătorie din Zürich. Dacă judecătorul va crede că ai suficiente dovezi ca să primești un mandat, n-o să mai ai nevoie de mine.

— Asta va dura cel puțin o săptămână.

— Și?

— Și dacă e vorba despre o amenințare iminentă la adresa teritoriului elvețian?

— O, Doamne, hai să nu devenim isterici!

În spatele biroului lui Marti se afla o fotografie care-i înfățișa intrând pe stadionul olimpic la sfârșitul maratonului său dezastruos. Chiar și în acel instantaneu arăta șubred. Era evident că vomase pe propriile haine în timpul cursei. Von Däniken se întrebă ce fel de om era cel care putea pune la vedere o imagine a sa în cel mai jalnic, mai umilitor moment al vieții lui.

— Dacă bănuiești că există o amenințare iminentă, atunci adu-mi niște dovezi, zise Marti. Ai zis că Lammers a proiectat cândva piese de artilerie. Foarte bine. Arată-mi un tun, ceva. Mandatul ăsta nu o să fie, pur și simplu, îngropat într-un dosar. Eu îmi pun fundul la bătaie dacă acționez doar ca o ștampilă. N-am de gând să te las să pleci de aici cu degetul pe trăgaci, mobilizând toate resursele noastre numai ca să vânezi cai verzi pe pereți.

„Cai verzi pe pereți?” La asta se reduceau treizeci de ani de experiență? Von Däniken îl studie pe Marti. Obrajii supți. Părul lung, după ultima modă, vopsit cu henna, tot după ultima modă. Omul ăsta ar fi putut răsuci legea după cum voia. Era în mod intenționat încăpățânat, ca replică pentru razia eșuată asupra avionului CIA.

— Dar mitraliera? întrebă von Däniken. Dar pașapoartele? Astea nu înseamnă nimic?

— Ai spus-o tu singur. Era speriat. Era fugărit. N-avem suficiente date care să ne permită să-i violăm intimitatea.

— Omul ăsta e mort. Nu mai are niciun fel de intimitate.

— Nu face pe prostul cu mine! Mă lasă rece semantica asta.

— Doamne ferește să deranjăm pe cineva. Von Däniken respecta Constituția ca oricare alt cetățean. Niciodată în carieră nu se îndepărtase de litera sau de spiritul ei.

Dar munca unui polițist se schimbase radical în ultimii ani. Ca lucrător la antiterorism, el trebuia să oprească o crimă înainte

ca aceasta să se petreacă. Vremurile liniștite când își permitea să adune dovezile după consumarea actului și să le prezinte unui magistrat erau de mult trecute. Adesea, singura dovadă pe care o putea avea astăzi erau experiența și intuițiile formate în treizeci de ani de muncă.

Von Däniken se apropie de fereastră și privi dincolo de râul Aare. Amurgul transformase cerul într-o încâlceala de nuanțe de gri, care se încălecau unele pe altele deasupra acoperișurilor. Ninsoarea, care se domolise mai devreme, începuse din nou să cadă din belșug. Un vânt repezit spulbera fulgii în vârtejuri furioase.

— Nu vă mai deranjați cu mandatul, zise el, în cele din urmă.

Marti se ridică, ocoli masa și îi strânse mâna.

— Mă bucur să văd că ești ceva mai rezonabil. Nu ne putem permite o repetare a incidentului de ieri.

Von Däniken se întoarse și o luă spre ușă.

— Trebuie să plec.

— Stai puțin...

— Da?

— Ce ai de gând să faci cu avionul ăla micuț? Cu MAV-ul?

Von Däniken ridică din umeri, de parcă acea chestiune încetase să-l mai intereseze.

— N-am de gând să fac nimic, zise.

Mințea.

17

Jonathan își ațintise privirea asupra intrării în gara Landquart și asupra parcării din stânga ei, unde un model nou de Mercedes stătea în mijlocul celui de-al treilea șir de mașini, exact acolo unde indica harta din valiza Evei Kruger. Trenurile soseau din Chur și Zürich la fiecare jumătate de oră. O vreme, trotuarul se umplea de navetiști, apoi agitația se potolea până la următorul tren. Jonathan înconjura gara de o oră și jumătate. Oricum ar fi stat lucrurile, decisese că Simone avea dreptate. Polițiștii care voiseră să fure bagajele Emmei erau niște impostori.

La șase fără cinci, traficul de după-amiază era în toi. Farurile treceau unele după altele, într-un alai nesfârșit, orbitor. Tropăi pe loc, încercând să-și pună în mișcare sângele. O lăsase pe Simone la adăpost în oraș, în ciuda rugăminților ei insistente.

Erau momente când lucra în echipă și momente când prefera să fie pe cont propriu. Acum era a doua situație, fără discuție.

Își îndreptă din nou ochii către Mercedes, zgribulindu-se în geacă.

Primește scrisoarea.

Mergi cu bonurile la gară.

Ia bagajele.

Consultă harta pentru a afla unde e parcată mașina.

Schimbă-ți hainele. Pune-ți costumul. Dă-ți părul pe spate. Nu uita de verighetă.

Schimbă-ți identitatea.

Livrează puloverul cu plicul în care se află cei o sută de mii de franci.

Dar unde? Când? Cui? Și, cel mai înnebunitor, de ce?

Jonathan vârî mâna în buzunar, pipăind cheia de mașină.

Întrebare: Când este soția ta soția ta?

Și, când nu e soția ta, cine este?

Doctorul Jonathan Ransom, absolvent ai Universității Colorado la Boulder, al Facultății de Medicină Southwestern, rezident principal în chirurgie la Memorial Sloan-Kettering Cancer Center din New York, deținătorul unei burse Dewes la spitalul Oxford Radcliffe cu specializarea în chirurgie reparatorie, stă pe pista aeroportului Mionrovia-Roberts din Liberia, în timp ce ultimii pasageri ai avionului debarcă și trec pe lângă el. La opt dimineața, soarele se află încă jos pe un cer furios, portocaliu. Ziua e deja caldă și umedă, aerul, îmbibat de mirosul de combustibil și de apă de mare și străbătut de țipetele unei hoarde de chipuri negre, îngrămădite la capătul îndepărtat al gardului înalt ca de stadion care mărginește pista de aterizare. De foarte aproape, răpăitul focului de mitraliere găurește aerul.

„N-ai de ce să te temi”, i se promisese în timpul cursului pregătitor. „Luptele se poartă numai în afara orașelor.”

O pornește spre clădirea unde se află biroul de imigrare, trecând pe lângă două cadavre umflate, împinse în gard. O mamă și o fiică, judecând după cum se țin una pe alta, deși e greu de spus din cauza mușteluor.

— Tu ești Ransom?

Un jeep militar boțit se târăște pe lângă el. În spatele volanului uriaș e o femeie tânără, bronzată, cu părul castaniu

înfoiat prins într-o coadă de cal.

— Tu ești? țipă ea pentru a acoperi zgomotul făcut de autobuzele care pleacă. Tu ești doctorul Ransom? Urcă! Hai să ieșim din nebunia asta.

Jonathan își aruncă geanta în spatele jeepului.

— Credeam că luptele se poartă numai în afara orașelor, zice el.

— Astea nu sunt lupte. Ăsta e „dialog”. N-ai citit ziarele? Ea îi întinde o mână. Emma Rose. Încântată.

Trec cu mașina prin cele mai nenorocite mahalale pe care le-a văzut vreodată, un val de sărăcie lung de opt kilometri și înalt de zece etaje. Orașul se termină brusc. Începe imediat câmpul, la fel de tăcut și de luxuriant pe cât era orașul de Zgomotos și de arid.

— Ești trimis pentru prima oară aici? întreabă ea.

Jonathan dă din cap.

— Întotdeauna îi trimit pe începători.

— De ce?

În loc de răspuns, un zâmbet enigmatic.

Spitalul e o fostă baracă la marginea unei păduri de mangrove. Zeci de femei și copii zac în iarbă și în noroiul roșu, brăzdat, care înconjoară clădirea dărăpănată. E evident că mulți sunt răniți, unii destul de grav. Tăcerea lor e un afront.

— Primim un transport din ăsta o dată la câteva zile, zice Emma, oprind jeepul în fața intrării. Atacuri cu mortiere. Noroc că majoritatea rănilor sunt superficiale.

Jonathan zărește un băiat cu o bucată de șrapnel de mărimea unui băț de golf ieșindu-i din gambă. „Superficiale” înseamnă doar că n-o să sângereze până la moarte.

Un bărbat scund, bărbos, cu ochi injectați îl întâmpină călduros. E doctorul Delacroix din Lyon.

— Bine că avionul a aterizat la timp, zice el, ștergându-și mâinile de tricoul plin de sânge închegat. Fata din camera de operație numărul 2 e a dumneavoastră. Răni multiple de armă. I-au retezat mâna dreaptă.

— Retezat?

— Nu știți? Doctorul Delacroix face un gest ca o ghilotină care cade. Cu cuțitul.

— Unde pot să fac un duș?

— Un duș? Doctorul Delacroix schimbă priviri amuzate cu

Emma. Puteți să vă spălați pe mâini la baie. O să găsiți acolo și niște mănuși. Nu le aruncați. Încercăm să folosim fiecare pereche de cel puțin trei ori.

Târziu, Jonathan stă pe peticul de pământ alcalin din fața spitalului de campanie, care servește drept terasă, recepție și sală de triaj. La miezul nopții, aerul e umed de căldură, populat de strigătele maimuțelor urlătoare și perforat din când în când de focuri ușoare.

— Cafea?

Emma îi întinde o ceașcă. Arată altfel decât o văzuse mai devreme. Mai slabă, chiar mai mică, fără urmă de sarcasm.

— Nu mai avem grupa 0 pozitiv, zice Jonathan. Am pierdut doi bolnavi pentru că n-am avut suficient sânge.

— Ai salvat alți câțiva.

— Da, dar... Jonathan clatină din cap, copleșit. Întotdeauna e așa?

— Doar o dată la două zile.

— Acum e rândul lui Jonathan să nu dea nicio replică.

Emma îl privește gânditoare.

— Cei mai bătrâni nu vor să vină, spune după o clipă.

— Poftim?

— Voiai să știi de ce sunt trimiși numai începătorii. Asta e motivul. E prea greu după un timp. Toate astea ajung să te afecteze. Te uzează. Cei mai în vârstă nu mai suportă. Spun că, dacă vezi prea mulți oameni morți, la un moment dat începi să te simți și tu mort.

— Cred că îi înțeleg.

— Nu e ca-n Anglia, nu? continuă Emma pe un ton empatic, prietenesc. Am văzut că ai fost la Oxford. Eu am fost la St. Hilda's. Sisteme politice comparate.

— Nu ești medic?

— O, nu. Am făcut niște cursuri de asistentă, dar eu mă ocup de partea administrativă. Logistică și chestii de felul ăsta.

Dacă o s-avem vreodată suficient sânge de grupa 0 pozitiv, mie va trebui să-mi mulțumești.

— N-am vrut să... încercă Jonathan să se scuze.

— Sigur că n-ai vrut.

— La început nu mi-am dat seama că ești englezoaică. După accent, vreau să spun. Am crezut că ești fie din Scoția, fie din

Londra, dar venită de undeva din Europa Centrală. Praga sau de pe-acolo.

— Eu? O, nu. Sunt din sud-vest. Cornwall. Avem un accent caraghios. Lângă Land's End. Penzance. Ai auzit de el?

— Penzance? Oarecum.

Jonathan trage aer în piept și, deși știe că va suna ridicol, își umflă pieptul și recită monoton:

Sunt foarte priceput la lucruri matematice,
Știu toate ecuațiile, și simple, și pătratice,
Teoreme noi, recente îmi sunt mereu pe buze
Și n-am egal când socotesc pătratul ipotenuzei.

Pentru că ea nu spune nimic, el adaugă:

— Gillbert și Sullivan. Pirații din Penzance. Nu-mi spune că nu-l cunoști pe maiorul-general modern.

Brusc, Emma izbucnește în râs.

— Bineînțeles că îl cunosc. Doar că e cu totul ieșit din comun să auzi așa ceva în Africa. O, Doamne! Un meloman.

— Nu eu. Tata. A fost diplomat. Am locuit într-o mulțime de locuri. Elveția, Italia, Spania. Oriunde ne mutam, el se ducea la operetă. Știa să cânte cântecul ăsta în engleză, franceză și germană.

Un ritm muzical alert ajunge până la ei prin aerul încărcat al nopții. Duduitul electric al unui bas insistent. Emma ciulește urechea.

— Clubul Muthaiga. Are o discotecă excelentă.

— Clubul Muthaiga e în Nairobi. Am văzut filmul Departe de Africa.

— Șșșt! poruncește ea, ridicându-se pe vârfuri. Nu spune nimănui că am furat numele. Vii!

— La dans! El clatină din cap. Sunt treaz de prea mult timp. Sunt terminat.

— Și ce dacă! Emma îl ia de mână și îl conduce către sursa muzicii.

Jonathan se împotrivește.

— Mulțumesc, dar, serios, trebuie să mă odihnesc.

— Ăsta e vechiul tău eu care vorbește.

— Vechiul meu eu?

— Rezidentul principal. Șoarecele de bibliotecă. Ăla care a

luat toate premiile și toate bursele. Îl trage de braț. Nu te uita așa la mine. Ți-am spus că sunt administrator. Ți-am citit dosarul. Vrei să-ți dau un sfat! Vechiul tău eu... cel care muncește prea mult. Lasă-l baltă! N-o să reziste nici măcar o săptămână aici. Vocea Emmei devine mai joasă, și Jonathan nu-și dă seama dacă vorbește serios sau doar provocator. Aici e Africa. Toată lumea începe o nouă viață aici.

Noaptea târziu, după dans, după berea de casă, după cântecele sălbatice, pline de voioșie, ea îl scoate din club, departe de tobele bubuitoare și de trupurile înghesuite, în natură. Se plimbă printr-o pădurice de casuarina[15], pe o potecă, o zgârietură printre umbrele nopții, până ajung într-un luminiș. Deasupra lor o maimuță urlătoare se îndepărtează cu un țipăt, sărind dintr-un copac în altul. Emma se întoarce către el, cu ochii ațintiți în ochii lui, cu părul căzându-i alandala pe față.

— Te-am așteptat, spune, căutându-i cu mâna cureaua și trăgându-l înspre ea.

Jonathan nu știe ce să răspundă. Și el a așteptat-o. Nu de săptămâni sau de luni, ci de mai mult. În decurs de numai o zi, l-a cucerit. El o sărută, și ea îl sărută la rându-i. El îi vâră o mână pe sub bluză, simțindu-i pielea umedă, tare, se strecoară mai sus, îi cuprinde un sân. Ea îi mușcă buza și se lipește de el.

— Sunt o fată cuminte, Jonathan. Asta ca să știi în ce te bagi.

Îi descheie cămașa și o lasă să-i cadă ușor de pe umeri. O palmă îi mângâie pieptul, apoi coboară. Făcând un pas înapoi, Emma își scoate tricoul peste cap și își zvârle jeanșii cât colo. Îi urmărește cu febrilitate privirea lacomă.

— De unde știi? o întreabă, în timp ce ea îl acoperă cu corpul ei.

— De unde știi și tu.

El se întinde pe iarbă și ea se așază deasupra. Lumina lunii dansează pe părul ei de aramă arsă. Copacii se clatină. Undeva, un țipăt străpunge cerul.

Sosi trenul de la Chur și, un minut mai târziu, și cel de la Zürich. Pasagerii se înghesuită pe asfaltul din fața gării. Acum sau niciodată. Jonathan ieși din cadrul ușii și se repezi să

[15] Arbore foarte înalt (cca. 50 m), de origine australiană, cu creștere foarte rapidă și lemn foarte dur.

traverseze. Sărind peste zidul care înconjura parcarea, o luă pe culoarul din centru. Dacă cineva supraveghea gara, putea să-l vadă foarte bine. Un bărbat alb de un metru nouăzeci, într-un hanorac nou-nouț bleumarin și cu un fes asortat tras bine pe cap pentru a-și ascunde părul des, ușor ondulat, care a început să-i încărunțească la vârsta de treizeci și trei de ani.

„Nu te grăbi”, își spuse, încercând să-și țină mușchii sub control.

Scoase cheile din buzunar și apăsă pe butonul de deschidere a ușilor. Avea sentimentul că lucrurile erau aranjate în cel mai mic detaliu. Emma fusese întotdeauna o maniacă a organizării. Mașina țiui. „Nu te uita în jur, își spuse. E a Emmei, ceea ce înseamnă că e a ta.”

Un S600. Neagră. Mașina predestinată oricărei soții de medic chirurg.

Se așeză pe locul șoferului și închise ușa. Înainte să vâre cheia în contact, motorul porni. Jonathan sări în scaun, dând cu capul de tavan.

— La dracu’, mormăi, înainte să-și dea seama că asta era ultima găselniță în materie de funcții automate.

Se așeză din nou, regăsindu-și suflul. „În curând, își zise, mașinile se vor conduce singure.”

Abia atunci observă dotările mașinii. Miros de piele nouă, interior imaculat, aspect de nou. Nu era un simplu Mercedes, ci un model superb, nou-nouț. Prețul: stratosferic. Nici nu era o mașină, ci un templu al luxului; inginerie automobilistică de cea mai înaltă clasă. Jonathan se instală confortabil, potrivi scaunul, oglinzile, centura de siguranță. Băgă în marșarier și ieși din locul de parcare. Automobilul se deplasa fără a face vreun zgomot, alunecând pe asfaltul acoperit de gheață de parcă ar fi plutit pe un nor.

Jonathan simți brusc un val irațional de ură față de mașină, nu doar pentru că era o dovadă a minciunii din viața Emmei, ci și pentru că reprezenta o viață pe care el nu și-o dorise niciodată. Prea mulți dintre chirurgii rezidenți de la Sloan-Kettering visaseră cu voce tare la viitorul lor bine plătit, la cabinetele viitoare de pe Park Avenue, la locuințele din Hamptons. N-aveau decât să-și capete fleacurile la care visau. Dumnezeu știa că munciseră mult ca să le obțină. El nu avea niciun drept să-i judece pentru asta. Doar că, pentru el, medicina nu era un

mijloc care să ducă la un scop. Era scopul însuși. Jonathan refuza să se lase în vreun fel definit prin ceea ce deținea. Acțiunile erau cele care contau. Domnul Jonathan Ransom avea grijă de alții.

Dădu cu spatele și o luă spre ieșirea din parcare. Pe strada principală, traficul trecea rapid în ambele direcții. Pietonii speculară pauza și traversară prin fața Mercedesului. Un bărbat se îndreptă de spate și se opri în lumina farurilor lui Jonathan. Punându-și mâna pavăză la ochi, îl privi prin parbriz. Era un polițist. Jonathan fu sigur de ce avea să se întâmple. Luă mâinile de pe volan și așteptă ca bărbatul să scoată pistolul și să strige: „Ieși din mașină! Ești arestat!”

Dar, o clipă mai târziu, polițistul dispăru, pierzându-se în mareea de navetiști.

Traficul se mai liniști. Jonathan intră pe artera principală, cotind la stânga și depărtându-se de gară. Patru străzi mai încolo, trase pe dreapta și coborî geamul.

— Urcă!

Simone Noiret intră în mașină. Trăgându-și haina pe lângă corp, privi cu lăcomie la interiorul somptuos al mașinii.

— Asta e a Emmei? întrebă.

— Bănuiesc că da.

Jonathan o luă pe autostradă, înspre est. Un indicator de pe margine arăta: „Chur – 25 km”.

Pe chipul Simonei trecu o umbră.

— Unde mergem?

— Înapoi la hotel. Trebuie să aflăm cine a trimis bagajele.

18

— Mai fierbinte.

Un gardian răsuci butonul care regla arzătoarele cu butan. De sub enorma baie de cupru izbucniră flăcări albastre. Indicatorul de temperatură arăta o sută patruzeci de grade, apoi începu să urce.

Era numit „Cazanul”, deși, de fapt, era o baie de cupru datând de la începutul secolului al XVII-lea. Înalt de un metru și jumătate și tot atât de lat, fusese un echipament standard al spălătoriilor de rufe din Alep pe vremea când Siria era provincie a Imperiului Otoman. Acul arăta acum o sută cincizeci de grade.

Scufundat până la umeri în apa care se încălzea rapid, Gassan începu să dea frenetic din picioare. Nu voia să atingă cu tălpile fundul, de teamă să nu se ardă.

Acul trecu de o sută șaizeci de grade.

Fusese o noapte lungă. Gassan dovedise un curaj de-a dreptul impresionant. Suferise, și totuși nu suflase un cuvânt despre cel căruia îi livrase cele cincizeci de kilograme de explozibil. Colonelul Mike nu mai arăta atât de impecabil. Mustața i se turtise de sudoare. Răul care îmbiba locul i se strecurase în piele.

— Și mai fierbinte.

La marginea cazanului se formară bășici. Gassan începu să strige. Nu rugăciuni. Nu implorări ale lui Allah. Doar o avalanșă de înjurături la adresa Occidentului, a președintelui american, a mamei și a tatălui lui, a celor din FBI și din CIA. Nu era un fanatic. Era din celălalt soi. Teroristul definit de acțiunile sale. Rebelul al cărui singur scop era distrugerea.

Philip Palumbo ședea pe un scaun într-un colț. Era sătul de strigăte de îndurare, de gemete și boceli. Rezervele de compătimire i se epuizaseră cu ani în urmă, pe vremea când investiga atentatele cu bombă din Bali. Patruzeci de cadavre. Bărbați, femei și copii care se bucurau de o scurtă vacanță pe malul mării tropicale. Toți morți. Încă o sută răniți[16]. Vieți sfârșite. Vieți distruse. Și pentru ce? Obișnuita vorbărie despre răzbunarea împotriva Occidentului. După părerea lui Palumbo, toți oamenii aveau un contract cu societatea. Îți tratai semenul cu respect, respectai legile; ceilalți ar fi trebuit să facă același lucru. Dacă încălcai contractul, treceai de limitele fairplay-ului și orice legământ se anula.

Gassan voia să ucidă oameni inocenți. Palumbo avea de gând să-l oprească. Să înceapă petrecerea!

— Hai s-o luăm de la capăt, zise colonelul Mike cu un calm exasperant. Pe 10 ianuarie, te-ai întâlnit la Leipzig cu Dimitri Șevcenko. Ai pus explozibilul într-un Volkswagen alb. Unde te-ai dus pe urmă? Trebuia să i-l dai cuiva. Nu-mi închipui că ai vrut să-l păstrezi mai mult decât era necesar. Ești băiat deștept. Ai

[16] Pe insula indoneziană Bali au avut loc două serii de atentate cu bombă, una pe 12 octombrie 2002, în care au murit peste 200 de oameni, și o alta pe 1 octombrie 2005, în care numărul morţilor nu a depășit 20. (n.tr.).

multă experiență. Spune-mi ce s-a întâmplat după aceea. Uite, te ajut și eu. I-ai livrat explozibilul utilizatorului final. Îmi trebuie numele lui. Deci, prietene, fii amabil, vorbește și hai să încetăm cu chestiile astea neplăcute. Îți spun sincer, nu dorm prea bine după o noapte ca asta.

Întrebările erau aceleași de zece ore. Afară, câinii urlau la luna plină. Un camion greu hurui prin apropiere, zgâlțâind zidurile.

Gassan dădu să spună ceva, apoi strânse buzele și lăsă bărbia în piept. Un urlet jos, gutural, i se formă în gât și erupse în încăpere.

— Mai fierbinte, zise colonelul Mike.

Flăcările se întețiră. Acul indicator arăta o sută optzeci de grade.

— Ce planuri au? Spune-mi care e ținta. Vreau un loc, o dată, o oră.

Colonelul era de neoprit. Un bărbat era făcut sau nu pentru așa ceva. Mike fusese făcut să tortureze, așa cum un jocheu era făcut să călărească.

O sută nouăzeci.

— Primul lucru care-ți cade e scula. Pocnește ca un cârnat încins. Apoi stomacul începe să ți se umfle și plămânii să-ți fiarbă. Uită-te la brațele tale. Carnea ți se scorojește deja. Problema e că povestea asta poate dura destul de mult.

Cu ochii ieșiți din orbite, Gassan continua să arunce imprecații la adresa situației nedrepte în care se afla.

— Cum se numea persoana de contact? Cum au de gând să folosească explozibilul?

Două sute de grade.

— Bine, urlă Gassan. Îți spun. Scoate-mă de aici! Te rog!

— Îmi spui ce?

— Totul. Tot ce știu. Numele. Numai scoate-mă de aici!

Colonelul Mike ridică o mână către gardianul care răsucea butonul. Se apropie de cazan atât de mult, încât fruntea i se umplu de broboane de sudoare.

— Cine e utilizatorul final?

Gassan pronunță un nume pe care Palumbo nu-l mai auzise până atunci.

— I l-am livrat personal. Mi-a dat douăzeci de mii de dolari.

— Unde i-ai livrat explozibilul?

— Geneva. Într-un garaj de lângă aeroport. La etajul patru.

Digul se rupsese. Gassan începu să vorbească, informațiile năvălind din el ca apa dintr-o țeavă spartă. Nume. Locuri. Date. Parole. Nu știa cum să le spună mai repede.

Palumbo înregistră totul pe o casetă, apoi ieși din cameră ca să verifice informațiile. Cinci minute mai târziu, se întoarse.

— Câteva dintre nume au fost verificate, dar mai avem o grămadă de lucruri de aflat.

— Și? întrebă colonelul Mike. Mai aveți alte întrebări pentru distinsul nostru oaspete?

— O, da, zise Palumbo. Domnul Gassan e în business de multă vreme. Asta e abia începutul.

Colonelul Mike dădu din cap către gardian.

— Mai fierbinte.

19

O oră și jumătate mai târziu, ajunseră la Arosa. Jonathan parcă peste drum de hotelul Kulm, la trei sute de metri mai sus de Bellevue. Lângă el, Simone ședea relaxată în scaunul din dreapta, fumând.

— N-ai niciun motiv să rămâi, îi zise el. E mai bine să ne despărțim. Mă descurc singur de aici.

— Dar vreau să rămân, răspunse ea, cu privirea ațintită pe fereastră.

— Du-te acasă. Ți-ai făcut datoria. Mi-ai dat o mână de ajutor atunci când am avut nevoie. Nu pot să răspund pentru tine.

— Nu te-a rugat nimeni s-o faci. M-am priceput să am singură grijă de mine până acum, mulțumesc.

— Ce-ai să-i spui lui Paul?

— Am să-i spun că mi-am ajutat un prieten.

— Da, o să sune foarte bine când ai să-i telefonezi de la pușcărie. Nu faci decât să-ți complici viața.

Simone se așeză mai bine pe scaun și-și îndreptă privirea spre el. Obrazul îi era vânăt acolo unde o lovise polițistul, în contrast violent cu aspectul ei, de regulă imaculat.

— Și tu ce faci? Spune-mi și mie, Jon.

— Încă nu știu exact.

Jonathan își spusese că avea să ia lucrurile pe rând, câte unul o dată. Practic vorbind, știa că este urmărit, dar nu poliția –

reală sau nu – îl speria. Ci adevărul.

Simone se îndreptă de spate.

— Câți frați ai? întrebă.

— Doi. Întrebarea îl prinsese pe Jonathan cu garda jos. Și o soră. De ce?

— Dacă asta i s-ar întâmpla unuia dintre ei, tu ai pleca acasă?

— Nu, zise. N-aș pleca.

— Eu nu am nici frați, nici surori. Sunt căsătorită cu un bărbat care-și tratează slujba ca pe o amantă. Copiii îmi sunt la școală. Și o am pe Emma. Sunt la fel de debusolată ca tine când mă întreb ce avea de gând să facă. Dacă pot să te ajut în vreun fel să afli, vreau să încerc. Îți înțeleg grija pentru mine și o apreciez. Mâine o să mă duc la Davos să-l văd pe Paul. Sunt sigură că până atunci o să ne lămurim. Dar, dacă o să trebuiască să ne confruntăm cu poliția, o să fiu lângă tine.

Jonathan își dădu seama că nu avea cum să scape de ea. Nu putea să nege că prezența ei i-ar fi fost utilă când avea să ajungă în fața vreunui căpitan de poliție. Era profesoară într-o școală prestigioasă din Geneva; soțul ei era un economist respectat.

Se întinse și îi smulse țigara din gură.

— Bine, ai câștigat. Dar, dacă vrei să rămâi, trebuie să încetezi să fumezi chestiile astea. Mă fac să vărs.

Simone scoase imediat o altă țigară din geantă și o răsuci în colțul gurii.

— Hai, *lasă! O* să te aștept aici. Se aplecă și-l sărută pe obraz. Ai grijă!

Cu capul plecat, Jonathan o luă repede în josul străzii. Vântul ridica zăpada în aer și i-o zvârlea în obraji. Trebuia să-și țină mâna pavăză la ochi ca să vadă la trei metri înainte. Urmă o stradă care pornea din Poststrasse, apoi o coti pe o potecă ce tăia Arlenwald, pădurea deasă care acoperea poalele muntelui. Vântul era mai calm aici, și Jonathan începu să meargă mai iute. După ce lăsă în urmă luminile felinarelor, poteca se întunecă, mărginită de pini înalți, neîmblânziți, și de mesteceni drepți ca lumânarea. În dreapta sa, coasta cobora abrupt. După câteva minute, ajunse în spatele hotelului și o luă în jos pe povârniș prin zăpada până la genunchi. Se opri la marginea pădurii, încercând să-și localizeze camera. Etajul trei. Colțul din față. Un

pin bătrân de o sută de ani creștea pe pantă lângă clădire, întinzându-și ramurile ispititor de aproape de balcoanele de la etajele doi și trei.

În clipa aceea, Jonathan simți că părul de pe ceafă i se ridică. Se răsuci brusc, convins că cineva îl urmărea. Cercetă cu privirea versantul din spate. O bufniță cocoțată sus într-un copac huhăi. Sunetul jos, gutural îl înfioră. Se mai uită o clipă, dar nu văzu pe nimeni.

Din cinci pași mari, ajunse la pinul uriaș. Alegându-și o creangă, se agăță de ea și se trase în sus, apoi continuă să se cațăre. La zece metri deasupra pământului, se târî pe o cracă și își dădu drumul, atârnând de ea. Balconul era la mai puțin de un metru depărtare. Povârnișul era atât de abrupt aici, încât, dacă ar fi căzut, ar fi nimerit într-un strat de zăpadă de trei metri. Azvârlindu-și picioarele înainte, Jonathan atinse balustrada joasă, se clătină și sări pe balcon.

În spatele perdelelor trase luminile erau aprinse. Ușa de la balcon stătea întredeschisă. Jonathan înaintă, mergând pe vârfuri. În acea clipă, draperiile se dădură la o parte, iar ușa balconului se deschise spre interior. Jonathan văzu în treacăt un bărbat în costum, care ținea ușa deschisă și vorbea cu o femeie. Retrăgându-se, Jonathan se aruncă peste marginea balconului. Agățându-se cu degetele, se deplasă în lungul balustradei care separa balcoanele. Bara era înghețată și extrem de rece. Privi în jos. Erau vreo douăzeci de metri până la alee și, dacă nu se oprea acolo, încă vreo douăzeci până la strada de dedesubt. Degetele îi amorțiseră. Încercă să se convingă pe sine însuși că situația nu diferea cu nimic de clipele când atârna de un colț de stâncă pe un perete vertical de munte. Dar nu se apucase să urce pe pereți verticali în toiul iernii. Și niciodată fără să fie asigurat. Centimetru cu centimetru, se apropie de marginea balconului său și, cu un geamăt, se aruncă peste balustradă.

Regăsindu-și suflul, încercă ușa. Era descuiată, la fel cum o lăsase în acea dimineață. Înăuntru, luminile erau stinse. Păși în cameră, oprindu-se o clipă ca să permită ochilor să se adapteze la întuneric. Camerista făcuse curățenie. Patul fusese aranjat. În aer plutea încă mirosul plăcut al spray-ului de curățat lemnul. Și totuși, Jonathan nu-și putu alunga sentimentul că ceva era în neregulă.

Se apropie de pat. Cămașa de noapte a Emmei era sub pernă.

Romanele ei stăteau aranjate frumos pe noptieră. Îl luă pe cel de deasupra. Prior *Bad Acts*[17]. Titlul era destul de potrivit, dar nu asta era cartea pe care o citea Emma. Pe aceea o găsi la fundul teancului.

Intră în hol și deschise șifonierul. Sertar după sertar, verifică lucrurile Emmei. Ar fi trebuit să caute indicii ale activității ei. Dar ce fel de indicii? Dacă nu știa cu ce se ocupase Emma, cum ar fi putut să știe ce să caute?

Închise șifonierul și cercetă deasupra lui, unde-și țineau valizele. Ridicându-se pe vârfuri, o trase jos pe cea mai mare. Era geamantanul Emmei, un Samsonite cu pereții tari, similar cu cele folosite de stewardese. Îl așeză jos, apoi îngheță.

El nu punea niciodată bagajul Emmei deasupra. Acolo îl punea pe al lui, care era mai mic și mai ușor.

Cineva fusese în cameră.

Preț de un minut, Jonathan nu se mișcă. Asculta, cu urechile ciulite. La fiecare bătaie a inimii simțea cuie înfigându-i-se în piept. Fiecare răsuflare îl asurzea. Dar, în afară de propriii nervi întinși la maximum, nu auzi nimic. În cele din urmă, ridică geamantanul, îl duse pe pat și-l deschise.

Încă o surpriză. Căptușeala interioară *a* capacului fusese îndepărtată de-a lungul perimetrului, asemenea foliilor transparente de plastic cu care se fixează pozele într-un album foto. Nu fusese însă tăiată sau deteriorată în niciun fel. Uitându-se mai îndeaproape, Jonathan descoperi o bandă care o ținea prinsă, asemănătoare cu fermoarul unei pungi de plastic. În lumina cernută a lunii, distinse pe căptușeală o urmă dreptunghiulară de mărimea și forma unui dosar. Era un compartiment pentru ascunderea de hârtii sau documente, care ar fi scăpat ochiului unui lucrător de la vamă.

Închise geamantanul și îl puse la loc. Geanta de mână a Emmei era sub birou. Nici urmă de piele de vițel de data asta, ci doar un rucsac impermeabil uzat de anii de folosință. Jonathan deschise buzunarul exterior și fu ușurat să găsească portofelul Emmei acolo unde și-l ținea ea de obicei. Actele îi erau intacte; banii, optzeci și șapte de franci. Cărțile de credit nu fuseseră atinse. Deschise compartimentul pentru mărunțiș. Câțiva franci. Un ac de siguranță. Închise geanta, apoi pipăi cu mâinile pe fund. Degetele i se agățară într-o brățară. Își dădu seama că era

[17] În traducere aproximativă, „Fapte rele din trecut” (n. red.).

una pe care Emma o purta din când în când. Albastră-deschis, făcută din cauciuc presat, asemenea brățărilor popularizate de Lance Armstrong, ciclistul de șapte ori câștigător la Turul Franței.

Brățara era în mare parte subțire, dar porțiunea de sub încheietură era substanțial mai groasă. Jonathan își trecu degetul peste umflătură. Înăuntru era ceva dreptunghiular și dur. Se jucă o clipă cu brățara, apoi își dădu seama că putea să o desfacă. Scoase la iveală un flash drive USB. Era un accesoriu folosit pentru a transfera fișiere de pe un calculator pe altul. Jonathan nu mai văzuse așa ceva. Emma era nedezlipită de telefonul ei BlackBerry, dar arareori își scotea laptopul din birou. Jonathan prinse brățara la loc și și-o puse la mână.

În aceeași clipă, auzi pași pe coridor. Puse rucsacul jos și examină biroul. Hărți. Cărți poștale. Busola lui. Pixuri. Pașii se apropiară, răsunând pe culoar.

— Pe aici, domnule. E camera de la capătul holului.

Jonathan recunoscu vocea directorului hotelului. Cheia intră în broască. Jonathan deschise sertarul din mijloc și văzu un volum legat în piele maro. Apucând rucsacul Emmei cu o mână, azvârli agenda înăuntru și se năpusti înspre balcon.

Ușa se deschise. În cameră pătrunse brusc lumina de pe coridor.

— Polițistul era mort? întrebă directorul hotelului.

Fără să se mai uite în urmă, Jonathan ieși în fugă din cameră și sări de pe balcon pe povârnișul de dedesubt.

— Au fost în cameră, gâfâi în timp ce intra grăbit în Mercedes. Cineva a căutat...

Privi spre locul din dreapta. Simone nu era în mașină. Se uită la picioare după geanta ei și descoperi că și aceasta dispăruse. „A plecat”, se gândi. „Și-a venit în fire și a plecat naibii de aici cât mai repede.” Jonathan se aplecă peste bord, trăgându-și răsuflarea. Ochii îi alunecară către contact. Cheile nu se vedeau. Cuprins de spaimă, se răsuci și verifică bancheta din spate. Nici valiza Emmei, nici cutia cu puloverul nu mai erau acolo. Simone plecase și luase totul cu ea.

Se lăsă pe spate în scaun, confuz, obosit. Se uită la volumul gros care-i rămăsese în poale. Îl deschise și își trecu privirea peste nume, adrese și numere de telefon. „E un început”, se

gândi.

În clipa aceea, ușa din dreapta se deschise. Simone se strecură în mașină.

— Unde ai fost? întrebă el.

Simone se ghemui.

— A trebuit să mă mișc puțin. M-am dus pe vârful dealului și înapoi. Dacă vrei să știi neapărat, am vrut să fumez.

— Unde sunt lucrurile Emmei?

— Le-am pus în portbagaj, în caz că vreunul dintre noi vrea să se întindă un pic.

Jonathan dădu din cap, liniștindu-se.

— Iartă-mă. N-am vrut să mă răstesc la tine. Doar că... au fost aici. Vreau să spun, în camera noastră de hotel.

Simone se holbă la el, privirea reflectându-i spaima.

— Ce vrei să spui?

— Au răscolit totul. De la un capăt la altul. Dat au lucrat ca niște adevărați profesioniști. Foarte curat. Le sunt îndatorat. Aproape că le-ar fi ieșit totul perfect și n-aș mai fi putut afla nimic.

— Cine a fost acolo? Poliția?

— Nu. Cel puțin, nu poliția adevărată. Îi povesti că cineva desfăcuse căptușeala geamantanului și despre urma aceea ciudată de mărimea unui pachet de cărți.

— Numai geamantanul ei? întrebă Simone. Ce căutau?

— Nu știu.

— Gândește-te, Jon! Ce-ar fi putut să fie acolo?

Jonathan ignoră întrebarea. Habar n-avea.

— Dă-mi cheile. S-ar putea să fie pe-aproape.

— Calmează-te, zise Simone cu voce liniștită. Nu vine nimeni. Uită-te!

Jonathan se uită în oglinda retrovizoare. Strada era pustie. Furtuna făcuse ca toți locuitorii orașului să se refugieze în case. Se lăsă pe spate și închise ochii.

— Bine, murmură el. Suntem bine.

— Bineînțeles că suntem bine, zise Simone. Liniștește-te!

— Am auzit voci pe coridor. Cred că directorul hotelului era cu un polițist. Discutau despre polițistul din Landquart. Știau că era vorba despre mine.

— Deocamdată ești în siguranță. Asta contează. Simone arătă spre agenda din poala lui. Ce-i asta?

— Agenda de telefoane a Emmei. Trebuie să aflăm pe cine cunoștea în Ascona. Dacă vreunul dintre prietenii ei i-a trimis bagajele alea, o să-i găsim numele aici.

— Îmi dai voie?

Jonathan îi întinse caietul învelit în piele. Agenda era groasă cât o Biblie și de două ori mai grea. Emmei îi plăcea să spună că toată viața ei încăpea acolo. Simone și-l puse în poală și îl deschise cu solemnitate, ca pe un text religios. Numele Emmei era înscris pe prima pagină. Sub el fuseseră mâzgălite o serie de adrese. Cea mai recentă era Rampe de Cologny, Geneva. Înainte de asta fuseseră Rue St. Jean în Beirut, tabăra Națiunilor Unite pentru refugiați, Darfur, Sudan. Lista continua, un fel de hartă a vieții lui trecute și viitoare.

— Câte nume or fi în caietul ăsta? întrebă Simone.

— Ale tuturor celor pe care i-a întâlnit în viața ei. Emma nu uita pe nimeni.

Examinară împreună toate paginile. De la A la Z. Căutau o adresă în Tessin. Ascona. Locarno. Lugano. Orice număr de telefon cu codul 078. Găsiră nume din toate colțurile globului. Tasmania, Patagonia, Laponia, Groenlanda, Singapore și Siberia. Dar nu găsiră nicăieri numele Ascona.

Treizeci de minute mai târziu, Simone puse agenda pe compartimentul dintre scaune.

Emma nu avea niciun prieten care să locuiască în provincia cea mai sudică a Elveției. Ascona nu exista.

căutându-se prin buzunare, Jonathan scoase la iveală jumătățile bonurilor de bagaje care rămăseseră la el.

— Le avem pe astea, zise el. Funcționarul a zis că numele expeditorului era înregistrat în gara de unde au fost expediate bagajele.

— Nu cred că elvețienii o să divulge atât de ușor o asemenea informație. Va trebui să le arăți un act de identitate.

— Probabil că ai dreptate. Jonathan îi dădu lui Simone bonurile, apoi porni motorul.

— Unde mergem?

— Unde crezi? întrebă el, cu capul întors peste umăr, în timp ce dădea cu spatele pentru a ieși pe stradă.

Simone se așeză mai bine în scaun, dându-și părul după ureche.

— Dar Emma nu avea pe nimeni acolo. Habar n-avem nici

măcar de unde să începem căutarea. Ce crezi că avem de câștigat?

Jonathan îndreptă botul mașinii în josul dealului.

— Știu cum să aflăm cine i-a trimis Emmei gențile alea.

20

Cu cinci minute înainte de miezul nopții, o dubă anonimă trase în fața rampei de încărcare din spatele sediului firmei Robotica AG, aflat în cartierul industrial din Zürich. Din ea ieșiră patru oameni. Toți erau îmbrăcați în haine întunecate și purtau fesuri trase peste ochi, mănuși chirurgicale și încălțări cu talpă de cauciuc. Șeful lor, mai scund decât ei cu zece centimetri, răpăi o dată cu degetele în ușa microbuzului, și acesta se îndepărtă.

Cățărându-se pe rampă, trecu de draperia din oțel care închidea spațiul de descărcare. Ținea în mână două chei. Prima dezactivă alarma. Cea de a doua deschise intrarea angajaților. Cei cinci bărbați pătrunseră în clădire în șir indian. Inspectorul-șef Marcus von Däniken închise ușa în spatele lor.

— Avem la dispoziție șaptesprezece minute până când paznicul își face rondul. Trebuie să ne mișcăm repede și eficient. Aveți grijă ce atingeți și sub nicio formă nu luați cu voi nimic. Nu uitați, noi n-am fost aici.

Bărbații scoaseră lanterne de sub geci și o porniră pe coridor. Împreună cu von Däniken erau Myer de la logistică, Kübler de la servicii speciale și Krajcek de la trupele de comando. Toți fuseseră informați despre condițiile în care se desfășura operațiunea. Toți știau că, dacă ar fi prinși, carierele lor ar lua sfârșit și ei ar fi pasibili de închisoare. Loialitatea lor față de von Däniken se dovedise însă mai puternică.

Myer luase legătura cu compania care asigura paza clădirii pentru a obține orarul de patrulare al paznicului și cheile. Firmele elvețiene erau cunoscute pentru colaborarea lor cu Poliția Federală.

Lăsându-i pe ceilalți să treacă, Kübler scoase din geanta de lucru un instrument dreptunghiular care semăna cu un celular mare, butucănos, și îl ținu drept în față. Înaintă încet pe coridor, cu ochii ațintiți la histograma care clipea pe ecran. Brusc, se opri și apăsă butonul roșu de sub degetul mare. Histograma

dispăru. În locul ei apăru scris „Am-241”. Kübler ridică privirea. Exact deasupra lui se afla un detector de fum.

Instrumentul din mâna lui era un senzor de explozibile și de radiații. Pe Kübler nu-l îngrijora prezența în clădire a lui Am-241 – americiu 241 un mineral folosit la fabricarea detectoarelor de fum. Căuta ceva mai interesant. Continuă să înainteze pe coridor, mișcând senzorul în fața sa ca pe o vergea magică. Spațiul părea curat. Deocamdată.

Von Däniken nu avea cheia de la biroul lui Theo Lammers. Cooperantă sau nu, firma de pază nu avusese cum să-i dea ceea ce nu deținea, iar accesul în biroul managerului principal era strict interzis. Myer desfăcu pe podea un sul din piele de căprioară în care era înfășurată colecția lui de șperacle și de modele de chei și se puse pe treabă. Era instructor la Academia de Poliție a cantonului, și treizeci de secunde îi fură suficiente pentru a deschide încuietoarea. Von Däniken lumină biroul cu fasciculul lanternei. MAV-ul era pe masa unde îl văzuse ultima dată. Von Däniken îl luă de acolo și-l studie din toate unghiurile. Era uimitor când te gândeai că un aparat atât de mic putea călători cu o viteză atât de mare. Dar ceea ce-l interesa pe el mai mult era scopul miniaeronavei.

Puse MAV-ul jos și-i făcu câteva fotografii cu camera digitală. Se îndreptă apoi către biroul lui Lammers. În mod surprinzător, sertarele nu erau încuiate. Unul după altul, von Däniken scoase dosarele lui Lammers, împrăștie hârtiile pe birou și le fotografie. Majoritatea păreau să conțină corespondență cu clienții, raporturi interne referitoare la statutul comenzilor și facturi. Nu văzu nimic care ar fi putut explica faptul că un om simțea nevoia să țină trei pașapoarte și o mitralieră încărcată în casa lui.

„Aceasta e viața lui publică”, își spuse von Däniken. Fața zâmbitoare a oglinzii.

— Douăsprezece minute, șopti Krajcek, băgând capul pe ușă. Krajcek era responsabilul cu paza, dovadă fiind pistolul-mitralieră MP-5 Heckler & Koch cu amortizor pe care îl ținea în mâini.

„Agenda.”

Von Däniken o zări aproape din întâmplare pe un dulăpior lateral, lângă o fotografie a lui Lammers cu soția și copiii. Luă în mână volumul legat în piele și îl răsfoi rapid. Lammers scria

succint, aproape codat, majoritatea însemnărilor erau date de întâlniri, cu numele firmei și al reprezentantului ei. Von Däniken se uită la ultima notiță, făcută în ziua morții lui Lammers. Cină la ora 19.00 la Ristorante Emilio cu un „G.B.”. Alături era notat un număr de telefon.

Von Däniken fotografie pagina.

Încheind examinarea biroului, el și Myer o luară pe lângă recepție către niște uși batante care duceau la fabrica propriu-zisă.

— Unde e atelierul lui? întrebă Myer în timp ce se strecurau pe lângă bancuri de lucru mobile.

— De unde să știu? Mi s-a spus doar că Lammers a construit acolo MAV-ul.

Myer se opri și-l luă de braț.

— Dar ești sigur că e aici?

— Destul de sigur. Von Däniken își aminti că asistenta lui Lammers intenționat nu îi spusese că atelierul se afla în clădirea firmei.

— Destul de sigur? întrebă Myer. Îmi risc pensia pentru „destul de sigur”?

O secțiune despărțită de restul ocupa colțul îndepărtat al etajului. Intrarea era păzită de o ușă de oțel pe care scria „Privat”.

— Sunt destul de sigur că e aici, zise von Däniken.

Myer se lăsă într-un genunchi și îndreptă lanterna spre broască.

— E ferecat precum banca națională, mormăi el.

— Poți să-l deschizi? întrebă von Däniken.

Myer îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Sunt *destul* de sigur că pot.

Își desfășură instrumentele și începu să le vâre unul câte unul în broască. Von Däniken stătea alături, cu inima bătând mai să-i spargă pieptul. Nu era făcut pentru genul ăsta de treburi. În primul rând, să intre într-un loc nepermis fără mandat de percheziție și apoi să atenteze la proprietatea privată. Ce Dumnezeu îl apucase? Nu fusese niciodată pasionat de intrigi și de spionaj. Era un funcționar de birou și se mândrea cu asta. La cincizeci de ani, era puțin cam târziu să participe pentru prima oară la o operațiune secretă.

— Nouă minute, zise Krajcek.

Vocea lui calmă îi sfredeli urechea lui von Däniken.

Kübler și detectorul lui de radiații pătrunseseră și ei în perimetrul fabricii. Cea mai neobișnuită substanță pe care o găsiseră fusese un produs secundar al automatului de țigări aflat în camera în care mâncau angajații. Kübler întoarse detectorul spre dreapta. Histograma se transformă brusc. Pe ecran apăru formula „$C_3H_6N_6O_6$” și, alături, cuvântul „ciclotrimetilentrinetramină”. Kübler recunoscu formula, dar era obișnuit să folosească numele comercial al substanței, RDX. Poate că, până la urmă, nu căutau totuși cai verzi pe pereți.

— Opt minute, zise Krajcek.

Îngenuncheat pe podeaua fabricii, Myer mânuia două șperacle cu o dexteritate de prestidigitator.

— Gata, zise el când cheile se potriviră și ușa se deschise larg.

Von Däniken păși înăuntru. Fasciculul lanternei lui ateriză pe un banc de lucru ticsit cu scule electrice, clești, șurubelnițe, sârme și resturi metalice. O privire îi fu de ajuns ca să-și dea seama că se afla în locul potrivit. Atelierul lui Theo Lammers.

Von Däniken aprinse luminile. Era o versiune mai mare a celui pe care-i văzuse cu o noapte în urmă în Erlenbach. În fiecare capăt al încăperii se afla câte un șevalet pentru proiectare, amândouă acoperite cu desene de dispozitive mecanice și cu schițe. Pe podea erau împrăștiate tot felul de cutii de carton, unele deschise, altele sigilate, abia sosite. Von Däniken recunoscu numele câtorva producători de echipamente electrice.

Deși timpul era scurt, se sili să examineze cu meticulozitate toate obiectele din sală. Lipită pe peretele cel mai apropiat era un fel de schiță a unei nave aeriene. Ridicându-se pe vârfuri, von Däniken studie dimensiunile. Lungime: doi metri. Anvergura aripilor: trei metri și jumătate. Ăsta nu era un MAV. Desenele sugerau mai degrabă un avion teleghidat folosit pentru a survola teritoriul inamic și – dacă nu se înșela el –, la nevoie, pentru a lansa proiectile. Simți că i se ridică părul în cap. În colțul schiței era prinsă o fotografie a produsului finit. *Era,* într-adevăr, mare. Un condor al miniaeronavelor. Alături de el stătea un om oacheș. Von Däniken luă fotografia și o apropie de ochi. Inscripția de pe ea arăta că fusese făcută cu o săptămână în urmă. O întoarse pe partea cealaltă. Pe spate apăreau: „T.L. Și

C.E.” și data. T.L. De la Theo Lammers.

— Patru minute, anunță Krajcek.

Von Däniken schimbă priviri îngrijorate cu Myer. Își continuară cercetările. Myer scotocea prin cutii, în timp ce von Däniken răsfoia hârtiile pe care le zărea.

— Două minute, zise Krajcek.

Exact atunci, von Däniken își aminti de inițialele din agenda lui Lammers. „G.B.” Se uită din nou pe spatele fotografiei. Inițialele nu erau „C.E.”, ci „G.B.”.

Apropie de ochi fotografia pe care o făcuse paginii din agendă și folosi transfocatorul încorporat în aparatul foto ca să citească numărul de telefon de lângă numele lui G.B. Cod 078. Tessin, cantonul cel mai sudic al țării, în care se aflau orașele Lugano, Locarno și Ascona. Era primul indiciu real.

Abia atunci îl văzu pe Kübler în cadrul ușii. Nu vorbi, dar înaintă spre ei mecanic, cu ochii fixați asupra ecranului detectorului. Brusc, se opri și se uită în sus.

— RDX, zise. Locul ăsta mustește de RDX.

Inițialele nu aveau nevoie de explicație. RDX, prescurtare de la Royal Demolition Explosive, era cunoscut oricărui reprezentant al poliției care lucra în operațiuni antiteroriste. Inventat de englezi înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, RDX-ul era componentul de bază al multor explozibili plastici și încărcătura detonatoare a tuturor armelor nucleare.

Von Däniken simți că se sufocă. Un avion teleghidat, o firmă care producea sisteme de ghidare extrem de precise și, acum, explozibili plastici.

— Dar nu văd nimic aici. Unde ar putea fi ascuns?

— Nu e aici acum. Detectez numai urme. Dar a fost recent.

— Știi când?

Kübler studie ecranul.

— După rata de descompunere, aș zice că acum douăzeci și patru de ore.

„Înainte de cina lui Lammers cu G.B.”

— Un minut, zise Krajcek. Mașina patrulei e la trei străzi de aici și se apropie.

— Ieșim, anunță von Däniken, fotografiind furios schițele.

Kübler se năpusti afară din atelier. Myer îl urmă. Von Däniken se îndreptă către ușă. Abia când se pregătea să stingă luminile îl văzu.

Un frățior mai mic.

În capătul celălalt al încăperii, împinsă în spate pe un taft îndărătul bancului de lucru, se afla o versiune mai mică a MAV-ului din biroul lui Lammers, poate jumătate cât el – nu mai lungă de douăzeci de centimetri și cam tot atât de înaltă. Aripile aveau însă o altă formă, aproape triunghiulară. Von Däniken observă că erau prinse de un ax central și se mișcau în sus și-n jos, ca aripile unei păsări.

O clipă, nu știu dacă să plece sau să stea. Apoi se repezi și luă în mână aeronava miniaturală. Nu cântărea mai mult de cinci sute de grame. Nu chiar ca un fulg, dar destul de aproape.

„Zboară?" o întrebase pe Michaela Menz mai devreme.

„Evident", venise răspunsul indignat. „Îl lansăm de pe rampa de încărcare."

Von Däniken observă că partea inferioară a aripilor era acoperită cu un material subțire, extensibil, colorat într-un galben strident și imprimat cu un model negru care-i era familiar.

Myer își băgă iar capul pe ușă.

— La dracu', omule, ce faci? Trebuie să ieșim de aici!

Von Däniken ridică MAV-ul.

— Ia uită-te!

— Lasă-l! se răsti Myer. Ce naiba vrei să faci cu un fluture de jucărie?

21

La marginea orașului Viena, în cătunul Sebastiansdorf, în mijlocul pădurii, luminile erau aprinse la Flimelen, o cabană de vânătoare tradițională austriacă. Construită ca loc de odihnă pentru împăratul Franz Iosif, casa aceasta întortocheată împărtășise soarta proprietarului ei la sfârșitul Primului Război Mondial. Timp de patruzeci de ani, rămăsese abandonată, neîngrijită de nimeni. Ferestrele sparte, ușile smulse pentru foc, pietrele din fundație scoase pentru alte edificii mai puțin maiestuoase – construcția părea să fi fost complet înghițită de pădure.

Apoi, în 1965, locul renăscuse. De la o zi la alta, sosiseră muncitori care începuseră să restaureze clădirea dărăpănată. Se puseseră geamuri. Fuseseră instalate uși noi, solide. Mai jos, pe

drum se înălțase un post de pază. O nouă structură preluase Flimelen, cu scopul de a ține aici întâlniri secrete la care urmau să se discute chestiuni de maximă confidențialitate. Nu era vorba despre un guvern, ci despre o organizație creată în încercarea de a preveni un război sau un dezastru.

Patru bărbați și o femeie ședeau în jurul unei mese lungi în sala mare. În capul mesei se afla un bărbat țeapăn, serios, originar din Orientul Mijlociu, cu rămășițe de păr cărunt în jurul unei chelii masive și cu o mustață îngrijită. Purta ochelari îngusti de profesor și, într-adevăr, avea diplome în drept și în diplomație de la universități din Cairo și, respectiv, New York. Deși era aproape miezul nopții, iar ceilalți își scoseseră de mult cravatele și își descheiaseră gulerele, el rămăsese în sacou, cu cravata perfect aranjată. Își lua rolul foarte în serios. Ca răsplată pentru eforturile sale, primise Premiul Nobel pentru pace. Puțini oameni se puteau lăuda că soarta omenirii depindea de ei fără să fie catalogați drept niște mincinoși obraznici și aroganți. El era unul dintre ei.

Se numea Mohammed Elbaradei. Era președintele Agenției Internaționale pentru Energie Atomică (IAEA).

— Nu se poate, zise Elbaradei, urmărind raportul cu degetul.

— Mi-e teamă că nu există nicio îndoială, replică bărbatul care stătea lângă el, Iuri Kulikov, un rus cu o față impasibilă, șeful programului pentru energie nucleară al IAEA.

— Dar cum se poate? Elbaradei cercetă chipurile celor prezenți. Dacă e așa înseamnă că toate eforturile noastre au fost în zadar.

— Un program de minciună instituționalizată, spuse Kulikov. Un joc de-a alba, neagra. Ani de zile noi ne-am concentrat inspecțiile asupra unui loc, iar ei au lucrat în secret în altul.

Cei patru bărbați și femeia de lângă ei făceau parte din eșalonul superior al secretariatului, grupul de profesioniști care conducea IAEA. Erau Oniguchi, un japonez, șeful departamentului de fizică nucleară; Brandt, o austriacă, singura femeie din încăpere, care conducea departamentul tehnic; Kulikov; și Pekkonen, finlandezul apatic care era șef al departamentului de securitate și verificare, cel mai cunoscut serviciu al IAEA.

— Exactitatea datelor nu poate fi pusă la îndoială, zise Pekkonen. Senzorul folosit era echipat cu un cip de ultimă

generație, capabil să recepționeze emisii de radiații gamma cu o precizie de zece ori mai mare decât modelul anterior.

Elbaradei nu era un om de știință, dar cei douăzeci de ani de muncă la sediul IAEA din Viena îi asiguraseră o cunoaștere temeinică a principiilor fizicii nucleare.

Emisiile unor materiale radioactive precum uraniul sau plutoniul aveau semnături unice. Măsurate cu acuratețe, acestea indicau vârsta și gradul de îmbogățire ale materialului radioactiv și, mai important, cel puțin din punctul de vedere al șefilor 1AEA, scopul în care urma să fie folosit.

Uraniul nu putea fi utilizat pentru o provoca o reacție nucleară în forma sa naturală. Trebuia „îmbogățit", completat cu o mare cantitate dintr-un izotop anume – uraniu 235. Mijlocul cel mai obișnuit era prelucrarea gazului de hexafluorură de uraniu într-o centrifugă, un tambur de oțel care se învârtea foarte rapid. După fiecare ciclu, uraniul ieșea mai îmbogățit. Pentru a înteți procesul, centrifugele erau legate unele de altele, așa încât gazul să treacă „în cascadă" dintr-un aparat într-altul. Succesul venea aici în linie dreaptă: cu cât existau mai multe centrifuge, cu atât uraniul putea fi îmbogățit mai repede.

Pentru a fi folosit în centralele cu energie nucleară, mineralul radioactiv trebuia îmbogățit până la treizeci la sută. Pentru a funcționa ca material fisibil – capabil, adică, de a genera o reacție nucleară –, trebuia îmbogățit până la nouăzeci și trei la sută. Hârtia de sub ochii lui Elbaradei raporta o semnătură de raze gamma echivalentă incredibilei concentrații de nouăzeci și șase de procente.

— Fluturele a plutit timp de șase zile peste zona respectivă, continuă Pekkonen. Ne-a trimis mii de măsurători atmosferice. E puțin probabil ca toate să fie greșite.

— Dar concentrația aceasta este extraordinar de înaltă, protestă Elbaradei. Cum au putut s-o ascundă de noi atâta vreme?

— Noua fabrică a fost construită la mare adâncime sub pământ și trece drept rezervor de apă subteran.

— Bun, dacă e atât de bine mascată, noi cum de am descoperit-o?

Pekkonen se aplecă înainte, și bucla de pe frunte contrastă vizibil cu tenul lui roșu.

— Un membru al delegației americane la Națiunile Unite ne-a

transmis un zvon despre amplasamentul fabricii. Informația provenea de undeva din eșalonul superior al guvernului iranian. Omul s-a gândit că noi vom putea să confirmăm sau să infirmăm zvonul. Aveam o echipă de inspectori în Iran la trei sute de kilometri mai înspre sud, așa că am putut să lansăm și să monitorizăm fluturele de la locul respectiv fără să atragem atenția cuiva.

— Și ați făcut asta fără aprobarea mea și ignorând complet mandatul nostru de a inspecta fabricile cu permisiunea și cooperarea gazdelor noastre?

Pekkonen aprobă din cap.

— Bravo, zise Elbaradei. Americanii au aflat?

— Nu, domnule.

— Deocamdată, nici nu trebuie să știe. Elbaradei se uită la fețele din jurul mesei. Acum un an, am ajuns unanim la concluzia că Iranul deținea cinci sute de centrifuge și reușise să îmbogățească nu mai mult de o jumătate de kilogram de uraniu până la șaizeci la sută. Nici pe departe până la concentrația necesară pentru armele nucleare. Și acum poftim! De câte centrifuge e nevoie pentru a obține asemenea rezultate?

— Peste cincizeci de mii, zise Oniguchi de la departamentul de fizică nucleară.

— Și de unde Dumnezeu trebuie să presupunem că au făcut ei rost de atâtea centrifuge? Că doar nu e vorba despre o ladă cu laptopuri contrafăcute. Înseamnă încărcătura unui avion plin ochi cu cele mai sofisticate și mai computerizate dispozitive din lume.

— În mod clar au fost aduse prin contrabandă, zise Pekkonen.

— În mod clar, repetă Elbaradei. Dar de către cine? De unde? Am patru sute de inspectori a căror misiune e să supravegheze genul ăsta de operațiuni. Până acum cinci minute aveam impresia că sunt oameni extrem de competenți. Elbaradei își scoase ochelarii și îi puse pe masă. Deci? Cât uraniu îmbogățit ar trebui să presupunem că au acum iranienii?

Pekkonen își privi neliniștit superiorul.

— Domnule, concluzia noastră este că Republica Islamică Iran deține la ora actuală nu mai puțin de o sută de kilograme de uraniu 235.

— O sută? Și câte bombe pot fabrica din o sută de kilograme?

Finlandezul înghiți în sec.

— Patru. Poate cinci.

Mohammed Elbaradei își puse din nou ochelarii. „Patru. Poate cinci.” Pekkonen ar fi putut la fel de bine să spună „o mie”.

— Până când primim o evaluare independentă a informațiilor, nimeni din această sală nu scoate o vorbă despre descoperirile noastre.

— Dar nu trebuie să anunțăm...? începu Milli Brandt, austriaca.

— Nicio vorbă, tună Elbaradei. Nici americanilor. Nici colegilor voștri. Totul trebuie să rămână absolut secret. Ultimul lucru de care avem nevoie e un incident înainte să obținem confirmarea informațiilor primite.

— Dar, domnule, avem o responsabilitate, continuă Milli Brandt.

— Sunt perfect conștient de responsabilitatea noastră. Este clar?

Milli Brandt dădu din cap, dar ochii ei trădară o decizie cu totul diferită.

— Ședința se suspendă.

Așteptându-i pe ceilalți să iasă, Elbaradei rămase pe scaun, chinuit de gânduri, ascultând cum vântul zguduia ferestrele. Într-un final, ușa se închise. Vocile se stinseră. Era singur.

Împreunându-și degetele, rămase cu privirea ațintită asupra cerului noptatic, amenințător. Nu era un om religios, dar se trezi că-și împletește degetele în semn de rugăciune. Dacă vestea despre raport avea să părăsească încăperea aceea, consecințele aveau să fie imediate și devastatoare.

— Dumnezeu să ne ajute pe toți, șopti el. Va fi război.

22

Pilotul mângâie aripile aeronavei, încheind verificarea de dinainte de lansare. Rezervoarele de combustibil erau pline. Antigelul abia fusese schimbat. Pasărea era gata de zbor. O porni înapoi pe pistă, azvârlind pietricele de sub picioare.

În seara aceasta avea loc testul final. Era imperios necesar ca totul să fie repetat exact ca în ziua cea mare. Repetiția aducea precizie, iar precizia însemna succes. Pilotul învățase asta pe propria piele. Trupul lui purta urmele ignoranței care-i caracterizase cândva. Întorcându-se, bătu de două ori cu

degetele în aripă, ca și cum ar fi urat drum bun aeronavei, apoi o luă către clădire.

Trecuseră mulți ani de când zburase pentru ultima oară într-o misiune de luptă. Pe atunci era tânăr, neliniștit și chipeș. Bea. Umbla după fuste. Refuza Calea cea Dreaptă. Acum își surprinse reflexia în oglindă. Nu mai era de mult tânăr și nici necugetat. Și Dumnezeu știa că nu mai era de mult chipeș.

Nu se putea uita la el însuși fără să-și amintească. Amintirile legate de acel loc uitat de lume îi reînviată în minte ca o pasăre phoenix din cenușă, fantasmă pătrunsă de spaimă, vinovăție și foc. Își aminti de noaptea aceea în deșert. Entuziasmul, promisiunea triumfului, siguranța că Dumnezeu lupta de partea lor, a celor credincioși. Auzea vocile în urechi. Prieteni, camarazi, frați.

Și apoi, brusc, *haboob*-ul, un nor de nisip învârtejindu-se furtunos, înălțându-se la un kilometru și jumătate în aer, învăluindu-i pe toți, provocând haos, degringoladă, teroare.

Misiunea se sfârșise într-o mare de foc. Opt oameni arseseră de vii. Alți cinci fuseseră răniți foarte grav. El fusese unul dintre ei, cu arsuri de gradul al treilea pe șaptezeci la sută din corp.

În zilele care urmaseră – zile lungi, nesfârșite, copleșite de durere și de îndoială – ajunsese să înțeleagă faptul că el fusese cruțat cu un scop. I se dădea o a doua șansă. Cicatricele pe care le purta aveau să-i amintească de asta, să fie o garanție a obedienței sale. Dacă Atotputernicul îi răpise darurile fizice, îi dăruise, în schimb, trezirea spirituală. Îl trăsese aproape de El și-i vorbise. Pentru a-l face unul dintre slujitorii Săi personali. Un uns. Totul avea un scop, iar acesta nu era departe.

Pilotul ardea în văpaia dragostei pentru Cel Drept. Trăia numai pentru întoarcerea Lui.

Înăuntru, îi strânse pe membrii echipajului. Se luară de mâini.

— O, stăpâne atotputernic, grăbește venirea ultimei tale întrupări, a Celui Promis, a ființei umane perfecte și pure, a celui care va aduce în lumea aceasta dreptatea și pacea.

Cercul se rupse. Fiecare se întoarse la postul său.

Pilotul se apropie cu emoție de panoul de control. Se schimbaseră multe din ziua când el participase pentru ultima oară la o misiune de luptă. În locul unui bord cu cadrane și instrumente, se afla acum în fața unui zid de șase monitoare plate pe care erau afișate funcțiile esențiale ale aeronavei. Se

așează pe locul său și se orientă. Apucă mânerul de comandă și așteptă o clipă să se deprindă cu el.

— Verificarea sistemelor încheiată, zise unul dintre tehnicieni. Legătura cu solul stabilită. Legătura cu satelitul stabilită. Sistem video funcțional.

— Pozitiv. Pilotul porni motorul. Luminițele verzi de pe panoul de control se aprinseră. Unicul motor turboventilator Williams începu să se învârtească, duruind monoton în timp ce viteza de rotație îi creștea progresiv. Aeronava se pregătea de decolare.

Era ora două noaptea. În afara carlingii, noaptea era neagră ca smoala. Nicio lumină nu ardea în valea alpină înaltă unde urma să aibă loc testul. Pilotul își ținu privirea ațintită asupra ecranului din centru, unde o cameră cu infraroșii instalată pe botul avionului transmitea o imagine zgrunțuroasă, cu tentă verde, a pistei. Era ca și cum ar fi privit lumea printr-un pai.

— Cer permisiune să decolez.

— Permisiune acordată. Cer senin! *Allahu akbar.* Allah e mare!

Pilotul împinse înainte mânerul accelerației. Eliberă frâna, și aeronava începu să ruleze pe pistă. Când aceasta atinse viteza de o sută de noduri, pilotul ridică roata din față și avionul se înălță.

Studie imaginile transmise de radarul de la sol. Valea era înconjurată de munți, unii înalți de aproape patru mii de metri. Nu era o locație ideală, dar dispunea de un avantaj crucial: nu bătea la ochi. Pilotul crescu viteza la două sute cincizeci de noduri și echilibră eleroanele. Aeronava reacționa bine la comenzile sale, cu foarte mică întârziere. Pilotul aplecă avionul pe o parte și se trezi că se înclină și el într-o rână.

— Executare test numărul 1, zise după ce înconjură o dată valea.

Studie radarul. După o clipă, pe ecran îi apăru un impuls luminos. Ținta era la șase kilometri depărtare și lua în înălțime. Apăsă pe butonul „impact” și etichetă imaginea luminoasă de pe radar drept „Alpha 1”. Computerul de bord desenă o linie dreaptă până la țintă.

— Încep urmărirea țintei. Impact în două minute și zece secunde.

— Două minute și zece secunde, începem numărătoarea, zise controlorul de la sol.

Pilotul alinie aeronava direct în spatele țintei. Imaginea

luminoasă de pe ecranul radarului se mută mai spre centru. Era doar la un kilometru depărtare și la două sute de metri mai jos. Exact atunci, avionul pătrunse într-un nor. Brusc, Pilotul nu mai văzu nimic. Verifică un al doilea monitor, care oferea o vedere în infraroșu, dar nu percepu nicio semnătură termică. O rafală violentă de vânt îndreptă botul aeronavei în jos. Sună o alarmă. Limita de viteză. Un fior de panică trecu pe șira spinării Pilotului. Era ca în noaptea aceea din deșert, cu mulți ani în urmă. Era prins încă o dată în *haboob,* uriașa furtună de nisip care se ridica la mii de metri înălțime. Ochii îi fugeau de la un monitor la altul.

„Încrede-te în instrumente.” Regula de bază a oricărui pilot.

Își aminti de coliziune. Combustibilul pe care-i împroșcase, copilotul incinerat. Mirosul cumplit al cărnii arse. Al propriei cărni.

„Încrede-te în instrumente.”

De data asta, îi vorbea o altă voce, calmă, imperturbabilă. „Încrede-te în mine”, îi spunea.

Trase maneta înspre el și apăsă ușor accelerația înainte. Viteza – trei sute de noduri. Avionul se redresă. Deodată, ieși din nor. Pulsul Pilotului se liniști, dar își simțea picăturile de sudoare curgându-i pe spinare.

Se poziționă din nou în spatele țintei. La cinci sute de metri depărtare, armă nacela. Ținta deveni vizibilă, asemenea unui rechin masiv. Pilotul mări viteza.

„Trei... Doi... Unu.”

Avionul lovi ținta. Pe monitor, luminița denumită „Alpha 1” dispăru.

— Lovitură directă. Țintă distrusă, veni vocea controlorului de la sol. Test încheiat.

Echipa de la sol chiui. De data asta, ținta fusese numai o simulare pe calculator.

Pilotul înconjură valea și aduse aeronava înapoi, aterizând lin. Ieșind din carlingă, traversă sala și trase draperiile de la o fereastră lată. Afară, pe drum, avionul pe care îl pilotase prin telecomandă era așezat pe pistă. O echipă îl înconjurase deja și începea să-l dezasambleze.

Pilotul coborî privirea și mulțumi cerului.

Data viitoare, totul avea să fie de-adevăratelea.

Era 4.41 dimineață când Jonathan trase mașina pe marginea drumului și opri motorul. Turna cu găleata. În fața lui, o clădire din piatră și teracotă cu două etaje era învăluită într-o ceață deasă.

— Dar nici măcar nu e deschis, zise Simone. Nu e nimeni aici.

Jonathan arătă spre două sfori de rufe întinse la ferestrele de la etajul unu.

— Șeful de gară locuiește deasupra birourilor. Întinse palma. E la tine!

Simone scoase legitimația sergentului Oskar Studer din geantă.

— Și dacă nu te crede?

— E cinci dimineața. Nici n-o să-i treacă prin cap să ia la întrebări un polițai care-i sună la ușă la ora asta. În plus, nu pot să mă duc să mă fălesc cu legitimația asta ziua în amiaza mare decât dacă mă mai îngraș vreo zece kilograme, mă rad în cap și îmi rup nasul de vreo două ori. Ia uită-te! Ce vezi?

Jonathan ridică legitimația lângă obraz. Simone mișcă din cap, străduindu-se să deslușească fotografia măruntă. El îi dădu trei secunde, apoi închise portofelul.

— Deci?

— E prea întuneric. N-am văzut nimic.

— Exact.

Simone nu era însă atât de ușor de convins.

— Dar de unde știi că ai să afli ceva?

Jonathan scoase bonurile din buzunar și le vârî în portmoneu, alături de legitimație.

— Nimeni nu trimite atâția bani fără să aibă un mijloc de a-i lua înapoi.

Simone dădu din cap. Cu brațele încrucișate, lipsită de bravura de mai înainte, arăta mai mică și mai bătrână, deloc dispusă să-i mai fie complice.

— Serios, cred că ar trebui să așteptăm.

— Treci la volan! Dacă nu mă întorc în cincisprezece minute, o ștergi de-aici.

Jonathan deschise ușa și ieși în ploaie.

— *Si*?

Un bărbat neras, îmbrăcat într-o pijama de flanel, se holba la el cu ochi tulburi prin ușa întredeschisă. Jonathan ținu legitimația de polițist în așa fel încât omul s-o poată vedea.

— *Signor* Orsini, începu el într-o italiană muncitorească. Kantonspolizei Graubunden. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Orsini îi smulse legitimația din mână și o apropie de ochi, holbându-se să deslușească figura.

— Nu mai poate aștepta până mâine-dimineață? Ce este? întrebă, mutându-și privirea de la legitimație la omul din fața sa.

— E deja dimineață, zise Jonathan, recuperându-și prompt legitimația. Se proptise în cadrul ușii, forțându-l pe șeful de stație să se retragă în casă. O crimă. Un coleg de serviciu a fost omorât. Partenerul meu, de fapt. Poate ați auzit la știri.

Așteptă ca Orsini să comenteze ceva despre fotografie, dar șeful de gară arăta enervat.

— Nu, n-am auzit, zise. Nu m-a sunat nimeni să mă anunțe că veniți.

Jonathan continuă imperturbabil, ca și cum nu-i păsa cine sunase sau nu.

— Acum câteva ore am descoperit că niște bagaje aparținând suspectului au fost trimise cu un tren care pleca din gara dumneavoastră. Avem bonurile. Ne trebuie numele persoanei care le-a adus la gară.

— Aveți autorizație scrisă? întrebă Orsini.

— Bineînțeles că nu. Nu am avut timp. Criminalul se îndreaptă în această direcție.

Informația nu păru să-l afecteze pe Orsini.

— Unde e Mario? Locotenentul Conti?

— M-a rugat să vin direct la dumneavoastră.

Orsini se gândi o clipă, pufnind și trăgându-și în sus pantalonii de pijama.

— Numai puțin.

Ușa se închise.

Orsini ieși peste cinci minute, cu părul pieptănat atent și îmbrăcat de serviciu, cu pantaloni gri și un sacou bleumarin de însoțitor de vagon. Jonathan îl urmă pe după colțul clădirii către casa de bilete.

Un minut mai târziu, Orsini era așezat la biroul său și bătea în

tastatură numerele bonurilor de bagaje.

— Să vedem... trimise la Landquart... bagajele au fost ridicate ieri după-amiază. *Basta!* Prea târziu. Odată ce bagajele sunt ridicate, fișierul se șterge automat. Îmi pare rău.

— Nu mai există vreo altă înregistrare a tranzacției? Poate atunci când clientul a cumpărat biletul? Privirea neajutorată a lui Orsini îl înfurie pe Jonathan. Aici e vorba despre o crimă, zise el, lovind cu palma în masă. Nu despre o geantă furată. Dați-mi numele! Izbi din nou cu palma în masă.

Orsini se dădu înapoi, dar, o clipă mai târziu, bătea în tastatură cu frenezie.

— Biletele au fost plătite cu bani gheață... a trebuit să completeze o chitanță... stați puțin... Ridicându-se, o luă pe lângă Jonathan către un șir de dulapuri cu dosare.

Mormăind nervos, scoase unul după altul mai multe mănunchiuri de chitanțe, examinându-le pe fiecare înainte să le arunce pe masa de lângă el. Deodată, pocni cu degetele într-o chitanță.

— Asta e!

Jonathan se apropie de umărul lui.

— Cine e?

— Blitz. Gottfried Blitz. Villa Principessa. Via della Nonna. Vocea lui Orsini răsună triumfătoare în timp ce studia bonurile. Sunteți mulțumit acum, domnule ofițer?

Dar, când se întoarse, biroul era gol.

Jonathan plecase deja.

24

Marcus von Däniken se plimba de colo-colo în terminalul de pasageri al aeroportului Bem-Belp. Pe pistă stătea un elicopter Sikorski, iar o echipă tehnică încerca să-i curețe rotoarele de gheață. Turnul de control tocmai transmisese că vremea se mai îndrepta deasupra Alpilor și că aveau la dispoziție șaizeci de minute ca să treacă munții către Tessin înainte ca următorul front atmosferic să sosească și să împartă din nou țara în două. Lui von Däniken nu-i prea plăcea să zboare, dar în dimineața aceasta nu avea de ales. Un tir uriaș se răsturnase la intrarea de nord a tunelului Gotthard și traficul era blocat pe o distanță de douăzeci și cinci de kilometri.

Se auzi anunțul de îmbarcare. Ezitând, von Däniken părăsi terminalul încălzit, urmat de Myer și de Krajcek.

— Cât va dura? îl întrebă pe pilot în timp ce urca la bord.

— Nouăzeci de minute. Dacă vremea ține cu noi.

Pilotul își însoți răspunsul de o pungă înmânată pentru cazul în care i se făcea rău în timpul zborului.

Von Däniken își prinse strâns centura de siguranță. Se uită la punga de hârtie albă din poală și mormăi scurt o rugăciune.

Elicopterul ateriză pe un aerodrom în împrejurimile Asconei la 9.06. Rafalele violente de vânt îi întârziaseră, iar, deasupra Alpilor, vijelia zburătăcise elicopterul ca pe o gânganie. De două ori, pilotul îl întrebase pe von Däniken dacă nu voia să se întoarcă. De fiecare dată, von Däniken clătinase, pur și simplu, din cap. Mai rea decât greața era groaznica suspiciune că Blitz își împacheta la vremea aceea lucrurile și o ștergea peste granița italiană.

Numărul de telefon menționat în agenda lui Lammers se dovedise a-i aparține unui anume Gottfried Blitz, locuitor al Villei Principessa, în Ascona. Un telefon alertase poliția locală cu privire la iminenta sosire a lui von Däniken. Fuseseră date instrucțiuni explicite ca nu cumva cineva să încerce să-l contacteze sau să-l aresteze pe suspect.

Motorul gemu, apoi muri complet. Elicea își încetini rotația și se îndoi sub propria greutate. Punând piciorul pe sol, von Däniken abia se stăpâni să nu îngenuncheze și să sărute pista. Fie ce-o fi, la întoarcere avea să ia mașina.

Locotenentul Mario Conti, șeful poliției cantonale Tessin, aștepta la marginea pistei.

— Veți merge cu mine la domiciliul lui Blitz. Cred că asistentul dumneavoastră e deja acolo.

Von Däniken o luă drept către automobilul care aștepta. Zgomotul motorului îi umplea încă urechile și nu fu sigur că a înțeles bine ce-i spusese locotenentul.

— Asistentul meu? Aceștia sunt oamenii mei. Domnul Myer și domnul Krajcek. Nimeni altcineva din subordinea mea nu lucrează la acest caz.

— Dar am primit un apel de la signor Orsini, șeful de gară, azi-dimineață devreme, și dânsul spunea că un agent de poliție a venit să se intereseze de bagaje. Am presupus că lucrează la același caz.

— Mai exact, despre ce bagaje e vorba? întrebă von Däniken, oprindu-se brusc.

— Bagajele care au fost trimise la Landquart, se grăbi Conti să explice. Agentul l-a informat pe *signor* Orsini că erau ale individului suspectat că ar fi ucis ieri un polițist.

— Nu investighez eu cazul polițistului ucis în Landquart. N-am trimis niciun polițist să discute cu șeful de gară.

Conti clătină din cap și obrajii i se îmbujorară.

— Dar polițistul... i-a arătat lui *signor* Orsini legitimația. Sunteți sigur că nu lucra pentru dumneavoastră?

Von Däniken ignoră întrebarea, trecând direct la subiect.

— Ce anume voia omul acesta?

— Numele și adresa celui care a trimis bagajele.

Von Däniken o luă către mașină. Mai repede acum, fiindcă-și dădea seama ce se întâmplase.

— Și numele lui era...

— Blitz, zise șeful poliției, aproape alergând ca să țină pasul. Bărbatul pe care îl căutați, desigur. Locuiește în Ascona. E ceva în neregulă?

Von Däniken deschise ușa din dreapta.

— Cât facem până la casa lui?

— Douăzeci de minute.

— Asigură-te că ajungem în zece.

25

Ceața se rostogolea de pe dealuri, șerpuind pe după colțurile clădirilor vechi de sute de ani și făcându-și loc pe aleile înguste pietruite. Bărbatul cunoscut în breaslă drept Strigoiul conducea prin tăcutul orășel pescăresc Ascona. De câteva ori fu silit să încetinească și să înainteze cu viteza melcului din cauza ceții care învăluia drumul.

Ceața... îl urmărea peste tot...

Fusese ceață atunci când veniseră detașamentele, își aminti el în timp ce trecea printre dealuri, pe lângă străduțe mărginite de vile rustice și de grădini îngrijite. Nu o astfel de ceață. O ceață nocturnă, din valea alpină înaltă unde familia lui cultiva cafea, o ceață alunecoasă și unduitoare ca un șarpe veninos. Fusese pus să se uite cum soldații îi trag pe părinții lui din paturi, îi târăsc afară, îi dezbracă până la piele și îi silesc să se

întindă cu fața în jos în noroiul iernii. Apoi le luaseră pe surorile lui, chiar și pe Teresa, care nu avea încă zece ani. Închisese ochii, dar nu putuse să nu le audă țipetele, plânsetul teribil al sufletului lor luptându-se până când nu mai avuseseră pentru ce să se zbată. Când soldații terminaseră, le împușcaseră în stomac. Câțiva intraseră în casă și găsiseră vestitul whisky al tatălui său. Se duseseră pe terasă, băuseră, cântaseră, glumiseră, în timp ce surorile lui treceau pe lumea cealaltă.

Era pe atunci doar un băiat de șapte ani, înspăimântat de moarte. *El Commandante* îi pusese un pistol în mână și îl împinsese către părinții lui, care fuseseră puși să se ridice în genunchi. *El Commandante* îi luase mâna în mâna lui, o ridicase și îi pusese degetul pe trăgaci. Apoi îi șoptise la ureche că, dacă voia să trăiască, trebuia să-și împuște părinții. Două gloanțe răsunaseră în succesiune rapidă. Mama și tatăl lui căzuseră pe o parte în noroi. Băiatul fusese cel care apăsase pe trăgaci.

Apoi, fără frică și fără ezitare, întorsese pistolul asupra sa.

Printr-o minune, nu murise.

Impresionat de această dovadă de curaj, *El Commandante* luase o hotărâre. În loc să-l lase alături de tatăl și de mama lui, de cele patru surori și de câinele lor, ca pildă pentru a demonstra țărănimii cât de înțelept era să-și exercite dreptul la vot, *El Commandante* îl luase pe băiat din munți. Chirurgii îi scoseseră glonțul din falcă. Dentiștii îi reparaseră dinții rupți. După operații, fusese trimis la o școală privată, unde se dovedise un elev desăvârșit. Toate fuseseră plătite de către guvern. Era o investiție într-un „proiect” cu totul special.

Ca elev, băiatul excelase la toate materiile. Învățase să vorbească franceză, engleză și germană, precum propria limbă maternă. La orele de educație fizică se dovedise iute de picior și grațios. Se ferea de sporturile colective și se concentrase asupra celor solitare: înot, tenis, atletism.

În fiecare săptămână, *El Commandante* se interesa de evoluția lui. Luau ceaiul și mâncau o prăjitură la o cafenea locală. La început, băiatul se plângea de coșmaruri. În fiecare noapte își întâlnea în somn mama și tatăl, care îl implorau să îi lase în viață. Imaginile erau atât de îngrozitoare, atât de reale, încât îl urmăreau în viața de zi cu zi. *El Commandante* îi spunea să nu se îngrijoreze. Toți soldații aveau asemenea coșmaruri. Era firesc. În timp, între ei se crease o legătură. Băiatul luase

obiceiul să-i spună bătrânului „tată”. Ajunsese să țină cu adevărat la el. Dar coșmarurile nu îl părăsiseră.

Începuse să aibă probleme la școală.

În primul rând, de comportament social. Fie pentru că nu putea, fie pentru că nu voia, refuza să interacționeze în mod firesc cu colegii. Era politicos. Era cooperant... până la un punct. Dar nu-și părăsea niciodată atitudinea rigidă și distantă. Nu avea prieteni și nici dorința de a-și face vreunul. Lua masa singur. După ce se antrena pe terenurile de sport, se întorcea în camera lui, unde își făcea sârguincios temele. La sfârșit de săptămână, fie juca tenis cu vreunul dintre cunoscuți (refuzând orice invitație de a i se alătura apoi), fie stătea în cameră și studia limbi străine.

Faptul era cu atât mai ciudat cu cât băiatul se transforma într-un tânăr chipeș. Avea trăsături fine, distincte, aristocratice, care abia dacă trădau sângele metis al mamei sale. Mai mult, dădea dovadă de o charismă specifică celor născuți pentru a fi lideri. Compania lui era căutată de cei mai populari băieți. Îi refuza întotdeauna. Invitațiile respinse se transformaseră rapid în provocări. Era numit pederast, copil din flori, degenerat. El răspunsese cu o sălbăticie necunoscută la băieții atât de tineri. Descoperise că era priceput la bătaie și că îi plăcea să-i rănească pe alții. În scurtă vreme, îi mersese vestea. Era un singuratic, și nu era bine să-l deranjezi.

Al doilea păcat și, în ochii superiorilor școlii, cel mai grav era refuzul băiatului de a participa la slujbe. Școala era romano-catolică și pretindea elevilor prezența zilnică la slujbă. Deși își ocupa locul în strană, băiatul nu se ruga și nici nu cânta imnurile laolaltă cu toți ceilalți. Când îngenunchea la altar, refuza trupul și sângele Domnului său Iisus Hristos. Odată, când părintele încercase să-i vâre cu de-a sila sfânta taină în gură, băiatul îi mușcase degetele moi atât de tare, încât preotului îi dăduse sângele. Mai rău, superiorii școlii observaseră că se apucase să învețe limba mamei sale și se zvonea că începuse să se roage unei zeități păgâne în cuvintele acelui grai uitat.

El Commandante fu înștiințat de toate acestea. În loc însă să fie descurajat de modul cum evoluase „proiectul” său, el se arătă mulțumit. La urma urmelor, se mișca într-o lume secretă. Oamenii a căror conștiință fusese eliberată de orice artificiu social îi puteau fi utili. Mai ales un om care, prin înfățișare și

educație, deținea toate calitățile unui gentleman. Un asemenea om putea să frecventeze cele mai înalte cercuri ale societății. Să aibă acces la cele mai distinse reuniuni.

Pe scurt, era asasinul perfect.

Într-un minut, „asasinul perfect” traversase Ascona. O luă apoi către dealurile din jur, conducând pe străduțe de țară mărginite de vile rustice de piatră și de grădini îngrijite. Găsi Villa Principessa destul de repede. Mai merse un kilometru și-și parcă apoi mașina în capul unei străzi umbrite, care se înfunda. Acolo își urmă ritualul. Își scoase ampula[18] de la gât și scufundă gloanțele în lichidul chihlimbariu, suflând ușor peste fiecare pe rând. În tot acest timp își spuse rugăciunea.

Când termină, ieși din mașină și deschise portbagajul. Îmbrăcă un pulover pufos, o geacă impermeabilă și își puse un fes roșu cu Ferrari. Lumea vedea fesul, niciodată fața de sub el. Își scoase mocasinii și-i înlocui cu o pereche de bocanci. Ca să-și completeze înfățișarea, își luă pe umăr un rucsac. Austriecii erau înnebuniți după mersul pe jos. Închise portbagajul, vârî arma la brâu și o luă înapoi pe stradă.

Mersese o sută de metri, când zări un bărbat brunet, care ținea în lesă trei șoricari, ieșind pe ușa din față a Villei Principessa și luând-o înspre el pe stradă. Cincizeci și ceva de ani, ochi albaștri, pulover bleumarin. El era.

Strigoiul se apropie cu un zâmbet binevoitor.

— Bună dimineața, zise pe un ton afabil.

Nu avea prea des ocazia să stea de vorbă cu cei pe care avea misiunea să-i omoare, deși i-ar fi plăcut. De-a lungul anilor, căpătase anumite credințe despre caracterul muritor al oamenilor și despre soartă și era curios să vadă dacă bărbatul acesta avea habar că timpul lui pe pământ se sfârșise.

— ’Neața, replică Gottfried Blitz.

— Îmi dăți voie? Strigoiul se aplecă să-i mângâie câinii, care îi linseră lacomi mâinile.

Blitz se lăsă pe vine și își scărpină cățeii pe după cap și pe gât.

— Copiii mei, zise. Grete, Isolde și Eloise.

— Trei fete. Au grijă de tăticul lor?

— Foarte multă grijă. Mă țin în formă.

— Păi nu e asta misiunea unui copil?

---

[18] Fiolă, flacon.

Doar câțiva centimetri îi separau pe cei doi bărbați. Strigoiul se uită țintă în ochii lui Blitz. Acesta era neliniștit. Nu speriat, dar precaut. Strigoiul îi susținu privirea atât cât să-i dea de știre că nu el era pricina neliniștii. „Nu-și dă seama, reflectă Strigoiul. E orb în fața propriului destin."

Adresându-i un *salud* prietenesc, asasinul se ridică și-și reluă drumul spre capătul străzii. O privire aruncată peste umăr îi spuse că Blitz continuase să meargă în direcția opusă. Întâlnirea îl tulburase. Poate era neliniștit, dar nu bănuia că îi venise sorocul. Sufletul lui nu luase încă în considerare această posibilitate.

Strigoiul apăsase pe un buton al fricii. Nimic nu-l înspăimânta mai tare pe Blitz decât perspectiva de a muri brusc, fără avertisment.

Strigoiul dădu colțul și o luă la fugă în sus pe un delușor. La cincizeci de metri mai încolo, un drum de țară intersecta strada dinspre dreapta. Strigoiul o coti pe drumeag, numărând casele. La a patra, sări peste gardul jos și porni cu pași calmi către ușa din spate a vilei. Se uită în stânga și-n dreapta, atent să nu fie surprins. Convins că nu-l vedea nimeni, bătu de două ori tare la ușă. Arma i se odihnea în mână, cu un glonț în cameră și alte trei așteptând, în caz că primul nu-și făcea pe deplin treaba. Observă că vila nu avea sistem de alarmă. Arogant, dar oricum un detaliu avantajos. Apăsă cu degetele pe ușă, încercând să surprindă vreo mișcare. Casa era tăcută. Blitz nu se întorsese de la plimbare.

Câteva secunde mai târziu, Strigoiul era înăuntru.

26

Milli Brandt nu putea să doarmă. Zvârcolindu-se în pat în casa ei din Josefstadt, un cartier luxos al Vienei, nu se putea gândi decât la verdictul teribil dat de Mohammed Elbaradei la întâlnirea de urgență ținută cu șase ore mai devreme. „Concentrație de nouăzeci și șase la sută... o sută de kilograme... destul pentru patru sau cinci bombe." Cuvintele o urmăreau asemenea amintirii unui accident teribil. Durere, furie și frustrare, toate acoperind un gest pe care ea îl considera o capitulare. Viitorul era o concluzie dinainte știută. Nici nu fusese nevoie ca Elbaradei s-o formuleze. În ciuda faptului că le ceruse

să nu scoată o vorbă până când nu aveau să strângă mai multe dovezi, toți știau deja. Lumea se îndrepta cu pași mari către un nou război.

Brusc, Milli Brandt se ridică în capul oaselor. Răsuflarea i se înteți și fu nevoită să facă o pauză în timp ce sorbea cu lăcomie din paharul cu apă de lângă pat. Se ridică încet și, aruncându-i o privire soțului său, o luă tiptil pe hol către birou. Ajunsă înăuntru, încuie ușa, apoi se duse la masa de scris. Se simțea hotărâtă. Nu se mai gândea, deja acționa. „Este de datoria mea”, își spuse.

Ridică receptorul cu o mână neșovăielnică. În mod incredibil, își aminti numărul care îi fusese comunicat cu atâția ani în urmă și despre care i se spusese că trebuia memorat „numai pentru cazuri de urgență”. Telefonul sună o dată, de două ori. În timp ce aștepta să i se răspundă, Milli își dădu seama că viața ei se schimbase drastic față de acum numai cinci minute. Nu mai era director adjunct responsabil de cooperarea tehnică în cadrul Agenției Internaționale pentru Energie Atomică. Din acest moment, era patriotă și un pic spioană. Nu se simțise niciodată în viața ei atât de sigură.

— Da, răspunse o voce brutală, poruncitoare.

— La telefon Millicent Brandt. Aș dori să vorbesc cu Hans despre lipițanii[19] regali.

— Rămâneți la telefon.

Îl auzi pe omul de la capătul celălalt al liniei consultându-și dosarele sau jurnalul, sau orice o fi fost lucrul acela pe care îl consultă specialiștii serviciilor de spionaj atunci când îi sună un agent.

„Agent” nu era, bineînțeles, cuvântul potrivit. Dar, pe de altă parte, Millicent Brandt nu era numele ei real. Născută Liudmila Nilskova în Kiev, era a treia fiică a unui chimist evreu vociferant, căruia i se refuzase cererea de emigrare, dar care emigrase totuși la Ierusalim, apoi în Austria, treizeci și ceva de ani mai târziu. Deși vorbise de mică germana, deși frecventase școli austriece și deținea un pașaport austriac, Milli nu uitase niciodată țara care îi asigurase evadarea din Uniunea Sovietică. Curând după ce se angajase la IAEA, primise un telefon de la un bărbat care pretinsese a fi o cunoștință de familie din „țara de

[19] Rasă de cai de talie înaltă, folosită îndeosebi la călărie și la tracțiune ușoară.

adopție”. Ea îi recunoscuse accentul, deși numele nu-i spusese nimic.

Se întâlniseră la un restaurant discret lângă Belvedere, în celălalt capăt al orașului față de locul unde lucra ea. Fusese o cină prietenească, conversația nu se fixase asupra nici unui subiect anume. Un pic de politică, un pic de cultură. Interesant era că prietenul de familie (pe care nu-l cunoscuse, de fapt, niciodată) știa totul despre pasiunea ei pentru călărie, despre dragostea pentru Mozart[20] și chiar despre faptul că Milli frecventa un grup de studiu biblic.

Către sfârșitul cinei, el o întrebase dacă ar fi fost dispusă să-i facă o favoare. În capul ei sunase instantaneu o alarmă.

El o atinsese ușor pe braț pentru a-i alunga temerile. Înțelesese greșit. Nu voia nimic imediat. Nimic ilegal. În mod cert, nimic care să-i pună postul în pericol. Din contră, era vital ca ea să-și păstreze locul de muncă. Tot ce-i cerea era să nu uite niciodată de interesele Israelului. O ruga să-i promită că avea să-l înștiințeze dacă afla vreodată ceva care să pună în pericol securitatea „țării de adopție”.

Îi dăduse un număr de telefon și o propoziție pe care trebuia s-o rostească dacă avea să simtă vreodată nevoia să-l sune. O rugase să le memorizeze pe amândouă și insistase s-o verifice până când ea fusese în stare să reproducă numărul de zece cifre și propoziția fără greșeală. Odată treaba aceasta încheiată, el își reluase atitudinea relaxată. O îmbrățișase și-i mulțumise sincer.

În timp ce urcase în taxiul care avea să o ducă acasă, Millicent Brandt, născută Liudmila Nilskova, simțise o tresărire a inimii necunoscută până atunci. Parte teamă, parte anxietate, parte entuziasm. Se alăturase nesfârșitului șir de oameni – manageri, funcționari publici, birocrați și meseriași din toate domeniile – care depuseseră un jurământ de fidelitate statului Israel și promiseseră să ajute țara așa cum credeau ei de cuviință.

La telefon, vocea aspră reveni.

— Hans vă dă întâlnire la Gloriette, în curtea Palatului Schönbrunn[21], la 10 dimineața. Să aveți cu dumneavoastră un exemplar din *Wiener Tagblatt* și să-l țineți în așa fel încât titlul

[20] Wolfgang Amadeus Mozart (n. 27 ianuarie 1756, Salzburg – d. 5 decembrie 1791, Viena) a fost un compozitor austriac, unul din cei mai prodigioși și talentați creatori în domeniul muzicii clasice.

să fie vizibil.

— Da, zise ea. Desigur.

Dar convorbirea fusese deja întreruptă.

Milli Brandt puse receptorul în furcă. O făcuse. Își ținuse promisiunea. Era, în mod oficial, un *sayyan.*

Un prieten.

27

Gottfried Blitz goni câinii în casă. Închise ușa în urma sa și rămase neclintit, așteptând un strigăt de alarmă. Nasurile experimentate ale câinilor erau mai eficiente decât orice sistem electronic de securitate. Casa rămase tăcută. Intră în sufragerie. Cei trei câini zăceau întinși pe podeaua de marmură, gâfâind după exercițiul de dimineață.

Îndreptându-se spre fereastră, Blitz dădu la o parte draperia și se uită în jos pe drum. Strada era pustie. Nici urmă de excursionistul cu care vorbise mai devreme. Blitz își făcuse un obicei din memorarea figurilor și știa că bărbatul oacheș, suplu nu locuia în vecinătate. Vorbise o italiană fluentă, dar simțise că nu era limba lui maternă. Cine era atunci? Un excursionist doritor să exploreze dealurile din jur? Pe o asemenea vreme? Și de ce nu se dusese către potecile care începeau chiar din capul străzii?

Blitz se uită cu atenție la cerut care se întuneca. Nu se făcuse încă ora nouă și ziua era deja încheiată. Începu să plouă. Blitz ascultă stropii care cădeau tot mai mari și începeau să lovească pervazul geamului. Tremurând, lăsă draperia la loc.

Moartea lui Lammers îl băgase în sperieți. Ziarele spuneau că ucigașul îl așteptase la el acasă. Unii sugerau că ar fi fost mâna unui asasin profesionist și că Lammers era implicat în crimă organizată. Blitz știa mai bine cum stăteau lucrurile. Știa, de

---

[21] Palatul Schönbrunn (în germană Schloss Schönbrunn) este o fostă reședință imperială de vară în stil rococo și cu 1441 de camere, aflată în prezent în Viena, Austria. Fiind unul dintre cele mai importante monumente culturale din țară, el a fost începând cu anii 1960 unul dintre cele mai importante obiective turistice din Viena. Palatul și grădinile ilustrează gusturile, interesele și aspirațiile monarhilor din familia Habsburg. Palatul se află la vest de centrul orașului Viena, în cartierul Hietzing. Până în 1642 se numea „Katterburg”.

asemenea, că, dacă se renunțase la Lammers, și pe el îl aștepta aceeași soartă. În orice alt moment, și-ar fi strâns lucrurile și ar fi plecat. Gottfried Blitz era în mare pericol.

Dar acesta nu era „orice alt moment”.

Jocul final începuse. Ținta fusese aleasă. Pilotul era deja în țară. Testul final al avionului teleghidat fusese un succes răsunător. Operațiunea era într-o fază avansată. Practic vorbind, atacul fusese deja lansat.

Și acum, toată bulibășeala din Landquart! Un mort, doi răniți.

Blitz își mușcă buza. Se tot întrebase dacă să riște să trimită bagajele cu trenul, dar, la urma urmei, nu avusese de ales. Nu era doar o chestiune de personal (Divizia nu avea decât șapte oameni în Austria), ci și de risc. În această etapă, era prea periculos să înmâneze genții personal. Folosirea poștei elvețiene nu-l deranjase, deși acum își dădea seama că făcuse o greșeală dându-și numele adevărat. Cei de la financiar insistaseră. Nu voiau ca banii să rămână ai nimănui în caz că se întâmpla ceva. Cei de la operativ fuseseră și ei de acord. Banii erau cheia, spuseseră. Era primul lucru pe care aveau să îl caute. Firimiturile lăsate pe drum aveau și ele logica lor. Trebuia să duci poliția de nas dacă voiai să găsească ceva. Și toate potecile duceau la el. La Gottfried Blitz.

Și totuși, nu și-l putea scoate din minte pe bietul Theo Lammers. Un asasin profesionist. Cineva care-i așteptase acasă. Blitz fu scuturat de un fior. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Cineva se infiltrase în rețea.

În sufragerie, dădu drumul la combina muzicală. Wagner[22], ca întotdeauna. Suficient de tare pentru ca vecinii să știe că era acasă și că azi era o zi ca toate celelalte.

Prietenii și vecinii îl cunoșteau pe Gottfried Blitz ca pe un om de afaceri german înstărit, unul dintre miile care se stabiliseră în sudul Elveției pentru a se bucura de climatul mai blând și de atmosfera mediteraneeană. Avea cel mai nou model de Mercedes. Făcea pelerinaje anuale la Bayreuth, la festivalul Wagner. Duminicile dimineața, bunul *Herr* Blitz mergea la biserica luterană ca orice adevărat creștin.

---

[22] Richard Wilhelm Wagner (n. 22 mai 1813, Leipzig – d. 13 februarie 1883, Veneția) a fost un compozitor, dramaturg și teoretician al artei germane, unul din cei mai de seamă reprezentanți ai romantismului muzical.

Blitz se îndreptă spre birou, se așeză la masa de scris și scoase pistolul pe care îl ținea la brâu. Îl strecură în sertarul de sus, porni laptopul și verifică lista cu lucrurile pe care le avea de făcut. Un pulover nou pentru P.J. Acte WEF pentru H.H. „De trimis bani gheață.” Fluieră ușor. Încă o sută de mii de franci. Pe ăștia, băieții de la financiar n-aveau să-i mai aprobe. Pe de altă parte, era mai nimic pe lângă cât se cheltuise deja. Două sute de milioane de franci pentru a-și facilita controlul asupra fabricii Zug. Alte șaizeci de milioane pentru a asigura transportul echipamentului. Numai plățile făcute lui P.J. Se ridicau la douăzeci de milioane de franci, și asta nu includea Mercedesul și toate accesoriile sale speciale.

Termină de scris cererea pentru transferul de bani și o trimise prin e-mail celor de la departamentul financiar. În clipa aceea, ciuli urechile. Firișoarele de păr de pe antebraț i se ridicaseră.

— Hei? strigă el. E cineva acolo?

Nu se auzi niciun răspuns. Casa era mult prea tăcută. Unde era lătratul care însoțea sosirea unui vizitator?

— Gretel! Isolde! își strigă el câinii.

Se ridică, încercând să le audă zgârieturile pe podeaua de marmură. Wagner răsuna din sufragerie. Bubuitul timpanelor ca un tunet îndepărtat. Bocetul unei fecioare teutone care-și plângea prințul învins.

„Unde sunt câinii?”

Ceva se mișcă în aerul din spatele lui. O prezență, rece și întunecată.

În mintea lui Blitz sună prelung un semnal de alarmă.

Se uită la sertarul în care își ținea pistolul, apoi la calculator.

„Alege.”

Cei treizeci de ani de antrenament își spuseră cuvântul. Misiunea avu prioritate. Răpăi cu degetele pe tastatură și bătu comanda „distruge”, ștergând hardul calculatorului.

Simți aerul foșnind în spatele lui. Ceva rece și tare îi apăsa tâmpla.

Apoi se făcu lumină. O explozie asurzitoare de culori inuman de vii, care dură mai puțin de o secundă, după care totul se stinse.

Villa Principessa se afla la capătul unei alei cu pietriș – o cabană din secolul al XVIII-lea renovată, cu iederă strecurându-se în sus pe zidurile pline de crăpături și cu ghivece de mușcate la ferestrele dormitoarelor de la etaj. Un zid scund de piatră și mortar înconjura grădina de trandafiri din fața casei. La nouă dimineața, ploaia cădea într-o perdea deasă, huruitoare și neobosită ca o cascadă.

Simone își încheie haina până la gât și își dădu părul după urechi.

— Deci o să ne ducem, pur și simplu, să vorbim cu el? Și dacă zice că n-a trimis el bagajele? Atunci ce facem?

— De ce să nege? Odată ce află că Emma a murit, o să fie bucuros să-și ia mașina înapoi.

— Și banii?

— Și banii. Jonathan deschise torpedoul și scoase plicul cu bani. M-am gândit la asta toată noaptea... Adică la ce voia să facă Emma.

Privirea lui Simone îl îndemnă să continue.

— Medicamente, zise Jonathan. Emma zicea tot timpul că ajutoarele nu ajung la destinație. Cred că e ceva în legătură cu asta. Vreau să spun, uită-te și tu la casa asta. Trebuie să fi costat ceva. Am impresia că Blitz e vreun șțab al unei companii farmaceutice. Cred că aveau de gând să facă ceva împreună. Să miruiască pe careva. Emma avea mereu impresia că nu făcea suficiente eforturi ca să schimbe ceva în lumea asta.

— Și tu crezi că Blitz o să ți se destăinuie?

— O sută de mii de franci fac minuni.

— Sau nu. Mi se pare că undeva greșești. Te-ai gândit că poate Blitz e cel care i-a trimis pe polițiști?

— Nu are sens. Întâi de toate, ar fi trebuit să știe despre moartea Emmei, și asta e imposibil. Adică, ce crezi? Că i-a trimis Emmei genții și, pe urmă, a plătit niște polițai falși să le ia de la ea imediat ce le ridica de la gară? Nu. N-a fost Blitz. A fost altcineva.

— Cineva care știa de accidentul Emmei?

— Sau cineva care așteptase genții de la bun început.

Jonathan ieși din mașină și trecu printr-o poartă de fier scârțâitoare. Simone îl ajunse din urmă imediat. „Gottfried Blitz” scria pe o plăcuță metalică sub sonerie. Jonathan apăsă pe butonul sidefiu, și soneria răsună ca o sută de clopote. Niciun

răspuns. Căutându-se prin buzunare, Jonathan găsi mentosanele pe care le luase din geanta Evei Kruger și băgă o bomboană în gură.

— Vrei și tu?

Simone clătină din cap.

Jonathan își lipi urechea de ușă. Dinăuntru se auzea muzică clasică. Sună din nou. Cum nu răspundea nimeni, aruncă un picior peste gărduleț și-și întinse gâtul să se uite înăuntru prin fereastra din față. Trei șoricari zăceau adormiți pe podeaua de marmură. Cu colțul ochiului, Jonathan surprinse o umbră trecând.

— Domnule Blitz! strigă. Vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Deschideți, vă rog.

Se uită din nou la câini. Își simțea privirea parcă mai ascuțită decât de obicei. Observă că animalele zăceau încă pe jos. Nefiresc de nemișcate pentru ochiul lui de doctor. Le studie torsurile. Niciunul nu părea să respire. Unul mai ales zăcea cu capul sucit într-un unghi ciudat, cu limba atârnându-i din colțul gurii.

Jonathan încercă ușa, dar o găsi încuiată.

— Ce faci? întrebă Simone. Nu poți să intri pur și simplu.

Jonathan bătu cu pumnul în ușă.

— Domnule Blitz! Mă numesc Ransom. Cred că o cunoașteți pe soția mea Emma. Vă rog, deschideți! E vorba despre genți. Le am la mine. Și banii.

Exact în clipa aceea, o ușă se trânti undeva în casă.

— Bate în continuare, zise Jonathan, întorcându-se și luând-o la fugă în jos pe scări.

— Unde te duci? strigă Simone.

— În spate. E ceva în neregulă aici.

Jonathan ocoli casa și o luă pe aleea din spate, prin grădină. Undeva în spatele lui, Simone îi striga să se oprească, dar el nu se supuse. Ușa din spate era deschisă. Muzica răsuna în încăpere. *Cavalcada Walkiriilor.* Jonathan pătrunse în casă și se trezi într-o bucătărie îngustă. Păși înainte, strâmbându-se la fiecare scârțâit al parchetului. Percepu un soi de dezechilibru în atmosferă, dar, în loc să fie speriat, se simți alert și entuziast. Gata de luptă.

Părăsi chicineta și traversă sufrageria până în locul unde zăceau câinii, aproape de ușa de la intrare. Niciunul nu săltă

capul la apropierea lui. Jonathan se aplecă să-i cerceteze. Șoricarii erau morți, cu gâturile rupte. Se ridică în picioare, conștient de faptul că răsufla rapid și că inima îi sălta ca un piston. Chiar deasupra lui, o scară ducea la etaj. Auzi ceva apropiindu-se... chiar deasupra... și continuă să înainteze pe hol. Deschise larg ușa din stânga. Baia de serviciu: goală. Sunetul deveni mai distinct. O răsuflare gâfâită, aritmică.

Atunci mirosi cordita, și ochii i se umeziră.

Intră în birou.

— O, Doamne! spuse, năvălind înăuntru.

Un bărbat era căzut peste masa de scris. Gura îi era deschisă, pieptul abia i se ridica, trădând efortul de a respira. Blitz? presupuse că da. La tâmplă avea o rană, o gaură circulară făcută de praful de pușcă. Fusese o încercare de sinucidere? Jonathan se dădu un pas în spate, căutând un pistol, dar nu văzu nimic nicăieri. Își aminti de umbra care-i fluturase în colțul ochilor în sufragerie. Nu sinucidere. Crimă.

Aruncă o privire către ușă, întrebându-se dacă ucigașul nu se afla încă în casă și dacă nu cumva era el însuși în pericol. Alungă însă acest gând și începu să-i vorbească lui Blitz, îi spuse numele lui, că era soțul Emmei. Îl îndemnă apoi să reziste și îi zise că avea să facă tot posibilul să-l țină în viață.

Îl ridică de pe masă cât de ușor putu și îl puse pe podea, având grijă să-i mențină căile respiratorii neobstrucționate. Îi întoarse capul și studie locul pe unde ieșise glonțul. Văzuse suficiente astfel de răni. Calibru mare. Glonț expandabil. Blitz nu avea prea multe șanse.

Întorcându-se în fugă în sufragerie, apucă receptorul și sună la Urgențe. Când operatorul întrebă ce se întâmplase, anunță „o rană foarte gravă la cap, cu pierdere mare de sânge”. Când își dădu seama că vorbea engleză, repetă cuvintele în italiană.

— Jon, ce este? Ce s-a întâmplat?

Simone stătea la intrarea în sufragerie, cu chipul schimonosit de îngrijorare.

— E o baie pe hol. Pune niște prosoape în apă caldă și adu-mi-le.

— Ce s-a întâmplat? Cum...

— Du-te!

Jonathan se întoarse în birou și îngenunche lângă Blitz. Nu prea avea ce să facă până la sosirea ambulanței, doar să se

asigure că inima lui Blitz continua să bată. Blitz avea pupilele dilatate și respirația slabă. Jonathan îi prinse încheietura mâinii, dar nu reuși să-i găsească pulsul. Începu să-l resuscite. Trei apăsări, apoi două respirări. Simone veni în fugă în încăpere. Văzându-l pe Blitz, scoase un țipăt și scăpă prosoapele pe podea.

— Am chemat ambulanța, zise el. Trebuie să vină din clipă în clipă. Pune-i prosoapele lângă cap.

— Dar de ce? Ezitând, Simone luă prosoapele și le puse pe podea lângă Jonathan. Se ridică apoi iute în picioare, clătinându-se când văzu sângele care se împrăștia pe covor. E mort.

Trei apăsări. Două răsuflări.

— Nu încă, n-a murit. Dacă pot să-i țin inima în stare de funcționare până vine salvarea, are o șansă.

— A fost împușcat în cap. Lasă-l!

Jonathan își puse capul pe pieptul lui Blitz. Nu se auzea nicio bătaie a inimii. Respirația încetase. Se uită în sus la Simone și clătină din cap.

— Cine a făcut asta? întrebă Simone.

— Cred că am văzut ceva... o umbră... am auzit o ușă trântindu-se. Probabil, ucigașul a fugit.

— O să vină poliția. Trebuie să mergem.

Jonathan se ridică, fiind conștient de faptul că abia mai respira, că inima îi bătea nebunește. Abia dacă dormise noaptea trecută, dar se simțea înviorat, plin de energie. Își trecu mâna prin păr. Buricele degetelor i se înfiorară. Toate simțurile îi erau ascuțite. Văzul. Auzul. Simțul tactil. Gura însă îi era uscată și cleioasă. Se uită la propria imagine reflectată în oglinda de pe perete. Propriii ochi îl priviră fix, feroce, acuzatori. Avea pupilele dilatate. Bâzâitul se auzea mai intens acum, și Jonathan își dădu seama ce era: amfetamină, plus ceva special adăugat pentru ascuțirea simțurilor.

Scoase pachetul de mentosane din buzunar. Câte supsese în ultima oră? Două? Trei?

— Hai, Jonathan, vino. Acum.

Simone îl apucă de braț și încercă să-l tragă spre ușă, dar Jonathan se eliberă din strânsoare.

— Stai o clipă, spuse, examinând situația. Nu plec până nu aflu ceva despre tipul ăsta.

— Dar...

— N-auzi? se răsti el. Crezi că n-avem nimic mai bun de făcut decât să fugim întruna? răsuflă adânc, luptându-se să înăbușe vocea înnebunită ce-i răsuna în cap. Blitz o cunoștea pe Emma, zise. Lucrau împreună. Avem ocazia să descoperim ce voiau să facă.

Pe birou era un laptop deschis. Pe ecran apărea o puzderie de paraziți. Jonathan apăsă câteva taste, dar imaginea nu se limpezi. Își îndreptă atunci atenția către birou și către ceea ce era pe el. Deschise sertarul cel mai de sus și ochii îi căzură pe un pistol automat. Era suficient de familiarizat cu armele pentru a-și da seama că era un SIG-Sauer, arma preferată de militarii din țările Lumii a Treia. Restul era un amestec de hârtii, pixuri și creioane. Vărsă conținutul pe birou și scotoci printre ele. Notițe cu nume și numere de telefon. Diverse facturi. Cutii de chibrituri.

Un alt sertar era încuiat. Jonathan rupse în două un cuțit de tăiat hârtie și încercă să-l deschidă. Își îndreptă apoi atenția asupra tăvilor cu corespondență „primită” și „trimisă”, aflate pe dulapul din spatele biroului. Răsfoi hârtiile. „ZIAG” scria pe antetul unei foi, și dedesubt numele complet al companiei: Zug Industriewerk AG. Era un raport din partea unui anume Hannes Hoffmann către Eva Kruger, trimis și lui Blitz. Subiect: proiectul Thor.

„Eva Kruger.”

Iat-o deci, dovada negru pe alb. Ca și cum cadavrul cu un glonț în cap n-ar fi fost de ajuns.

Raportul suna astfel: „Finalizarea este prevăzută pentru sfârșitul primului trimestru al anului 2008. Livrarea către client se va face pe 10.02. Dezasamblarea tuturor liniilor de producție trebuie încheiată pe 13.02.”

— Aud o sirenă, îl avertiză Simone. Te rog, Jonathan. Hai să plecăm de aici.

— O clipă.

Sub raport se zăreau câteva plicuri maronii. În primul, Jonathan găsi trei fotografii de pașaport ale Emmei, similare cu cele din falsul permis de conducere. În al doilea plic, descoperi mai multe fotografii, de data asta ale unui bărbat blond palid, cam de aceeași vârstă cu el. „Hoffmann” scria pe spate, cu scrisul acela masculin butucănos pe care Jonathan îl recunoscu de pe scrisoarea Emmei. Hannes Hoffmann. Autorul raportului

către doamna Kruger.

„Sub acoperire”, murmură Jonathan, amintindu-și o expresie pe care o reținuse dintr-unul dintre romanele de spionaj devorate în adolescență. Totul e sub acoperire. Emma care nu e Emma. Mentosane care nu sunt mentosane. Pentru orice și oricine, o mască. Se uită la cadavrul întins pe jos. Și Blitz? Cine era atunci când nu era Blitz?

Jonathan se cutremură. Amploarea înșelăciunii îi devenea tot mai clară. Nu era un subterfugiu folosit o singură dată. Emma nu mituia miniștri ai sănătății africani și nici nu cumpăra produse farmaceutice de pe piața neagră. Era altceva. Ceva pe o scară mult mai mare. O incursiune în lumea documentelor de identitate false și a permiselor de conducere plastografiate fără cusur.

— Jonathan, te rog! Simone apucă spătarul scaunului, de parcă ar fi încercat astfel să se forțeze să stea locului.

Sirene. Cel puțin două. Jonathan ridică privirea și, în clipa aceea, își dădu seama că se apropiau, nu se îndepărtau, și încă în mare viteză. Cu un gest larg al brațului, strânse toate hârtiile de pe masă și le înghesui într-o geantă de piele de lângă birou.

— Du-te, zise. Vin în spatele tău.

— Grăbește-te!

— Vin imediat, zise el, împingând-o afară din cameră. Ieși prin spate!

Simone se întoarse și ieși în fugă.

Jonathan rămase în ușă. Sirenele erau chiar afară. Voci agitate străbăteau perdeaua continuă de ploaie. În loc să plece, se repezi spre biroul lui Blitz și deschise sertarul de sus. Se uită țintă la pistol, apoi îl luă în mână și și-l strecură la brâu.

În hol, încetini suficient cât să vadă mașinile de poliție la bordură, agenții cu pistoalele scoase alergând către casă. Un bărbat cărunt, cu un aer hotărât, îi conducea pe aleea acoperită de pietriș.

Poliția? Unde era ambulanța pe care o chemase?

Întrebări. Prea multe întrebări.

Traversă casa în fugă, prinzând-o din urmă pe Simone la ușa din spate. O apucă de braț și o trase după el prin grădină.

— Unde ne ducem? întrebă ea, chinuindu-se să țină pasul.

Nu se opriră la drumul de țară, ci continuară în sus pe deal. Ignorând vântul, ploaia și tunetul inimii în piept, Jonathan sui

către vârf. Simone pufăia, horcăia și înjura, dar reușea cumva să țină pasul. Când Jonathan se uită, în cele din urmă, în spate, luaseră deja o sută cincizeci de metri în altitudine și vila era la aproape opt sute de metri depărtare.

— Nu mai pot, zise Simone, abia trăgându-și sufletul. Trebuie să mă odihnesc.

Dar Jonathan auzi vocea Emmei și, preț de o clipă, putu să jure că o văzu chiar pe ea, îmbrăcată în negru și roșu, pe povârnișul de sub ei. O apucă pe Simone de braț.

— Vino, zise. N-avem de ales.

Și, strângând geanta la piept, se întoarse și continuă să urce.

29

Milli Brandt mergea cu pas iute pe aleea înzăpezită, mărginită pe ambele părți de garduri vii înalte, bine întreținute. În vremuri mai bune, îi plăcuse să viziteze grădinile Palatului Schönbrunn. Întinzându-se pe mai bine de un kilometru și jumătate în ambele direcții de la palat, teritoriul desăvârșit aranjat al grădinii stătea mărturie unei epoci trecute, în care regalitatea însemna putere neîngrădită. La bine și la rău.

Vizitase pentru prima oară grădinile palatului la scurtă vreme după ce sosise din Israel. Împreună cu părinții și cu sora ei își petrecuse ziua plimbându-se de la un capăt la altul, urcând dealul către Gloriette, imensa colonadă construită în 1775 de către împăratul Iosif și soția sa, Maria-Tereza. Încă de pe atunci cele două fete erau ambițioase. Milli visa să fie o judecătoare eminentă. Tovah plănuise o carieră în diplomație. Sora ei își atinsese mai repede scopul. La vârsta de douăzeci și cinci de ani, se mutase înapoi la Ierusalim și obținuse postul de purtător de cuvânt al Ministerului Afacerilor Externe israelian. Căsătorită și mamă a unei fetițe, era o prezență regulată la telejurnalul de noapte.

Într-o seară, Tovah și soțul ei merseseră la Tel Aviv să mănânce fructe de mare la unul dintre restaurantele de lux înșirate pe coastă. Ea era într-o dispoziție de zile mari. La începutul săptămânii, medicul o informase că era însărcinată cu cel de al doilea copil.

Dându-și seama că ar putea fi ultima lor șansă pentru o lungă perioadă de timp, cei doi deciseseră să se ducă la Teddy’Z, o

discotecă în aer liber. La un moment dat, în apropierea miezului nopții, un tânăr înalt și arătos pe nume Nasser Brimm intrase în discotecă și își făcuse loc cu coatele către centrul ringului de dans. Nimeni nu avusese timp să comenteze faptul că îmbrăcămintea lui formală și sacoul de lână nu se potriveau cu noaptea înăbușitoare de primăvară.

Ulterior, poliția presupusese că Tovah se aflase chiar lângă atentator atunci când acesta detonase încărcătura de C-4 *plastique* de sub haine, căreia îi adăugase mii de cuie, piulițe și șuruburi. Capul fusese singura parte din trupul ei găsită vreodată.

Șaisprezece victime, toți tineri. Alți doi orbiseră. Un al treilea își pierduse ambele brațe. Un al patrulea fusese paralizat de la gât în jos. De fapt, numărul victimelor fusese mai mare. Nimeni nu pusese la socoteală noua viață care se năștea în măruntaiele lui Tovah.

— Domnișoară Brandt.

Milli se răsuci la auzul vocii profunde, cu accent. Un bărbat zvelt, cu o figură academică, stătea la câțiva metri în spatele ei, zâmbind.

— Domnul Katz?

— Văd că aveți ziarul. Vă mulțumesc că ne-ați urmat instrucțiunile.

Bărbatul o prinse de braț și, asemenea unui cuplu, o luară amândoi la pas prin grădina pustie. În timp ce se plimbau, Milli îl informă despre reuniunea de urgență ținută în pădurea vieneză cu o noapte în urmă și despre descoperirile dezvăluite de Mohammed Elbaradei.

— Îmbogățit până la nouăzeci și șase de procente. Sunteți sigură?

Milli confirmă.

— Și ce șanse există să se fi făcut erori în măsurare?

— Ar fi prima oară. Îmi pare rău să vă aduc asemenea vești. Am considerat că era de datoria mea.

— „Supușii au îndatoriri față de rege, dar sufletul rămâne al lor.”[23] Sunt singurul de părerea asta, dar cred cu tărie că Shakespeare era evreu. Bărbatul zâmbi timid în timp ce se

[23] Citat din *Henric al V-lea*, actul IV, scena 1; trad. Ion Vinea, în *Shakespeare, Opere complete,* vol. 4, Editura Univers, București, 1985, p. 395 (n.tr.).

oprea și se întorcea spre ea. Nimănui nu-i place să înșele încrederea cuiva.

Milli îi urmări silueta înaltă și subțire dispărând printre gardurile vii, acoperite de zăpadă. Se porni un vânt aspru, care-i umplu urechile cu vuietul dezolării. Se așteptase ca el să-i spună că făcuse ceea ce trebuia. Își dorise câteva cuvinte despre cum aveau să ia măsuri imediate și despre faptul că gestul ei salvase mii de vieți, dar el nu spusese nimic din toate astea.

La despărțire, îi ceruse doar să sune la numărul pe care-i avea dacă mai afla ceva important legat de chestiunea respectivă. Nici măcar un „Mulțumesc”.

30

— El e?

Von Däniken compară imaginea lui Blitz fotografiat lângă avion cu chipul irecognoscibil de la picioarele sale.

— Uită-te și tu, spuse el, înmânându-i fotografia lui Myer și ferindu-și privirea înainte ca senzația de vomă să devină de neîndurat.

— Același pulover. Aceiași ochi. Nu se potrivește perfect, dar, dat fiind că suntem în casa lui Blitz, cred că e suficient. Ghemuindu-se, Myer studie corpul cu ochi de expert. A fost omorât în timp ce ședea pe scaun și abia apoi tras pe podea. Glonțul trebuie să fi plecat de la nivelul burții ucigașului, dintr-o țeavă îndreptată în jos, ca să fi putut să-i împrăștie lui Blitz creierii pe toată masa și pe perete.

Myer arătă cu un stilou punctișoarele de praf de pușcă imprimate pe piele.

— Uită-te la marginea rănii și la urmele din jur. Asasinul era la treizeci de centimetri depărtare când a apăsat pe trăgaci. Blitz nici măcar n-a știut că e acolo. A lucrat la laptop până în ultima clipă. Cine a putut face așa ceva e o adevărată fantomă.

Dar von Däniken era interesat de un anumit aspect din spusele lui Myer.

— Stai puțin, Kurt. Cum adică „tras pe podea”? Vrei să spui că ucigașul l-a omorât și apoi l-a târât pe covor? El i-a adus chiar și prosoapele?

— Cineva trebuie s-o fi făcut. Cu siguranță, nu doamna Blitz. Myer puse mâna pe teancul de prosoape de lângă cadavru. Sunt

călduțe încă.

Cei doi bărbați schimbară priviri îngrijorate.

De pe stradă se auzi sunetul unei alte sirene care se apropia. Se trântiră niște uși, în hol se produse agitație și doi asistenți medicali intrară în birou.

— Ați venit foarte repede, zise von Däniken.

— Dumneavoastră ați sunat? întrebă unul dintre ei. Recepția a zis că era un american.

— Un american? Von Däniken schimbă priviri cu Myer. Când a sunat? întrebă el.

— Acum douăsprezece minute. La nouă și șase minute.

— El e, zise Myer. Ransom.

Von Däniken dădu din cap, apoi se uită la ceas. În timp ce veneau de la aerodrom, îl rugase pe locotenentul Conti să ia legătura cu șeful de gară ca să obțină o descriere a bărbatului apărut la ușa lui în uniformă de polițist, curios să afle cine era cel care trimisese o anume pereche de genți către Landquart. Ulterior, sunase la poliția din Graubünden pentru detalii despre uciderea unuia dintre polițiștii locali cu o zi în urmă, tot în Landquart. Se părea că doi polițiști, în haine civile, îl opriseră pe Ransom să-l chestioneze când îl văzuseră acționând în mod suspect pe lângă gară. Descrierea suspectului se potrivea perfect cu cea făcută de șeful de gară. Bărbatul avea chiar și un nume: Jonathan Ransom. American. Mai mult. Soția lui murise cu două zile în urmă într-un accident în munți, lângă Davos.

— Dacă Ransom a fost cel care a sunat, îi zise lui Myer, avem explicația pentru prosoape. El este medic.

Locotenentul Conti, care trăsese cu urechea la replicile schimbate, își lăsă bărbia peste gâtul lat și ridică mâinile a disperare într-un gest tipic italian.

— Dar de ce a vrut Ransom să-l împuște pe Blitz și apoi a chemat ambulanța ca să-i salveze viața?

Von Däniken schimbă priviri cu Myer. Niciunul dintre ei nu voia să răspundă deocamdată la această întrebare.

Von Däniken se apropie de birou și apăsă câteva taste pe laptop. Ecranul înfățișa o învălmășeală de culori. Mai era ceva care-i sâcâia. Blitz lucra la un calculator stricat atunci când fusese împușcat? Sau îl stricase el intenționat pentru a împiedica pe altcineva să aibă acces la hardul acestuia?

Unul câte unul, deschise sertarele. În afară de câteva

bucățele de hârtie, elastice și creioane, nu găsi nimic. Ridică privirea și observă câteva cutii de carton care fuseseră așezate lângă perete. Se repezi să le verifice și fu dezamăgit să vadă că și acestea erau goale.

În acea clipă, sosiră tehnicienii care aveau să examineze locul crimei. Tot personalul care nu era de specialitate fu rugat să părăsească încăperea. Myer se strecură pe lângă von Däniken pe coridor, șoptindu-i că se ducea să ia „mirositorul de margarete”, cum numea el detectorul de explozibili și de radiații.

În timp ce tehnicienii își luau locul în primire, von Däniken urcă la etaj și se duse în dormitorul lui Gottfried Blitz. Nu se gândea atât la victimă, cât la bărbatul care îl omorâse. Căuta un indiciu care să-l lămurească de ce un ucigaș de polițiști care-și pierduse soția într-un accident pe munte era atât de nerăbdător să-l viziteze pe Blitz.

Cercetarea dormitorului nu aduse nimic nou. Pe noptieră erau teancuri de reviste nemțești despre celebrități; în șifonier, o mulțime de haine frumos împăturite; în baie, mai multe tipuri de apă de colonie, produse pentru păr și o sumedenie de medicamente eliberate pe rețetă. Von Däniken nu găsi nimic care să-l lege pe Blitz de avionul teleghidat sau să sugereze cum avea de gând să-l folosească.

Se așeză pe pat și se uită țintă pe fereastră. Ajunse la concluzia că era probabil vorba despre două grupuri care se luptau. Pe de o parte, erau Lammers și Blitz, pe de alta, cei care le voiau moartea. Natura crimelor, descoperirea miniavionului și a RDX-ului indicau faptul că era vorba despre o operațiune de spionaj.

Ideea îl înfurie. Dacă o agenție de spionaj știa suficient de multe despre un plan care includea explozibili și o aeronavă încât să-l poată opri, de ce nu luase legătura cu el?

Își îndreptă apoi gândurile către Jonathan Ransom, americanul care sunase la ambulanță. Potrivit șefului de gară, Ransom era nerăbdător să descopere cine trimisese bagajele la Landquart cu câteva zile mai devreme. Presupunerea logică era că nu-l cunoștea pe Blitz. Cum ajunsese el, atunci, în posesia bonurilor de bagaje?

Dacă însă presupunea că Blitz și Ransom lucrau împreună –

că se cunoșteau –, totul căpăta sens. Oprit de poliție, Ransom se panicase, îl ucisese pe agentul care-i aresta, apoi, încercând să fugă, îl călcase pe celălalt cu mașina. Acoperirea îi fusese compromisă, așa că fugise la Ascona pentru a lua noi instrucțiuni de la superiorul său. Faptul că nu știa adresa lui Blitz putea fi atribuit unei reguli fundamentale a spionajului: clasificarea informațiilor sau, într-un limbaj mai cifrat, „nevoia de a ști”. De aici și dorința de a sta de vorbă cu Orsini.

Iar soția? Englezoaica aceea care murise într-un straniu accident pe munte? Ransom o omorâse oare când ea descoperise că era agent secret?

Von Däniken se încruntă. Se chinuia să înțeleagă și fabrica teorii fără nicio bază. Se ridică și o luă către scări. Voia să știe ce era în genții acelea atât de important încât îl făcuse pe Ransom să ucidă pentru ele. Șansele de a afla erau slabe, cel puțin pe termen scurt. Polițistul pe care Ransom îl călcase cu mașina era în comă și medicii n-aveau prea mari speranțe în privința lui.

Gândurile îi fură întrerupte de bârâitul telefonului.

Era Myer, cu o voce îngrijorată.

— În garaj. Vino repede.

31

Garajul era despărțit de casă și în el se intra prin lateral, pe sub două porți electrice. O jumătate din el era ocupat de un automobil Mercedes de ultimă generație. Celălalt spațiu de parcare rămăsese gol, dar o pată proaspătă de ulei și câteva urme de cauciuc cu dâre de noroi dovedeau că o altă mașină – un camion sau un microbuz, după lățimea cauciucurilor – fusese până nu de mult parcată acolo.

Myer înconjură mașina și se îndreptă către un dulap încastrat în peretele din spate. Deschise ușile și se retrase câțiva pași, pentru ca von Däniken să vadă mai bine ce era înăuntru.

— E ceea ce cred eu că e! întrebă von Däniken.

— Treizeci de kilograme de Semtex, în ambalajul de fabrică, zise Myer. Nu va fi greu să aflăm de unde provin.

Explozibilii plastici erau marcați cu un reactiv chimic special care identifica nu doar producătorul, ci și numărul lotului. Această practică permitea recunoașterea explozibililor și, cel puțin teoretic, împiedica vânzările ilegale.

— Ia un pachet, zise von Däniken.

Myer ezită, dar numai o clipă, apoi luă o cărămidă și i-o pasă lui Krajcek, care o vârî în buzunar. Ca dovezi materiale, explozibilii aparțineau oficial poliției din Tessin, dar von Däniken n-avea chef să scrie o cerere și să aștepte o săptămână până când ar fi fost catalogați și puși la dispoziția lui. Explozibilii nu erau pașapoarte.

— Ai verificat mașina? întrebă von Däniken.

— Doar portbagajul. Nu-i nimic în el.

Von Däniken se sui în Mercedes și scotoci înăuntru. Automobilul era înregistrat pe numele lui Blitz. Permisul lui de conducere se afla în buzunarul de pe ușă. Von Däniken îl scoase, și în poale îi căzu o hârtie albastră.

Un plic. Unul dintre plicurile acelea vechi, subțiri, inscripționate cu „Par avion”. Von Däniken zări scrisul, și inima îi stătu în loc. Erau litere arabe, caligrafiate cu o cerneală deja spălăcită. Ștampila poștei indica „Dubai, A.E.U. 10.12.85”.

Von Däniken deschise plicul. Scrisoarea era tot în arabă. Numai o pagină, acoperită cu un scris îngrijit și ordonat. Nicio imprimantă cu laser n-ar fi făcut o treabă mult mai bună. Von Däniken nu știa o boabă arabă, dar asta nu conta. Fotografia îngălbenită aflată și ea în plic îi dăduse toate informațiile de care avea nevoie.

Înfățișa un tânăr soldat robust, îmbrăcat într-o uniformă verde, cu bandulieră și cu un chipiu de ofițer. De o parte și de alta stăteau mama și tatăl lui. Zâmbetele pline de mândrie sunt aceleași peste tot în lume. Von Däniken nu fusese niciodată în Iran, dar recunoscu un tablou al ayatolahului Ruhollah Khomeini și își dădu seama că portretul gigantic, înalt de trei etaje, care domina fundalul fotografiei, nu-și putea avea locul decât în Teheran. Chiar și așa, nu-și putea lua privirea de la chipul militarului și de la ciudații săi ochi albaștri. „Ochii unui fanatic”, se gândi.

Exact atunci îi sună mobilul. Von Däniken se uită la ecran. Numărul nu era afișat.

— Von Däniken.

— Marcus, sunt vărul tău din America.

Von Däniken îi înmână scrisoarea lui Myer și-l rugă să găsească pe cineva care știa araba. Apoi ieși din garaj și își reluă conversația.

— Sper că nu mai aveți probleme cu motoarele.

— Nu, asta s-a rezolvat.

— Mă bucur.

— Am discutat cu Walid Gassan.

— Mi-am închipuit. Von Däniken se întrebă unde îl ascunseseră în avion. Când l-ați prins?

— Acum cinci zile, la Stockholm. Unul dintre informatorii noștri primise un pont că Gassan preluase un transport de explozibili plastici în Leipzig. Am trimis imediat o echipă de intervenție să pună mâna pe el, dar se descotorosise de marfă înainte să-l arestăm.

— Semtex?

— De unde știi? L-a luat de la jigodia aia ucraineană, Șevcenko.

— Ești sigur?

— Pot să-ți spun doar că am avut cu el o discuție prietenească și că, până la urmă, s-a decis să o ia pe calea cea bună.

Von Däniken nu mai ceru alte detalii.

— Gassan acționa ca mijlocitor, continuă Palumbo. I-a predat explozibilii unui individ pe nume Mahmoud Quitab. I-am căutat numele la Langley și prin Interpol, dar n-am găsit nimic. Oricum, acest Quitab a preluat explozibilii într-un microbuz Volkswagen alb cu număr de Elveția. Dar nu-i avem numărul.

Von Däniken dăduse colțul garajului. În timp ce asculta, observă că o bucățică mică de beton era desprinsă din stâlpul care separa cele două locuri de parcare. În locul respectiv se distingea o dâră de vopsea albă.

— Un microbuz alb? Ești sigur de culoare?

— Individul a zis alb. Îți spune ceva numele Quitab?

— Nimic. Von Däniken se strădui să-și ascundă neliniștea din voce.

— Mai ai vreo informație despre Quitab ăsta? Telefon, adresă, cum arată?

— Avea un număr de pe o cartelă de mobil cu prefix franțuzesc. Am cerut la France Telecom să verifice. Verificăm în plus și toate numerele care au apelat sau au fost apelate de pe telefonul lui Gassan. Deocamdată nu știu nimic despre domiciliul lui Quitab sau despre locul în care s-ar afla, dar avem o descriere a lui. Are în jur de cincizeci de ani, e brunet, ferchеș, de înălțime medie. Un individ sofisticat. Bine îmbrăcat. Unul de-

al lor, dar cu ochi albaștri.

„Unul de-al lor” însemna un arab.

Von Däniken se uită la fotografia lui Blitz. Păr negru. Înălțime medie. Înfățișare sofisticată. Și, bineînțeles, ochi albaștri diamantini.

Tocmai atunci, Myer se întoarse urmat de un polițist. Von Däniken îl rugă pe Palumbo să aștepte o clipă, apoi se răsuci către polițist.

— Ați citit scrisoarea?

Agentul dădu din cap și povesti că era vorba despre un mesaj către părinți legat de viața de fiecare zi în armată. Nu se menționa nimic despre vreo activitate ilegală.

Von Däniken rumegă informația primită.

— Și numele? Puteți să-mi spuneți cui îi era adresată?

— A, da, desigur.

Polițistul îi comunică numele.

„El trebuie să fie”, se gândi von Däniken. În jocul ăsta nu existau coincidențe.

— Mai ești pe fir, Marcus? întrebă Palumbo.

— Sunt. Zi-mi mai departe.

— Se pare că tipul ăsta Quitab își are sediul undeva prin părțile voastre. Te-am sunat să te avertizez.

— Da. Știu.

— Cum adică știi? Palumbo era enervat. Ziceai că n-ai auzit niciodată de el.

— Tocmai am făcut cunoștință. De fapt, sunt chiar acum în casa lui.

— Vrei să spui că știai de operațiunea asta?

— E mai complicat. Quitab e mort.

— E mort? Quitab? Cum? Adică, vreau să spun... excelent! La naiba, ce veste bună! Tocmai mă îngrijorasem. Credeam că aveți o urgență. Ați găsit și explozibilii?

— Da, i-am găsit.

— Toate cele cincizeci de kilograme? Slavă Cerului! Să știi că băieții tăi au evitat o mare nenorocire.

Von Däniken se grăbi înapoi în garaj. Numără cărămizile de explozibil. Șase legături a câte cinci bucăți. Maximum treizeci de kilograme.

— Cum adică am evitat o mare nenorocire, Phil? Știi ce avea de gând să facă Quitab?

— Credeam că tu știi... Semnalul slăbi și vocea lui Palumbo dispăru într-un nor de paraziți... Ticălosul ăla nebun!

— Nu te mai aud. Pot să te sun pe un fix?

— Nu. Sunt pe drum.

Sperând să audă mai bine, von Däniken ieși din garaj în ploaie.

— Ce vrei să spui cu „am evitat o mare nenorocire”?

— Am zis că Gassan ne-a spus că nebunul ăla de iranian Quitab se ducea în Elveția ca să doboare un avion.

32

Israelul era cu trei ore înaintea Elveției. În loc de ploaie și ninsoare, un soare arzător stăpânea cerut. Mercurul trecuse de 35 de grade. Coasta de est a Mediteranei se sufoca sub un val timpuriu de căldură.

La cincisprezece kilometri nord de Tel Aviv, orășelul Herzliya dormita împrăștiat pe țărmul pietros și povârnit. Numai la etajul unu al Institutului de Informații și Operațiuni Speciale, mai cunoscut drept Mossad, serviciul de contraspionaj al Israelului, se ținea o întrunire de urgență, la care erau prezenți șefii celor mai importante departamente ale instituției: Colectare, care se ocupa cu strângerea datelor; Acțiune Politică și Legături Externe, care ținea legătura cu serviciile de spionaj străine; și Operațiuni Speciale, sau Metsada, care controla partea întunecată a activității Mossadului: asasinate, sabotaje și răpiri, între altele.

— De când au ei o fabrică la Chalus? întrebă pe un ton aspru bărbatul gras și hidos, dar plin de demnitate, care pășea în sus și-n jos într-un capăt al încăperii. Ultimele noastre informații spuneau că se concentraseră la Natanz și la Ispahan.

Îmbrăcat într-o cămașă cu mânecă scurtă, cu părul negru și cu un început de chelie, cu o față lipsită de riduri și cu ochi proeminenți de broască, omul ar fi putut să aibă patruzeci sau șaptezeci de ani. Inconfundabil însă era aerul său hotărât. Se numea Zvi Hirsch și conducea Mossadul de șapte ani de zile.

— Pe hărți nu există nimic. Nicio imagine din satelit, nimic, zise reprezentantul Colectării. Au fost foarte deștepți. Au reușit să construiască totul în secret.

— Da, bine zis secret! replică Zvi Hirsch. Câte centrifuge le

trebuie ca să proceseze atâta uraniu? E vorba despre o sută de kilograme în mai puțin de doi ani.

— Într-un interval atât de scurt? Cel puțin cincizeci de mii.

— Și câte firme fabrică echipamentele necesare pentru acest proces?

— Mai puțin de o sută, zise Colectarea. Exporturile sunt strict controlate și monitorizate.

— Da, se vede, replică Hirsch sec.

— În mod clar, au făcut rost de aparatura necesară pe alte filiere decât cele obișnuite, zise Metsada. Era un bărbat negricios și uscățiv și vorbea cu o voce atât de blândă, încât lăsa impresia că n-ar fi fost în stare să omoare o muscă. Probabil de la producători de aparate cu dublă destinație.

— Vorbește pe înțelesul tuturor, te rog.

— E vorba despre aparate fabricate pentru uz civil, dar care pot fi folosite de industria de armament. În acest caz, de echipamente care pot fi incluse în procesul de îmbogățire a uraniului. Centrifuge de mare viteză destinate fabricilor de lactate pentru a produce culturi de iaurt, dar care pot fi utilizate și pentru a separa hexafluorura de uraniu. Schimbătoare de căldură pentru industria siderurgică, ce pot fi folosite la răcirea reactoarelor. Asemenea aparate nu au nevoie de permise de export sau de certificate ale utilizatorului final. Totul s-a făcut sub acoperire.

— Sub acoperire? Credeam că noi monopolizaserăm piața în privința asta. Hirsch își încrucișă brațele peste pieptul umflat. Bun, deci băieții au bombele. Pot să le trimită încoace?

— Au testat cu succes rachete Shahab-4 cu rază lungă de acțiune acum două luni, zise cel de la Colectare.

— Și cât timp ar face de la lansare până aici?

— Cel mult o oră.

— Le putem opri? întrebă Hirsch.

— Teoretic, suntem în siguranță ca un bebeluș în brațele mamei.

Israelul se baza pe o structură defensivă aeriană dublă pentru a distruge rachetele cu rază lungă de acțiune venite din exterior. Primul element de apărare erau rachetele sol-aer Arrow II, al doilea, sistemul modernizat Patriot, în mod greșit elogiat

drept „anti-Scud[24]” în timpul primului război din Irak. Ambele aveau același neajuns. Puteau fi lansate numai atunci când racheta venită din exterior ajungea la o sută de kilometri depărtare de țintă – cu alte cuvinte, cu câteva minute înainte de a exploda. Și niciunul nu fusese testat vreodată în luptă.

— Dar dacă au proiectile care nu pot fi detectate de radare? Au vreun fel de rachete de croazieră?

— Circulă zvonuri, dar atât.

— Să sperăm că e doar atât, zise Hirsch. Care e precizia rachetelor Shahab?

De data asta, răspunse specialistul de la Acțiunea Politică și Legături Externe.

— Precizia poate să-i îngrijoreze pe nemți, pe francezi sau pe americani. În cazul nostru, e irelevantă. Orice lovitură care cade la optzeci de kilometri de țintă ne este fatală. Dacă au putut să introducă în țară cincizeci de mii de centrifuge fără să fie văzuți și să construiască o fabrică de ultimă generație fără să-i descopere cineva, n-ar fi de mirare să fi făcut progrese și în acest domeniu.

— Deci, zise Hirsch, frecându-și antebrațele groase, fără păr. Ce-ar trebui să facem, să ridicăm mâinile și să ne predăm? Asta își doresc vecinii noștri iranieni? Se așteaptă oare ca noi să stăm cu mâinile în sân în timp ce ei își dotează rachetele cu focoase care ne pot distruge orașele?

Fost general-maior în Forțele de Apărare Israeliene, Zvi Hirsch cunoștea foarte bine scenariul unui atac nuclear lansat asupra teritoriului israelian. Israelul ocupa o suprafață lungă de patru sute cincizeci de kilometri și lată de două sute cincizeci. Dar nouăzeci la sută din populație era concentrată în regiunea orașelor Ierusalim și Tel Aviv, despărțite de numai cincizeci de kilometri. O bombă aruncată asupra oricăruia dintre ele nu doar ar fi ucis o bună parte din populație, dar ar fi șters de pe fața pământului și infrastructura industrială a țării. Materialul radioactiv rămas în atmosferă și în sol ar face zona nelocuibilă pentru cine știe câtă vreme. Pe scurt, populația n-ar avea unde să se mai ducă decât în afara țării. O nouă diasporă.

---

[24] Rachetele balistice Scud, produse de Irak pe model sovietic, au fost lansate în timpul Războiului din Golf asupra Israelului și Arabiei Saudite. în replică, Israelul a primit din partea SUA sistemul antirachetă Patriot, a cărui eficacitate a fost controversată. (n.tr.).

Niciunul dintre subordonații lui Hirsch nu răspunse.

— Am o întâlnire cu prim-ministrul într-o oră, continuă Hirsch. Aș vrea să-i pot arăta că n-am fost prinși cu garda jos. Îmi închipui că va fi interesat de o singură problemă. Au iranienii de gând să ne atace?

Tipul de la Colectare își strânse buzele.

— Președintele Iranului crede în sfârșitul apocaliptic al timpurilor, așa cum este el descris în Coran. Consideră că datoria lui este să grăbească venirea celui de-al 12-lea imam, cunoscut drept Mahdi, descendentul de drept al profetului Mohammed. Este scris că venirea lui va fi precedată de o confruntare între forțele binelui și cele ale răului, care va însemna o perioadă de războaie prelungite, de răsturnări politice și de vărsare de sânge. La sfârșitul acestei perioade, Mahdi va conduce lumea către o epocă de pace universală. Mai întâi însă, trebuie să distrugă Israelul.

— Minunat, zise Hirsch. Adu-mi aminte să nu vin la tine după vești bune data viitoare.

— Mai mult. Dorința nestăvilită a președintelui de a căpăta controlul asupra pârghiilor puterii a fost încununată de un succes absolut. A reușit să se descotorosească de sute de lideri din domeniul educației, al medicinii și al diplomației care nu-i împărtășesc părerile și să pună în locul lor tovarăși de-ai săi din Garda Republicană. Spiritul secular este în regres. Mahdismul se bucură de cea mai mare trecere. Colac peste pupăză, a reușit să fie ales lider religios al țării un om de-al lui. Cu șase luni în urmă, ambițiile președintelui puteau fi ținute încă în frâu de către clericii cei mai importanți. Acum nu mai e cazul. Tipul cel nou, ayatolahul Razdi, e asigurat. Îl sună periodic pe Mohammed. În mod cert, nu este un agent al rațiunii.

— Vreți să știți dacă vor apăsa pe trăgaci? întrebă reprezentantul Metsada. Cred că răspunsul este limpede.

Reprezentantul Colectării aprobă din cap.

— Președintele târăște Iranul înapoi în epoca lui Mohammed. A afirmat de mai multe ori, în mod public, că Profetul însuși i-a vorbit și că întoarcerea sa va avea loc peste numai doi ani. Are o mână pe Coran și cealaltă pe trăgaci.

— Dar nu poate să țină programul secret pentru totdeauna. Vocea reprezentantului Metsada căpătase o nuanță veninoasă. Când se va răspândi vestea, știe că vom acționa.

— În afară de cazul în care acționează el primul. Hirsch se lăsă în scaunul său cu un icnet. E exact ca în martie 1936.

— Cum adică?

— Când Hitler a ordonat trupelor sale să intre în Renania ca să revendice teritoriul anexat de Franța după Primul Război Mondial, soldații lui erau prost antrenați și înarmați jalnic. Unii n-aveau nici măcar gloanțe pe țeavă. Comandantul armatei avea două seturi de ordine în buzunar. Unul care trebuia urmat în caz că francezii se împotriveau și altul, pentru situația în care aceștia din urmă cooperau.

Francezii i-au lăsat pe nemțălăi să intre în țară fără opreliști, ba chiar i-au întâmpinat ca pe niște eliberatori. Comandantul a deschis plicul cu primul set de ordine. Trebuia să ocupe teritoriul și să înmâneze cetățenilor steaguri germane. A fost un eveniment hotărâtor. Până în ziua aceea, Hitler dăduse dovadă mai mult de teribilism. După ce a recuperat Renania, a început să se ia mai în serios. Și asta a făcut și restul lumii.

— Scuză-mă, Zvi, îl întrerupse tipul de la Colectare. Ce spunea primul ordin?

Zvi surâse cu tristețe. Dacă ar fi fost întâmpinat cu foc de arme, comandantul ar fi trebuit să bată imediat în retragere și să-i trimită pe soldați înapoi în barăci. Practic, să se dea bătut și să fugă la primul semn de conflict. Ar fi fost o rușine prea mare pentru Germania. Guvernul ar fi căzut. O singură împușcătură din partea francezilor, și Hitler ar fi fost silit să renunțe la putere.

— Vrei să spui că ar trebui să-i înfruntăm pe iranieni?

Hirsch se întoarse și privi țintă pe fereastră.

— Cred că de data asta nu va fi atât de simplu.

33

Jonathan ședea cu genunchii la piept, cu spatele rezemat de peretele zgrunțuros. Într-o nișă de pe peretele opus era așezată o vază cu flori proaspăt culese. Deasupra ei atârna un crucifix grosolan de fier. Adăpostul fusese construit pe costișă de către Clubul Alpin Elvețian și semăna cu o grotă, cu podeaua și pereții din piatră și mortar. Din locul unde stătea, Jonathan vedea foarte limpede toate potecile de acces. Dinspre est venea o cărare dreaptă care urmărea linia muntelui. O alta urca dinspre

lac, în zigzaguri bruște. O a treia se apropia dinspre vest. Dincolo de dealurile care se rostogoleau tot mai jos, dincolo de perdeaua ploii torențiale, semiluna cenușie tulbure a lacului Maggiore umplea orizontul.

Simone zăcea întinsă pe spate pe podea, cu hainele murate de ploaie, gâfâind.

— Vezi pe cineva? întrebă ea cu răsuflarea tăiată. Ne urmăresc?

— Nu, zise Jonathan. Nu e nimeni.

— Slavă Domnului. Cu un oftat din rărunchi, Simone se ridică în capul oaselor. E prea mult, zise ea, punându-și capul pe umărul lui. Mi-e groază. Omul ăla... Blitz... n-am văzut niciodată pe cineva împușcat în halul ăla... Izbucni în plâns și continuă așa un minut, apoi se opri și-și șterse fața cu mâneca. Ce facem?

— Nu știu.

Brusc, Simone se îndreptă de spate, ca și cum ar străfulgerat-o o idee.

— Îți spun eu ce facem, zise ea pe un ton decis. Coborâm de aici. Luăm un autobuz până la Lugano și găsim un loc unde să ne uscăm. Pe urmă tu îți cumperi niște haine noi. Un costum. Ceva oficial. Te tunzi și te vopsești și te sui într-un tren de Milano. Asta facem.

— Am nevoie de un pașaport pentru asta, zise Jonathan. Preferabil unul fără numele sau fotografia mea.

Simone făcu un gest de adio, ca și cum ar fi renunțat fără regrete la primul plan.

— Bine, lăsăm trenul atunci. Așteptăm un timp, apoi ne ducem înapoi, luăm mașina și trecem granița. Aici lasă pe toată lumea să treacă. N-o să oprească tocmai un bancher într-un Mercedes. Vin și eu cu tine.

În timp ce vorbea, ochii ei îl sfredeleau cu o intensitate neliniștitoare. „Doamne, se gândi Jonathan, dacă și eu arăt la fel de speriat ca ea, suntem în mare belea.”

— Și pe urmă? Fugim la nesfârșit? Ridicându-se în picioare, Jonathan arătă cu degetul pe pantă în jos, către vila lui Blitz, la uite acolo! Polițiștii știu deja tot despre povestea de la gară. Știu că eu sunt cel care a chemat ambulanța. Amprentele mele sunt peste tot în biroul lui Blitz. Eu sunt ucigașul, Simone. Eu sunt cel care i-a spulberat creierii lui Blitz. Mi-am pierdut orice șansă, cât de mică o fi fost ea, de a-i convinge că tot ce s-a întâmplat ieri a

fost autoapărare.

— De asta și trebuie să pleci din țară.

— Asta nu rezolvă nimic.

— Dar vei rămâne în viață. Vei fi în siguranță.

— Cât timp? Poliția n-o să înceteze să mă caute doar pentru că am trecut granița. O să trimită fotografia mea în toate țările europene.

Jonathan își încrucișă brațele, încercând să-și imagineze ce avea să se întâmple dacă părăsea țara. Orice variantă ar fi ales, ajungea, până la urmă, într-un punct mort. Iar asta nu putea accepta, în parte pentru că nu era obișnuit cu ideea de a se da bătut. Petrecuse ani de zile luptându-se cu creste imposibile, în condiții imposibile.

După o vreme, începuse să creadă că putea face orice, numai să nu renunțe. Nu trebuia să fii excepțional. Trebuia doar să mergi înainte. Pe vremea când era tânăr, pripit și puțin cam prea sigur de el, obișnuia să spună că ideea retragerii îi displăcea din principiu. Această tenacitate fusese cea care îl ajutase să treacă prin colegiu și prin facultate în șapte ani și să rămână în practica medicală pe teren când alți colegi ai săi renunțaseră încet, încet la ea. Sau, așa cum Emma prefera să spună după câteva pahare de Jack Daniels: „Pur și simplu au șters-o, Jonathan. Niște lași. Inimi de șoarece, și cred că nici instrumentul nu-l aveau mai mare.”

O auzi rostind cuvintele atât de clar, de parcă ar fi fost lângă el. Își simți ochii încinși, iritați. Ar fi vrut s-o țină de mână. Doar pentru o clipă.

Simone se uită la Jonathan din spatele șuvițelor de păr ud și încâlcit.

— Ce naiba se întâmplă?

— Cum adică?

— În ce Dumnezeu era băgată fata asta?

— Nu știu.

— Nu ți-a spus niciodată? Cum a putut să țină toată chestia asta secretă? Trebuie să-ți fi făcut vreo aluzie. De asta te tot agăți tu de ea... de asta o tot urmărești. Spune-mi adevărul, Jonathan. Erai complicele ei? Erați o echipă? Am auzit de cupluri care lucrau împreună.

— Făcând ce?

— Nici măcar nu știu cum să numesc chestia asta. Spionaj.

Muncă de agent. Până la urmă, despre asta e vorba, nu? Permisul ăla fals. Polițiștii care voiau să ia bagajele. Toți banii ăia. O sută de mii de franci. Pe Blitz nu l-a împușcat niciun hoț, nu?

— Nu, zise el. Nici vorbă.

Răspunsul păru să-i confirme lui Simone cele mai negre bănuieli. Umerii îi căzură, ca și cum ar fi fost dintr-odată copleșită de greutatea acuzațiilor pe care le formula.

Jonathan se așeză lângă ea.

— Nu știu în ce era implicată Emma, zise el. Numai Dumnezeu știe cât aș vrea să aflu.

Simone îi susținu privirea puțin prea mult.

— Nu știu dacă să te cred.

Jonathan își feri ochii și își trecu mâinile peste față, chinuindu-se să-și dea seama ce-ar fi putut să facă în continuare.

— Deci, zise el, în cele din urmă. Ce vrei să faci?

— Ți-am spus. O să ajungem cumva la Lugano și o să te ajut să-ți cumperi niște haine noi. Pe urmă o să-ți schimbi înfățișarea. Apoi, o să...

— Simone, oprește-te! Nu poți să rămâi cu mine. Toată povestea asta e scăpată de sub control.

— Și crezi că am să renunț!

— Nu cred nimic. Când coborâm, ne despărțim. Tu ai să te duci la Paul în Davos sau oriunde e și ai să uiți că așa ceva s-a întâmplat vreodată.

— Și tu?

Jonathan luase deja o decizie.

— O să aflu cu ce se ocupa Emma.

— Dar de ce? Care e rostul? Trebuie să ai grijă de tine.

— Dar am, Simone! Nu vezi?

Dând din cap, Simone scotoci în geantă după o țigară, o aprinse și suflă un nor de fum. El observă că mâinile nu-i mai tremurau.

— Lasă-mă cel puțin să te ajut să-ți iei niște haine, zise ea. Înainte să plec...

Jonathan își puse brațul în jurul ei și o strânse la piept.

— Asta poți să faci. Acum, hai să vedem dacă reușim să descifrăm ceva din chestiile pe care le-am găsit în birou.

Deschise diplomatul lui Blitz și începu să cotrobăie printre hârtiile pe care le luase de pe birou. Majoritatea erau facturi

pentru tot felul de obiecte de uz casnic. Jonathan i le dădea lui Simone, care le scana rapid, apoi le arunca înapoi în geantă. Niciunul nu găsi ceva care să îi ajute să-și dea seama cine era Blitz sau pentru cine lucra.

Într-un buzunar lateral, Jonathan găsi un PDA: telefon, cititor portabil de documente, e-mail și motor de căutare pe internet într-unul singur. Apăsă pe butonul de pornire. Ecranul se aprinse, activat pe funcția de telefonie. În colțul de sus apăru un asterisc care începu să clipească, indicând un mesaj nou. Jonathan merse cu cursorul pe asterisc. Instrumentul îi ceru o parolă. Jonathan apăsă 1–1–1–1, apoi 7–7–7–7. Acces nepermis. Jonathan înjură în gând.

— Ce e ăsta? întrebă Simone apropiindu-se de el, cu ochii ațintiți asupra ecranului.

— PDA-ul lui Blitz. Pentru toate îmi cere parolă. Nu pot să accesez softul. Nici e-mailul, nici documentele, nici internetul. Tu ce folosești drept parolă?

— Depinde. Am parole diferite pentru fiecare cont în parte. Înainte foloseam ziua de naștere a mamei, apoi am pus adresa străzii din Alexandria unde am crescut. În ultima vreme, m-am rezumat la 1–2–3–4. E mai ușor.

Dar Jonathan? El avea o singură parolă. Ziua de naștere a Emmei. 11–12–77.

Brusc, își aminti de brățara cu flash drive pe care o găsise în geanta Emmei. Și-o scoase de pe încheietură, o desfăcu și conectă drive-ul la mufa de intrare USB a PDA-ului. Pe ecran apăru o iconiță numită Thor. Jonathan apăsă pe ea și un nou ecran îi ceru parola.

— Naiba să le ia!

— E al tău? întrebă Simone, întinzându-se după drive.

— Al Emmei. L-am găsit în geanta ei când m-am întors la hotel. Și ăsta îmi cere o parolă. Jonathan încercă ziua de naștere a Emmei, apoi pe a sa. Încercă cel mai nou cod PIN de identificare pe care-i foloseau la bancomate, apoi pe cel pe care-i avuseseră înainte. Încercă data nunții lor. Nimic nu mergea.

Răscolind hârtiile, Jonathan găsi raportul adresat Evei Kruger, pe o foaie cu antetul ZIAG, al cărui subiect era „proiectul Thor”.

— O să-i sun să-i întreb.

— Pe cine?

— Pe cei de la ZIAG sau cum se numește compania pentru care lucra Blitz.

Simone făcu o încercare slabă de a-i lua PDA-ul din mână.

— Nu, Jonathan, nu face asta! N-o să reușești decât să intri și mai rău în belea.

— Belea? Jonathan se ridică și porni cu pași mari către celălalt capăt al grotei.

Activă telefonul și auzi tonul. Cel puțin ăsta funcționa fără parolă. Cu hârtia în mână, formă numărul înscris în antet. Telefonul sună de două ori, apoi cineva răspunse.

— Bună ziua, Zug Industrialwerke. Cu cine doriți să vorbiți?

Era vocea unei femei tinere și suna cât se poate de profesional.

— Cu Eva Kruger, vă rog.

— Pe cine să anunț?

„Pe soțul ei, de fapt”, răspunse Jonathan în tăcere. Nu-și pregătise un răspuns, pentru că nu se așteptase ca firma să existe.

— Un prieten, spuse după o clipă.

— Numele dumneavoastră, domnule?

— Schmid, zise Jonathan. Era cel mai apropiat nume de Smith la care se putu gândi pe moment.

— O clipă. Se auzi un bip neutru, în timp ce apelul era transferat. Apoi intră robotul telefonic. „Bună ziua, sunt Eva. Nu sunt la birou momentan. Lăsați-mi, vă rog, numele și telefonul dumneavoastră și vă voi suna cât pot de repede. Sau puteți să apăsați butonul steluță și să vorbiți cu asistenta mea, Barbara Hug.”

Mesajul fusese înregistrat într-o germană elvețiană fluentă, cu un ușor accent de Berna. Nu încăpea îndoială că Eva Kruger era elvețiancă. Problema era că vocea îi aparținea Emmei. Emma, care se bâlbâia când trebuia să spună *güezi*[25] și care n-ar fi putut să pronunțe *chuechikaestli*[26] nici în ruptul capului. Emma, care, în afara unor cunoștințe rezonabile din ceea ce ea numea „franceza ei de școlăriță”, era complet antitalent când venea vorba despre alte limbi decât engleza reginei.

Jonathan apăsă pe tasta steluță. Voia să stea de vorbă cu Barbara Hug. Voia să întrebe dacă acesta era numele real al

[25] „Bună ziua” în dialectul elvețian al germanei (n.tr.).

[26] „Dulap de bucătărie” în germana elvețiană (n.tr.).

Emmei sau dacă îl adopta numai pentru relații care presupuneau gene false și lenjerie sumară, ca să nu mai vorbim despre plicuri doldora de bani.

Dar, o clipă mai târziu, robotul lui Fraulein Hug îi livră un mesaj concis, și Jonathan închise.

Formă din nou numărul. Când îi răspunse centralista, se prezentă din nou cu numele Schmid. Acum avea și el un alter ego.

— Aș vrea să vorbesc cu superiorul doamnei Kruger, zise el, amintindu-și de verigheta cu data nunții gravată pe el. E o urgență.

— Mi-e teamă că nu e disponibil în această clipă.

— Bineînțeles că este, izbucni Jonathan.

— Scuzați-mă, domnule?

Jonathan găsise plicul care conținea fotografiile de pașaport ale Emmei și ale unui bărbat pe nume Hoffmann.

— Dați-mi-l pe domnul Hoffmann.

— Un moment, vă rog.

Îi răspunse o voce masculină.

34

Conform regulilor care se aplicau în cazuri de omucidere, cadavrul lui Theodore A. Lammers, director executiv la Robotica AG, cetățean olandez, suspectat de a fi *agent provocateur* pentru o țară necunoscută, victimă a unui asasin profesionist, fu transferat la morga Spitalului Universitar și supus unei autopsii complete. Procedura fu executată de doctorul Erwin Rohde, legistul cantonului Zürich.

Rohde avea șaizeci de ani și era un omuleț cu ochi albaștri jucăuși și cu o claie de păr cărunt. „Cauza morții e neîndoielnică în acest caz”, se gândi el, în timp ce stătea aplecat deasupra cadavrului și examina rănile de la cap și de pe torace. „Chiar dacă împușcăturile în cap n-ar fi ucis victima, cea din piept cu siguranță ar fi omorât-o.” Gaura neagră rotundă făcută de glonț era plasată exact deasupra inimii.

Crimele erau relativ neobișnuite în cantonul Zürich și în Elveția, în general. În anul anterior, aici se înregistraseră numai șaizeci și șapte de omucideri, mai puține decât în San Diego, oraș care, la doar puțin peste un milion de locuitori, avea o

populație de șapte ori mai mică decât Elveția. Douăzeci dintre cei uciși muriseră de mâna unor reprezentanți ai crimei organizate, victimele fiind ei înșiși infractori. Dar rănile astea... Rohde nu mai văzuse așa ceva de ani de zile.

Alese un scalpel și făcu o incizie de-a lungul marginii superioare a frunții, continuând pe circumferința capului. După ce jupui pielea (jumătate peste față, jumătate către ceafă), folosi un ferăstrău electric ca să taie partea de sus.

Urmă o pauză, apoi sunetul unei răsuflări sacadate.

— Cine e acolo? Ce i-ați făcut lui Blitz?

Jonathan închise. De acum înainte, el avea să pună întrebările.

Conform regulilor care se aplicau în cazuri de omucidere, cadavrul lui Theodore A. Lammers, director executiv la Robotica AG, cetățean olandez, suspectat de a fi *agent provocateur* pentru o țară necunoscută, victimă a unui asasin profesionist, fu transferat la morga Spitalului Universitar și supus unei autopsii complete. Procedura fu executată de doctorul Erwin Rohde, legistul cantonului Zürich.

Rohde avea șaizeci de ani și era un omuleț cu ochi albaștri jucăuși și cu o claie de păr cărunt. „Cauza morții e neîndoielnică în acest caz”, se gândi el, în timp ce stătea aplecat deasupra cadavrului și examina rănile de la cap și de pe torace. „Chiar dacă împușcăturile în cap n-ar fi ucis victima, cea din piept cu siguranță ar fi omorât-o.” Gaura neagră rotundă făcută de glonț era plasată exact deasupra inimii.

Crimele erau relativ neobișnuite în cantonul Zürich și în Elveția, în general. În anul anterior, aici se înregistraseră numai șaizeci și șapte de omucideri, mai puține decât în San Diego, oraș care, la doar puțin peste un milion de locuitori, avea o populație de șapte ori mai mică decât Elveția. Douăzeci dintre cei uciși muriseră de mâna unor reprezentanți ai crimei organizate, victimele fiind ei înșiși infractori. Dar rănile astea... Rohde nu mai văzuse așa ceva de ani de zile.

Alese un scalpel și făcu o incizie de-a lungul marginii superioare a frunții, continuând pe circumferința capului. După ce jupui pielea (jumătate peste față, jumătate către ceafă), folosi un ferăstrău electric ca să taie partea de sus a craniului. Era o treabă dificilă. Împușcăturile făcuseră creierul franjuri.

Rohde scoase câteva bucățele strâmbate de plumb și le lăsă

să cadă în cada din dreapta sa. Erau gloanțe numite „dum-dum”, gloanțe expandabile care „înfloreau” în momentul impactului. Scoase încă un fragment de metal și se opri. „Ce ciudat”, se gândi. În locul unei culori rozalii normale, zona din jurul fragmentului de glonț bătea într-un maroniu grețos. În mod normal, o asemenea colorație indica necroza, distrugerea nepremeditată a materiei celulare de către un factor exterior, fie o infecție, fie o inflamație, fie otravă.

Rohde exciză o bucată din cerebel și o puse într-o pungă specială. Îl lăsă pe asistent să închidă punga și se apucă să examineze rana de la piept. Glonțul se deschisese, întâlnind inima, dar rămăsese intact. Putea să-l scoată rapid. Ajustând lampa de deasupra, medicul se aplecă să studieze organul. Inima avea o culoare maronie sănătoasă. Toată, mai puțin țesutul care înconjura rana, unde mușchiul prezenta aceeași culoare maronie pe care medicul o văzuse în creier.

Rohde exciză o bucată circulară de țesut muscular și o ridică în lumină. N-avea nicio îndoială că ceea ce vedea reprezenta un caz avansat de necroză. Păstră și această mostră.

Medicul își scoase halatul, luă pungile de plastic și ieși în grabă din sala de examinare.

Două minute mai târziu, intră în laboratorul de medicină legală.

— Am nevoie să folosesc GE-MS, zise el, referindu-se la spectrometrul de masă cu cromatograf de gaze încorporat.

Ceva de pe glonț necroza țesuturile din jur.

*

C31-H42-N2–06.

Erwin Rohde se holbă la formula afișată pe ecranul spectrometrului, așteptând ca aparatul s-o traducă în numele vreunei substanțe cunoscute. Trecură zece secunde fără niciun rezultat. Spectrometrul, capabil să identifice peste 64.000 de substanțe, rămăsese mut. O a doua încercare de a analiza țesutul avu aceeași soartă. Rohde clătină din cap absent. Era prima oară în douăzeci de ani când aparatul îl dezamăgea.

Își notă formula și se repezi în jos pe scări către biroul său. Era cu siguranță vorba despre o toxină sau despre o otravă. Întrebarea era ce fel de toxină. Rohde introduse formula moleculară în propriul calculator. Rezultatul fu din nou nul. Perplex, medicul se lăsă pe spate. Exista un singur om care-i

putea da un răspuns.

Își consultă agenda de telefon și formă un număr din străinătate. 44, codul Angliei. 20, al Londrei. Prefixul din patru cifre era pentru New Scotland Yard.

— Wickes, răspunse o voce seacă, englezească.

Rohde se prezentă, spunând că frecventase seminarul lui Wickes din vara trecută, intitulat „Noi tehnologii în medicina legală”. Wickes era un om foarte ocupat și nu dădea doi bani pe politețuri.

— Despre ce e vorba!

Rohde îi relată rezultatele autopsiei lui Lammers și refuzul spectrometrului de a identifica substanța care provoca necroza țesutului cerebral și a mușchiului inimii.

— Dă-mi formula, te rog, îl întrerupse Wickes. Restul e treaba mea.

Rohde îi citi lista ingredientelor. Când Wickes reveni la telefon, vorbea deja pe un ton mult mai puțin imperios.

— Unde ziceai că ai găsit țesutul ăla?

— În jurul unor răni de glonț la cap și la piept.

— Interesant, zise Wickes.

— Ai aflat ce substanță e?

— Bineînțeles că am aflat. Formula pe care mi-ai dat-o e a unei batracotoxine.

Rohde recunoscu că nu auzise niciodată de o asemenea toxină.

— N-ai fi avut de unde, zise Wickes. Cel puțin nu prin părțile voastre, nu? „Batraco-” vine din greacă, de la *batrachos,* „broască”.

— Otravă de broască?

— Genul *Dendrobates.* Broaște veninoase, ca să fiu mai exact. Niște creaturi mici, galbene sau roșii, cât un deget mare. Trăiesc în pădurile tropicale din America Centrală și în vestul Columbiei. Nicaragua, El Salvador, Costa Rica. Batracotoxina este una dintre cele mai puternice otrăvuri din lume. O sută de micrograme – cam cât două grame de sare – sunt suficiente pentru a omorî un om de șaptezeci de kilograme. În afară de broscuțele înseși, singurii, din câte se știe, care folosesc această otravă sunt indienii băștinași, care își ung săgețile cu ea atunci când merg la vânătoare de maimuțe și de alte animale.

— Deci glonțul a fost învelit în otravă? Dar de ce?

În loc să răspundă, Wickes îi puse el o întrebare:

— Oamenii tăi au vreun fir pentru identificarea suspectului? Nu l-au prins încă, nu?

— Nu.

— Nici nu mă așteptam. Sunt sigur că e un profesionist.

Rohde îi spuse că poliția credea într-adevăr că respectiva crimă fusese comisă de un profesionist.

Wickes își drese glasul și, când vorbi, vocea lui luă un ton conspirativ:

— Îmi amintește de ceva ce am văzut pe vremea când eram în Marina Regală. Eram în El Salvador, mai demult. 1981 sau 1982. Veniserăm din Belize, făceam niște exerciții comune cu americanii. Pe vremea aia, țara era un haos. Toți se luptau pentru putere. Comuniști, fasciști, chiar și câțiva democrați. Guvernul trimitea batalioane ale morții în provincii, să-i ucidă pe opozanți. Erau, de fapt, niște criminali cu sânge rece. Câțiva dintre soldați erau indieni și nu le plăcea deloc ce li se cerea să facă. Sunt indivizi superstițioși. Cred în strigoi, în duhuri, în șamani, în oameni care-și schimbă înfățișarea. Chestii din astea. Aveau un ritual ca să se protejeze de spiritele celor pe care-i omorau. Ca să împiedice sufletele victimelor să-i urmărească, își înmuiau gloanțele în otravă. Cred că voiau să omoare sufletul înainte să apuce să părăsească trupul.

— Groaznic, zise Rohde.

— Știi cine antrena detașamentele alea, nu? întrebă Wickes.

— Cum adică, le „antrena”?

— Le învăța meserie. Le arăta ce aveau de făcut.

— Habar n-am, zise Rohde.

— Americanii. „Compania.” Așa își ziceau pe atunci. Dacă vreți să dați de ucigaș, cred că de acolo ar trebui să începeți căutarea.

— În „Companie”? Vrei să spui CIA?

— Exact. O șleahtă de ticăloși.

Wickes închise fără să-și ia rămas-bun.

Erwin Rohde se așeză. Avu nevoie de un moment ca să digere ceea ce tocmai aflase. Gloanțe otrăvite. Asasini. Lucruri de genul ăsta, pur și simplu, nu se întâmplaseră în Elveția. Aproape mecanic, formă numărul personal al inspectorului-șef Marcus von Däniken.

— Nu poate fi doborât, zise generalul de brigadă Claude Chabert, comandant al celui de-al treilea grup al Forțelor Aeriene Elveției. Turbopropulsoarele sunt suficient de greu de nimerit, și ele zboară cu numai două sute de kilometri pe oră. Iar chestia asta atât de mică are un motor cu reacție. Nicio șansă!

— Nu poți nimeri o rachetă, bombăni Alphons Marti, făcându-și loc cu coatele mai aproape de centrul mesei, ca să poată examina mai bine schițele miniavionului, ale „aeronavei fără pilot uman”, cum îi spunea Chabert. Trebuie să aibă o semnătură termică. Trimiteți un Stinger. E un simplu avion, la naiba! Doborâți-l.

Chabert, Marti și von Däniken stăteau lângă o masă în biroul lui von Däniken de pe Nussbaumstrasse. Myer și Krajcek rămăseseră la câțiva pași mai în spate, observatori, nu participanți. Era aproape cinci după-amiaza. Chabert, inginer electrician de meserie și pilot pe F/A-18 Hornet, cu șase mii de ore de zbor la activ, fusese luat pe sus din baza lui din Payerne pentru a ține un curs ad-hoc despre distrugerea aeronavelor fără pilot uman. Subțire și blond, cu ochi albaștri spălăciți, îmbrăcat în uniforma de pilot, Chabert era întruchiparea aviatorului desăvârșit.

— O semnătură termică nu e suficientă, spuse Chabert răbdător. Trebuie să țineți cont că e un avion mic. Anvergura aripilor măsoară patru metri. Fuzelajul are doar doi metri și jumătate pe cincizeci de centimetri. Nu e o țintă prea grozavă când se deplasează cu cinci sute de kilometri pe oră. Radarele obișnuite folosite la controlul traficului aerian sunt intenționat „desensibilizate” pentru a evita înregistrarea unor obiecte mici precum păsările sau gâștele. În plus, aparatul e greu detectabil. Are foarte puține margini drepte. Țevile de eșapament sunt montate pe eleroanele de pe coadă. Și aș fi tentat să pun pariu că e vopsit cu RAM.

— Ce-i aia RAM? întrebă Marti, ca și cum ar fi fost vorba despre ceva inventat numai ca să-l enerveze pe el.

— Material care absoarbe undele radar[27]. Culoarea metalică este mai greu de detectat de către ochiul uman. Chabert termină de cercetat schițele, apoi se întoarse către von Däniken.

[27] În engleză, în original *Radar absorbem material* (n.red.).

Îmi pare rău, Marcus, dar radarele civile n-au cum să-l vadă. Ghinion.

Von Däniken se așeză pe un scaun și-și trecu mâna prin păr. În ultima oră, primise informații înspăimântătoare despre proiectarea și folosirea unor asemenea miniavioane ca arme. În anii 1990, aviația militară israeliană fusese prima care folosise aeronave fără pilot uman pentru a survola granița de nord cu Libanul. Pe atunci, un astfel de aparat nu era decât o jucărie teleghidată, cu un aparat foto prins dedesubt pentru a face fotografii ale teritoriului inamic. Ultimele modele aveau anverguri ale aripilor de cincisprezece metri, transportau rachete aer-sol Hellfire și erau pilotate prin satelit de către „operatori" aflați în buncăre securizate la mii de kilometri depărtare.

— Aveți idee care ar fi ținta? întrebă Chabert.

— O aeronavă, zise von Däniken. Cel mai probabil, aici, în Elveția.

— Și unde? Zürich, Geneva, Basel-Mulhouse?

— Habar n-avem. Von Däniken își drese glasul. Uzura ultimelor zile își spunea cuvântul. Ochii îi erau înconjurați de cearcăne cronice și, chiar și când stătea jos, silueta i se cocârjase. Spuneți-mi, domnule general, de ce fel de pistă are nevoie chestia asta ca să decoleze?

— Două, trei sute de metri de asfalt, zise Chabert. Un aparat de mărimea asta poate fi transferat din mijlocul de transport pe pistă și lansat în cinci minute.

Von Däniken își aminti de întâlnirea de la Robotica AG, compania lui Lammers, și de descrierea tehnologiei fuziunii senzorilor care combinau informații primite dintr-o varietate de surse. Din câte înțelegea el, pilotul sau „operatorul" putea să fie și în Brazilia.

— Există vreo șansă să blocăm semnalul?

— Ar fi mai bine să localizați stația de la sol. Avionul funcționează pe principiul conexiunii a trei elemente: baza, satelitul și aparatul însuși. Semnalele trec constant de la una la alta.

— Cât de mare e baza?

— Depinde. Dar, dacă operatorul pilotează în afara câmpului său vizual, adică dacă se bazează pe camerele de luat vederi de la bordul navei, va avea nevoie de monitoare video, de radare,

de o sursă stabilă de energie și de o recepție constantă a satelitului.

— Poate fi mobilă? întrebă von Däniken. De exemplu, o chestie pe care s-o poată vârî într-un microbuz?

— În mod cert nu, declară Chabert. Operatorul va trebui să se afle aproape obligatoriu într-un loc fix. Altfel, n-o să aibă suficient echipament ca să trimită semnalul la mare distanță. Ai zis că au de gând să doboare un avion. Avionul ăsta teleghidat nu are dimensiunile sau puterea necesare pentru a transporta rachete aer-aer. Sunteți siguri că vor să trimită aparatul însuși drept proiectil împotriva avionului? Dacă așa stau lucrurile, atunci ținta va trebui să fie în raza lor vizuală. Pilotarea chestiilor ăstora numai cu ajutorul camerelor video și al radarelor e o treabă foarte dificilă.

— Nu sunt absolut sigur, zise von Däniken, dar e probabil să folosească explozibili plastici.

— Aha, zise Chabert, înviorându-se. Atunci știm la ce folosește nacela. Credeam că adăpostea mai multe echipamente.

Despre ce nacelă vorbești?

Von Däniken veni din nou la masă, lângă pilot. Chabert bătu cu pixul în recipientul în formă de lacrimă care era agățat de botul aparatului teleghidat.

— Greutatea maximă admisă este de douăzeci de kilograme.

Von Däniken gemu încet. Exact douăzeci de kilograme de Semtex lipseau din garajul lui Blitz.

— E suficient ca să doboare un avion? întrebă Marti.

— Mai mult decât suficient, zise Chabert. Bomba care a avariat Pan Am 103 în Lockerbie[28] încăpea într-un casetofon. A fost nevoie de mai puțin de o jumătate de kilogram de C-4 pentru a face o gaură de doi metri pe patru într-un perete de Boeing 747. La zece mii de metri altitudine, avionul n-avea nicio șansă. Imaginați-vă un asemenea aparat care vine cu o viteză de cinci sute de kilometri pe oră și care are o încărcătură de

[28] Localitate în Scoția unde, pe 21 decembrie 1988, s-a prăbușit un avion al companiei Pan Am în care explodase o bomba teroristă. în cel mai mare dezastru aviatic din istoria Marii Britanii au murit 270 de oameni. (n.tr.).

cincizeci de ori mai mare.

Marti se depărtă de masă, alb la față ca laptele.

— Dar asta e numai jumătate de problemă, zise generalul de brigadă Claude Chabert.

Von Däniken miji ochii.

— Adică?

— Cu o asemenea încărcătură, miniavionul este, de fapt, el însuși o rachetă. Nici nu va trebui neapărat să aștepte ca avionul să se ridice în aer pentru a-i omorî pe toți cei de la bord. Poate la fel de bine să distrugă ținta la sol. Impactul va provoca aprinderea combustibilului din rezervoarele din aripi. Mingea de foc și șrapnelele produse vor provoca o reacție în lanț. Orice avion aflat la mai puțin de douăzeci de metri se va aprinde ca un stog.

Strâmbându-se, Chabert își trecu o mână pe după ceafă. Domnilor, puteți foarte bine să pierdeți întregul aeroport.

Chabert plecase de cinci minute. Von Däniken se așezase pe marginea mesei de conferințe, cu brațele încrucișate la piept, în timp ce Alphons Marti măsura camera în lung și-n lat. Erau singurii rămași în încăpere.

— Trebuie să alertăm autoritățile, zise von Däniken. Și cred că apelul ar trebui să vină din biroul dumneavoastră.

Lista celor care ar fi trebuit anunțați era lungă și includea Serviciul Federal al Aviației Civile, Serviciul Federal de Securitate, departamentele de poliție din Zürich, Berna, Basel și Lugano, precum și instituțiile echivalente din Franța, Germania și Italia, în al căror spațiu aerian ar fi putut pătrunde aparatul. Ele urmau apoi să decidă dacă luau legătura cu companiile aeriene sau nu.

— Sunt de acord, dar mi se pare prea devreme. Vreau să spun, la ce fel de atac ne așteptăm noi, de fapt?

— Credeam că tocmai am discutat despre asta.

— Da, da, dar mă refer la detalii. Avem cumva o dată, o oră sau chiar un loc? Deocamdată toate informațiile pe care le avem au la bază delirul unui terorist care a furnizat aceste date fiind supus la ceea ce-mi imaginez că a fost o suferință cumplită.

Tonul lui Marti era rezonabil, ca al unui părinte răbdător care-și dojenește copilul neastâmpărat. Von Däniken îi răspunse pe măsură:

— Gassan a avut probabil de suferit, dar mărturisirile s-au dovedit corecte. Nu a mințit când a spus că i-a livrat cincizeci de kilograme de Semtex lui Gottfried Blitz, alias Mahmoud Quitab. Avem, de asemenea, o fotografie care ne arată că Blitz a fost – sau este încă – ofițer al armatei iraniene. N-aș ezita să presupun că Lammers a construit un miniavion teleghidat și i l-a livrat lui Blitz. Eu aș zice că toate astea, împreună cu afirmația lui Gassan că ținta lui Blitz era un avion din Elveția, sunt mai mult decât suficiente ca să justifice apelul la autorități.

— Foarte bine, dar atât Lammers, cât și Blitz sunt morți. Ar fi oare o absurditate să presupunem că și ceilalți membri ai grupului lor – ah, cum îi spuneți voi –, ai „celulei" lor, sunt și ei morți? Impresia mea e că cineva are grijă să ne facă treaba.

Von Däniken se gândi la fragmentele de vopsea albă de pe colțul garajului lui Blitz, la cele douăzeci de kilograme de explozibil plastic, la urmele de roți care se potriveau cu Volkswagenul despre care se știa că transportase explozibilul.

— Sunt implicate mai multe persoane. Operațiunea nu se limita la cei doi.

— Poate că așa stau lucrurile, Marcus. Nu neg că se petrece ceva. Dar nu-mi furnizezi suficiente date. Bun, vorbim cu șefii aviației civile. Și pe urmă? Vrei cumva să-și anuleze toate zborurile? Crezi că o să redirecționeze toate avioanele care trec pe deasupra noastră către München, Stuttgart sau Milano și că o să preia toți pasagerii din țară cu trenul și cu autobuzul? Dacă am afla de o amenințare împotriva unui tunel? Ce-ar trebui, să închidem San Bernardino și Gotthard? Bineînțeles că nu.

Von Däniken îl fixă pe Marti cu o privire dură.

— Vom avea nevoie de sprijinul substanțial al poliției locale, zise el după o clipă, prefăcându-se că nu auzise nimic din cele spuse de Marti. Vom merge din casă în casă pe o rază de zece kilometri de la aeroport. Apoi vom...

— N-ai auzit ce zicea generalul? îl întrerupse Marti pe același ton înnebunitor de calm. Drăcia aia poate fi lansată de oriunde. Ar putea foarte bine să doboare un avion din Franța, din Germania sau... din Africa, la o adică. Te rog, Marcus!

Von Däniken își înfipse o unghie în palmă. Se sili chiar să zâmbească, pentru a nu izbucni. Nu era posibil. Marti nu putea să ia totul atât de ușor.

— Cum am spus, vom începe cu o cercetare din casă-n casă.

Vă promit că se va desfășura în deplină liniște. Mai întâi în Zürich și-n Geneva.

— Și de câți polițiști îți închipui tu că va fi nevoie?

— De câteva sute.

— Ah, câteva sute de polițiști tăcuți, care vor merge pe vârfuri și nu vor sufla o vorbă despre motivul pentru care au fost nevoiți să-și lase baltă soțiile și copiii în toiul nopții și să se ducă să bată la toate ușile, căutând o rachetă balistică.

— Nu căutând o rachetă balistică. Ci pentru a vorbi cu locuitorii și a-i întreba dacă nu au observat activități dubioase în împrejurimi. Vom efectua operațiunea sub pretextul căutării unui copil dispărut.

— Polițiști tăcuți. O anchetă nevinovată. Până mâine-dimineață, jumătate din țară va ști ce facem, și până mâine-seară eu voi fi pe post la telejurnal, explicând celeilalte jumătăți că noi credem în existența unei celule teroriste care operează pe teritoriul elvețian cu intenția de a doborî un avion de pasageri și că nu putem face nimic ca s-o oprim.

— Exact, zise von Däniken. Noi chiar credem că există o celulă teroristă care operează pe teritoriul elvețian fix cu această intenție.

Pierdea. Simțea cum argumentele îi fugeau printre degete ca nisipul.

Marti îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Ai cumva idee câtă panică vei semăna? întrebă el. Poți la fel de bine să închizi întregul transport aerian în Europa Centrală. Aici nu e vorba despre o bombă în bagajul cuiva. Numai costurile economice... ca să nu mai vorbim despre reputația țării noastre...

— Va trebui să amplasăm echipe Singer pe acoperișurile aeroporturilor și să mutăm câteva baterii de tancuri antiaeriene în jurul pistelor.

Von Däniken se așteptase ca Marti să protesteze din nou, dar ministrul justiției rămase tăcut. Se așeză și-și împreună mâinile la ceafă, privind în gol. După o clipă, clătină din cap, și von Däniken știu că totul se sfârșise. Pierduse. Mai rău, știa că Marti nu greșea întru totul când propovăduia calmul.

— Îmi pare rău, Marcus, zise Marti. Înainte să facem așa ceva, trebuie să coroborăm presupunerile astea. Dacă Blitz sau Quitab ăsta... sau cum Dumnezeu îl cheamă... avea complici, va trebui

să-i găsești, împreună cu cele douăzeci de kilograme de explozibil plastic care lipsesc și cu microbuzul cel alb. Dacă vrei să pun lacătul pe toată țara asta, trebuie să-mi aduci dovezi concrete că există un plan de a doborî un avion pe teritoriu elvețian. N-am să paralizez întreaga economie luându-mă după o mărturisire obținută de amicii tăi de la CIA.

— Și Ransom?

— Ce-i cu el? replică Marti în timp ce se ridica și o lua spre ușă. E suspectat de crimă. Lasă-l în seama autorităților cantonale.

— Aștept să mi se spună dacă polițistul călcat cu mașina a ieșit din comă. Sper ca el să-mi poată furniza niște indicii referitor la ceea ce voia să facă Ransom cu genții acelea.

— Nu e nevoie să-ți mai bați capul. Mi s-a spus că agentul a murit acum o oră din cauza rănilor. Ransom e deci căutat pentru crime.

Von Däniken se simți de parcă tocmai fusese înjunghiat în spate.

— Dar el e cheia...

Ochii lui Marti se contractară involuntar și o urmă de culoare îi inundă obrajii. Furia mocnise în el tot timpul. Fusese doar bine ascunsă.

— Nu, domnule inspector-șef, cheia acestei anchete este să găsești microbuzul și pe cei care vor să doboare un avion pe teritoriul elvețian. Lasă-l baltă pe Ransom. E un ordin.

36

Microbuzul se târa pe străzile cartierului adormit. Nu mai era alb. Cu câteva zile în urmă fusese vopsit într-un negru lucios, iar pe laturi îi fusese imprimat numele unei firme fictive de catering. Numărul de telefon înscris acolo era valabil și operat cu profesionalism. Plăcuțele cu număr elvețian fuseseră, de asemenea, înlocuite cu unele nemțești, care începeau cu literele ST, de la Stuttgart, un mare oraș industrial din apropierea granței cu Elveția.

Pilotul ședea la volan. Avea grijă să mențină viteza sub limita legală. La fiecare stop oprea complet. Verificase toate semnalizatoarele, stopurile și lanternele. Când vedea că un semafor se făcuse galben, încetinea și se mulțumea să aștepte.

Sub nicio formă nu voia să riște să atragă atenția poliției. Examinarea cutiilor din oțel inoxidabil din spatele cabinei ar fi fost un dezastru. Dacă planul avea vreo slăbiciune, aceasta era – necesitatea de a transporta aparatul teleghidat pe străzi publice, fără niciun mijloc de pază.

Microbuzul trecu prin Oerlikon, Glattbrugg și Opfikon, la periferia orașului Zürich. Curând, lăsă în urmă străzile mărginite de case și de blocuri și intră într-o pădurice rară de pini. Drumul urca abrupt printre copaci. După câteva minute, pădurea rămase în urmă și microbuzul trecu peste creastă, ajungând pe un platou lat, acoperit cu zăpadă. Aici strada se termina, și pilotul ghidă microbuzul pe un drum de macadam care mergea în lungul parcului pe o distanță de aproximativ un kilometru. Asfaltul era acoperit de o gheață neagră. Deși mergea încet, pilotul simți cum cauciucurile patinau tot mai des. Trebuia să fie foarte atent. Locul corespundea întru totul pretențiilor sale. Drumul – sau pista, cum prefera el să-i spună – era drept ca o riglă. În apropiere nu existau copaci care să împiedice decolarea. În câteva zile, oricum, gheața avea să dispară. Prognoza meteo anunța un front atmosferic cald, care până vineri dimineața avea să aducă soare și o creștere bruscă a temperaturii.

Ajungând la capătul drumului, pilotul intră pe o alee privată. Ușa garajului era deschisă, iar asfaltul, curățat de zăpadă și de gheață. La câteva secunde după ce mașina pătrunse la adăpost, ușa se închise în urma ei.

Pilotul ieși din garaj pe ușa laterală, nerăbdător să-și dezmorțească picioarele după drumul lung. În timp ce se îndrepta către platou, în aer se înălță un tunet, un vuiet care-i străpunse urechile. Zgomotul deveni mai puternic. Pilotul privi cerul nopții și văzu burta unui avion care trecea pe deasupra, la cel mult trei sute de metri deasupra lui. Era un Airbus A380, noul avion cu reacție etajat proiectat să transporte până la șase sute de pasageri. Motoarele vuiră în timp ce avionul se înălța tot mai mult. Era suficient de aproape pentru ca pilotul să-i poată citi inscripția de pe coadă. O orhidee mov cu numele „Thai” dedesubt. Zborul de 21.30 către Bangkok.

Urmări avionul dispărând între nori, apoi se întoarse și se uită în spate. Pe câmpia de la poalele dealului se desfășura un oraș în interiorul unui alt oraș. O puzderie de lumini străjuia panglicile

lungi de asfalt, terminalele de pasageri din oțel inoxidabil și sticlă și hangarele spațioase, înconjurate de câmpuri de zăpadă.

Aeroportul din Zürich.

Era o priveliște perfectă.

37

— Lasă-ți capul pe spate, zise Simone, masând vopseaua ca să-i intre în părul umed, proaspăt spălat. Mai întâi, o lăsăm să pătrundă în păr, pe urmă spălăm părul și după aceea îl tăiem. Negru de Sicilia. Nici n-ai să te mai recunoști.

— Nu pentru mine îmi fac griji.

Așezat pe un taburet, Jonathan își coborî capul în chiuvetă și închise ochii. Degetele puternice ale lui Simone îi întindeau vopseaua pe toată suprafața scalpului, masându-i tâmplele, creștetul capului, pielea până la ceafă. Tabletele energizante își pierduseră deja efectul. Nebunia care-i împinsese să ia cu asalt casa lui Blitz și îi dictase schimbul bătăios de replici cu Hannes Hoffmann, directorul de la ZIAG, aparținea unui trecut cețos, îndepărtat. Se simțea obosit până-n măduva oaselor, și pielea încă îl furnica de la dușul fierbinte. Mâinile lui Simone îi masau mușchii de la baza cefei. Jonathan expiră și, pentru prima oară în douăzeci și patru de ore, își permise să se relaxeze.

Stătuseră pe munte până după prânz, când coborâseră în Morcote și luaseră un autobuz până la Lugano, un oraș cu o sută de mii de locuitori, întins pe țărmurile lacului omonim, la treizeci de kilometri mai spre est. Jonathan se ascunsese într-un cinematograf în timp ce Simone se dusese la magazin și cumpărase haine noi pentru amândoi. Pe urmă se îndreptaseră spre periferie, căutând un loc unde să-și petreacă noaptea.

Hotelul se numea Albergo del Lago. Era o pensiune mică, de familie, la marginea orașului. O vilă de teracotă cu douăzeci de camere care dădeau toate spre lac și cu o pizzerie dedesubt, ca să-și justifice cele două stele. Folosind buletinul și cardul de credit al lui Simone, se înregistraseră drept domnul și doamna Noiret. În loc de geamantane, aveau genți pline cu haine, produse de toaletă și o cină ce consta din cartofi prăjiți și pui la rotisor cumpărați de la un magazin alimentar cu specific provensal. În ochii celorlalți păreau o pereche de îndrăgostiți care se îndreaptă spre hotel după o zi prin oraș.

— Gata, zise Simone, scoțându-și mănușile de cauciuc. În cincisprezece minute, vei avea părut la fel de negru ca Elizabeth Taylor[29].

— N-am știut că era siciliancă.

Simone îl bătu pe umăr.

— Istețule! Acum stai nemișcat și lasă culoarea să-ți intre în păr.

Îi împături un prosop și i-l puse peste ochi ca să fie sigură că nu i se scurge vopsea. Jonathan se trezi apoi scuturat de umăr. Simone îi spunea să se trezească.

— Trebuie să te clătești.

Îi îndepărtă prosopul de la ochi. Jonathan clipi la lumina lustrei puternice.

— Am adormit o clipă.

— Vreo douăzeci de minute, de fapt. Simone dădu drumul la robinet și, când apa se încălzi, îi dăți vopseaua din păr. Cu o foarfecă abia cumpărată, îl tunse până când părul rămase fără cârlionți și stătu neted când îl pieptănă.

— Ridică-te un pic. Stai să mă uit la tine.

Jonathan se ridică.

— Numai puțin mai trebuie. Cu o lamă de ras, Simone îl bărbieri pe gât. Îi trecu apoi pe piele un prosop cald, care-i îndepărtă firele de păr rămase de la tunsoare. Apucându-l cu degetele de falcă, îi ținu capul drept și-i făcu o pieptănătură pe gustul ei. În cele din urmă, îi puse mâinile pe umeri și-l răsuci ca să-și poată vedea imaginea în oglindă.

— Gata, zise. Îl recunoști pe tipul ăsta?

— Mă sperii.

— Nu e tocmai complimentul pe care-i așteptam.

Bărbatul care privea din oglindă arăta cu zece ani mai tânăr. Era diplomatul pe care și-l dorise întotdeauna tatăl lui, dispus să fure drepturile de exploatare a mineralelor dintr-o țară a Lumii a Treia. Era chirurgul de pe Park Avenue cu o diplomă în false complimente. Jonathan trebui să se abțină să nu-și răvășească

---

[29] Elizabeth Rosemond Taylor (n. 27 februarie 1932, Hampstead Garden Suburb, Londra, Regatul Unit – d. 23 martie 2011, Los Angeles, SUA) a fost o actriță americană de film. Este considerată „ultimul star al Hollywoodului de altădată”. A fost distinsă cu Premiul Oscar de două ori și a primit de la American Film Institute Premiul pentru întreaga carieră.

cărarea din păr. Zâmbi, și dinții îi străluciră în lumina puternică. Nu părea tocmai genul de la care ai vrea să cumperi o mașină la mâna a doua.

Pe scurt, era perfect.

— Nu chiar Liz Taylor, zise el, ieșind din baie. Dar mă mulțumesc și cu Vince Vaughn[30].

— Ești cel puțin Brad Pitt[31].

— Tipul e blond.

— Și ce dacă? Pot să-l fac ce culoare vreau eu.

Jonathan se duse în dormitor și luă geanta cu hainele noi. O puse pe pat și scoase costumul bleumarin și pardesiul. La televizor, un crainic povestea în italiană că un al doilea polițist atacat cu o zi în urmă în Landquart murise și că doctorul suspectat de a fi comis crima era căutat acum și în cantonul Tessin, unde fusese găsit în dimineața aceea cadavrul unui om de afaceri german. Jonathan se așeză și ascultă. Își auzi de două ori numele. Dottore Jonathan Ransom. Din fericire, nu fu afișată nicio fotografie.

Crainicul trecu la prognoza meteo, dar Jonathan nu-i mai dădu atenție. Se gândi la televizorul care mergea în holul de la recepție în momentul când se înregistraseră și la recepționerul cu ochi negri înguști cărora părea să nu le scape nimic. Dacă într-adevăr căutarea fusese extinsă și în Tessin, poliția trebuie să fi luat legătura cu toate hotelurile din regiune. Trebuie să fi trimis faxuri cu numele și cu descrierea lui. Se putea să se știe chiar că era însoțit de o femeie.

Jonathan se duse la balcon, deschise ușa și ieși în ploaie. Departe pe marginea lacului zări un girofar alb-albastru

---

[30] Vincent Anthony „Vince” Vaughn (n. 28 martie 1970, Minneapolis, Minnesota) este un actor american, scenarist, producător, comic și activist politic. A debutat ca actor la sfârșitul anilor 1980, având roluri minore de televiziune înainte de a deveni cunoscut pentru interpretarea din filmul din 1996 „Pierde-vară”.

[31] Brad Pitt (n. 18 decembrie 1963, Shawnee, SUA) este un actor, producător de film și activist social american. Este laureat a unui premiu Globul de Aur, un premiu Screen Actors Guild Award, de trei ori nominalizat la Premiul Oscar ca actor, și încă de două ori nominalizat la Oscar ca regizor, câștigând o dată premiul. Este considerat unul din cei mai atrăgători bărbați fapt pentru care de-a lungul timpului s-a bucurat de o atenție substanțială din partea mass-media.

apropiindu-se. La o sută de metri în urmă venea un altul.

Jonathan privi țintă luminițele preț de câteva clipe. Puteau să se ducă oriunde. Recepționerul de jos nu avea niciun motiv să-i suspecteze. Luminile clipiră în ploaie, și el știu atunci că nu se duceau „oriunde”. Se îndreptau către Albergo del Lago. Veneau după el.

— Simone, trebuie să plecăm, strigă. Vine poliția.

Simone scoase capul pe ușa de la baie.

— Ce-ai zis despre poliție?

— Am auzit un reportaj la televizor... recepționerul de jos a chemat poliția.

— Jonathan, stai puțin, ce este?

— Știu că suntem împreună. Poliția o să ajungă aici în câteva minute. Trebuie să plecăm.

Se îmbrăcă repede cu hainele pe care Simone i le cumpărase în după-amiaza aceea. O cămașă albă de ocazie, un costum bleumarin, un pardesiu de cașmir și o pereche de pantofi cu șiret. Își surprinse imaginea în oglindă. Costumul. Părul negru ca smoala tăiat deasupra urechii, cu o cărare perfect dreaptă. Și Emma? Ce-ar fi spus Emma! Că el era inamicul. Diavolul însuși în costum bleumarin. Jonathan se urî pe sine.

Se întoarse pe balcon. Luminile veneau cu certitudine înspre ei. Mai puțin de un kilometru. Auzi geamătul strident al sirenei răsunând mai puternic.

— Vino!

Jonathan traversă camera și deschise ușa dinspre coridor.

În spatele lui, Simone își punea încălțările. Apucându-și haina, se împiedică de el.

— Gata, zise. Am terminat.

Evitară liftul și scara principală și o luară către capătul coridorului, unde, în spatele unor uși de sticlă și al unor perdele de dantelă, un balcon dădea înspre parcarea din spatele hotelului. Ușile erau descuiate. Jonathan aruncă geanta lui Blitz în golul de dedesubt și apoi coborî el însuși pe un burlan.

— Nu pot, îi zise Simone de sus.

— E doar un etaj. O să fiu exact dedesubt.

— Și dacă o să cad?

— O să te descurci. Haide! N-avem vreme de pierdut!

— *Mais merde*! Simone încălecă balustrada balconului și, fără alte îndemnuri, apucă burlanul și alunecă până jos. În trei

secunde, era pe pământ.

— A fost atât de rău? întrebă el.

— Da, zise ea.

Luând-o de mână, Jonathan se îndreptă înspre șoseaua principală. Instinctul îi spunea că perechile dădeau mai puțin de bănuit decât călătorii singuratici. Luminile Italiei sclipeau pe țărmul celălalt al lacului. Iahturi mici și bărci cu motor se clătinau ancorate la mal. „Un refugiu”, se gândi el, privind în depărtare peste apă.

Prima mașină de poliție îi depăși zece secunde mai târziu.

În oraș, luară un taxi și îl rugară pe șofer să îi ducă pe Via della Nonna, în Ascona. Odată ajunși, Jonathan îi spuse șoferului să oprească la două străzi după casa lui Blitz. Ploaia se oprise și cartierul era liniștit. Lumini blânde ardeau în spatele perdelelor de dantelă. De pe deal venea un miros de brad. Un câine lătră undeva în apropiere.

— Lasă-mă pe mine să iau mașina, zise Simone, întinzând palma deschisă.

— E prea riscant, replică el. Din câte știe poliția, tu nu exiști. E mai bine să rămână așa. Așteaptă-mă în josul străzii, mă întorc în zece minute.

Jonathan o luă pe stradă către Mercedes. Porțile care duceau spre Villa Principessa fuseseră sigilate cu bandă galbenă. O alta era întinsă pe ușa casei. O mașină de poliție singuratică stătea parcată pe aleea cu pietriș. Calmul și sentimentul de siguranță pe care Jonathan le savurase la hotel dispăruseră. Trupul i se încordase din nou. Era iarăși urmărit. Aștepta clipa aceea când nervii aveau să i se calmeze, când avea să se deprindă cu noul statut de fugar. Dar, de fapt, devenea tot mai neliniștit. Era ca și cum ar fi simțit funia lăsându-i-se pe ceafă, frânghia aspră, grosolană zgâriindu-i gâtul, nodul dur apăsându-i prima vertebră.

„Oare și Emma simțea la fel?” se întrebă el în timp ce se zgâia la fațada părăsită a vilei și la grădina de trandafiri îngrijită. Trăise și ea cu teama constantă de a fi descoperită? Cu grija că în orice clipă chepengul ar putea să i se deschidă sub picioare?

Mercedesul era parcat acolo unde-i lăsase, la treizeci de metri mai jos de casa lui Blitz. Aruncând o ultimă privire mașinii de poliție, Jonathan coborî de pe trotuar și traversă strada. Cu

coada ochiului, văzu un polițist dându-se jos din mașină. Jonathan se opri și se sili să-l bage în seamă. Cu un zâmbet și o mână ridicată, îi strigă un salut. Polițistul îl privi lung și aspru înainte să răspundă, apoi se întoarse în mașină.

Jonathan își văzu de treabă. Mașina se deschise cu un bip. Se urcă la volan și motorul porni discret. Depărtându-se de curbă, trecu pe lângă polițist și coti la dreapta pe prima stradă. Se opri la două străzi mai încolo ca să-și ia pasagera.

— Deci? întrebă Simone, urcând în mașină.

— În fața casei era o mașină de poliție. L-am salutat pe polițist.

— Ce-ai făcut? Ah, Dumnezeule, cred că ai un talent înnăscut pentru chestii din astea.

— Aici te înșeli.

O luară pe strada care șerpuia înspre oraș și la prima intersecție cotiră spre gară. Jonathan observă de două ori niște faruri cu xenon luminând la distanță în urma lor. O rugă pe Simone să verifice dacă erau urmăriți. Ea se uită prin lunetă și zise că nu vedea nimic. Jonathan verifică din nou în timp ce se apropiau de gară, dar luminile dispăruseră.

Opri în umbră în capătul din spate al parcării.

— Trebuie să ne despărțim, zise el. Poliția caută un cuplu.

— Exagerezi. N-ai cum să fii sigur că au aflat și de mine.

— Simone! Jonathan oftă și vorbi mai încet. Nu pot să fac ce am de făcut dacă ești și tu cu mine.

Ea își plecă privirea.

— Ce crezi că ai să câștigi dacă ne despărțim? Cum el nu răspunse, ea ridică privirea și se uită fix în ochii lui. Te rog, ascultă-mi sfatul. Pleacă din țară cât mai poți. Găsește-ți un avocat. Și pe urmă întoarce-te, dacă nu poți altfel.

El o luă de mână.

— Transmite-i lui Paul toate cele bune. O să iau legătura cu voi când mă întorc în Geneva.

— Mă tem pentru tine.

— Roagă-te pentru mine.

— Nu știu dacă asta va fi de-ajuns.

— Atunci urează-mi succes.

— Prostule! Simone dădu din cap exasperată, apoi se aplecă mai aproape de el, își puse brațele în jurul lui și îl îmbrățișa strâns. Ia asta! O să-ți poarte noroc. Își scoase de la gât un

medalion atârnat de un șnur de piele și i-l apăsă în palmă. Sfântul Cristofor. Protectorul călătorilor.

Jonathan se uită la el, apoi și-l legă la gât.

— La revedere.

— *Adieu.*

O urmări cum traversează parcarea. Când Simone ajunse la clădirea gării, i se păru că o vede ridicând o mână ca să-și șteargă o lacrimă.

38

Simone Noiret își ridică geanta pe umăr și intră în gară. Înșirați de la un capăt la altul al peronului, o duzină de oameni așteptau trenul. Un vânt ascuțit șuiera printre grinzile acoperișului, înghețând-o până la oase. Vârându-și mâinile în buzunare, Simone se îndreptă către panourile care anunțau sosirile și plecările.

Încercase. Făcuse tot ce era omenește posibil ca să-l avertizeze. Dar nu reușise să-l abată din drum. Era un bărbat bun. Nu merita să suporte consecințele comportamentului soției sale. Simone se întrebă dacă soțul ei ar fi făcut atâtea pentru ea. Se îndoia. Paul nu era un bărbat bun. De asta se căsătorise cu el.

Trenul de 8.06 intră în gară cu o bufnitură. Era un rapid local cu două locomotive și douăzeci și ceva de vagoane, care mergea de la Locarno la Regensburg, la granița cu Germania. Frânele scârțâiră. Pasagerii se luminară la față. Simone se uită în sus și-n jos pe peron la ceilalți călători care urcau și, în cele din urmă, se sui și ea în tren. Compartimentul de fumători era pe jumătate plin. Simone trecu totuși prin ușile batante în vagonul pentru nefumători. Și aici erau o mulțime de locuri goale, pe care ea le ignoră. Era cu ochii ațintiți asupra peronului. Nu văzu nici urmă de Jonathan. Ajungând la capătul vagonului, trecu pe coridor, deschise ușa din afară și sări jos.

Singură pe peron, privi cum trenul pleca din stație.

Când luminile de la coada trenului se pierdură în întuneric, Simone o luă cu pași mari către bufetul gării. Amenajat ca o braserie, restaurantul era animat, populat mai ales de oameni de afaceri care savurau o bere sau un *ristretto*[32] pe drumul spre

[32] Un espresso foarte mic (n.tr.).

casă. Simone ocupă o masă lângă fereastră și își aprinse o țigară.

Sosi chelnerul, și ea comandă un whisky:

— Uno *doppelte, per fanare.*[33]

Dădu băutura pe gât dintr-o înghițitură. Își sună apoi soțul și stătu de vorbă cu el despre ce se petrecea la Forumul Economic Mondial. Îl informă că avea să sosească la Davos cândva după ora unu noaptea și îl rugă să lase vorbă la recepția hotelului.

— Jonathan e bine, adăugă. Foarte supărat, bineînțeles, bietul de el, și nu se exteriorizează. Stilul lui. Nu, n-a programat încă slujba de înmormântare.

În clipa aceea, masa se clătină ușor și un bărbat palid și vinos se așeză vizavi de ea. Simone ridică brusc privirea.

— Mi-e teamă că masa e rezervată, zise ea, lăsând telefonul în poală. Sunt o mulțime de locuri goale.

— Îmi place să stau lângă fereastră.

Ea se abținu să comenteze sarcastic.

— Paul, trebuie să închid. A venit trenul. Pa, iubitule. Simone lăsă telefonul să-i cadă în geantă. Pentru prima oară, se uită direct în ochii omului așezat de partea cealaltă a mesei. Avea ochi triști și o piele palidă, aproape translucidă. Simone nu putu să-i susțină privirea mai mult de câteva secunde.

— Da, priveliștea e uneori frumoasă, răspunse ea. Dar prefer să o admir vara.

— Vara sunt în Zürich.

Simone îi întinse o bucată de hârtie peste masă.

— E într-un Mercedes negru, zise. Plăcuțe temporare. A luat-o spre Goppenstein, spre bac. Mi-a spus că încearcă să ajungă la trenul de 10.21 la Kandersteg.

Strigoiul studie hârtiuță o clipă, apoi o rupse în bucăți și o lăsă în scrumieră.

— Și de acolo?

— La Zug. O să-ți fie ușor să-l urmărești. Poartă un dispozitiv de urmărire agățat la gât.

— Asta o să-mi ușureze treaba. Strigoiul aprinse un chibrit și dădu foc bucățelelor de hârtie.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

El nu răspunse, și ea se simți ridicolă și furioasă că-și trădase

---

[33] Unul dublu, va rog (în dialectul austriac al italienei, în original) (n.tr.).

îngrijorarea.

— Are o geantă cu el, continuă Simone, cu o voce mai dură. Ia-o! Și ai grijă să găsești flash drive-ul. E ascuns într-o brățară pe care o poartă la mâna dreaptă. Și fii atent cum îl urmărești, adăugă ea. Te-am văzut tot drumul de la casa lui Blitz încoace.

— Nu eram eu. Eu am așteptat în parcare.

— Sigur?

Ochii lui negri îi întâlniră privirea.

— Ți-am urmat instrucțiunile, spuse el, pe un ton mai ridicat.

— Bine. Simone dădu din cap. A, și încă ceva... e înarmat.

Strigoiul se ridică în picioare.

— Nu contează.

Simone se lăsă mai jos pe scaun și își aprinse o altă țigară. Privi apoi țintă afară, în întuneric.

39

Ieșind din Ascona, Jonathan nu urmă indicatoarele către est, spre Lugano, Airolo și tunelul St. Gotthard, care l-ar fi trecut cu bine peste pasul montan și l-ar fi condus spre destinație în numai trei ore. Așa cum făcuse și noaptea trecută, o luă către munți. Tipări pe ecranul sistemului de navigație de la bordul mașinii numele orașului unde voia să ajungă. Ruta apăru pe ecran. O voce îi spuse să cotească la stânga după cinci sute de metri, așa că după cinci sute de metri el o luă la stânga. Drumul se îngustă, rămânând cu doar două benzi din patru, și se depărtă de apă, mutându-se mai sus în vale și începând o serie de serpentine domoale în sus pe munte. Cete de nori argintii se rostogoleau pe povârnișuri. Începu să plouă din nou cu găleata, și curând ploaia se transformă în lapoviță, lovind parbrizul ca un pumn de ace.

Geanta lui Blitz era pe bancheta de alături. Jonathan se gândi la mesajul trimis Evei Kruger despre finalizarea proiectului Thor. Era relativ inofensiv, dacă n-ar fi existat iconița Thor de pe flash drive-ul Emmei. „Cine ești?” întrebase Hoffmann, cu glasul încărcat nu atât de furie, cât de o evidentă teamă.

Era o întrebare pe care Jonathan voia să și-o pună lui însuși. Vicleșugurile îl chinuiau cel mai tare. Planurile. Prefăcătoria. Înșelăciunea. „De când se întâmplă toate astea?” ar fi vrut s-o întrebe pe Emma. „Când a început totul? De câte ori m-ai

minţit? Şi, în fine, cum de n-am aflat nimic?”

Dădu drumul la căldură. Aerul cald se învârteji în maşină, aducând cu el un miros familiar. Vanilie şi lemn de santal. Jonathan privi gânditor către locul din dreapta.

Simţi că aştepta ceva cu toată fiinţa lui. Locul era gol, bineînţeles, dar, preţ de o clipă, fu sigur de prezenţa Emmei. Îi adulmecase părul.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spune Emma. Ţi-am citit mesajele.

E august. O dimineaţă de duminică. Au venit în excursie la Sanaya, un oraş minuscul la graniţa de est a Iordaniei cu Irak. E un post temporar. Înlocuieşte un coleg al Emmei care are o criză de apendicită. Munca e plăcută, nepretenţioasă. Răceli. Infecţii. Tăieturi şi julituri minore.

E devreme, şi ei doi stau unul lângă altul peste cearşafurile mototolite. Prin fereastra deschisă intră un vânt cald, jucăuş, şi cântecul muezinului care cheamă credincioşii la rugăciune. Singuri şi netulburaţi, au redescoperit obiceiurile perioadei de dinainte de căsătorie. Fac dragoste în fiecare dimineaţă, adorm din nou apoi, şi iar fac dragoste.

Parisul a fost uitat. Nu mai există dureri de cap. Nici priviri în gol.

— Mi-ai citit e-mailul! întreabă Jonathan. Şi ai găsit ceva interesant!

— Tu să-mi spui.

— O scrisoare de la iubita mea din Finlanda!

— N-ai fost niciodată în Finlanda.

— Un exemplar din Playboy?

— Nu, zice ea, aşezându-se în capul oaselor pe burta lui. Nu-ţi trebuie ţie reviste cu fete.

— Mă dau bătut, zice Jonathan, mângâindu-i cu mâinile coapsele, sânii, simţind cum i se aprinde dorinţa. Ce era?

— Îţi dau un indiciu: Voulez-vous coucher avec moi? Emma are un accent teribil. De Paris amestecat cu Penzance.

— Păi tocmai am făcut-o. Cel puţin, cred că se poate spune aşa.

Emma clătind din cap exasperată.

— Ah, oui, oui, continua ea. Ah, je t’aime. Pépé le Pew. Magnifique...

— Îl iubești pe Péyé le Pew? A, e clar că m-am însurat cu o țicnită[34]!

— Non, non. Frotnage. Duck à l'orange. Pâtisserie.

— Ceva franțuzesc? Mi-ai citit ghidul Michelin.

Emma își împreunează mâinile, cu ochi strălucitori. El se înfierbântă.

— Hm... Croix Rouge... Jean Calvin... Fondue, continuă ea, delirând cu voioșie.

Lui Jonathan îi pică fisa. Emma vorbește despre mesajul de la Organizația Mondială a Sănătății. Un răvaș scurt de la șeful lui, întrebându-l dacă acceptă un post la sediul din Geneva.

— A, aia.

— A, aia? Haide, zice ea, trântindu-se pe pat lângă el. N-aveai de gând să-mi spui? E o veste grozavă.

— Este?

— Hai să plecăm, Jon! Ne-am făcut datoria.

— Geneva? Asta e muncă de birou. O să stau pe scaun toată ziua.

— E o promovare. O să conduci campania antimalarie din Orientul Mijlociu și Africa de Nord.

— Sunt medic. Locul meu e lângă pacienți.

— Dar nu trebuie să fie pentru totdeauna. În plus, o să-ți facă bine să mai schimbi ritmul.

— Geneva nu e o schimbare de ritm. E o schimbare de profesie.

— O să-ți vezi munca dintr-o altă perspectivă, atâta tot. Gândește-te la câte poți să înveți. În plus, o să arăți bine la costum. Chiar foarte chipeș, aș zice.

— Da, mi se potrivește perfect. Mai rămâne să mă pui să intru într-un club elitist și să joc golf.

— Nu sunt doctorii mari amatori de golf?

Jonathan o privește țintă, cu expresia lui serioasă. Știe că e altceva la mijloc.

Emma se ridică într-un cot.

— Mai e un motiv.

— Care?

— Vreau să plec. Mi-a ajuns viața asta, cel puțin pentru o vreme. Vreau să mănânc la un restaurant cu fețe de masă albe.

---

[34] În engleză, în original, *nutcase,* care poate însemna și „țicnit", și „coajă de nucă" (n. red.).

Vreau să beau vin din pahare curate. Din pahare de vin. Vreau să mă machiez și să-mi pun o rochie. Ți se pare prea ciudat?

— Tu? O rochie? Nu pot să cred. Jonathan dă la o parte cearșaful de deasupra și se ridică din pat. Nu vrea să poarte o asemenea discuție. Nici acum, nici altă dată.

— Îmi pare rău. Nu fac muncă de birou.

— Te rog, zice Emma. Gândește-te!

Întorcându-se, el își privește soția înfășurată într-o pătură albă de bumbac. Are obrajii aspri și bronzați, scorojiți de expunerea constantă la soare și la vânt. Părul castaniu mai întâi i s-a electrizat, apoi i s-a încâlcit, și acum e pur și simplu un chin. Tăietura din bărbie i se vindecă prea greu.

„Gândește-te doar...”

La Geneva ar avea o mulțime de dimineți ca asta. Ar avea vreme să se relaxeze. Nu doar să discute despre un copil, poate chiar să treacă la treabă. Și, bineînțeles, mai e și urcatul pe munte. Chamonix e la două ore de mers cu mașina către nord. Berner Oberland, la două ore către est. Dolomiții, la sud.

— Poate, zice el, trăgând la o parte o perdea și privind țintă peisajul aspru, arid. Dar nu-ți face prea multe speranțe.

O mulțime împrăștiată s-a adunat în fața moscheii pentru rugăciunea de dimineață. Bărbații se salută unii pe alții în stilul arăbesc, cu un sărut pe fiecare obraz.

— Te scoli? întreabă el, peste umăr. Dacă vrei, mă duc să-ți cumpăr ceva pentru micul dejun.

În aceeași clipă, Jonathan zărește mașina. Un automobil alb care conduce nebunește pe drumeagul de pământ. Într-un loc unde n-ar trebui să se afle nicio mașină. De sub roți îi țâșnesc fulgi de praf; se leagănă și saltă pe solul tare. În spatele parbrizului, două siluete.

— La o parte, se adresează el mulțimii, deși vocea îi este doar o șoaptă. Apoi mai tare: Dați-vă la o parte! Mișcați-vă! mai repede!

Neputincios, privește cum mașina se năpustește peste mulțime, trimițând trupuri în aer. Țipete. Împușcături. Automobilul lovește un perete al moscheii, capota se umple de cărămizi și de mortar. O clipă, e liniște. Jonathan numără în minte...

Un fulger de lumină.

O explozie orbitoare care îi paralizează retina.

O fracțiune de secundă mai târziu, se aude și zgomotul. Un tunet exuberant care îi trosnește în timpane, făcându-i să clipească. Nu o explozie, ci trei, una după alta.

Jonathan se aruncă pe pat, acoperind trupul Emmei, în timp ce unda de șoc sfărâmă fereastra, umplând camera de cioburi, azvârlind galeria perdelei ca pe o spadă de cruciat și scuturând din pereți un nor de praf și de mortar.

— O mașină-capcană, spune el, în timp ce zgomotul se stinge. A intrat în moschee.

Uluit, se ridică și-și scutură molozul din păr. Emma sare din pat și țopăie peste cioburi către șifonier, unde se îmbracă rapid. Jonathan își caută trusa medicală, dar Emma a găsit-o deja și o umple cu pansamente, bandaje și șervețele antiseptice luate din seiful lor portabil cu provizii. El vine lângă ea și începe să înșire medicamentele de care are nevoie. În două minute, are geanta plină.

Un fum negru se încolăcește către cer. Moscheea a dispărut. Explozia a șters-o de pe fața pământului. Au rămas doar temeliile, ca niște dinți rupți. Din aer cad hârtii și praf.

Jonathan încetinește pasul când se apropie de mașina distrusă. Se uită în jos la o pereche de ghete fumegânde. Alături, un braț stă îndreptat către ceruri, cu mâna strângând un Coran. În altă parte, se vede torsul unei ființe umane. Totul este ars, scorojit și pătat de sânge. În jurul lui, supraviețuitorii se ridică în picioare, clătinându-se fără țintă. Și alții se reped înspre ei, ascultând gemetele jalnice ale răniților. Mirosul de ulei încins și de carne arsă este copleșitor.

— Aici, spune Emma cu o voce extrem de fermă.

Stă lângă un tânăr întins pe spate, a cărui față e o sfâșietură însângerată și al cărui piept e zdrențuit și ars. Dar piciorul e cel care îi atrage atenția lui Jonathan. Un os crăpat îi iese prin cracul pantalonului. O fractură deschisă de femur.

— Nu te mișca, îi spune Jonathan în arabă. Stai liniștit. Și Emmei: îi pun o atelă. E esențial să rămână așa cum este, altfel o să-și agațe artera femurală.

Emma îl apucă pe rănit de umeri și-l împiedică să se zbată, în timp ce Jonathan îi fixează atela.

Jonathan ridică privirea și numără încă vreo duzină de răniți care au nevoie de intervenție urgentă. E forțat să stabilească prioritățile și să determine astfel cine moare și cine nu.

— OK, zice, întâlnind privirea Emmei.
— OK ce?
— Geneva. Mergem.
— Serios?
— Fețele alea de masă albe arată foarte bine în clipa asta.

Jonathan începu să coboare pe serpentine către Brig. Era 21.45. Temperatura exterioară nu depășea -3 grade Celsius. Luând o curbă mai strânsă, simți cum cauciucurile din spate patinează, dar își recapătă imediat aderența. Drumul începea să înghețe.

În ciuda vremii nemiloase, mersese destul de bine. Așa cum se așteptase, circulația era foarte slabă pe drumul montan. Numărase șase mașini care trecuseră în sens opus. Niciuna nu era de poliție. De câteva ori, zărise lumina unor faruri în spate, dar șoferul fie trăsese pe dreapta, fie nu ținuse ritmul. Sistemul de navigație arăta un drum din ce în ce mai scurt. Treizeci și opt de kilometri până la destinație. În dreapta, Jonathan observă un semn pe care erau înscrise localitatea Lötschberg și, alături, simbolul unei mașini cocoțate pe un vagon-platformă.

Emma îi aranjase promovarea. Nu Emma însăși, desigur, ci oamenii pentru care lucra. Șefii ei. Concluzia era foarte limpede: aveau pe cineva în interiorul Organizației Mondiale a Sănătății.

Dar pe cine? Cineva din personal? Unul dintre directorii regionali! Directorul general însuși? Printre ei, Jonathan numără un somalez, doi englezi și un elvețian.

„Ar fi fost mai simplu dacă vreunul dintre ei ar fi fost american?” se întrebă. Ar fi considerat atunci că problema loialității Emmei era rezolvată? Dar includerea Americii n-ar fi făcut decât să complice lucrurile. Emma era un critic înverșunat al „celei mai mari democrații a lumii”. Nu credea în națiuni, în sfere de influență, în doctrine de orice fel, în *Realpolitik.*

Dar, dacă nu lucra pentru americani, atunci pentru cine? Pentru englezi? Pentru israelieni? Cum se numea serviciul de spionaj francez... disperații ăia care încercaseră să scufunde *Rainbow Warrior*[35] în portul Auckland... când anume? Cu un fior,

[35] Nava *Rainbow Warrior* aparținea organizației Greenpeace. A fost scufundată în 1985, de către reprezentanți ai serviciului de spionaj francez, pentru a nu se amesteca în conducerea unui test nuclear pe atolul Mururoa. (n.tr.).

Jonathan își dădu seama că Emma ar fi putut lucra pentru oricine. Țara nu conta. Contau numai idealurile.

Emma și „misiunea ei de a interveni”.

În timp ce parbrizul se albea și noaptea înghețată se închidea în jurul lui, mintea lui Jonathan rămase fixată la mingea de foc care învăluise moscheea. Explozia orbitoare care erupsese cu o fracțiune de secundă înainte ca zgomotul să-i zguduie urechile.

Oare mașina-capcană făcuse parte din același plan? Fusese ultima picătură necesară pentru a-l face să plece? O căută pe Emma să-i dea un răspuns. Dar pierduse legătura cu ea.

Dezamăgit, auzi numai tăcere.

40

Marcus von Däniken aruncă un dosar pe birou.

— Nu sunteți exact echipa pe care o speram, zise el, dar o să ne descurcăm.

Se uită la cei patru bărbați așezați în jurul mesei. Niciunul nu închisese un ochi în ultimele treizeci și șase de ore. O învălmășeală de pahare din plastic dovedea faptul că toți erau îmbuibați cu cafeină. Lumina orbitoare din plafon nu le făcea tocmai bine.

La echipa sa obișnuită, formată din Myer, Krajcek și Seiler, von Däniken îl adăugase pe Klaus Hardenberg, un inspector conștiincios din departamentul de infracțiuni financiare. După câteva minute de târguieli, deciseră să-și spună „detașament de asalt”, în ciuda faptului că erau atât de puțini. Așa le era mai ușor să explice soțiilor orele îndelungate petrecute la serviciu, chiar dacă nu aveau voie să discute despre obiectul muncii lor.

Von Däniken nu se obosi să-i flateze spunându-le că erau cei mai buni din secțiile lor.

— Haideți să începem șirul întrebărilor, zise el, așezându-se pe un scaun. Dați afară tot ce aveți pe suflet.

Vocile izbucniră rapide și furioase. Cine credea că îl omorâse pe Lammers? Mai fusese găsită vreo dovadă a legăturii dintre Walid Gassan, Blitz și Lammers? Dacă Quitab era un ofițer iranian, era necesar să dea numele lui altor agenții prietene pentru a obține informații despre trecutul lui? În afară de mărturisirea teroristului, se mai găsise vreo dovadă a legăturii

dintre Walid Gassan și Blitz Quitab sau Lammers? Avea habar ce făcuse Gassan în timpul trecerii sale prin Elveția cu o lună în urmă?

Care aeroport era ținta cea mai probabilă? Dar americanul, Ransom? El ce rol juca? Cum ar trebui să fie interpretat faptul că omorâse doi polițiști în Landquart? Oare avusese timp să-l omoare și pe Lammers în ziua când murise soția lui?

În fine, mai era o întrebare pusă într-o formă sau alta de către toți cei prezenți: De ce era Marti așa o jigodie?

Von Däniken nu fu în stare să răspundă la nicio întrebare, și ignoranța lui scoase la iveală dificultatea întregii anchete: în esență, nu știau nimic despre conspiratori sau despre planul lor.

Totul se reducea la un singur lucru: erau prea multe de făcut și aveau prea puțin timp la dispoziție.

Von Däniken împărți întrebările în patru categorii. Finanțare. Comunicare. Investigație pe teren. Transport. El avea să se ocupe de finanțare. Ca fost membru al Comisiei pentru Holocaust, avea o mulțime de cunoștințe și de relații și, de asemenea, câțiva prieteni în industria bancară.

— O să începem cu Villa Principessa, zise el. Aia nu e o baracă de vagabond din Hamburg. E nevoie de bani mulți ca să-ți faci culcuș acolo.

Treaba lui era să afle cine o închinase, pentru cât timp și cine făcea plățile. Cheia problemei era să descopere la ce bancă își avea Blitz conturile. Dintre toate firele, acesta părea cel mai promițător. Odată ce afla unde își ținea Blitz banii de zi cu zi, von Däniken putea să meargă înapoi pe fir și să reconstituie originea sumelor transferate în contul lui. La fel de important, putea să vadă unde mergeau banii după aceea. Într-o direcție, firul financiar l-ar fi dus către cei care-l plăteau pe Blitz – organizația sau guvernul care-i sponsoriza viața aventuroasă. În cealaltă direcție, către cei care conspirau alături de el.

Klaus Hardenberg avea să urmărească un al doilea fir, concentrându-se asupra cheltuielilor. Von Däniken îl anunță că voia toate extrasele de cont pentru Blitz, Lammers și Ransom pe ultimele douăsprezece luni. Reconstituirea cheltuielilor făcute de aceștia le putea furniza informații extrem de prețioase despre activitățile lor zilnice și o hartă a locurilor pe unde hoinăriseră în ultimele douăsprezece luni.

În cazul lui Lammers avea să fie cel mai ușor. În portofelul lui

fuseseră găsite cinci cărți de credit. Pentru a evita deportarea, soția lui devenise cooperantă.

Cu Blitz era altă poveste. În casa lui nu fuseseră găsite niciun portofel și niciun act de identitate. Totuși, printr-un noroc, o pagină din extrasul său de cont pe decembrie pentru un Eurocard alunecase sub dulăpiorul din biroul său și fusese recuperată de acolo. Pornind de la cartea de credit, se puteau obține o istorie a creditelor, precum și diferite informații bancare și eventuale date de identificare.

În privința lui Ransom părerile erau încă împărțite.

Reprezentantul secției Imigrație abia se întorsese cu ultimele informații. La ora aceea numărul lui de pașaport și codul numeric personal erau verificate la Interpol și trimise către Centrul Național de Informații al Biroului Federal de Investigații.

Kurt Myer se ocupa de comunicații. Se pusese pe treabă după ce se întorsese din Ascona.

— Swisscom o să ne trimită o listă cu toate numerele apelate din casa lui Blitz în ultimele șase luni, raportă el. Avem deja lista pentru Lammers pentru aceeași perioadă. Mai întâi, o să le comparăm, ca să vedem dacă au vreun prieten comun. Apoi o să mergem mai în urmă, să ne uităm la toate numerele apelate de către cei cu care au vorbit ei și să vedem cine i-a sunat la rândul lor. Primele rapoarte ar trebui să apară la șapte dimineața.

— Bun, zise von Däniken. Cu cinci ani în urmă, inspectorul jucase un rol esențial în promulgarea unei legi care obliga firmele de telecomunicații să păstreze timp de șase luni înregistrarea apelurilor fiecărui număr înregistrat. După ce verificați ambele liste, puneți deoparte toate numerele mobile și vedeți dacă găsim ceva nume similare. Dacă folosesc cartele SIM, urmăriți numărul cartelei și vedeți de unde a fost cumpărată.

— Bag mâna-n foc că o să găsim nume identice, zise Myer. Depinde doar cât au fost de grijulii. Oricine face greșeli.

— Să sperăm că nu sunt înregistrați la firme de telecomunicații străine, zise von Däniken.

Krajcek își dădu ochii peste cap.

— Rugați-vă să nu fie la nemți.

Republica Federală Germană proteja cu strictețe intimitatea cetățenilor săi.

Finanțele și comunicațiile lucrau în tandem. Odată ce cercetările financiare ale lui von Däniken aveau să înceapă să dea roade, toate numerele de telefon relevante aveau să-i fie transferate lui Myer și introduse într-un program predictiv care se folosea de ele pentru a crea o „Rețea de relații” care să ilustreze în mod sistematic interacțiunile socio-economice ale lui Blitz și ale lui Lammers.

Von Däniken luă un pahar cu espresso – două pliculețe de zahăr, aromă de lămâie – și îl dădu pe gât din două înghițituri. Era zece seara, și el era treaz de treizeci și opt de ore. Oboselii îi luase însă locul un optimism tăcut. La început, totul era posibil.

Se uită la ceașca goală. Era, de fapt, posibil ca totul să se datoreze cofeinei.

Bătu cu palma în birou ca să atragă atenția tuturor.

— Domnul Krajcek va merge mâine în vizită la agenții noștri de pe teren din Geneva. Basel și Zürich, nu?

— La prima oră.

În ultimii trei ani, Serviciul de Analiză și Protecție avusese agenți infiltrați în cele mai importante moschei din țară. Majoritatea erau voluntari, musulmani înfuriați de modul în care religia lor fusese deturnată de fundamentaliști. Alții erau mai șovăitori și, pentru a-i sili să colaboreze, fusese nevoie de amenințări că aveau să fie deportați în țara lor de baștină. Sistemul acesta furnizase informații esențiale despre o serie de grenade antitanc introduse ilegal în țară, despre kalașnikovuri AK-47 și despre o rețea de agenți Hawala – de transferuri de bani – ai unei celule teroriste algeriene care opera în Franța, în Elveția și-n nordul Italiei.

— Încercați să găsiți pe cineva care s-a întâlnit cu Gassan în cursul ultimei lui treceri prin Elveția, zise von Däniken. Vreau persoane cu care a intrat în contact, locuri pe care le-a vizitat, unde a dormit, orice fel de mențiuni despre ce avea de gând să facă.

Krajcek își nota cu frenezie în agendă.

Von Däniken se întoarse spre următorul.

— Și acum, domnule Hardenberg...

Hardenberg încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să arate de parcă l-ar fi apucat durerile de rinichi. Era gras, de vârstă mijlocie și puhav la față, cu niște ochelari grei cu ramă de baga care îi acopereau ochii căprui și cu capul chel ca un cub de

gheață. Și era, de departe, cel mai șiret și mai perseverent detectiv pe care von Däniken îl întâlnise vreodată. I se spunea Rottweiler.

— Dumneavoastră o să găsiți microbuzul Volkswagen în care Gassan a încărcat explozibilul plastic în Leipzig. Impresia mea este că același vehicul e folosit și la transportarea drăciei teleghidate. Dacă găsim microbuzul, ne-am găsit oamenii.

Erau instrucțiuni concise care ascundeau o misiune sisifică. Hardenberg își drese glasul și dădu din cap. Fără niciun cuvânt, se ridică și părăsi încăperea. Toți erau convinși că nu avea să se ducă acasă. Toate firmele de închiriat mașini, toți dealerii și toate agențiile guvernamentale erau închise, dar Hardenberg avea să fie la birou toată noaptea, punând la punct cel mai bun mod de a le ataca a doua zi la prima oră.

Ultimul, dar nu cel de pe urmă, fu Max Seiler, care avea o dublă misiune. În primul rând, trebuia să noteze toate vizele de intrare și de ieșire din pașapoartele lui Lammers și să afle unde călătorea acesta în mod frecvent. În plus, trebuia să ceară principalelor companii aeriene să caute în listele de călători din ultimul an numele lui Lammers, al lui Blitz și al lui Ransom și al tuturor alter egourilor cunoscute ale acestora. Era posibil ca descoperirile lui să nu contribuie la găsirea miniavionului teleghidat, dar aveau să joace un rol important în inculparea celor care finanțau atentatul.

Von Däniken împinse scaunul și se depărtă de masă.

— Și acum, la treabă!

41

Orășelul Goppenstein – altitudine o mie cinci sute de metri, populație trei mii de locuitori – era cuibărit în valea Lotsch. Nu prezenta niciun fel de interes istoric sau turistic. Era cunoscut – dacă era – ca punct de plecare al unui tunel de cale ferată lung de 12,5 kilometri care trecea prin Lötschberg și lega cantonul Berna și, ca atare, Elveția de Nord, de cantonul Valais, în sud.

Construit în 1911, tunelul era o relicvă. Putea fi traversat de către un singur tren odată. Nu exista niciun refugiu sau tunel-carcasă, cum se întâmplă în tunelurile moderne. Numai la capete se lărgea suficient cât să încapă două seturi de șine, și asta doar pe o distanță de o mie de metri. Dar juca un rol

esențial. În fiecare zi, trenul transporta de cealaltă parte a muntelui peste două mii de mașini, camioane și motociclete.

După ce plăti taxa de douăzeci și șase de franci, Strigoiul își conduse automobilul în zona de așteptare. Benzile de staționare fuseseră marcate prin linii despărțitoare și numerotate de la unu la șase. Primele două erau ocupate de un amestec de mașini și tiruri. Un bărbat într-o vestă portocalie fluorescentă îi făcu semn să tragă pe banda a treia.

Trenul se afla dincolo de parcare. În locul vagoanelor de pasageri trăgea vagoane-platformă dotate cu un acoperiș fusiform de oțel care proteja vehiculele de furia naturii. Un șir nesfârșit de vagoane se întindea dincolo de gară în întunericul din jur. Trenul îi amintea Strigoiului de un șarpe care scotea capul dintr-o peșteră. Un șarpe uriaș, arămiu.

Se uită la ceasul gării. Mai erau nouă minute până la plecarea trenului.

Îl urmări cu privirea pe Ransom, care parca pe aceeași bandă, la trei mașini mai în spate. Bătu cu palma în volan. Totul era în ordine.

Strigoiul deschise torpedoul, își scoase pistolul, îi atașă un amortizor și un supresor, apoi îl puse pe locul de lângă el. Își scoase fiola de la gât și-și recită rugăciunea încet, cu pasiune, ascultând în minte sunetul tobelor îndepărtate care băteau în pădurea tropicală. Unul după altul, cufundă gloanțele în otravă. Sigur că sufletul victimei n-avea cum să-l mai urmărească pe lumea aceasta, Strigoiul își încărcă pistolul.

Și așteptă.

Se aprinse o lumină verde, și locomotiva își porni motoarele. Stopurile de frână clipiră și o procesiune de vehicule începu să urce. Benzile din dreapta se goliră. Mașina din față țâșni înainte. Jonathan urcă panta și ajunse pe platformă. Avansă pe suprafața ei îngustă, trecând de pe un vagon pe altul, mai departe, către capătul trenului. O balustradă joasă era ridicată de ambele părți, și deasupra ei se găsea o altă balustradă pe care fuseseră fixate indicatoare, îndemnându-i pe șoferi să folosească frâna de mână și avertizându-i că era interzis să părăsească automobilul. Farurile luminau un spațiu închis, și Jonathan avu impresia că se strecura în țeava unei puști.

Opri Mercedesul la capătul din față al unui vagon, la vreo doi

metri de mașina dinaintea sa. În susul și în josul trenului, șoferii își opreau motoarele. Trecură mai multe minute. Trenul se zgudui și se urni, revenind la viață ca un animal adormit. Țăcănitul deveni tot mai rapid. Munții se strânseră, înghesuind șinele. Jonathan auzi vuietul tunelului din ce în ce mai apropiat. Urechile îi pocneau din cauza schimbării de presiune atmosferică. Trenul păru să se avânte în gol, când intră în bezna ca de smoală.

Jonathan avea ochii deschiși, dar nu deslușea nimic. Merse o vreme astfel și, în întuneric, văzu chipul Emmei. Se uita la el peste umăr. „Vino după mine”, îi spuse, și vocea ei răsună ca un ecou înăuntrul lui. Bărbia îi alunecă – și se trezi cu o tresărire. Se uită la ceasul analogic. Indicatoarele de tritiu arătau că ațipise preț de cinci minute. Se îndreptă de spate și aprinse lumina din plafonul autoturismului.

Scoase din geantă documentele despre Zug Industriewerke. Reciti mai întâi raportul trimis de Hoffmann Evei Kruger despre Thor. „Trebuie finalizat până pe 10 februarie.” Ceva legat de dată îl sâcâia. Zece era peste patru zile. Și atunci își aminti. Emma ar fi trebuit să se ducă pentru două zile la Copenhaga, la o întâlnire regională a organizației Medici fără Frontiere. Pentru prima oară, era silit să-i privească acțiunile printr-o lentilă deformată. Voia într-adevăr să se ducă în Danemarca? Sau avea altceva în plan? Ceva aranjat de Blitz sau de Hoffmann, sau de vreun alt personaj necunoscut din viața ei secretă.

Își îndreptă atenția către broșura cu coperte lucioase a companiei. O fotografie pe coperta a doua înfățișa clădirea cu două etaje a sediului și o fabrică joasă ce se întindea lângă ea. Răsfoi fotografii cu impresionante aparate argintii și cu tovarăși de muncă angajați în discuții descurajant de profesionale.

„Zug Industriewerk a fost fondată în 1911 de Werner Stutz pentru a produce butoiașe de arme de mare precizie”, afirma o scurtă istorie a firmei. „La începutul anilor 1930, domnul Stutz a lărgit gama de produse a firmei, incluzând printre ele armament greu și ușor și, de asemenea, primele aripi de aeronavă din oțel intrate în producție de masă.” „Tocmai la tânc”, se gândi Jonathan. O jumătate de planetă avea să aibă curând nevoie de cât mai multe arme.

Era o poveste de succes care se repetase de nenumărate ori în timpul sângerosului secol XX. După cum stăteau lucrurile, o

nouă repetare se preconiza și pentru începutul secolului XXI.

Întoarse broșura pe spate și citi datele. Venituri: 55 de milioane. Profit: 6 milioane. Angajați: 478. Numerele aveau o semnificație pe care cuvintele n-o puteau reda. Banii erau adevărați. Erau concreți. Banii nu mințeau.

Cu cât citea mai mult, cu atât se simțea mai furios. Nu încăpea îndoială că ZIAG era o firmă perfect legală. Cum se făcea atunci că o femeie care nu exista ajunsese să fie angajată la ei?

În clipa aceea auzi o bătaie în geam. Ceva dur.

Jonathan tresări pe locul său și se întoarse către sursa zgomotului.

Nu avea nevoie decât de un prosop. Strigoiul nu crezuse că întunericul avea să fie atât de compact. Flăcările amortizorului aveau să fie vizibile la zece mașini în spate. Scotoci în valiză și scoase un tricou negru. Rupse o bucată de material și o înfășură în jurul amortizorului. Ultimul gest înainte să iasă din mașină fu să atașeze punguța în care urmau să cadă cartușele.

Deschise ușa cu grijă, lăsând-o așa pentru când avea să se întoarcă. Un spațiu îngust separa mașina de balustrada de protecție. Ieși din mașină îndoit de spate. Aerul din interiorul tunelului era cleios și înghețat. Peretele de stâncă aluneca în goană la cel mult o lungime de braț deasupra lui. Văzu Mercedesul lui Ransom, la trei mașini mai în spate. Luminile interioare ale autoturismelor dintre ei erau stinse; cel mai probabil, șoferii se odihneau. Ransom aprinsese însă lumina din plafon. Citea niște hârtii, iluminat de parcă ar fi fost pe o scenă.

Ghemuit, Strigoiul se îndreptă către el. Depăși o mașină, apoi pe a doua. Se opri să se uite la ceas. Trecuseră nouă minute de când trenul intrase în tunel. Funcționarul de la ghișeul de bilete îl informase că traversarea dura cincisprezece minute. Ochii i se concentrară asupra lui Ransom. Lumina din interiorul mașinii punea o problemă. Strigoiul nu voia ca trupul lui Ransom să fie văzut înainte ca trenul să ajungă la Kandersteg. Telefoanele mobile funcționau în tunel. Nu era cu totul imposibil ca un martor să cheme poliția.

Se lăsă pe vine, cu spatele drept.

Trecu un minut. Încă unul. În sfârșit, Strigoiul se mișcă.

Îndepărtându-se de spatele celei de-a doua mașini, trecu de

pe un vagon pe altul. Mercedesul era parcat primul. Aici nu existau balustrade, și Strigoiul trebuia să fie atent să nu-i scape piciorul peste marginea vagonului. Mai făcu un pas înainte, întinzând mâna să atingă aripa Mercedesului. Merse târâș către ușa șoferului, apoi, ridicând piedica, se săltă în picioare și bătu cu pistolul în geam.

Jonathan Ransom se uită drept spre el.

Strigoiul apăsă pe trăgaci.

Jonathan privi țintă în întuneric. Era ceva acolo. O umbră. O siluetă. Se uită mai îndeaproape și holbă brusc ochii. Asupra sa era ațintită țeava unei arme.

Brusc, o flacără erupse, orbindu-l.

Clipi, întorcând capul, și auzi un sunet ca de nisip scrâșnind sub tălpi. Apoi, din nou, același sunet. Se uită în spate și văzu cum o limbă de foc linge geamul. Fereastra se umflă înăuntru. Văzu julitura în formă de stea, unde glonțul lovise geamul, fără să treacă însă prin el.

Geamul era blindat.

Nu apucă să reacționeze. În aceeași clipă, ușa mașinii se deschise și un braț se ivi prin deschizătură. Jonathan nu văzu decât un pistol îndreptat spre obrazul său. Instinctiv, își dădu capul pe spate și apucă încheietura mâinii cate ținea arma, îndepărtând-o de fața lui și întorcând-o în sus către plafon, unde pistolul scuipă ceva care trecu prin acoperiș. Jonathan apucă de încheietură cu amândouă mâinile și o răsuci în jos. Aruncă o privire către ușă și întrezări un chip. Ochi adumbriți. O expresie de concentrare rece.

În acea clipă, trenul intră în secțiunea mai largă a tunelului. Zidul din dreapta dispăru, și Jonathan avu impresia că privește într-o cavernă subterană. Drept în față, văzu o luminiță clipind. Gara din Kandersteg.

Ucigașul își smulse mâna din strânsoare. Jonathan trânti ușa și o încuie. Umbra se topi în întuneric. Jonathan porni motorul. Dar unde să meargă? Nu se putea duce nici înainte, nici înapoi, și nici nu putea să stea acolo, așteptând să fie împușcat. Își înfipse palma în claxon, apoi aprinse farurile și le dădu pe faza lungă. Fasciculele de xenon iluminară mașinile din fața lui cu o lumină albăstruie diamantină. Observă pentru prima oară că balustradele de protecție nu se continuau și între vagoane. Aici

se întindea un lanț gros de doi metri lungime.

Exact atunci trenul ieși din tunel. Șinele cotiră la stânga, trecând pe lângă platforma de descărcare. Băgând în viteză, Jonathan răsuci volanul și călcă accelerația cu putere. Motorul V-12 împinse brusc mașina înainte, rupând lanțul de protecție și azvârlindu-l pe peron. O lapoviță înghețată plesni parbrizul. Jonathan căută înnebunit butonul care pornea ștergătoarele și se aplecă înainte, mai aproape de geam. Ceva scund și întunecat se vedea în față. În sfârșit, recăpătă controlul asupra mașinii și ștergătoarele curățară parbrizul. La zece metri înainte era un chioșc. Jonathan smuci de volan și ocoli obstacolul la mustață.

Continuă să meargă pe rampa de descărcare înspre parcare, oprind în fața semaforului roșu care reglementa accesul pe autostradă. În spatele lui, trenul se oprea, roțile de oțel scrâșneau și gemeau. Nicio mașină nu începuse debarcarea.

Semaforul se făcu verde.

Jonathan intră pe autostradă și conduse timp de zece minute cu viteza maximă permisă, apoi o luă pe prima ieșire, pe o serie de drumuri înguste, cât mai departe de autostradă. Mulțumit că nu fusese urmărit, trase mașina pe dreapta și opri motorul. Își întâlni privirea în oglinda retrovizoare. Ochii unui fugar. Răsufla întretăiat și se simțea amețit, aproape îngrețoșat.

Nu era prima oară când se trăgea în el. Ajunsese în bătaia puștii lucrând într-un spital de campanie din Liberia, când se trezise într-o țară a nimănui, prins între două facțiuni rivale. Opera când se pornise tirul artileriei. Făcea o amputare – o rană de macetă care ajunsese la cangrenă. Chiar și acum, după șapte ani, se vedea ținând ferăstrăul în mână în timp ce gloanțele găureau pereții de ciment dăți cu var. Afară începuseră strigătele și scâncetele obișnuite. Își amintea mai ales vocea unui bărbat: „*Cachez-vous vite, ils vont nous tous tuer*”. „Ascundeți-vă repede. O să ne omoare pe toți.” Dar niciunul dintre cei din sala de operație nu se clintise. Nici măcar după ce o repriză de gloanțe nimerise o perfuzie.

Întorcându-se, se uită la geamul de pe partea șoferului. Nu se vedea nicio crăpătură, nicio fisură. Doar trei zgârieturi în formă de stea. Pipăi suprafața geamului cu mâinile. Nici măcar o adâncitură. „Incredibil”, se gândi, întrebându-se cum de putea un geam de sticlă să respingă un glonț tras de la un centimetru

distanță. Își dădu seama că nu era deloc geam, ci un soi de plastic. Orice ar fi fost, îi plăcea. Îi plăcea al naibii de mult. Își vârî degetul în gaura din tavan, căutând glonțul, dar nu găsi nimic.

Se așeză din nou în scaun, chinuit de gânduri. Undeva, la un moment dat, trecuse o graniță. Nu știa dacă se întâmplase atunci când fugise de poliție în Landquart sau când se hotărâse să-l găsească pe Gottfried Blitz. Nu conta. Deja nu mai era un simplu observator, soțul îndurerat care încerca să își dea seama ce fel de viață dublă ducea soția sa. Să descopere activitățile ei clandestine. Era acum parte din ele... orice ar fi însemnat acestea.

Sfidând ploaia, se dădu jos din mașină și cercetă Mercedesul, în căutare de eventuale stricăciuni. Bara din față era ușor zgâriată și îndoită în dreapta, dedesubt, dar altfel mașina nu avea nimic.

„Un adevărat tanc, naiba s-o ia”, se gândi cu un val de mândrie nejustificată.

Se grăbi să urce la volan și porni radiatorul la maximum. Se întrebă cine era cel care voise să-l omoare. În mod sigur, același care-i ucisese pe Blitz. Trebuie să-l fi urmărit toată ziua, așteptând momentul potrivit. Dar de ce așteptase atât? Existaseră o mulțime de ocazii, atât în oraș, cât și pe munte, când Jonathan fusese vulnerabil. Nu găsi niciun răspuns logic.

Un lucru era cert: ucigașul nu se așteptase la o mașină blindată.

„Bravo, băiete! Un adevărat tanc!”

Jonathan își atinse gâtul, pipăind medalionul cu Sfântul Cristofor care-i stătea lipit de piele. Protectorul călătorilor. Îi veni să-l sărute. Zâmbetul i se stinse însă după câteva secunde, îndepărtat de un sentiment crescând de groază. Era absolut convins că ucigașul n-avea să se dea bătut. Era undeva acolo, în întuneric, și venea după el, asemenea fantomei cu un singur braț din vechile povești cu strigoi.

Jonathan băgă în viteză. Întoarse și o luă înapoi pe drumurile pe care venise, până ajunse la autostradă, și îndreptă mașina spre nord, către Berna. Se lăsă tot drumul depășit de restul autovehiculelor. Se uita mai tot timpul în oglinda retrovizoare, dar nu văzu nimic care să-i provoace îngrijorare.

Munții rămăseseră în urmă și orizontul bătea într-un

portocaliu tulbure. Luminile orașului.

„O mașină blindată, o sută de mii de franci și un pulover de cașmir... dar pentru cine?”

42

Miezul nopții în Ierusalim.

Căldura atârna deasupra bătrânului oraș ca o pătură roasă. Temperaturile neașteptat de ridicate alungaseră oamenii în stradă. Pe aleile pietruite se auzeau voci. Șoferii claxonau nerăbdători. Străzile pulsau de o energie bătăioasă, insolentă, care era Israelul însuși.

În reședința prim-ministrului de pe strada Balfour, patru oameni ședeau la o masă lungă, uzată. Încăperea de lucru, care nu măsura mai mult de patru metri pe cinci, putea fi considerată mică pentru un șef de stat. Deși fusese zugrăvită recent, păstra încă un miros de vechi și de mucegai.

„Linia roșie” fusese încălcată. Iranienii nu numai că dețineau mijloacele necesare pentru a produce uraniu îmbogățit pentru arme nucleare, dar produseseră deja o sută de kilograme. Problema nu mai era cine ataca primul, ci devenise deja o chestiune de autoapărare.

Zvi Hirsch stătea în picioare lângă o hartă a Iranului. Luminile intense de deasupra capului dădeau pielii lui o paloare verzuie, făcându-i să semene mai mult decât oricând cu o reptilă. Pe hartă fuseseră amplasate treizeci de embleme cu galben și negru, simbolul materialelor radioactive, în locurile unde se știa că existau fabrici.

— Iranienii au zece fabrici capabile să producă uraniu îmbogățit pentru arme, zise el, indicând diferitele locații cu un arătător cu laser. Și alte patru în care uraniul poate fi introdus într-o focoasă. Locațiile cele mai importante pentru ei sunt la Natanz, Ispahan și Bushehr. Și, desigur, fabrica recent descoperită de la Chalus. O lovitură reușită din partea noastră ar însemna distrugerea tuturor acestor locații.

— Patru nu sunt de ajuns, spuse o voce.

— Scuză-mă, Danny, zise Hirsch. Va trebui să vorbești mai tare.

— Patru nu sunt de ajuns. Generalul Danny Ganz, șeful Statului-Major al Forțelor Aeriene și lider al nou-creatului

Comandament pentru Iran care avea în sarcină planificarea și operațiunile legate de un posibil atac asupra Republicii Islamice Fundamentaliste, se ridică de pe scaun. Era un om vinos și agitat, cu un nas coroiat și cu ochi căprui umbriți. Anii de participare la lupte îi desenaseră riduri adânci în jurul ochilor și pe frunte.

Se apropie de hartă.

— Dacă vrem să contracarăm eforturile Iranului de a construi arme nucleare, trebuie să distrugem cel puțin douăzeci de fabrici, inclusiv pe cea de la Chalus. Nu va fi ușor, pentru că țintele sunt împrăștiate în toată țara. Și nici nu e vorba despre clădiri izolate. Toate sunt complexe masive. Să luăm drept exemplu Natanz, aici, în centrul țării. Ganz lovi harta atât de tare, încât toată lumea tresări. Complexul se întinde pe o suprafață de zece kilometri pătrați. Zeci de clădiri, fabrici și depozite. Dar dimensiunile sunt numai o parte din problemă. Majoritatea fabricilor principale au fost construite la cel puțin opt metri adâncime, sub straturi suprapuse de beton.

— Dar pot fi distruse? întrebă prim-ministrul.

Ganz se strădui să-și ascundă disprețul. Nu cu multă vreme în urmă, prim-ministrul fusese un adept răsunător al păcii, cerând oprirea colonizării Cisiordaniei. După părerea lui, prim-ministrul era un apostat, și el nu se temea decât de trădători. Dar, pe de altă parte, majoritatea politicienilor erau de aceeași teapă.

— Înainte să discutăm despre atingerea țintei, trebuie să ne dăm seama cum putem ajunge acolo, continuă el.

De la câmpurile noastre de tragere cele mai sudice sunt peste o mie două sute de kilometri până la Natanz și o mie cinci sute până la Chalus. Ca să ajungem la aceste locații, trebuie să trecem peste Iordania, Arabia Saudită sau Irak. Nu cred că putem conta pe faptul că primele două vor permite violarea spațiului lor aerian... ceea ce înseamnă că rămâne Irakul.

Ganz se uită la prim-ministru, așteptând un comentariu.

— O să vorbesc cu americanii la momentul potrivit, zise acesta.

— Momentul acela a trecut acum câteva ore, replică Zvi Hirsch.

Prim-ministrul ignoră sarcasmul acestuia și i se adresă lui Ganz.

— Dar avioanele noastre? Sunt capabile de așa ceva?

— Avioanele F-151 pot face drumul dus-întors, dar F-16 sunt altă mâncare de pește, zise Ganz. Vor avea nevoie să se realimenteze pe parcurs. Iranul nu are forțe aeriene demne de atenție, dar are radare. În ultimii câțiva ani au achiziționat masiv sisteme de rachete rusești sol-aer. La Natanz, de pildă, rachetele sunt amplasate în nordul, estul și sudul fabricii. Va trebui să acceptăm ideea unui număr mare de victime dacă vrem să ajungem acolo.

— Cât de mare? întrebă Zvi Hirsch.

— Patruzeci la sută.

Ganz își încrucișă brațele la piept, în timp ce un vuiet de oroare și de dezamăgire venea dinspre auditoriu. Voia să fie sigur că toți cei prezenți știau prețul pe care aveau să-l plătească oamenii lui.

— Dumnezeule mare! zise prim-ministrul.

— E greu să eviți rachetele atunci când duci o bombă la destinație, zise Ganz.

— Dar dacă încercăm o lovitură premergătoare pentru a le dezorganiza puțin apărarea antiaeriană? întrebă Hirsch.

— Nu avem suficiente avioane. Ganz își drese glasul și continuă: Dacă vrem să slăbim suficient țintele, va trebui să lovim în mod repetat. Și asta, fix de deasupra lor. Am nevoie de coordonatele GPS exacte ale spațiilor de producție. Știu la ce vă gândiți. Dacă am mai făcut-o, putem s-o facem din nou. Îmi pare rău, domnilor, dar aceasta nu va fi o repetare a Operei.

Ganz se referea la Operațiunea Opera, atacul aerian surpriză lansat împotriva uzinei nucleare de la Osirak, de lângă Bagdad, pe 7 iunie 1981. În acea zi, cincisprezece aeronave israeliene decolaseră de la baza aeriană Etzion, traversaseră Iordania și Arabia Saudită și dejucaseră tentativa lui Saddam Hussein de-a pune bazele industriei nucleare irakiene. Toate avioanele reveniseră acasă nevătămate. Piloții primiseră ajutorul unui agent american care amplasase transmițătoare pe tot parcursul traseului, permițându-le să se strecoare printre radarele iordaniene și saudite. Același agent se aflase în obiectivul vizat de israelieni, colorând ținta cu un laser pentru ca bombele să cadă cât mai exact.

— Ceea ce aduce în discuție ultima chestiune, continuă generalul. Armamentul. Presupunând că reușim să trimitem douăzeci de avioane cu reacție pe o distanță de o mie cinci sute

de kilometri până la fiecare țintă în parte și că cel puțin douăsprezece dintre ele reușesc să treacă de apărarea antiaeriană, cu ce bombardăm? Cel mai bun proiectil pe care îl avem este Paveway III, distrugătorul de buncăre. O tonă de explozibil, cu o focoasă care poate străpunge trei metri de beton. De acord, asta înseamnă foarte mult, dar dacă uzina se află la opt metri sub pământ? Sau la doisprezece? Sau chiar la treizeci și cinci? Atunci? Rachetele Paveway vor scutura nițel praf din tavane și atâta tot.

— Există arme mai bune, sugeră Hirsch, aruncându-i o privire prim-ministrului. Cu mai mare putere de explozie.

— Paveway-N cu o focoasă B61, zise Ganz. Un distrugător de buncăre cu vârf nuclear care are o încărcătură de câteva kilotone. Cam o zecime din puterea Hiroshimei. Americanii au făcut un test anul trecut. Racheta a fost trimisă într-un perete de beton pentru a-i măsura forța distructivă. Au reușit să străpungă treizeci de metri. Craterul avea o circumferință de aproape cinci sute de metri.

— Suficient ca să distrugă o fabrică, adăugă Hirsch, cu o voce prudentă. Nu suntem barbari, la urma urmelor.

Toți ochii se îndreptară către prim-ministru. Era un om mai în vârstă, care se apropia de șaptezeci de ani, aflat la sfârșitul unei cariere politice ce nu se remarcase prin nimic. Avea o reputație de negociator, de om al compromisurilor. Dușmanii îi puneau la îndoială principiile. Prietenii îl numeau oportunist.

Prim-ministrul clătină din cap dezgustat.

— Dintotdeauna, politica noastră a fost să nu-i lăsăm pe iranieni să producă uraniu pentru arme nucleare. Din nefericire, au făcut-o. E prea târziu să dăm înapoi. Nu știu ce să spun despre un atac. Prima mea responsabilitate este bunăstarea poporului. Dar nu pot să risc un atac nuclear asupra țării. Aș vrea să știu mai bine ce fabrici au.

— Pierdeți din vedere un lucru, zise Hirsch. Fabricile le știm foarte bine. Iranienii au o bombă și au de gând să o lanseze.

Prim-ministrul se lăsă pe spate în scaun, acoperindu-și gura și nasul cu mâinile. În cele din urmă, expiră zgomotos și se ridică.

— O dată în istoria noastră i-am acordat dușmanului prezumția de nevinovăție. Nu ne-o mai putem permite a doua oară. Vreau un plan de atac pe biroul meu în douăzeci și patru de ore. O să-i sun pe americani să văd ce se poate face, ca să

fim siguri că putem folosi spațiul aerian al Irakului. Prim-ministrul se uită la Ganz. Cât despre cealaltă responsabilitate, așa să mă ajute Dumnezeu!

Încet, bărbații din încăpere se ridicară. Zvi Hirsch fu primul care începu să aplaude. Ceilalți i se alăturară. Unul câte unul, veniră să strângă mâna prim-ministrului. Toți rostiră aceleași cuvinte.

— Trăiască Israelul!

43

Acasă la el, von Däniken nu putea să doarmă. Întins pe pat, se uita țintă în tavan, ascultând cum sunetele obișnuite ale nopții marcau orele una după alta. La miezul nopții, auzi cum caloriferul se oprește. Bătrâna casă de lemn începu să se scuture, cedând căldura acumulată, scoțând gemete, trosnituri și voci abia auzite, șterse, care păreau să bocească la nesfârșit. La două, marfarul de noapte trecu peste podul Rumweg. Calea ferată se afla la cinci kilometri distanță, dar aerul era atât de nemișcat, încât von Däniken putu să numere vagoanele care treceau huruind peste estacadă.

Un avion teleghidat.

Știa că acesta avea să fie cazul care urma să-i definească întreaga carieră. Știa, pentru că asemenea lucruri nu se petreceau prea des în Elveția cea mică și cochetă, și era mândru de asta. Își imagină aeronava tăind aerul, punând nacela cu explozibilul plastic. Se gândi la posibilele ținte. Teroristul Gassan spusese că Quitab voia să doboare un avion, dar aici, în patul lui, în puterea nopții, von Däniken invocă o mulțime de alte posibilități, de la un baraj în munți până la centrala nucleară de la Gösgen. O astfel de mașinărie putea să zboare oriunde.

În mintea lui, aeronava albă fără pilot crescu tot mai mare și-și schimbă forma, până când nu mai fu un miniavion teleghidat care transporta douăzeci de kilograme de explozibil plastic, ci un avion Alitalia DC-9 cu patruzeci de pasageri și cu un echipaj de șase persoane la bord, parcurgând drumul dintre Milano și Zürich. Înăuntru se aflau soția sa, copilul său nenăscut și fiica în vârstă de trei ani. Visa, și știa că visează, dar conștientizarea acestui fapt nu-l ajuta în niciun fel să împiedice cumplitul dezastru iminent. Văzu cum avionul străpunge norii cu botul,

pregătindu-se de sosire, cu echipamentul de aterizare ieșit deja din fuzelaj. Nu era februarie, ci noiembrie. O noapte asemănătoare cu aceasta. Foarte frig. Lapoviță. Ceață la sol.

În vis, stătea în interiorul cabinei, ținând căpitanului morală că nu avea niciun drept să zboare în asemenea condiții. Căpitanul însă discuta cu o stewardesă, mai interesat de numărul ei de telefon decât de afișajul eronat al altimetrului, care-i făcuse să zboare cu trei sute de metri mai jos decât trebuia.

Și apoi, cu acuitatea nemiloasă a oricărui vis, von Däniken își văzu soția și fiica așezate în spatele avionului, în timp ce aparatul se năpustea în coasta muntelui. După cum îi era obiceiul, se așeză lângă ele și își puse blând degetele peste ochii lor, închizându-le pleoapele și conducându-le într-un somn adânc, fără durere. Era sigur că tâmpla micii Stéphanie atinsese umărul soției sale.

Pe 14 noiembrie 1990, la ora 19:11:18, zborul Alitalia 404 se ciocnise de Stadelberg, la altitudinea de patru sute de metri deasupra mării, la numai cincisprezece kilometri de aeroportul din Zürich. În momentul coliziunii, avionul zbura cu o viteză de patru sute de noduri. Conform rapoartelor, când se declanșase alarma anticoliziune, căpitanul avusese mai puțin de zece secunde la dispoziție ca să evite ciocnirea de munte.

Von Däniken se ridică brusc în capul oaselor înainte să fie silit să vadă avionul explodând.

„Nu din nou”, își spuse, respirând rapid, întretăiat.

Cât stătea el de pază, nu aveau să mai existe avioane prăbușite.

N-avea să mai lase să se întâmple așa ceva.

44

La șaizeci de kilometri spre sud, în localitatea montană Kandersteg, luminile erau aprinse într-o cămăruță de hotel. Un bărbat zvelt și musculos stătea gol pușcă în fața oglinzii, tremurând din toate încheieturile. Era o priveliște grotescă. Pete mari de sânge îi pictau pielea cadaverică. Ochii negri febrili i se iteau din găvane. Șuvițele de păr lins i se lipiseră de fruntea umedă.

Strigoiul murea. Otrava îl ucidea.

Unul dintre propriile gloanțe ricoșase din geamul blindat, pătrunzându-i în abdomen, deasupra ficatului. Rana abia dacă era cât o sămânță de floarea-soarelui, dar pielea din jur se colorase deja într-un maroniu gălbejit, ca o vânătaie veche de o săptămână. La fiecare bătaie a inimii, pârâiașe de sânge i se prelingeau pe burta netedă, fără păr. Simțea bucata de plumb instalată undeva imediat sub piele. Impactul cu geamul făcuse glonțul expandabil să se desfacă. Fragmentul care-i intrase în corp era numai o așchie, acoperită cu câteva micrograme de otravă, altfel Strigoiul ar fi fost deja mort.

Un spasm îi scutură trupul. Închise ochii, forțându-l să treacă. Răsuflarea îi era deja îngreunată și vederea i se încețoșa. Buricele degetelor îl furnicau de parcă era înțepat de ace. În străfundurile minții, se uită peste abis. Văzu acolo siluete, bestii zbârcindu-se în chinuri. Văzu și chipuri. Victimele lui îi strigau numele. Erau nerăbdătoare să-l vadă sosind.

Spasmul trecu. Strigoiul se dădu înapoi de pe buza genunii și deschise ochii. „Nu încă”, își spuse. Nu era încă gata să treacă pe celălalt mal.

Într-o mână ținea cuțitul, în cealaltă, un bandaj elastic, umezit cu alcool. Cu vârfurile degetelor găsi fărâma de plumb și poziționa tăișul cuțitului deasupra ei. Își potoli tremurul, apoi tăie iute și îndemânatic, eliberând metalul. Bandajul îl arse.

Se forță să bea ceai în timp ce stătea pe pat. Rămase astfel timp de trei ore, luptându-se cu otrava. În cele din urmă, spasmele cedară. Începu să transpire mai puțin și răsuflarea îi reveni la normal. Câștigase această bătălie, dar victoria îl lăsase slăbit, și mental, și fizic.

Deși era epuizat, nu-și permise să se culce. Făcu un duș ca să-și curețe sângele de pe corp. Se șterse și își alinie micul sanctuar pe pervazul ferestrei. Era compus din șase bețigașe de banian, o fărâmă de pământ de lângă casa sa și picături de apă din izvoarele sacre ale râului Lempa. Se rugă lui Hanhau, zeul lumii de dincolo, și lui Cacoch, creatorul. Ceru voie să-l găsească și să-l ucidă pe omul care scăpase de moarte mai devreme în noaptea aceea. Când termină, aruncă apa în jurul picioarelor patului, ca să fie protejat de spiritele rele.

Abia după aceea se strecură în așternut.

În timp ce dormea, o voce îl avertiză că n-avea să-și mai vadă vreodată țara natală. Că n-avea să-l omoare pe american, ci

americanul pe el. Îl implora să-și ia singur viața acum. Era Hanhau, care încerca să-l atragă în lumea umbrelor. În vis, el râdea, ca să-i arate lui Hanhau că nu-i dădea deloc atenție.

În zori, se trezi cu un singur gând.

Să-l ucidă pe Ransom.

45

Până la ora zece în dimineața aceea, „detașamentul de asalt” obținuse primele victorii.

Von Däniken stabilise că instituția bancară la care Blitz își avea conturile era Banca Popolare del Ticino. Copii ale tuturor tranzacțiilor sale – depozite, retrageri de numerar, plăți, transferuri într-un sens și în altul – urmau să-i vină în maximum o oră. În plus, aflase că Villa Principessa nu fusese închiriată sau luată în leasing, așa cum presupuseseră, ci cumpărată cu doi ani în urmă contra sumei de trei milioane de franci de către un grup de investiții dubios care își avea sediul în Antilele Olandeze. Toată documentația fusese făcută printr-o firmă mijlocitoare din Liechtenstein. Von Däniken trimisese emisari în Vaduz, capitala minusculului principat montan, pentru a-i interoga pe oficialii care aprobaseră tranzacția.

Myer dăduse și el peste o mină de aur: stabilise o listă cu douăsprezece numere apelate atât de către Lammers, cât și de către Blitz în mod regulat. Câteva aparțineau unor concerne producătoare cu care Robotica făcea afaceri. Sintagma „avion teleghidat” era o prioritate în mintea lui von Däniken. Emiseră citații pentru a sili companiile să divulge numele celor care recepționaseră apelurile. Altele erau numere de mobil care aparțineau unor firme străine. Era necesar să opereze prin intermediul ambasadelor din Franța, Spania și Olanda (din fericire, nu și din Germania) pentru a obține citații care le permiteau accesul la înregistrări.

Krajcek se afla în Zürich, pentru a discuta cu câțiva informatori, și încă nu dăduse niciun semn.

Numai Hardenberg rămăsese în urmă. Reușise deocamdată să reducă lista suspecților la cei 18 654 de proprietari de microbuze Volkswagen din țară. Aștepta vești de la companiile care închiriau mașini și de la autoritățile cantonale de poliție în legătura cu mașinile furate care se potriveau descrierii.

— Dar ISIS? întrebă von Däniken, așezându-se pe marginea biroului.

— Am înregistrat cererea. Volkswagen alb cu numere de înmatriculare elvețiene. Vom vedea ce obținem.

— Încearcă mai întâi să-l cauți în Germania.

— Am făcut-o deja. Am menționat Leipzigul ca țintă primară și toate orașele aflate pe o rază de cincizeci de kilometri în jur ca locație secundară. Ar trebui să ne dea ceva.

Catalogarea mandatelor de arestare și menținerea unei baze de date despre indivizi considerați demni de interes de către guvern reprezentau numai două dintre funcțiile sistemului ISIS. O alta era legată de sutele de mii de camere de supraveghere instalate în toată Europa. În fiecare minut al fiecărei zile, aceste camere fotografiau orice vehicul (și om) se întâmpla să treacă prin fața ochiului lor. Numerele de înmatriculare ale tuturor mașinilor fotografiate erau automat introduse într-un sistem care lega bazele de date ale agențiilor de contrainformații din peste treizeci de țări. Era un soi de „internet al infracțiunilor”. Fiecare bază de date verifica apoi numărul de înmatriculare într-o listă a tuturor vehiculelor furate, sau în vreun alt fel suspecte, din țara respectivă. În toată Europa, erau constant trimise avertismente că o mașină furată în Spania fusese văzută la Paris sau că un camion folosit într-un furt de bijuterii la Nisa fusese zărit la Roma. Era un soi de poliție fără polițiști, care producea mii de arestări în fiecare an.

Partea proastă era faptul că procesul se derula extrem de încet. Din cauza volumului imens de fotografii – milioane în fiecare zi rezultatele nu erau posibile în timp real.

— Ține-o tot așa! Dă-mi de veste în clipa când afli ceva. Ai numărul meu.

Hardenberg dădu din cap ți se puse din nou pe treabă.

Mulțumit că lucrurile începuseră cu dreptul, von Däniken luă liftul până la parter și părăsi clădirea. Urcă în mașină și porni direct către autostradă, în direcția Geneva. Trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă la prânz la sediul organizației Medici fără Frontiere.

46

Gasthof Rössli era situată peste drum de porțile fabricii Zug

Industriewerk. Era un *beiz* de modă veche, un restaurant de familie, cu pereți din zâmbru[36], cu parchet pe jos și cu o sumedenie de coame decolorate de cerb montate pe pereți. La prânz, atmosfera în sala principală era înăbușitoare, umedă de răsuflările numeroșilor clienți.

Jonathan merse printre mese, observând mulțimea de uniforme albastre de lucru, cu numele companiei cusut în litere gotice deasupra buzunarului stâng de la piept. Același nume, cu aceleași caractere, era vizibil și pe legitimațiile pe care aproape jumătate dintre clienți le purtau atârnate la gât. ZIAG. În mod cert, Gasthof Röslli era alternativa preferabilă la cantina fabricii.

La bar, mai mulți clienți stăteau sorbind tacticos din halbe de bere și luând masa de prânz. Câteva taburete erau libere, și Jonathan se așează alături de un bărbat voinic, bărbos, cu o burtă revărsată și cu un nas stacojiu care mărturiseau o afecțiune profundă pentru alcool. Ca mai tuturor celorlalți, la gât îi spânzura o legitimație albă prinsă de un șnur albastru. Jonathan avea la dispoziție treizeci de minute ca să pună mâna pe ea.

Se așează pe taburet și examină meniul. Era conștient că bărbatul se uita la el. Sus, într-un colț, televizorul transmitea știrile pe mutește. Era greu să nu te uiți. Jonathan comandă supă și bere și așteptă o clipă.

Sosise la Zug la unsprezece dimineața, după ce își petrecuse noaptea pe bancheta din spate a mașinii, în parcajul unui dealer de autoturisme de la marginea Bernei. Era prima oară când se odihnea după treizeci și șase de ore de agitație și, deși dormise mai mult decât și-ar fi dorit, cel puțin începuse ziua întru câtva refăcut.

Își petrecuse dimineața înconjurând fabrica, mai întâi în mașină, apoi pe jos. Își dădu seama că vizita lui fusese prevăzută. Hoffmann îi luase apelul în serios. Dovadă era mașina inscripționată Securitas parcată lângă intrarea în sediu. Securitas era o bine-cunoscută firmă de pază. Un vehicul similar fusese amplasat într-un loc discret lângă intrarea în fabrică. Bodyguarzii în uniformă se mulțumeau să stea în mașinile lor și să-i urmărească de la distanță pe muncitorii care intrau în fabrică. Foarte reținut. Foarte discret. Prezența lor nu era menită

[36] Arbore alpin din familia pinaceelor, înalt până la 25 m, cu scoarța de culoare cenușie și cu frunze în formă de ace, grupate câte cinci, cu semințe lungi și comestibile, cu lemnul foarte rezistent.

să neliniștească, ci doar să fie observată.

Problema era că păreau prea reținuți, observă Jonathan. „Dacă un prieten de-al meu ar fi fost ucis cu o noapte în urmă, iar eu s-ar putea să fiu următorul pe listă, aș pune întreaga companie de pază în fața sediului, se gândi. N-aș acționa în niciun caz atât de discret.”

Apoi își dădu brusc seama de ce...

Nu aveau de ales.

ZIAG era o firmă legală. Făcea afaceri de peste o sută de ani. Avea venituri de nouăzeci de mii de milioane de franci. Cinci sute de angajați. Hannes Hoffmann, Gottfried Blitz și Eva Kruger erau intruși. Nu făceau parte din administrația principală a firmei. Din adevărata companie. Ei constituiau compania-fantomă. Compania dinăuntrul companiei. Cu sprijinul cuiva de foarte sus, se infiltraseră în ZIAG așa cum o căpușă se vâră sub piele. Un parazit care se hrănea cu sângele vital al gazdei sale.

„Sub acoperire.”

Dar de ce aleseseră ZIAG?

Supa lui Jonathan sosi. Bărbosul așezat lângă el îi aruncă o privire și-i ură un *En guete*[37] indiferent. Jonathan îi mulțumi și se concentră asupra supei. Nu voia să pară prea nerăbdător. Își termină supa, apoi îi întâlni privirea bărbatului.

— Iertați-mă, spuse cu respectul cuvenit. Știți cumva dacă firma face angajări?

Muncitorul analiză din cap până-n picioare ținuta oficială a lui Jonathan.

— Angajează tot timpul, dar nu știu dacă directori.

— A, am fost la o înmormântare, zise Jonathan, găsind o scuză pentru costumul închis la culoare și pentru cravată. Sunt mașinist de profesie. Dumneavoastră?

— Inginer electrotehnic.

Bărbatul era mai bine pregătit decât părea. Electrotehnica era strict pentru cei mai buni matematicieni, maniacii care jonglau cu ecuații diferențiale.

— Credeam că ZIAG produce armament.

— A produs, cu mult timp în urmă. Acum lucrează cu comenzi personalizate. Aparatură de mare precizie. Schimbătoare termice, sisteme de ghidare, extrudere.

— Mie tot a arme îmi sună.

---

[37] „Poftă bună” în dialectul elvețian al germanei (n.tr.).

— Destinație civilă în exclusivitate.

— Cunoașteți cumva o femeie pe nume Eva Kruger?

— La ce departament lucrează?

— Cred că la vânzări sau la marketing. Nu e inginer. Atâta știu. Păr castaniu. Ochi verzi. Foarte frumoasă.

Bărbatul clătină din cap.

— Îmi pare rău.

— A lucrat cu Hannes Hoffmann.

— Pe el îl știu. E un tip nou, din Germania. A venit împreună cu noii proprietari. Are proiectul lui în fabrică. Cică ar fi ultimul răcnet în materie de tehnologie. Oamenii zic că se pricepe. Foarte bun, dar nu prea îl vezi la față. Dacă prietena ta lucrează cu el înseamnă că are relații, nu glumă. E tot ce știu. Eu, unul, am șaptezeci de idioți în subordine. Îmi sunt mai mult decât suficienți.

Dacă tipa asta Kruger e la vânzări sau la marketing, ar trebui să fie în clădirea principală. Caut-o acolo!

Sosi o chelneriță, care puse pe bar o farfurie cu *Wienerschnitzel* și *pommes frites.* Inginerul își vârî un șervet în gulerul cămășii, mai comandă o bere și atacă mâncarea cu lăcomie.

Jonathan se uită pe furiș la legitimația care-i atârna la gât. Știa cum să i-o ia, dar nu era sigur dacă avea curajul s-o facă. Se gândi la asasinul care, cu o seară înainte, îi lipise țeava pistolului de geamul mașinii. Un om ca el n-ar fi avut nicio ezitare să facă ceea ce trebuia făcut în asemenea situații.

Inginerul își mai tăie o bucată din friptura de vită, înfipse furculița în câțiva cartofi prăjiți și un buchet de broccoli și le vârî pe toate în gură.

— Puteți să-mi țineți locul câteva minute? întrebă Jonathan. Cuvintele care îi ieșiră pe gură sunară mai sigure decât se aștepta. Trebuie să-mi verific aparatul de taxare. Am parcat după colț. Mă întorc imediat.

— Sigur.

Inginerul nu se sinchisi să ridice privirea.

Afară, Jonathan își ridică gulerul pentru a se proteja de zăpadă și se repezi să caute o farmacie. Crucea verde sclipitoare de deasupra intrării era o imagine obișnuită. În Geneva, pe drumul de acasă până la stația de tramvai, la doar cinci străzi depărtare, trecea pe lângă nu mai puțin de patru

farmacii. Păși înăuntru și se duse direct la ghișeu. Fără ezitare, își arătă legitimația internațională de medic și ceru zece capsule de cinci sute de miligrame de triazolam, cunoscut mai bine sub denumirea comercială de Halcion.

Deși conștient că era căutat în toată țara, Jonathan nu considera că risca foarte tare să fie descoperit. În primul rând, Halcion era un sedativ prescris adesea pentru insomniaci. O doză de zece tablete nu era nimic neobișnuit. În al doilea rând, spre deosebire de Statele Unite, farmaciile din Elveția erau firme independente, adesea afaceri de familie. Nu exista nicio bază de date națională care să monitorizeze rețetele, niciun sistem computerizat comun și prin care autoritățile să alerteze farmaciștii să-l urmărească. În afară de cazul în care poliția trimisese prin fax sau prin e-mail numele și descrierea sa tuturor farmaciilor din țară – o posibilitate pe care Jonathan o scotea din calcul, atât din cauza timpului scurt care trecuse de la incidentul din Landquart, cât și a inerției inerente oricărei organizații guvernamentale mari –, el era în siguranță.

Farmacistul îi înmână sticla cu somnifere. Jonathan ieși, apoi se opri în fața unui magazin și goli jumătate dintre ele într-o bancnotă de zece franci frumos îndoită. Strânse bancnota în palma stângă și se repezi înapoi în restaurant.

Trecuseră douăsprezece minute de când ieșise.

— Încă una? îl întrebă pe bărbatul așezat lângă el. Bărbatul surâse, încântat.

— De ce nu?

Jonathan îi comandă o bere – la halbă de data asta iar pentru el un șnaps.

— *Prosit*[38]*,* zise el când sosiră băuturile. Alcoolul tare îi arse stomacul. Își linse buzele și scoase un pix din buzunar. Mi-ați fost de mare ajutor. Pot să vă rog să-mi dați și numele directorului de personal?

— Suntem o companie publică. La noi se numește departament de resurse umane.

Inginerul îi dădu numele, și Jonathan închise teatral pixul, smucind din încheietură. Jucând în continuare teatru, scăpă pixul astfel încât să cadă de cealaltă parte a scaunului inginerului. Cum era de așteptat, omul se aplecă pentru a-i căuta pixul. De îndată ce capul îi coborî sub nivelul tejghelei,

[38] Noroc! (În limba germană, în original) (n.tr.).

Jonathan își trecu mâna stângă pe deasupra berii și eliberă conținutul celor cinci capsule în halbă. O clipă mai târziu, bărbatul reapăru, cu pixul în mână. Jonathan ridică paharul.

— *Danke.*

Încă un toast.

La zece minute după aceea, halba era uscată precum deșertul Gobi, iar farfuria bărbatului, curată ca un porțelan de vitrină. Inginerul rupse ultima bucată de pâine din coș și o devoră din două înghițituri. Jonathan începu să se întrebe neliniștit dacă nu cumva cantitatea uriașă de mâncare din stomac avea să întârzie efectul somniferelor.

Inginerul vorbea acum întruna despre munca sa, despre exporturi în Africa și în Orientul Mijlociu, despre toate documentele de care era nevoie, permise, licențe. Jonathan se uită pe furiș la ceas. Medicamentele ar fi trebuit să înceapă să acționeze. Alcoolul intensifica efectul Halcionului. Două sute cincizeci de miligrame erau suficiente pentru a pune la pământ chiar și un elefant. Pupilele bărbatului se dilataseră, dar vorbirea lui nu dădea niciun semn de bolboroseală. Jonathan aruncă o privire înspre burta acestuia. Era destul de mare ca să adăpostească o trusă de medicamente. Poate cinci capsule nu fuseseră de ajuns.

— A, deci faceți afaceri serioase cu Africa de Sud? zise Jonathan, străduindu-se să nu încetinească ritmul conversației pentru ca inginerul să nu plece.

— Sunt cei mai nesssuferiți. N-o să-ți vină să crezi câtă birocrație.

— Serios? Medicamentele începeau, în sfârșit, să-și facă efectul.

— Unul dintre dezavantajjjjele meseriei. Nimic deosssebit...

Pleoapele bărbatului căzură și nu se deschiseră preț de câteva clipe neobișnuit de lungi. Apoi omul se scutură și deschise ochii mari.

— În afară, bineînțeles, de cazul cân... Ochii i se închiseră din nou, și capul i se clătină ca al unei figurine pe arc în parbrizul unei mașini ramolite. Ssscuzați. Trebuie să merg la baie și apoi să mă-ntorc la etaju...

Bărbatul își puse ambele mâini pe bar, încercând să se țină drept în timp ce se ridica. Un genunchi i se îndoi. Jonathan îl prinse în timp ce cădea.

— Ușurel, omule. Dă-mi voie să te ajut.

Cu cea mai mare blândețe, îl conduse pe inginer în spatele restaurantului, apoi în jos pe scări, spre toaleta bărbaților. Când, un minut mai târziu, urcă sprinten treptele, avea în buzunar o legitimație albă ZIAG. Domnul Walter Keller avea să-și petreacă după-amiaza dormind în cabina cea mai din fund a toaletei pentru bărbați.

47

Așteaptă și privește.

Strigoiul urmărea restaurantul de peste drum. Punctul său de observație era un chioșc care vindea presa obișnuită. Își petrecu timpul răsfoind câteva reviste de fotbal. Când îl surprinse pe proprietar adresându-i o privire urâtă, cumpără niște gumă de mestecat, un pachet de țigări (deși el nu fuma) și un exemplar din ziarul italian *Corriere della Sera.*

Cu ziarul sub braț, se plimbă până la prima intersecție. Lupta din noaptea trecută îl vlăguise și avu nevoie de toate forțele ca să străbată distanța aceasta scurtă. O făcu însă, având grijă ca nimeni să nu-i observe fragilitatea.

Era îmbrăcat într-un trenci, cu gulerul ridicat pe lângă gât, un costum gri de lână pe care îl comandase la un croitor din Napoli și o pereche de pantofi făcuți manual, de culoarea whisky-ului. Astăzi era om de afaceri italian. Ieri fusese montaniard elvețian. În ziua anterioară, turist german. Singura persoană care nu-i era permis să fie era el însuși. Nu-i păsa însă. După douăzeci de ani de meserie, cu cât petrecea mai puțin timp în compania propriului eu, cu atât se simțea mai bine.

Îl găsise pe Ransom în zori, ieșind din parcarea unui dealer de mașini unde își petrecuse noaptea. Americanul era stângaci și începător în încercarea de a-și da seama dacă îl urmărea cineva. Mergea prea încet atunci când ar fi trebuit să accelereze. Se oprea regulat să se uite peste umăr. Parca prea aproape de destinație. Acțiunile lui erau, de fapt, total ineficiente. Orice tentativă de a se ascunde era subminată de emițătorul implantat în medalionul care-i atârna la gât.

Strigoiul se mulțumea să aștepte și să privească. Specialitatea sa exclusivă era omorul de aproape. Își făcuse o carieră mizând pe prudență și pe planificare și nu încerca

niciodată, din principiu, o lovitură spontană. Stilul său presupunea mai întâi recunoașterea locului, pregătirea unei capcane și apoi pânda. Odată ce își făcea un plan, nu devia niciodată de la el. Cazul lui Lammers fusese un model de planificare și de execuție. Cu Blitz lucrurile stătuseră altfel, pentru că avusese foarte puțin timp la dispoziție. Sosirea neașteptată a lui Ransom stătea mărturie riscurilor inerente unei trebi făcute în grabă.

Și apoi, desigur, fusese visul.

Ransom avea să-l ucidă.

Strigoiul încerca să nu fie superstițios. Visurile erau apanajul indienilor care lucrau pe plantația de cafea a părinților săi, nu al unui om educat. Și totuși...

Exact în acea clipă îl zări pe Ransom ieșind din restaurant.

Îl văzu cum traversează strada și apoi cum dispare în mulțimea de lângă porțile fabricii.

Deocamdată, se mulțumi să se țină la distanță.

Avea să știe când se ivea ocazia potrivită.

Până atunci, avea să aștepte și să privească.

Și să se roage.

48

Jonathan așteptă înghesuiala de la ora unu și se alătură unui grup de vreo doisprezece muncitori în jachete albastre care se adunau la poarta uzinei, trecând pe lângă paznicul singuratic din mașina firmei Securitas. Își scosese cravata și-și ridicase gulerul pardesiului. La gât îi atârna legitimația șterpelită, întoarsă intenționat pe dos.

În holul de la intrare nu existau paznici, ci doar un turnichet care permitea pătrunderea în uzină. Jonathan își trecu legitimația peste dispozitivul electronic de citire și intră. Bărbații o luau într-o direcție, femeile în alta. Jonathan ajunse într-un vestiar. Un ceas de pontaj era fixat pe peretele cel mai apropiat. Așteptă la rând împreună cu ceilalți, cu ochii ațintiți în jos, pentru ca nimeni să nu-i acorde atenție. Când îi veni rândul să insereze fișa de pontaj, luă una la întâmplare. Din fericire, fișa nu aparținea nici unuia dintre cei șase sau șapte bărbați care așteptau în spatele lui. Lângă baie, era un dulap plin cu jachete de serviciu proaspăt călcate. Jonathan alese una care i se

potrivea, apoi intră printr-o ușă batantă în hala principală a fabricii.

Spațioasă și aerisită, hala semăna cu un stadion acoperit, inclusiv datorită grinzilor de aluminiu care susțineau tavanul înalt. O mică armată de muncitori se mișca încoace și încolo, unii pe jos, alții pe motostivuitoare, iar alții conducând cărucioare electrice. Spațiul vast era împărțit la intervale inegale de stive de mărfuri înalte de zece metri. În mod ciudat, înseși dimensiunile spațiului contribuiau la înăbușirea sunetelor, creând parcă o atmosferă de pe altă lume.

În imediata lui apropiere, câteva șiruri de recipiente sub presiune uriașe, din oțel inoxidabil, așteptau inspecția. Jonathan le înconjură și porni mai departe, oprindu-se acolo unde vedea ceva interesant ca să întrebe ce se fabrica. În general, muncitorii erau politicoși, binevoitori și răspundeau strict la obiect. Află, de pildă, că rezervoarele sub presiune erau, de fapt, malaxoare fabricate pentru o mare companie farmaceutică elvețiană.

În alte locuri, diverse echipe lucrau la autoclave, la schimbătoare de căldură, la extrudere. Părea că firma fabrica o gamă extrem de largă de produse. Așa cum spusese bărbatul din restaurant, Zug Industriewerk nu mai avea nicio legătură cu industria de armament.

Ajungând în capătul opus al halei, Jonathan zări o încăpere anexă, pe ușa căreia intrau și ieșeau puține persoane. Observă că intrarea era străjuită de un dispozitiv biometric. Pe un indicator amplasat lângă ușă scria: „THOR. Încălzire termică și cercetare operațională. Acces permis numai personalului autorizat”.

THOR. Era numele de pe flash-drive-ul Emmei. Numele de pe raportul pe care îl găsise pe biroul lui Blitz. „Finalizarea este prevăzută pentru sfârșitul primului trimestru al lui 2008. Livrarea către client se va face pe 10.02. Dezasamblarea trebuie încheiată pe 13.02.”

Jonathan știa că n-avea rost să încerce să intre în zona restricționată. Se răsuci și o luă în altă direcție. Trebuia să găsească răspunsuri în altă parte. În clădirea principală.

Pe un perete atârna o tăbliță cu fișe de urmărire și, lângă ea, era amplasată o cutie cu câteva valve sclipitoare. Jonathan le luă pe amândouă. Urmând indicatoarele de pe pereți, se

îndreptă către corpul administrativ al fabricii. Dând respectuos din cap, trecu de persoana de la intrare și urcă în lift.

Etajele erau marcate cu numele departamentelor care le ocupau.

Etajul unu: recepție. Etajul doi: contabilitate. Etajul trei: vânzări și marketing. Etajul patru: direcțiunea. Jonathan apăsă pe 3.

Odată ajuns la etajul trei, observă că toate birourile erau numerotate secvențial: 3.1, 3.2. Lângă fiecare număr se afla numele directorilor executivi care ocupau biroul respectiv.

Biroul lui Hannes Hoffmann era ultimul pe partea stângă. O secretară frumos coafată stătea în anticameră.

— Pentru domnul Hoffmann, zise Jonathan, ridicând cutia ca pe un cadou de Crăciun.

— Pe cine să anunț, vă rog?

Jonathan dădu numele inginerului căruia îi furase legitimația.

— Mostre pentru verificare.

Secretara nu aruncă nicio privire către legitimație.

„Ea nu e implicată, își dădu seama Jonathan. Nu face parte din Thor.”

— Îl anunț imediat, zise femeia.

— Nu vă mai obosiți, replică Jonathan. Mă așteaptă.

Fără să se mai gândească la consecințe, împins numai de dorința imperioasă de a afla adevărul – despre Emma, despre Thor, despre toate –, deschise ușa și intră în biroul lui Hannes Hoffmann.

49

Hannes Hoffmann, director adjunct de producție (conform plăcuței de pe ușa biroului), ședea la o masă de lemn albicios, cu un telefon la ureche, bătând darabana pe agendă cu un creion. Era îndesat și cu o înfățișare insipidă, cu părul blond rar pieptănat pe spate și cu o față puhavă, satisfăcută, cu ochi albaștri puțin prea depărtați. Chipul de pe fotografia din biroul lui Blitz. O față pe care Jonathan o văzuse de sute de ori deja... cunoscută și totuși complet necunoscută.

Văzându-l pe Jonathan, Hoffmann înțepeni. Ochii îi străluciră ca niște lasere. „El să fie?” întrebarea îi era practic zugrăvită cu litere fluorescente pe frunte. Jonathan nu clipi. Cu un zâmbet

servil pe buze, întrebă unde să pună cutia cu valve. Hoffmann îl mai măsură o clipă din cap până-n picioare, apoi făcu semn către marginea biroului său și se întoarse la conversația telefonică.

— Încărcătura trebuie să ajungă în depozitul vămii până mâine la ora zece, spunea. Inspectorii n-o să ne mai păsuiască de data asta. Sună-mă dacă întâmpini greutăți.

Hoffmann puse receptorul în furcă și îi aruncă vizitatorului o privire agasată.

— Dumneavoastră?

— Am vorbit ieri.

— Domnul Schmid?

— Corect. Jonathan puse cutia pe birou. Hai, strigă! zise. Acum ai ocazia. Dă-i drumul! Cheamă-ți secretara!

Hoffmann rămase imobil, fără să scoată un cuvânt.

— Nu poți, nu? continuă Jonathan. Nu poți să riști să vină poliția și să afle de la mine tot ce știu despre operațiunea pe care o conduci împreună cu Eva Kruger.

— Așa e, zise Hoffmann cu glas șters. Dar e cu dus și întors. Eu nu pot să strig, iar tu nu poți face nimic ca să mă silești să vorbesc.

— Nu vreau să știu decât în ce era implicată Eva.

Hoffmann își împreună brațele peste piept.

— La loc, domnule Ransom.

Jonathan se apropie de birou cu precauție. Se așeză pe marginea scaunului și clipi ușor când revolverul vârât la brâu i se înfipse în coloana vertebrală.

— Cum funcționează chestia asta? O companie în cadrul altei companii? Un proiect secret? Asta e?

Hoffmann ridică din umeri, în semn că încercările lui Jonathan erau în zadar.

— Nu-ți mai da cu presupusul!

— Înțeleg că fabricați ceva ce nu ar trebui și dați acest ceva cuiva care nu ar trebui să-l aibă. Despre ce e vorba? Arme? Rachete? De fapt, pentru ce altceva să vă faceți cuib într-un asemenea loc? Am văzut secția Thor din fabrică. Apropo, ce înseamnă „încălzire termică și cercetare operațională”?

Hoffmann se aplecă înainte. Orice urmă de cordialitate îi dispăruse.

— Habar n-ai în ce ai intrat.

— Am ceva habar. Știu că ai racolat-o pe Emma anul trecut, când eram în Liban. Bănuiesc, de asemenea, că ai pe cineva la Medici fără Frontiere, care te-a ajutat să mă transferi în Elveția.

— A început mult înainte de Liban, zise Hoffmann.

— Nu, replică Jonathan. Totul a început la Beirut. Acolo a luat ea hotărârea. S-a dus la Paris ca să te întâlnească pe tine?

— A, da, Paris. Acum îmi amintesc. Toate apelurile tale, când n-ai găsit-o la hotel. Ar fi trebuit să le redirecționăm. Dar am avut o problemă tehnică. Regretabil. Ea mi-a spus că o acoperise o prietenă și că tu ai crezut-o. Bănuiesc că s-a înșelat.

Jonathan ignoră înțepătura.

— Pentru cine lucrezi?

— Ajunge să-ți spun că suntem o grupare puternică. Uită-te puțin în jur! Ai Mercedesul. Bănuiesc că ai și banii. Ai văzut casa lui Blitz și câte ceva din ceea ce am amenajat aici. Hoffmann își împreună palmele și le puse pe masă. Părea nevinovat ca un agent de asigurări care încearcă să vândă o poliță de asigurare pe viață. Mi-e teamă că e destul.

— Nu, pe ziua de azi, nu.

— Întoarce spatele poveștii ăsteia, domnule Ransom, zise Hoffmann ferm. Pleacă de aici! Pleacă din țară! Pot să aranjez ca poliția să renunțe la mandatul de arestare emis pe numele tău. Orice ai face, nu te uita înapoi. Mai ai încă timp să ieși din toată povestea asta.

— Înseamnă că ai să-l oprești și pe tipul care a încercat să mă împuște noaptea trecută?

— Nu știu nimic despre el.

— Dar polițaii care au încercat să fure genții Emmei? Sau nici despre ei nu știi nimic?

— Polițiștii fuseseră trimiși de noi. Au cam exagerat. Îmi pare rău. Oricum, aș zice că ai ieșit mai bine decât ei până la urmă.

— Atunci cine l-a omorât pe Blitz?

Hoffmann se gândi o clipă.

— Persoane care au alte idei decât noi.

— Persoane cărora li se pare că Thor nu e o idee prea bună? Și dacă lor n-o să li se pară tocmai potrivit să mă lase să ies liniștit la pensie?

— Nu pot să vorbesc în numele lor. Dacă au încercat să te omoare, sunt probabil convinși că lucrezi împreună cu soția ta.

— Adică sunt convinși că lucrez împreună cu tine?

Hoffmann își împreună sprâncenele. Nu-i plăcea ideea că cineva ar putea crede despre el că lucra împreună cu Jonathan.

— Oricum ar fi, n-am cum să te ajut.

— Mulțumesc pentru sinceritate, zise Jonathan. Din păcate, sinceritatea nu mă ajută prea mult să-mi rezolv problemele.

Hoffmann se depărtă cu scaunul de birou. Își împreună palmele la ceafă și se lăsă pe spate, semn că partea oficială a întâlnirii luase sfârșit. Acum puteau sta de vorbă prietenește.

— Îmi pare rău pentru dumneata, domnule Ransom. Faptul că nu știi ce se întâmplă e cel mai greu de suportat. Căsătoria mea n-a durat nici trei ani. Tu ești însurat de opt? Aș zice că ai avut mai mult noroc decât majoritatea.

În timp ce vorbea, ochii îi clipiră din nou rapid. Un soi de bâlbâială oculară. Era un tic ciudat, care îi aminti lui Jonathan de cineva pe care îl cunoscuse cu mult timp în urmă.

— Îți repet sfatul meu. Pleacă de aici. Ieși din țară cât poți de repede. Nu avem nicio dorință de a te vedea mort. Pentru noi, ești un tip de treabă. Ne-ai fost de mare ajutor, fie că știi, fie că nu. Dă-mi cuvântul tău că n-ai să-ți mai vâri nasul în treburile noastre și îți promit că vei fi lăsat în pace.

— Pe cuvântul tău?

— Da.

Hoffmann clipi din nou. Ochii îi fluturară timp de aproape două secunde. În acea clipă, Jonathan îl identifică. Nu-l mai văzuse de cinci ani, poate mai mult, dar fu sigur.

„A început mult înainte de Liban.”

— Știu cine ești.

Hoffmann nu zise nimic, dar pe obraji îi apărură brusc mici pete roșii.

Jonathan continuă:

— Ești McKenna. Garda personală a reginei, transferat temporar în cadrul forțelor ONU de menținere a păcii din Kosovo. Maior, nu?

Hoffmann chicoti, ca și cum ar fi fost tras la răspundere pentru o șotie. Se aplecă înainte, cu o privire evident amuzată, și, când vorbi, accentul aspru berlinez îi dispăruse, înlocuit de dialectul fluent din Belgravia[39].

— Ți-a luat destul de mult, Jonny. Așa e. Eram în Kosovo. De Anul Nou, dacă nu mă înșel. Am dat pe gât câteva pahare bune

[39] Cartier monden al Londrei (n.tr.).

în noaptea aia. Eu, tu și Emma. Am mai luat nițel în greutate de atunci, dar toată lumea se mai îngrașă, nu? Persoanele de față se exclud, de fapt. Arăți al naibii de bine, Jonny, după atâta vreme.

El era. Era McKenna. Cu vreo zece kilograme în plus, ceva păr în minus și o mustață, dar totuși el. Aceiași ochi care clipeau. Și obiceiul absolut enervant de a-i spune „Jonny”.

Jonathan simți o presiune cumplită în tâmple. Kosovo. Petrecerea de Anul Nou în barăcile englezilor. Maiorul Jock McKenna în kiltul său scoțian, intrând în cameră fix la ora douăsprezece, cu cimpoiul, și cântând *Auld Lang Syne*[40]. Apoi își aminti și urmarea. Motivul pentru care durase atât de mult până să-l recunoască.

— Dar ești mort. Ai fost ucis într-un accident de mașină cu două zile înainte să plecăm noi din țară. Cine naiba ești, de fapt?

— Oricine e nevoie să fiu.

Hoffmann sări de după birou. Jonathan se chinui să-și scoată pistolul, dar fu prea încet. Lipsa de experiență își spuse cuvântul. Un braț vâjâi prin aer, zburându-i pistolul din mână. O lamă scurtă cu două tăișuri ieșea dintre degetele mijlociu și inelar ale celeilalte mâini a lui Hoffmann și stătea îndreptată către Jonathan. Îi trecu foarte aproape de gât, tăindu-i reverele jachetei. Jonathan sări înapoi, răsturnând un scaun.

— E rândul tău, zise Hoffmann, dând ocol biroului. Dă-i drumul! strigă! Vrei să vină poliția? Foarte bine. Cheamă-i! Sunt în legitimă apărare.

Jonathan apucă scaunul și-l aruncă înainte, împiedicându-l pe celălalt să înainteze. Hoffmann se năpusti cu briceagul în față. Jonathan ridică din nou scaunul, deviindu-i lovitura.

Se uită înspre birou. Cutia cu valve din oțel pe care o adusese până aici se odihnea pe un colț. Fiecare valvă era de mărimea unui pahar cu apă și cântărea aproape un kilogram. Făcu un pas înainte, forțându-l pe Hoffmann să se retragă, și înhăță o valvă. Rămăsese cu scaunul numai într-o mână și era vulnerabil. Hoffmann profită imediat de situație. Apucă un picior al scaunului, îl smuci într-o parte și, în același timp, își transferă greutatea pe piciorul opus și atacă. Jonathan se dădu în spate, dar nu destul de rapid. O străfulgerare argintie străbătu aerul. De data asta lama îi străpunse jacheta și îi atinse pieptul. În

[40] Vechi cântec scoțian care se cântă adesea de Anul Nou. (n.tr.).

aceeași clipă, Jonathan îl izbi cu valva, lăsându-i o rană deasupra ochiului. Hoffmann icni, se scutură și se repezi înainte, lăsându-se cu toată greutatea în scaun, ca un rugbist la antrenament. Jonathan lăsă valva să-i cadă și apucă scaunul cu ambele mâini. Hoffmann era mai masiv și, în ciuda aparenței sale anoste, se dovedea extrem de puternic. Fulgeră aerul cu tăișul, și Jonathan simți o arsură pe o parte a gâtului.

Se auzi o bătaie în ușă.

— E totul în regulă, domnule Hoffmann?

— Perfect, răspunse Hoffmann cu o voce ridicol de entuziastă.

Se aplecă peste birou, cu fața roșie ca focul, cu fruntea îmbrobonită de sudoare. Între el și Jonathan distanța era mai mică de un metru. Ridică brațul, pregătindu-se să lovească.

Brusc, Jonathan se lăsă într-un genunchi și mută scaunul către stânga. Luat prin surprindere, Hoffmann, dus de inerție, se deplasă în aceeași direcție și căzu în față, într-un genunchi. Jonathan veni în spatele lui, apucă o altă valvă din cutie și-l lovi în ceafă. Hoffmann dădu să se ridice, dar Jonathan îl lovi din nou.

Hoffmann se prăbuși pe podea.

— Domnule Hoffmann! strigă secretara, bătând în ușă. Vă rog! Ce e gălăgia asta? Pot să intru?

Năuc, Jonathan se împletici în spate, căutând biroul, ca să-și recapete echilibrul. Se zări în geamul unei fotografii înrămate. Era harcea-parcea. Din tăietura de la gât îi curgea sânge. Mai puțin de doi centimetri o despărțeau de artera carotidă. Jonathan scoase o batistă dintr-un buzunar și-o apăsă pe rană.

— O clipă, zise, zâmbind grotesc și imitând vocea voioasă a lui Hoffmann.

Cuprinse încăperea cu privirea, apoi se apropie de fereastră. De data asta, nu zări niciun burlan pe care să poată coborî. Se repezi la ușă, își ridică pistolul și-l vârî la brâu.

— Intră, zise.

Secretara se năpusti înăuntru. Fără a-i da răgaz să înțeleagă ce se petrecuse, Jonathan închise ușa în spatele ei.

— Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat? întrebă ea. Imaginile disparate i se adunau încet, încet în minte într-un tablou coerent.

Jonathan o lipi de ușă, oprind-o cu brațul.

— Dacă nu faci gălăgie, n-o să pățești nimic. Ai înțeles?

Secretara dădu viguros din cap.

— Dar...

— Șșșșt, zise el. N-ai să pățești nimic. Îți promit. Mai bine relaxează-te.

Femeia căscă ochii de groază.

Jonathan îi apăsă cu degetele artera carotidă, întrerupându-i fluxul de sânge către creier. Ea se zbătu o dată în mâinile sale, dar după cinci secunde leșină. El o lăsă ușor pe covor. Avea să dureze, probabil, undeva între două și zece minute până să-și vină în fire. Hoffmann avea nevoie de mai mult timp.

Jonathan cercetă încăperea. Nu putea să plece în halul ăsta. Își scoase uniforma albastră de lucru, găsi pardesiul lui Hoffmann și-l îmbrăcă, având grijă să-l încheie până sus la gât. O luă încet pe coridor, cu capul plecat, cu batista presată pe gât. Coborî pe scări până la parter și ieși pe intrarea principală. După ce ajunse, mergând cu pas iute la prima intersecție, o luă la goană, dar, la scurt timp după aceea, încetini ritmul și-și văzu de drum.

Găsi Mercedesul parcat în garajul de pe Zentralstrasse, peste drum de gară. Scoase la repezeală trusa de prim ajutor de sub scaunul șoferului și căută înăuntru un pansament și niște tifon. Avea nevoie de copci.

Cu o mână apăsată pe gât, ieși încet cu mașina din oraș, luând-o pe autostradă și îndreptându-se spre Berna.

Exista un singur loc unde se putea duce.

50

Von Däniken conducea pe banda întâi. Vitezometrul indica aproape o sută optzeci. Șoseaua era străjuită de vii terasate aflate pe malurile înalte ale lacului Geneva. Pânza lată albăstruie a lacului umplea orizontul. Dincolo de ea, învelite în nori, se înălțau crestele acoperite de zăpadă ale Savoiei franceze.

În apropiere de Nyon, la periferia Genevei, îi sună mobilul. Von Däniken apăsă butonul de răspuns de pe volan.

— Rohde, biroul medicului legist din Zürich.

— Da, domnule doctor...

Abia atunci von Däniken își aminti că șterse apelul lui Rohde din seara anterioară.

— Despre autopsia lui Lammers. Am descoperit ceva ciudat. Rohde îi relată în câteva minute ce aflase despre batracotoxină, otrava de broască în care erau învelite gloanțele. Colegul meu Wickes, de la New Scotland Yard, este convins că cel care l-a ucis pe Theo Lammers a lucrat cândva pentru CIA.

Preț de o clipă, von Däniken rămase tăcut. Nu era deloc surprins. Odată ce descoperise că Blitz nu era neamț, ci iranian și, în plus, fost ofițer, bănuia deja vag că în spatele morții lui și a lui Lammers se aflau niște servicii speciale. Se gândise la Philip Palumbo. Agentul american fie nu fusese implicat în operațiune, fie păstrase numai pentru el informația în mod intenționat.

Mulțumindu-i legistului, încheie convorbirea. Șoseaua se îngusta la intrarea în oraș. Drumul cobora și urma malul lacului. În stânga lui se întindea un teren larg, în pantă lină, cu pășuni înzăpezite alunecând ușor către lac. Von Däniken trecu pe lângă o serie de clădiri maiestuoase care fuseseră înălțate aici. Națiunile Unite. Acordul General pentru Tarife și Comerț. Organizația Mondială a Sănătății.

Adresa pe care o căuta se afla într-un cartier mai puțin remarcabil al orașului. Parcă pe Rue de Lausanne, în fața unui restaurant chinezesc și a unei croitorii turcești. Era douăsprezece și cinci. Întârziase. Persoana cu care urma să se întâlnească avea să mai aștepte câteva minute.

Căută în agenda telefonului litera P. La ureche îi ajunse un bâzâit îndepărtat, în timp ce semnalul sărea de la un transmițător la altul, conectându-l cu cine știe ce colț al lumii.

— Salut, Marcus, răspunse o voce îndepărtată de american.

Von Däniken știa că nu era cazul să-l întrebe pe Philip Palumbo pe unde umbla.

— Mi-e teamă că o să-ți pun o întrebare care iese din cadrul relației noastre oficiale, începu el, renunțând la orice schimb inutil de politeturi.

— E vorba despre veștile pe care ți le-am dat ieri?

— Da. Trebuie să știu dacă mai există și alte informații despre Quitab – alias Gottfried Blitz – pe care nu mi le-ai comunicat.

— Asta era tot, amice. Eu însumi am auzit prima oară despre el acum două zile, din gura lui Gassan.

— Și asta e valabil și în privința atentatului? N-ați avut niciun indiciu anterior cum că în Elveția era o celulă care plănuia un atac? Nimic legat de asociații lui? Un bărbat pe nume Lammers,

de pildă?

— Marcus, mă scoți din sărite! Ce vrei să știi?

— Vreau să știu dacă ai vreo echipă care lucrează pe teritoriul elvețian.

— Ce fel de echipă?

— Nu știu cum îi ziceți voi. De anihilare. Lichidare. Sancționare.

— Asta e o întrebare de baraj, Marcus.

— Da, este, și cred că îmi datorezi un răspuns.

— Cred că mi-am plătit datoria ieri.

— Ieri totul a mers conform regulilor. Aveți și voi, la fel ca noi, tot interesul să-i opriți pe Gassan și pe ai lui. Ar fi o victorie și pentru voi.

— Poate, admise Palumbo. Dar, oricum ar fi, am nevoie de mai multe date ca să-ți pot răspunde.

Von Däniken oftă, întrebându-se câte informații să divulge. Nu avea prea mult de ales. Asta era prețul colaborării cu o superputere. Sau, în vremea din urmă, cu singura superputere. Nu putea să-i pretindă lui Palumbo să aibă încredere în el fără să-i acorde el însuși încredere.

— Și noi ajunseserăm la Blitz, dar pe o altă cale. Tipul ăsta de care te-am întrebat, Theo Lammers, era un asociat de-al lui. S-au întâlnit acum patru seri. Credem că Lammers i-a furnizat lui Blitz un aeromodel de ultimă generație, capabil să zboare cu o viteză de cinci sute de kilometri pe oră și să transporte o nacelă cu douăzeci de kilograme de explozibil plastic. Lammers a fost omorât exact după ce s-au întâlnit. De către un profesionist. Noi bănuim că e același care l-a ucis și pe Blitz. Avem dovezi care sugerează că asasinul e unul dintre ai voștri.

— Ce fel de dovezi?

Von Däniken îi povesti despre gloanțele muiate în otravă de broască și despre originea practicii în ritualurile indienilor care făcuseră parte din detașamentele antrenate de CIA în El Salvador.

— Am impresia că exagerezi un pic, răspunse Palumbo. Indieni superstițioși, batalioane ale morții, otravă... Lucrurile astea s-au întâmplat acum aproape treizeci de ani. Sunt istorie.

— Am convingerea că niciunul din noi nu crede în coincidențe.

— Aici m-ai prins, zise Palumbo, dar nu mai adăugă altceva.

— Phil, te întreb direct: Asasinul ăsta lucrează pentru agenția

voastră, pentru altcineva sau este pe cont propriu?

— Nu e felia mea, Marcus. Astea sunt lucruri care par coordonate de Operațiuni. Etajul șase. Mult deasupra rangului meu. Nu cred că directorul adjunct ar fi încântat să vadă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Îmi dau seama, zise von Däniken. N-aș vrea să faci ceva care să-ți pericliteze slujba. Dar cineva îl plătește pe tipul ăsta. Cineva îl îndreaptă în direcția corectă. Mi se pare că tipul știe mai multe despre ceea ce se întâmplă decât știm noi. Pe mine, unul, chestia asta mă înspăimântă. Mă gândeam că ai putea să întrebi așa, în jur. Poate... neoficial.

— Neoficial?

— Orice informație...

— Otravă de broaște zici? Și după asta suntem chit?

— Absolut, replică von Däniken cu acel gen de entuziasm despre care americanii au impresia că poate fi luat drept o dovadă de onestitate.

Palumbo rumegă o vreme, lăsându-i pe von Däniken să asculte sunetul de șmirghel al paraziților tipici comunicării fără fir.

— Bine atunci, spuse într-un final.

— Bine ce?

— O să revin, zise Palumbo, fără alte detalii.

Și închise telefonul.

51

Numărul 30 de pe strada Waldhoheweg era o clădire arătoasă cu patru etaje, situată într-un cartier rezidențial liniștit al Bernei, nu departe de centrul orașului. Mesteceni dezgoliți, fusiformi, creșteau din peticele verzi de pe trotuar la fiecare aproximativ douăzeci de metri, ca niște santinele scheletice. Jonathan trecu încet pe lângă clădire, căutând semne că ar fi fost supravegheată. La patru după-amiaza, cartierul era atât de tăcut, încât părea părăsit. Nevăzând nimic ieșit din comun, parcă mașina la câteva sute de metri mai departe.

„Emma e adevărată pentru că Bea e adevărată”, își aminti sieși în timp ce ieșea din mașină. Cât timp condusese de la Zug până aici, recapitulase tot ce știa despre Bea. Treizeci și cinci de ani, arhitectă de meserie, deși nu se afirmase în profesia ei.

Fusese, în diferite momente ale vieții, artistă dezamăgită, fotografă deznădăjduită și specialistă în sticlărie descumpănită. Era o hoinară. Spirit libertin și suflet oarecum pierdut, dar o ființă reală, în carne și oase, într-o pereche de jeanși largi și o geacă zdrențuită de motociclist, cu o atitudine pe măsura ținutei.

O întâlnise numai de vreo două, maximum trei ori. Ultima oară fusese cu un an și jumătate în urmă, la un prânz în Londra, când el și Emma veniseră în concediu din Orientul Mijlociu. De când se mutaseră în Elveția, Emma mersese de câteva ori la Berna să-și viziteze sora, dar el nu fusese niciodată în stare să-și facă timp ca s-o însoțească.

Jonathan se apropie de apartamentul ei de pe partea cealaltă a străzii. Nu se vedea nimeni prin zonă. Cercetă mașinile parcate. Nimeni la volan. Traversă strada în fugă, apăsându-și bandajul cu o mână. Numele locatarilor erau înșirate lângă intrare. Strasser. Rutli. Kruger. Zehnder. Jonathan se opri și o luă de la capăt. Își simți stomacul strângându-se ghem. Nicăieri nu era nicio Béatrice Rose, dar apărea o E.A. Kruger în apartamentul 4A.

Începu să tremure. Ce mai aștepta deci? Sună la interfon. Trecu un minut. Jonathan se dădu un pas mai în spate și se uită la clădire. Mișcarea îi deschise din nou tăietura de la gât. Chiar în acel moment, o femeie se apropie și deschise ușa clădirii cu cheia.

— Am venit în vizită la domnișoara Kruger, zise el. E cumnata mea. Îmi dăți voie să intru să aștept în hol?

Privirea speriată a femeii era ațintită asupra gâtului lui. Privindu-și imaginea reflectată în geamul ușii, Jonathan văzu că pansamentul era roșu de sânge.

— Sunteți bine? întrebă femeia, nu tocmai binevoitoare.

— Un accident. Nu e atât de rău pe cât pare.

— Ar trebui să mergeți la medic.

— Sunt eu însumi medic, zise el afișând un zâmbet, ca să aplaneze situația. Pot să mă tratez dacă ajung înăuntru. Sunt sigur că o cunoașteți pe Eva. Cam atât de înaltă. Păr castaniu. Ochi căprui. Poartă ochelari.

Femeia clătină din cap, gânditoare.

— Îmi pare rău, spuse după o clipă. Nu o cunosc pe domnișoara Kruger. Cred că ar fi mai bine să o așteptați afară.

— Desigur. Păstrându-și zâmbetul la fel de ferm pe chip, Jonathan se întoarse cu spatele și numără până la cinci. Când privi înapoi peste umăr, vestibulul era gol. Ușa de la intrare se închidea încet. Mai avea trei centimetri. Repezindu-se s-o prindă, Jonathan își îndreptă vârful unui picior spre deschizătură. Prea târziu însă. Yala se închisese.

Se răsuci pe loc, blestemându-și ghinionul. Se gândi să sune la toate interfoanele să vadă dacă avea să-i deschidă cineva, dar era prea riscant. Fusese deja observat de un locatar. Nu voia să fie anunțată poliția.

Își vârî mâinile în buzunare, și degetele atinseră brelocul Emmei. Poate că avea totuși o cheie...

Scoase brelocul Evei Kruger. Pe lângă cheia de la mașină, mai erau trei chei, fiecare cu câte un elastic de alta culoare înfășurat pe ea. Le încercă pe rând. Cea neagră nu se potrivi. Nici cea roșie. Cea verde intră imediat în broască. Cu o smucitură, Jonathan descuie. O clipă mai târziu, era înăuntru.

O scară bine luminată urca pe lângă cabina liftului. La fiecare etaj erau câte trei apartamente, adunate în jurul unui palier în stil art deco decorat cu o plantă în ghiveci, o măsuță și o oglindă. După obiceiul elvețian, numele locatarului era inscripționat sub sonerie. Găsi apartamentul Evei Kruger la etajul al patrulea. Sună la ușă, dar nu-i răspunse nimeni.

„A început mult înainte de Liban.”

Hoffmann era McKenna din Kosovo. Iar Kosovo fusese cu cinci ani înainte de Liban. Poate că începuse cu mult înainte de Liban, dar Libanul era limita până la care Jonathan putea să meargă. Din cine știe ce motiv, nu-și putea imagina implicațiile de mai mare amploare. Poate că nu voia.

Adevărul era că nu mai avea de ales. Jonathan vârî cheia în broască, și ușa de la apartamentul Evei Kruger se deschise.

De cealaltă parte a holului, femeia privea prin vizor cum omul rănit intra în apartament. Bineînțeles că o cunoștea pe Eva Kruger. Nu prea bine, de fapt. Nici n-aveai cum să ai o relație altfel decât în trecere cu o femeie care călătorea atât de mult. Și totuși, de câteva ori, stătuseră de vorbă, și femeia o găsise destul de drăguță. Era însă destul de înțeleaptă ca să nu trâmbițeze asta în fața unui străin. În mod sigur nu a unuia care sângera atât de rău.

Nu era pentru prima oară în ultima săptămână când oameni necunoscuți o căutau pe Fräulein Kruger. Cu două seri în urmă, vecina văzuse în fața intrării doi bărbați care se purtau ciudat. Intrase fără să le vorbească, și mai târziu auzise zgomote pe palier și se uitase prin vizor tocmai la timp ca să-i vadă intrând în apartamentul Evei. Încă îi mai părea rău că nu alertase poliția.

Iar acum un bărbat cu o rană de cuțit la gât, care lăsa o dâră de sânge în urma lui!

N-avea să facă aceeași greșeală de două ori.

Întorcându-se în sufragerie, femeia ridică receptorul și formă numărul poliției.

— Bună ziua, zise. Aș vrea să anunț o... Nu era sigură ce să spună. Bărbatul avea totuși cheie. Își regăsi însă stăpânirea de sine. Era un intrus. Aș vrea să anunț un intrus pe strada Waldhoheweg la numărul 30. Vă rog să veniți imediat. E înăuntru acum.

Fuseseră acolo. De data asta, nu se mai străduiseră să-și ascundă prezența, observă Jonathan. Ceea ce văzu era dovada unei inspectări meticuloase și metodice a locului de către oameni care nu se temeau că ar putea fi descoperiți.

Sufrageria era mare și austeră, iluminată de becuri montate pe o șină suspendată. Exact în față se afla o canapea neagră cu schelet metalic, ale cărei perne fuseseră puse alături de parcă trebuiau duse la curățat. Cărțile fuseseră scoase din rafturi și rânduite în teancuri lângă perete. Revistele, de asemenea. Un covor persan fusese rulat și doar parțial întins la loc. În încăpere mai erau un scaun ergonomie și o măsuță de cafea cu prea mult crom și metal șlefuit. O bucată chinuită de metal trecea drept sculptură. Cineva locuise aici... dar nu Emma.

Jonathan scoase permisul de conducere din buzunar și se uită la fotografia soției sale. Mobila se potrivea cu ochelarii șic, cu părul închis la culoare, cu rujul țipător. Era mobila Evei Kruger.

Se sili să facă un tur al apartamentului. Bucătăria era foarte curată, aproape antiseptică. Dulapurile deschise. Farfuriile scoase, puse în grămezi pe tejghea. Paharele, de asemenea. Deschise frigiderul. Suc de portocale. Vin alb. Șampanie. O conservă de icre Beluga. O ceapă. Un pachet cu pâine neagră feliată. Un borcan cu castraveciori murați. Era un apartament în care Emma putea să invite pe cineva în timpul acelor „safari

inopinate” pentru aprovizionare. În congelator era o sticlă de vodcă poloneză. Jonathan verifică marca. Zubrowka. Făcută din iarba-bizonului. Pe raftul de deasupra stăteau cocoțate două pahare mici înghețate.

Deschise sticla și-și turnă un păhărel. Vodca avea o culoare vag galbenă și consistența unui sirop. Duse paharul la gură și îl dădu pe gât.

— Pentru Emma, zise cu voce tare. Indiferent cine e ea.

Lichidul îi alunecă pe gât ca o mătase în flăcări.

Fu dintr-odată cuprins de o tristețe fără margini, care-i pătrundea în oase. Pe umeri simți brusc o povară, astfel că puținii pași până în birou i se părură o adevărată călătorie. Era o altă cameră mică, imaculată. Un birou de metal și un scaun Aeron. Calculatorul fusese luat, dar firul de alimentare zăcea pe podea lângă o imprimantă cu laser. Niciun fel de hârtii. Niciun fel de însemnări.

Jonathan intră și în dormitor. Cearșafurile fuseseră scoase și aruncate într-un colț. Pernele fuseseră sfâșiate. În șifoniere erau câteva rochii, toate negre. Armani. Dior. Gucci. Pantofi eleganți. Mărimea Emmei, 36. (De ce trebuia să verifice tot timpul dacă știa deja?) Și o rochie de seară, tot neagră, cu un decolteu care ar fi trebuit să-l întărâte până și pe cel mai istovit musafir.

Împotriva voinței sale, și-o imagină pe Emma intrând în cameră îmbrăcată în rochia aceea. Ochii lui îi măsurară picioarele lungi, oprindu-se să-i admire decolteul, apoi părul castaniu care-i cădea în valuri pe umeri. Da, decise, rochia și-ar fi îndeplinit misiunea. Emma alesese îmbrăcămintea perfectă pentru a servi vodcă și icre negre în doi.

Emma Ransom și Eva Kruger. Doi oameni. Două personalități. Dar care din ele era cea adevărată? Cum ar fi putut să-și dea seama de diferența dintre adevăr și minciună? Și, dacă el nu putea, cum reușise Emma?

Își dădu seama că și el făcea parte din acea minciună. Domnul doctor Jonathan Ransom, medic umblat prin toată lumea, care staționa în mod foarte convenabil în toate locurile fierbinți de pe planetă. La urma urmei, fusese mutat la Geneva pentru ca Emma să poată fi implicată în acest... în *Thor...* indiferent ce era el. De ce nu s-ar fi putut întâmpla același lucru și cu alte ocazii?

Jonathan ca marionetă.

Nu, nu ca marionetă. Ca acoperire.

Se așează pe marginea patului și ridică receptorul. Tonul îi sună blând în urechi. Apelă operatorul internațional și ceru numărul spitalului St. Mary din Penzance, Anglia.

„Când a început totul?” se întrebă. Înainte de Beirut fusese Darfur. Iar înainte de Darfut, Indonezia, Kosovo și Liberia, unde Emma îl întâmpinase într-un jeep jerpelit pe pista de la aeroport.

Unde trăsese Emma linia? Sau – poate chiar mai important – când?

Jonathan își notă numărul spitalului și îl formă. Îi răspunse o voce englezească plăcută, și el ceru să i se facă legătura la Arhivă. Din nou, o femeie.

— Arhiva.

— Bună ziua, sun din Elveția. Soția mea a murit recent și am nevoie de o copie a certificatului ei de naștere pentru autorități. S-a născut în spitalul dumneavoastră.

— Vă pot trimite prin fax o copie după ce îmi trimiteți o cerere oficială.

— Nicio problemă, acum am nevoie doar să-mi confirmați că aveți documentul original. Soția mea se numea Emma Rose. Născută pe 12 noiembrie 1975.

— Numai o clipă, zise femeia.

Jonathan fixă telefonul între umăr și ureche. Ținea în mână inelul Evei Kruger. Își dădu seama că în apartament nu exista niciun semn al existenței vreunui domn Kruger. „De ce mai avea verigheta?” se întrebă. Toate celelalte lucruri erau puse la punct fără cusur. O întreagă viață dublă... până la genele false.

— Domnule, sunt asistenta Poole. Am găsit certificatul Emmei Rose.

— Bun. Adică, mulțumesc. Vestea îi întrerupse șirul gândirii. Îi era greu să vorbească. Simțea că mai avea puțin și fie făcea o criză de nervi, fie începea să se vindece. Nu știa care din două.

În minte îi veni imaginea Emmei și a lui trecând cu mașina pe lângă spital, o clădire bondoacă din cărămidă roșie, aflată în centrul orașului. Fusese singura lor vizită în orașul ei natal, la un an după căsătorie. „Și aici a început totul, spusese Emma cu mândrie. Am venit pe lume la șapte fix, urlând ca o vrăjitoare. De atunci, n-am mai tăcut. Aici a murit și mama. Ciclul vieții și chestii de genul ăsta bănuiesc.”

Asistenta continuă:

— Există însă o problemă. Sunteți sigur că soția dumneavoastră s-a născut în 1975?

— Absolut.

— E ciudat, să știți. Se mai numea cumva și Everett?

— Da.

Și mai multe dovezi că era vorba despre ea. Nu era Eva Kruger. Era Emma. *Emma lui.*

— Am găsit un certificat al Emmei Everett Rose în arhivă, zise sora, cu o voce mai aspră acum. S-a născut tot pe 12 noiembrie, dar cu un an mai devreme. Aici e problema.

— Trebuie să fie vreo greșeală în act. Ea trebuie să fie.

— Mi-e teamă că nu, zise sora. Nu știu exact cum să vă spun.

Jonathan se mută pe marginea patului.

— Să-mi spuneți *ce*?

— Iertați-mă, domnule, dar Emma Everett Rose, născută pe 12 noiembrie 1974 în spitalul St. Mary, e moartă. A fost omorâtă într-un accident de mașină la două săptămâni după naștere, pe 26 noiembrie.

52

— Asta e lista completă cu locurile unde a fost trimis? Marcus von Däniken stătea într-un birou înghesuit, fără ferestre, aflat pe unul dintre coridoarele întortocheate ale sediului organizației Medici fără Frontiere. Era o căldură sufocantă, și fiecare minut petrecut acolo îi toca încă un grăunte de răbdare.

Directoarea organizației se uita la el de pe cealaltă parte a biroului. Era o somaleză de cincizeci de ani care imigrase în Elveția cu douăzeci de ani în urmă. Era rasă în cap, purta cercei circulari de aur și nu făcea niciun efort să-și ascundă ostilitatea, în timp ce se apleca peste teancurile instabile de hârtii care-i umpleau biroul și clătina înspre el unghia extrem de lungă pictată cu migală a degetului arătător.

— Și de ce n-ar fi completă lista? întrebă femeia în timp ce-i înmâna dosarul lui Jonathan Ransom. Vi se pare că aș avea ceva de ascuns? E ridicol, vă spun eu. Toată povestea asta. Jonathan Ransom criminal! E o aiureală.

Von Däniken nu se sinchisi să răspundă. Polițiștii din Graubünden i-o luaseră înainte cu o zi și era vizibil că reușiseră să calce pe bătături pe cineva de aici. Era mai simplu să încerce

să stea puțin de vorbă cu ei decât să se certe cu ea. Luă dosarul lui Ransom și îl răsfoi pe îndelete. Beirut, Liban. Șef de echipă în cadrul unui program de imunizare și vaccinare. Darfur, Sudan. Director, operațiuni în folosul refugiaților. Kosovo, Serbia. Reprezentant medical principal al unei inițiative de a construi mici clinici locale. Insula Sulawesi, Indonezia; Monrovia, Liberia. Era o listă cu cele mai nenorocite locuri din lume din punct de vedere politic.

— E o practică obișnuită ca medicii dumneavoastră să petreacă atât de mult timp în străinătate? întrebă von Däniken, ridicând privirea din dosar. Văd aici că domnul doctor Ransom a stat în unele locuri și doi ani.

— Cu asta ne ocupăm. Un oftat disprețuitor. Ochi dăți peste cap. Jonathan preferă misiunile mai dificile. Este unul dintre medicii noștri cei mai devotați.

— Ce vreți să spuneți?

— Adesea, condițiile sunt vitrege. Medicii tind să piardă din vedere imaginea de ansamblu și să se concentreze asupra suferinței oamenilor. Inutilitatea ei poate fi copleșitoare. Avem destul de multe cazuri de simptom de stres posttraumatic, similar cu cel întâlnit la soldați. Dar Jonathan nu s-a dat niciodată în lături de la misiunile dificile. Unii dintre noi cred că din cauza Emmei.

— Emma? Soția lui, vreți să spuneți?

— Ni s-a părut că ea tindea să simpatizeze puțin cam mult cu populația civilă. Voia să devină una de-a lor, cum s-ar zice. E important să păstrăm o graniță între ei și noi. Altfel, generăm fără să vrem așteptări prea mari.

— E normal ca soțul și soția să lucreze în echipă?

— Nimeni nu vrea să se căsătorească și pe urmă să-și lase partenerul la mii de kilometri depărtare.

Von Däniken se gândi o clipă. Începea să intuiască o explicație rezonabilă pentru cele întâmplate. Misiuni în țări străine. Călătorii permanente.

— Și cum se hotărăște ce medici sunt trimiși într-un anume loc?

— Le evaluăm capacitățile în funcție de necesitățile noastre. Am încercat multă vreme să-l atragem pe domnul Ransom la sediu. Experiența lui pe teren ne-ar oferi observații foarte utile când avem de evaluat vreun proiect.

— Am înțeles, dar cine anume decide unde este trimis domnul Ransom?

— E o hotărâre colectivă pe care o luăm noi trei: eu, Jonathan și Emma. Ne uităm la lista cu posturi vacante și decidem unde s-ar potrivi cel mai bine.

Von Däniken nu știuse că soția lui Ransom fusese atât de implicată în activități caritabile. Întrebă despre statutul ei în asemenea misiuni.

— Emma făcea de toate. Oficial, era responsabilă cu logistica. Ea se ocupa de sediul misiunii, avea grijă ca medicamentele să ajungă acolo la timp, coordona misiunile de întrajutorare și-i plătea pe baronii locali ca să ne lase în pace. Ea se ocupa de partea administrativă, pentru ca Jonathan să poată salva cât mai multe vieți. Una ca ea făcea cât cinci. Ceea ce i s-a întâmplat e o mare tragedie. Deja îi simțim lipsa.

O soție care se implica în munca soțului ei. O femeie competentă. O femeie care punea adesea întrebări. Lui von Däniken îi trecu prin minte faptul că era posibil chiar ca Emma să fi pus prea multe întrebări.

— Și în ce proiect este implicat domnul doctor Ransom în această clipă? întrebă el.

— Vreți să spuneți, înainte să înceapă să omoare polițiști? Somaleza îi aruncă un alt zâmbet compătimitor ca să-i arate ce credea despre ancheta lui. Este șeful unei misiuni antimalarie pe care o organizăm împreună cu Fundația Bates. Nu cred că e foarte încântat de chestia asta. E o treabă administrativă, iar el preferă munca de teren.

— Și cât ar trebui să dureze?

— În mod normal, genul ăsta de misiuni n-au un termen definit. Urma să-și păstreze poziția până când programul avea să fie implementat, moment în care și-ar fi numit succesorul și i-ar fi înmânat frâiele operațiunii. Din nefericire, am primit recent o plângere referitoare la comportamentul său. Se pare că a fost puțin cam grosolan cu partea americană a acestei... Partea financiară, șopti femeia. Doamnei Bates nu-i place de el. S-a luat decizia să fie revocat din post.

Von Däniken dădu din cap, dar alarma dinăuntrul lui se pornise, și el își dădu seama că identificase mâna nevăzută care îndruma călătoriile lui Ransom dintr-o țară într-alta. Totul începea cu o plângere formulată în fața directorului de personal.

O sugestie. Poate chiar mai mult de atât, astfel încât femeia să înțeleagă ce avea de făcut. „Jonathan Ransom trebuie să meargă la Beirut. Trebuie trimis la Darfur.”

— Aveți idee unde va merge după asta?

— Speram că în Pakistan. Avem un post vacant care trebuie neapărat ocupat la o misiune în Lahore. Directorul de acolo a murit de atac de cord. Avea numai cincizeci de ani, bietul om. Își programase o întâlnire cu ministrul sănătății și protecției sociale pentru marți. Speram să-l pot convinge pe Jonathan să plece duminică, pentru a nu pierde întâlnirea.

— Duminica asta?

— Da. Cu un zbor de noapte. Știu că aș cere foarte mult de la un om care tocmai și-a pierdut soția, dar, cunoscându-l pe Jonathan, cred că i-ar face bine.

— Duminică, repetă von Däniken, și simți cum toate piesele acelui puzzle se aranjează și creează o imagine coerentă.

Șaptezeci și două de ore.

Teoria lui von Däniken era simplă. Ransom era un agent experimentat aflat în slujba unui guvern străin. Poziția sa în cadrul organizației Medici fără Frontiere îi oferea o acoperire ideală pentru a se deplasa dintr-o țară într-alta fără a atrage atenția. Von Däniken își putea da seama pentru cine lucra Ransom dacă reușea să descopere ce făcuse în trecut. Acesta era motivul pentru care stătea în fața unui calculator în holul de recepție al Poliției din Geneva, pe Rue Gauthier, privind imaginea unei femei grav rănite care era eliberată de sub un morman de moloz într-un spital bombardat. Fotografia fusese publicată pe prima pagină în *Daily Star,* ziarul de limbă engleză al Libanului, și data din 31 iulie anul anterior.

Articolul era intitulat „O explozie îl rănește pe un polițist” și descria un atentat cu șaptesprezece victime, una dintre ele fiind un șef din poliție care conducea ancheta în cazul asasinării fostului prim-ministru libanez. În momentul exploziei, polițistul era la una dintre ședințele săptămânale de dializă cu care-și trata un rinichi bolnav. Un anchetator sosit la locul exploziei își afirma convingerea că bomba fusese plasată în podeaua clinicii în timpul unei renovări încheiate cu trei luni în urmă și estima că forța exploziei fusese echivalentă cu cea a cincizeci de kilograme de TOT.

Articolul spunea mai departe că nimeni nu revendicase atentatul și că poliția urma firul unor relatări despre agenți sirieni care fuseseră văzuți în spital înainte de explozie.

Von Däniken ridică privirea de la ecranul calculatorului. O bombă plantată cu trei luni înainte de atac. Cincizeci de kilograme de TOT. Magnitudinea exploziei îi făcu pielea ca de găină. În lucrările de renovare fuseseră implicați zeci de oameni. Constructori, contractori, oficialitățile locale care acordaseră permise, persoana din cabinetul medicului care transmisese informația despre programările victimei. Ca polițist, von Däniken era impresionat. Ca om, se cutremură de oroare.

Înainte de Liban, Darfur...

Un avion C-141 al Națiunilor Unite care transportă lideri ai tribului musulman Janjaweed și ai sudanezilor indigeni către Khartoum pentru a discuta un armistițiu sponsorizat de guvern explodează în aer. Nu există supraviețuitori. Apar dovezi că într-unul din motoare a fost amplasată o bombă. Fiecare parte dă vina pe cealaltă. Războiul civil se înteține.

Iar înainte de Darfur, Kosovo. Pagina a doua din *National Gazette:* „O explozie i-a ucis pe generalul în rezervă Vladimir Drakici, cunoscut sub numele de Drako, și pe alte douăzeci și opt de persoane. La momentul respectiv, Drakici, în vârstă de 55 de ani, participa la o întâlnire secretă a facțiunii de dreapta a Partidului Patrioților, formațiune scoasă în afara legii, în care se zvonea că ar fi deținut o funcție de conducere. Subiect al unui mandat internațional de arestare, Drakici era învinuit de Înaltul Comisariat ONU pentru Crime de Război de a fi luat parte, în noiembrie 1996, la masacrarea a două mii de persoane – bărbați, femei și copii – lângă orașul Srebrenița. Indiciile de la locul incidentului sugerează drept cauză o țeavă de gaz fisurată. Poliția cercetează posibilitatea ca o organizație albaneză rivală să fi fost implicată în producerea exploziei. Două persoane au fost reținute”.

Cele trei atacuri aveau câteva elemente-cheie similare. Toate fuseseră îndreptate împotriva unor indivizi cu o poziție socială înaltă, bine protejați. Toate presupuseseră o planificare meticuloasă și o activitate perfect pusă la punct de strângere a informațiilor. Și, în fiecare caz, fuseseră descoperite dovezi ale implicării unei a treia părți.

Dar ceea ce-i convinse în mod definitiv pe von Däniken de

vinovăția lui Ransom fu coordonarea în timp a celor trei incidente. Bomba explodase în Beirut cu patru zile înainte ca Ransom să plece din Liban către Iordania. Avionul fusese doborât cu două zile înainte ca el să părăsească Sudanul. Iar atentatul din Kosovo avusese loc în ziua anterioară întoarcerii lui Ransom la Geneva.

Și totuși, nu-și dădea încă seama cine avea mai mult de câștigat de pe urma acestor atentate. *Cui bono*?

Cui îi foloseau? Motivele erau cheia de boltă a oricărei investigații, însă, în acest caz, niciunul nu părea evident.

Von Däniken își depărtă scaunul de calculator. Cuvintele directoarei îi răsunau în urechi: „Avem un post care trebuie ocupat urgent în Lahore. Speram să-l conving să plece duminică.”

53

O patrulă formată din doi polițiști se îndreptă către clădirea de la numărul 30 de pe strada Waldhoheweg. Sunară la interfonul dat de femeia care făcuse reclamația și intrară în hol. Agenții erau îngrijorați, și pe bună dreptate. O statistică a criminalității clasa strada și cartierul printre cele mai sigure din oraș. În ultimele trei luni, aici fuseseră raportate numai două furturi. În anul anterior, nu fuseseră reclamate niciun jaf armat, niciun viol și nicio crimă.

— E înăuntru, spuse locatara care-i chemase, după ce îi lăsă pe polițiști să intre în apartamentul ei. Am urmărit totul de când v-am sunat. N-a plecat nicăieri.

— Și ce vă face să credeți că e un hoț?

— N-am zis că e hoț. Am zis că e un intrus. N-ar trebui să se afle aici. În primul rând, a spus că o așteaptă pe Eva Kruger. Voia să intre în hol. Dar sângera aici... Femeia arătă la gât. I-am spus că, deoarece nu-l cunoșteam, ar fi mai bine să-și aștepte afară cumnata. Un minut mai târziu, l-am auzit pe palier. Avea cheia de la apartament. L-am văzut intrând.

— Cumnata lui este domnișoara Kruger?

— Așa a zis. Poate mințea. Nu l-am mai văzut pe aici. Polițiștii îi puneau întrebări când unul, când altul.

— Ați văzut-o pe femeia care locuiește aici în mod normal... Pe domnișoara Kruger?

— Nu.

— L-ați întrebat ce pățise la gât?

— A zis că fusese un accident. Mi-a spus că e medic și că se poate îngriji singur dacă ajunge în apartament.

Pe fețele polițiștilor era întipărită exasperarea.

— V-a amenințat în vreun fel?

— Nu. A fost politicos... Dar n-ar trebui să fie aici dacă domnișoara Kruger nu este acasă. Nu l-am mai văzut niciodată. M-a speriat.

Polițiștii făcură un schimb de priviri. Încă o băgăreață care n-avea cu ce-și umple timpul.

— O să discutăm cu domnul. V-a spus, cumva, cum îl cheamă?

Femeia se încruntă.

— Rămâneți aici, doamnă.

Jonathan stătea în baie, cu bărbia mult ridicată, studiindu-și gâtul. Tăietura începuse să se închege, carnea se întărea, lipindu-se la loc. În spitalele de campanie avea de-a face cu asemenea răni în fiecare zi. Singurul mod de a le îngriji, fără a lăsa vreo cicatrice, era să redeschidă rana și să pună copci cât timp era încă proaspătă, dar azi așa ceva era imposibil.

Își turnă un păhărel de vodcă și o dădu pe gât, făcându-și curaj.

— Stai liniștit, își șopti, apropiind acul și ața de pielea gâtului.

Trăgând aer în piept, se puse pe treabă. Acul nu era rău, dacă te gândești că îl luase dintr-o simplă trusă de cusut. Suficient de ascuțit. Suficient de steril. Lucrase cu altele mai rele. Cu degetele de la mâna stângă, strânse cele două margini ale rănii și le cusu una de alta.

Fusese o minciună de la bun început. Emma nu fusese Emma. Într-o anumită măsură, viața lui fusese o șaradă, o piesă regizată de un regizor nevăzut. În mod surprinzător, se simțea mai degrabă eliberat decât dezamăgit. Era ca și cum i s-ar fi luat un văl de pe ochi și, pentru prima oară, vedea lucrurile așa cum erau în realitate. Nu doar ce se afla înaintea ochilor lui, ci și ceea ce exista în spatele aparențelor. Era o privelițte compromițătoare. Jonathan, marioneta. Jonathan, omul de paie. Jonathan, fantoșa ignorantă, entuziastă a vreunui guvern.

„Cine era? se întrebă. Cine o vârâse în asta?”

Mai împunse o dată. Ața se încâlci, iar ochii i se umeziră. Împinse acul și netezi cusătura.

Furios. Așa se simțea. Furios. Furios pe Emma. Pe Hoffmann. Pe oricine contribuise la operațiunea aceasta prin care viața îi fusese furată și folosită pentru ca alții să-și atingă scopurile. Era un furt de neiertat.

Și restul? Partea aceea din viața lui care avea de-a face doar cu el și cu ea... Și asta fusese o înscenare? Era tentat să considere speciale momentele lor intime, fără nicio legătură cu măreața misiune a Emmei. Felul cum făceau dragoste. Privirile schimbate în secret. Atingerea mâinii ei și momentele în care se simțeau legați fără să rostească vreun cuvânt.

„Opt ani... Cum a fost posibil?”

Lăsă acul în jos, apucându-se cu mâna de chiuvetă ca să-și mențină echilibrul.

Ridică ochii spre oglindă. „Nu pricepi. Ea nu ți-a spus niciodată numele ei real. A avut grijă ca tu să ajungi în Africa, în Europa, în Orientul Mijlociu, pentru ca ea să-și poată vedea de treabă. A dus o întreagă viață secretă. Uită-te la apartamentul ăsta! La rochia aia deocheată. Aducea bărbați aici. Bea cu ei vodcă. Îi seducea.”

Se privi adânc în ochi și înfruntă adevărul.

Insensibil la durere, își termină treaba iute și cu îndemânare. Înnodă ața și o tăie o foarfecă găsită în trusa de cusut. Zece copci. Nu era o treabă rea, date fiind împrejurările. Tamponă cusăturile cu alcool, apoi își puse un pansament adeziv peste rană. Luându-și cămașa, se duse în bucătărie și-și turnă încă un păhărel de vodcă. Își zise că trebuia să rețină marca pe viitor. „Zubrowka”. Așa se spunea în polonă la „fraier bătut în cap și credul”.

Își puse pardesiul și vârî mâinile în buzunarele pantalonilor. Mâna dreaptă dădu peste verighetă. Își promise să o ia cu el peste tot, ca memento. Stinse luminile din bucătărie și intră în sufragerie. Mai dădu o tură, cercetând apartamentul. Totul era o iluzie. O simplă scenă.

Exact în acea clipă se auzi o bătaie cu pumnul în ușă.

— Poliția. Am vrea să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Jonathan îngheță. Era femeia de jos. Ea trebuie să fi dat alarma. Își imagină care avea să fie cursul evenimentelor. I se va cere să se identifice. Se va face o verificare de rutină, dacă

nu cumva exista deja vreun mandat de arestare pe numele lui. Răspunsul avea să fie imediat: domnul Jonathan Ransom era căutat pentru uciderea a doi polițiști. Suspectat că era înarmat și periculos. Va fi pus în cătușe și întins pe jos într-o clipită.

Încă o bătaie în ușă.

— Poliția. Vă rugăm, domnule doctor, știm că sunteți înăuntru. Am vrea să stăm puțin de vorbă despre cumnata dumneavoastră, domnișoara Kruger.

Jonathan ajunsese prea departe ca să renunțe acum. Dacă tot intrase în joc, măcar să meargă până la capăt.

Fugi în dormitor și întredeschise ușile glisante care dădeau în balcon. Se uită în lateral, apoi în sus și în jos. Cel mai apropiat balcon era la două etaje mai jos. Zidul era neted, fără nimic în relief. N-avea cum să coboare pe el.

Bătăile în ușă se intensificară.

Se întoarse în sufragerie, apoi fugi în birou, din nou în dormitor și, în cele din urmă, în bucătărie. Se opri, înfuriat de inutilitatea strădaniilor sale. Nu avea ce să găsească. Nu putea să iasă decât pe ușă.

Dacă nu putea să iasă, trebuia să-i silească pe ei să între...

Se duse în bucătărie. Nu se mai grăbea. Nu privi nici măcar o dată în spate și nici nu se sinchisi de bătăile tot mai violente în ușă. Se duse direct la cuptor. Era un aparat modern, cu convecție de aer cald, cu partea din față din oțel inoxidabil și cu butoane digitale. Nu-i era de niciun folos. Plita însă funcționa cu gaz. Scoase grătarele de pe ochiuri. Cu un cuțit luat dintr-un sertar, împinse butonul care regla focul de veghe. Apoi răsuci toate cele cinci bușoane la maximum. Gazul sâsâi seducător din conducta principală și mirosul lui dulce grețos umplu încăperea.

Bătăile încetaseră. Din coridor se auzeau voci înfierbântate. Butonul ușii zdrăngăni. O clipă mai târziu, se auzi scrâșnetul metalului pe metal. Polițiștii încercau să deschidă yala.

— Imediat, strigă Jonathan. Numai o clipă.

— Vă rugăm să vă grăbiți, veni răspunsul, altfel intrăm cu forța.

— O secundă, strigă.

Închise ușa glisantă de la bucătărie și se repezi în birou. Găsi niște hârtie pe masa de scris și o răsuci în forma unui con. În baie, înfundă hârtie igienică în con, apoi, lăsând conul deoparte, luă un prosop mațe de baie și-l udă cu apă rece. Stoarse apa din

el, îl împături și și-l puse peste braț. Într-o scrumieră din sufragerie găsi o cutie de chibrituri.

Bătăile reîncepuseră. Auzi prin ușă fâșâitul aparatului de emisie-recepție al polițiștilor.

Gazul ieșea deja de sub ușa de la bucătărie. Jonathan adulmecă și se trase îndărăt. Se lipi cu spatele de peretele din afară al bucătăriei, își puse prosopul peste cap și umeri, aprinse un chibrit și, cu el, conul de hârtie. Ținându-l departe de corp, așteptă până când se aprinse ca o torță.

„Acum!” își spuse.

Deschise ușa bucătăriei, azvârli torța înăuntru și se trânti la podea.

O minge de foc explodă în spațiul închis, suflând vesela de porțelan de pe tejgheaua din bucătărie, zdrăngănind paharele, spărgând ferestrele și repezindu-se cu un urlet ca de tren către sufragerie, înainte să fie suptă înapoi în bucătărie.

Jonathan se târî pe podea către intrare și se ascunse într-un șifonier lângă ușă. O fracțiune de scundă mai târziu, se auzi o împușcătură. Ușa zbură din țâțâni. Doi polițiști intrară în apartament, cu armele scoase, căutând sursa exploziei. Jonathan îi urmări prin deschizătura ușii de la dulap.

Unul din ei se aventură până aproape de flăcări.

— A ieșit pe fereastră.

Celălalt păși peste mobila distrusă și își vârî capul în bucătărie.

— A fugit.

Jonathan se strecură afară din dulap, ieși pe ușă și o luă la fugă în jos pe scări.

Într-un minut, era în stradă.

Cinci minute mai târziu, gonea cu Mercedesul spre autostradă.

54

Philip Palumbo urma un ritual anume când se întorcea în Statele Unite după vreo călătorie de „vânătoare” în străinătate. De la aeroport se îndrepta cu mașina către o sală de fitness din Alexandria, Virginia. Timp de două ore, mergea pe bicicletă, ridica greutăți și înota. În cele din urmă, după ce elimina din organism toată mâncarea proastă, mizeria și aerul stătut, se

ducea la saună, unde se elibera de pervertirea morală suferită, de sentimentul acela de vinovăție care creștea ca o tumoare în întunericul sufletului omenesc. El numea asta „a merge la spovedanie”. Abia apoi se ducea acasă și-și îmbrățișa soția și pe cei trei copii.

Astăzi însă uitase cu totul de spălarea păcatelor. Odată sosit, se îndreptă imediat către Langley, unde intră repede în arhivele CIA și accesă un fișier digital din secțiunea „America Latină”, care detalia activitățile pe care organizația le desfășurase în El Salvador în anii 1980.

Găsi acolo o declarație despre necesitatea ca SUA să contribuie la construirea democrației în regiune ca antidot la influența regimului sandinist comunist care prinsese rădăcini în Nicaragua vecină și amenința guvernele din Guatemala și El Salvador. Mai departe, găsi o însemnare despre operațiunea Mourning Dove, coordonată de ambasada din El Salvador începând din aprilie 1984. Dosarul clasifica procesele-verbale ale operațiunii drept „confidențiale” și cerea semnătura unui director adjunct pentru a acorda acces la ele. Palumbo verifică lista personalului CIA atașat la vremea respectiva ambasadei. Recunoscu numele unui coleg cu care lucra la Centrul de Comandă Antiteroristă; un irlandez slab, sociabil, pe nume Joe Leahy.

Palumbo îl găsi pe Leahy într-un birou cu pereți de sticlă înconjurat de o puzderie de birouașe mai mici, la sediul serviciului operativ al Centrului de Comandă.

— Joe, ai un minut?

Ca de obicei, Leahy era pus la patru ace. Purta un costum bleumarin, pantofi cu șiret lustruiți și avea părut dat pe spate și gelat ca un bancher de pe Wall Street. Mai greu de ascuns era accentul lui nazal de Philadelphia.

— Ce e? întrebă Joe.

— Aș avea nevoie să-ți dai cu părerea despre ceva întâmplat cu mult timp în urmă. Ai timp să mergem să bem o cafea?

Palumbo îl conduse în cantină și plăti pentru două cafele cu lapte duble. Se așezară la o masă într-un colț mai ferit.

— Ai fost în El Salvador, corect?

— A trecut ceva timp de-atunci, zise Leahy. Pe vremea aia, tu încă te băteai cu puștii de la Yale.

— Cred că mai mult mi-o încasam, răspunse Palumbo. Ce poți

să-mi spui despre Mourning Dove?

— E o poveste încheiată. De ce întrebi? Faci săpături pe tema asta?

Palumbo clătină din cap.

— Nici vorbă. Am nevoie de niște informații generale.

— A fost demult, Phil. N-aveam nici optsprezece ani. GS-7. Boboc.

— Nu fac nicio investigație, Joe. Pe cuvântul meu. Ce-mi spui rămâne între noi.

— Nicio vorbă în afară, da?

— Nicio vorbă. Palumbo se aplecă înainte, apropiindu-se. Mourning Dove, Joe. Spune-mi ce știi.

Leahy se aplecă și el și zise:

— A început ca un exercițiu de antrenament. Ca să-i silim pe unii recruți să intre în formă. Erau niște țărănoi. Jumate dintre ei abia dacă purtaseră vreodată pantaloni în viața lor. Am adus niște berete verzi de la Fort Bragg[41] și niște muniție. Ideea era să-i învățăm niște chestii de bază. Să-i ajutăm să promoveze democrația în zonă. Aiurelile dintotdeauna.

— Credeam că pentru asta aveam Școala celor două Americi de la Fort Benning[42].

— Sigur. Dar aia e oficială. Asta era *sub rosa*[43]. În orice caz, lui *el presidente* i-a plăcut ce făceam, așa că a trecut câteva dintre unitățile astea în componența trupelor lui personale. Noi făceam toate treburile murdare. Trebuie să îți amintești cum era pe atunci, când Danny Ortega o curta pe Bianca Jagger, când sandiniștii puseseră regiunea pe jar. No *mas communista*[44]. Cel puțin asta era ideea. Povestea a scăpat de sub control aproape chiar de la început. Inițial, n-avusese un scop anume, dar a funcționat. I-a speriat pe toți. Prin 1984, totul s-a încheiat. Președintele a fost reales. Ne-am luat calabalâcul și ne-am întors acasă.

---

[41] Sediu al mai multor unități din Forțele Speciale (supranumite „Beretele verzi”) ale armatei americane (n.tr.).

[42] Școală militară pe teritoriul SUA în care au fost antrenați, de-a lungul timpului, numeroși ofițeri sud-americani, inclusiv unii care au devenit în timp dictatori în țările lor sau au comis numeroase atrocități ori încălcări ale drepturilor omului. (n.tr.).

[43] În secret, sub acoperire (în limba latină, în original) (n.tr.).

[44] Nu mai vrem comuniști (în limba spaniolă, în original) (n.tr.).

— Și tipii ăia pe care i-ați antrenat? A venit vreunui încoace cu voi?

— Cum adică să vină încoace?

— Nu știu. Poate ați dat peste niște puști talentați și i-ați întrebat dacă n-ar vrea să vină să lucreze pentru Companie.

Tonul prietenesc al lui Leahy dispăru brusc.

— Vezi că aici te avânți la apă mare. Astea-s chestii periculoase.

— Rămâne între noi, Joe... un irlandez din Philly și un macaronar din Beantown.

Leahy râse, dar nu spuse nimic.

Palumbo continuă:

— Chestia e că am impresia că am dat de unul pe terenul meu. A curățat vreo doi granguri, a lăsat tot felul de chestii voodoo în urmă. Se pare că își înmoaie gloanțele în otravă de broască pentru ca sufletele victimelor să nu-l bântuie. Ai auzit vreodată de asemenea tâmpenii?

Leahy clătină din cap. Amintirile îi reveneau prin fața ochilor.

— Nu știi nimic despre asta, nu-i așa, Joe?

— Absolut nimic, zise Leahy. Astea-s chestii de Black Bag[45]. Dacă le vrei binele soțioarei tale și puștanilor care te-așteaptă acasă, nu te băga în asta.

Palumbo era arogant ca orice polițist. Avertismentul nu făcu decât să-l întărâte.

— Tipii pe care i-a omorât erau implicați în afacerea lui Walid Gassan. Aveau de gând să doboare un avion. O chestie foarte sofisticată. Un aeromodel care zboară cu cinci sute de kilometri pe oră, cu o încărcătură de douăzeci de kilograme de Semtex. Mie mi se pare ca o rachetă de croazieră. Nicio jigodie amestecată în Bojinka[46] n-ar fi în stare de așa ceva.

— Se pare că tipul face ce trebuie.

— Absolut.

— Atunci, dacă nu-s arăboii, cine anume crezi că e în spatele chestiei ăsteia? întrebă Leahy.

— Nu pot să spun. Dar am o idee. Adică, dacă stai să te

---

[45] Denumirea generică pentru operațiuni speciale efectuate de FBI, care presupuneau încălcarea proprietății private (pătrunderea în anumite spații și culegerea în secret de informații de acolo).

[46] Proiectul Bojinka a fost un set de operațiuni teroriste de mare anvergură. (n.tr.).

gândești, câți oameni pe lumea asta dispun de asemenea resurse în fiecare zi?

— Crezi că e un guvern la mijloc.

— O, da. Palumbo bătu darabana pe masă. Dar asta rămâne între noi.

Leahy își vântură mâinile peste piept, într-un soi de pantomimă a sfintei cruci.

— Era ceva ciudat în dosarul ăla despre Mourning Dove, continuă Palumbo. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Numele celui care răspunsese de operațiune lipsea. Parcă ar fi fost tăiat înainte ca fișierele să fi fost digitalizate. Joe, care dintre ai noștri era șef la Mourning Dove?

Leahy îl privi fix pe Palumbo o clipă, apoi se ridică de la masă. În timp ce trecea pe lângă el, se aplecă și-i șopti un cuvânt la ureche:

— Amiralul.

Palumbo rămase pe scaun până când Leahy părăsi cantina.

„Amiralul” era James Lafever. Directorul adjunct de la Operațiuni.

55

— Șaptezeci și două de ore, zise von Däniken, scoțându-și haina și aruncând-o pe spătarul scaunului. Atât mai avem. Ransom e omul nostru. N-am nicio îndoială. A mai făcut chestii din astea și înainte. A aruncat în aer obiective în Beirut, în Kosovo și în Darfur. Se pricepe la omorât oameni.

„Detașamentul de asalt” își stabilise cartierul general în „morgă”, o sală rece de conferințe din subsolul sediului Poliției Federale. Cinci bănci fuseseră aranjate în semicerc. Fuseseră aduse calculatoare, telefoane și copiatoare. Era un creier în căutarea unui corp. Deocamdată numai Hardenberg și Seiler erau prezenți. Vederea birourilor goale aliniate în sală nu avu darul să-l însuflețească pe von Däniken.

— Stai puțin, Marcus, zise Max Seiler. Cum adică șaptezeci și două de ore?

Von Däniken se așeză pe un scaun și le povesti celor doi ce aflase.

— Tipul o șterge cât poate de repede din țară după ce-și îndeplinește misiunea, zise el după ce le relată în detaliu despre

isprăvile lui Ranson. Se pare că doctorul nostru e gata să plece duminică seara spre Pakistan. El s-ar putea să spună că habar n-are despre asta, dar știe sigur. Probabil că oamenii lui l-au omorât pe amărâtul ăla căruia trebuie să-i ia locul. Trebuie să-l găsim pe Ransom, și asta cât mai repede. Oricum, ce am aflat despre microbuz? Cineva trebuie să-l fi văzut.

„Cineva” însemna vreo cameră de luat vederi de undeva de pe continentul european între Dublin și Dubrovnik.

— Nicio urmă, zise Hardenberg. Myer e la ISIS, să vadă dacă poate să-i pună puțin pe jar.

— Două milioane de camere, și toate oarbe. Ce rost mai au?

Dezgustat, von Däniken clătină din cap.

Exact atunci, ușa se deschise și Kurt Myer intră târșâindu-și picioarele, în timp ce-și trăgea centura de la pantaloni peste burta masivă.

— La fix, zise von Däniken. Tocmai vorbeam despre tine. Ce-ai aflat?

Myer se uită în jur la fețele aspre, nerăbdătoare. Își dădea seama că se schimbase ceva, dar nu știa exact ce. Ridică un teanc de fotografii.

— Leipzig, acum zece zile. A fost făcută lângă Bayerischer Platz, în apropiere de gară. Am dat de urma microbuzului.

— Slavă Domnului! zise von Däniken ridicându-se și studiind fotografia.

Cu o claritate remarcabilă, imaginea arăta un Volkswagen alb cu numere de înmatriculare elvețiene, condus de un bărbat bărbos cu ochelari cu ramă subțire.

— Gassan e la volan. Odată găsite numerele de înmatriculare, am putut să fac o căutare mai detaliată. Am mai dat peste o fotografie făcută la Zürich acum o săptămână.

O altă imagine trecu din mână în mână. De data asta conduce Blitz.

— Unde anume era camera? întrebă von Däniken.

— La colțul dintre Badenerstrasse și Hardplatz.

— Asta e aproape de sediul companiei lui Lammers, nu?

— Nu-i departe, zise Myer. La vreo doi kilometri distanță. Uită-te la geamul din spate! E ceva foarte mare înăuntru. Am analizat fotografiile și am ajuns la concluzia că sunt cutii mari de oțel.

— Aeromodelul?

— Habar n-am. Dar, orice ar fi, e mare și e greu. Uită-te cât de jos e șasiul. Compară fotografia asta cu celelalte. Impresia noastră e că în a doua fotografie microbuzul transportă o încărcătură de cel puțin șase sute de kilograme. Iar pe ultima am găsit-o în Lugano, sâmbătă.

Lugano, la numai treizeci de kilometri de Ascona, unde locuia Blitz. Von Däniken avusese dreptate că fragmentele de vopsea albă din garajul lui Blitz proveneau de la microbuz. Fusese parcat în garaj.

— Deci Gassan a preluat explozibilul la Leipzig, i le-a dat lui Blitz cu tot cu microbuz și a șters-o în Suedia. Blitz s-a dus cu microbuzul până la Zürich și acolo a primit miniavionul de la fabrica lui Lammers. Von Däniken examină din nou fotografiile.

— Asta-i tot?

— Asta e tot ce avem despre microbuzul alb.

Von Däniken ciuli urechile.

— Cum adică despre microbuzul *alb*? Mai căutăm vreun alt microbuz?

— Tipul conduce acum un microbuz negru. L-a vopsit între timp.

— De unde știți?

— Nu știm de unde a luat microbuzul alb original, dar știm că numerele pe care le avea fuseseră furate de la un microbuz identic din Schaffhausen. Oamenii nu raportează așa ceva la poliție, își închipuie că e o glumă proastă și se duc, pur și simplu, și anunță pierderea la biroul de înregistrări auto. Tipii ăștia nu sunt proști. Dar nici noi nu suntem. M-am gândit că, dacă au furat un set de numere de înmatriculare, s-ar putea să mai fi furat și altele. Am căutat și am verificat toate înregistrările de numere pierdute sau furate. Proprietarul unui microbuz Volkswagen negru din Lausanne a anunțat acum două săptămâni că îi lipseau numerele. Nu și microbuzul, doar numerele. Am verificat numerele prin ISIS. Și uite ce am găsit.

Myer le arată celorlalți ultima fotografie. O imagine a unui microbuz negru care trecea în viteză printr-o intersecție. În fundal era o reclamă mare la ciocolată Lindt și logoul unui bine-cunoscut producător de mobilă.

— Fotografia asta a fost făcută ieri la cinci după-amiaza la periferia orașului Zürich.

— Dar cum putem fi siguri că e același microbuz?

— Uită-te la bara de protecție din față, aici și în cealaltă fotografie. Amândouă au o îndoitura vizibilă sub far. Și amândouă au un odorizant în formă de brad atârnat de oglinda retrovizoare. Unul din elemente ar putea să fie o coincidență. Dar amândouă... niciodată.

— Sună la poliția orașului. Pune-i să emită un mandat pentru microbuz. Verificați toate imaginile tuturor vehiculelor în jumătatea de est a țării în ultimele douăzeci și patru de ore.

— S-a făcut.

Von Däniken aduse imaginea mai aproape de ochi.

— Cine e la volan? N-are cum să fie Blitz. Era mort la ora aia. Îi arătă fotografia lui Myer, care se încrunta și-și puse o pereche de ochelari bifocali. E ceva în neregulă aici. Nu arată normal.

— Hai să ducem fotografia la departamentul de criminalistică. Ei pot să mărească imaginea și s-o trimită Interpolului ca s-o treacă prin programul lor de recunoaștere a fețelor.

Myer ieși din sală târșâindu-și picioarele.

Von Däniken se răsuci în scaunul său și-și îndreptă atenția către cei doi bărbați care erau încă în sală.

— Atât despre frontul de est! Vreun progres pe frontul de vest?

Era rândul lui Klaus Hardenberg să vorbească. Hardenberg, anchetatorul puhav, palid, care abandonase o carieră lucrativă într-o firmă internațională de contabilitate din Zürich în favoarea jocurilor grosolane ale Poliției Federale.

— Blitz avea conturi la Banca Popolare del Ticino. Am luat numele băncii de pe Eurocard, care fusese emis acolo. Suma medie lunară în cont era de douăsprezece mii de franci. Cât despre plăți, sunt în cea mai mare parte chestii obișnuite – obiecte de uz casnic, facturi de la carduri de credit, gaze, curent. Blitz scotea în fiecare săptămână cinci sute de franci bani gheață, întotdeauna de la același bancomat din Ascona. Una peste alta, un stil de viață modest pentru un om care conducea un automobil de lux și trăia într-o vilă de câteva milioane.

— În afară de cazul când vila nu era a lui, zise von Däniken.

— Exact asta voiam și eu să spun. Hardenberg surâse timid. Primul lucru care mi-a stârnit interesul a fost un transfer care a ajuns în cont acum o săptămână, de exact o sută de mii de franci. La detaliile plății era scris: „Cadou pentru P.J.”. A doua zi,

Blitz a retras întreaga sumă personal, de la filiala din Lugano a băncii. Totul foarte pe față. A sunat din timp, a vorbit personal cu directorul băncii și a explicat că era acontul pentru o barcă pe care și-o construia în Antibe.

— A găsit cineva banii acasă la el!

— Am vorbit cu locotenentul Conti. Nimic.

— Cine a transferat banii?

— Ah, zise Hardenberg. Aici lucrurile devin interesante. Banii veneau dintr-un cont deschis la Royal Trust and Credit Bank of the Bahamas. Filiala din Freetown.

— N-am auzit niciodată de ea, zise von Däniken, a cărui experiență îl pusese în legătură cu cele mai importante instituții financiare de pe fața pământului.

— E o bancă mică; are mai puțin de un miliard capital. Nu are un sediu real. E doar virtuală. Dacă-mi dai voie totuși, aș vrea să iau o scurtă pauză cu Blitz și să trec la Lammers.

În jur, toți dădură din cap. Hardenberg și-a făcut curaj, dând lacom pe gât o jumătate de cutie de Red Bull și aprinzându-și o Gauloise.

— După cum spuneam, ne mutăm atenția asupra lui Theo Lammers, continuă el. Lui, afacerile îi mergeau foarte bine. Toți banii lui erau la USB, o bancă de primă mână. I-am verificat conturile. Acum nouă luni, a primit un transfer de două milioane de franci de la nimeni altul decât Royal Trust and Credit Bank of the Bahamas.

— Două milioane de la aceeași bancă? Von Däniken alunecă spre marginea scaunului. Dacă au venit de la aceiași oameni care i-au trimis lui Blitz suta de mii de dolari, atunci știm precis cine finanțează povestea asta. Pentru ce erau banii?

— Mi-am permis să o sun pe Michaela Menz de la Robotica. Fondurile intraseră în contul de venituri realizate. Asta înseamnă că erau pentru o treabă deja terminată. Problema este că nu există niciun număr de factură atașat transferului. Doamna Menz nu știa pentru ce au venit banii.

Myer se uită la von Däniken.

— Erau pentru aeromodel.

Von Däniken dădu din cap. Lucrurile începeau să prindă contur.

— Banii veneau din același cont ca suta de mii?

Hardenberg clătină din cap.

— Ar fi fost prea simplu. Nu, veneau dintr-un alt cont, fără nicio legătură cu primul. Cel puțin așa pare. Șansele ca Blitz și Lammers să facă afaceri cu aceeași firmă prăpădită din Bahamas sunt de unu la un milion. I-am relatat această impresie domnului Davis Brunswick, directorul băncii. Nu a fost tocmai binevoitor. La început, am încercat să mizez pe farmecul meu personal. Apoi i-am spus că, dacă nu-mi furnizează ceva informații despre deținătorii conturilor, o să-și găsească banca pe lista neagră săptămânală care circulă între cel puțin trei mii de instituții în toată Elveția și care este comunicată tuturor serviciilor polițienești din Occident.

— Și? A funcționat?

Hardenberg ridică din umeri.

— Bineînțeles că nu, recunoscu. În ziua de azi, toți fac pe durii. A trebuit să apelez la planul B. Din fericire, îmi făcusem tema în privința domnului Brunswick înainte să discut cu el. Descoperisem că avea câteva conturi personale în țara noastră în valoare de vreo douăzeci și șase de milioane de franci. I-am dat cuvântul meu că, dacă nu ne dă informațiile despre conturi, voi avea personal grijă ca toate sumele lui, până la ultimul creițar, să fie înghețate pe toată perioada vieții lui.

— Și?

— Domnul Brunswick a ciripit ca o ciocârlie. Amândouă conturile fuseseră înființate de o firmă mijlocitoare, care este o filială a lui Tingeli Bank. Este aceeași firmă care a intermediat achiziționarea Villei Principessa în numele unei companii cu sediul în Antitele Olandeze.

— Cum ați descoperit că Brunswick avea conturi în Elveția? întrebă von Däniken.

Hardenberg se strâmbă și scutură din capul foarte mare, foarte rotund și foarte chel.

— Credeți-mă, n-ați vrea să știți.

Cei prezenți își permiseră să râdă scurt.

Seiler își drese glasul.

— Dacă-mi amintesc bine, Marcus, tu îl cunoști pe Tobi Tingeli personal.

Acum fu rândul lui von Däniken să se strâmbe.

— Am fost colegi în Comisia pentru Holocaust.

— Crezi că ar fi dispus să-ți facă o favoare?

— Tobi? Nu știe ce înseamnă asta.

— Dar, oricum, ai să-l rogi, nu? insistă Seiler.

Von Däniken se gândi la Tobias Tingeli al IV-lea și la scheletele care atârnau în dulapul lui. Tingeli era bogat, vanitos, pompos și încă altele mai rele. Într-un anume sens, Marcus von Däniken aștepta această zi de zece ani.

Gândul de a-și pune în aplicare răzbunarea nu-i dădu însă nicio satisfacție.

— Da, Max, zise încet. O să-l rog.

56

Farurile îl năuceau. Pe sensul opus al autostrăzii avusese loc un accident, iar șirul de mașini se întindea până la orizont. Mijind ochii, Jonathan își mută privirea către acostament, încercând să atenueze luminile care-i jucau pe retină. Undeva adânc în craniu, o tobă îi bătea fără milă. „Ieși la lumină, îi spunea. Te-ai băgat până peste cap. Ești un amator împotriva unor profesioniști.”

Rinul era la o sută de kilometri spre nord. Dincolo de el se întindea Germania. Granița putea fi trecută în diverse moduri. Franța era, practic, la fel de aproape. Putea s-o ia prin Geneva, apoi să treacă granița la Annecy. În trei ore, ar fi putut să mănânce *fondue* în Chamonix. Cunoștea bine orașul. Își făcu în minte o listă a pensiunilor și a motelurilor unde s-ar fi putut ascunde timp de câteva zile. Dar ideea unui refugiu nu-l atrăgea nicicum. Refugiul era doar temporar. El avea nevoie de o portiță de ieșire.

Părăsi autostrada la Egerkingen, unde șoseaua se împărțea în două: spre nord, către Basel, spre est, către Zürich. La intersecție erau un restaurant Mövenpick, un motel și un mall destinat turiștilor. Jonathan parcă și intră în restaurant. Comandă repede.

— *Schnipo und ein cola, bitte.*

Șnițel vienez, cartofi prăjiți și o cola. Meniul favorit al oricărui licean austriac.

În timp ce aștepta, fu asaltat de imagini ale apartamentului din Berna. Apartamentul Evei Kruger. Se gândi la meticulozitatea cu care fusese mobilat, astfel încât să se potrivească rolului pe care-i juca Eva, la timpul și la efortul necesare pentru a construi un artificiu atât de sofisticat. Odată

ce se obișnuise cu ideea înșelăciunii, disciplina era cea care îl uimea. Nu-i trecuse nici măcar prin cap că Emma ar putea fi vreun soi de agent în slujba unor servicii de spionaj. Își imaginase, stupid, că avea o aventură. Se gândi la antrenamentul necesar pentru a-ți înșela soțul timp de opt ani.

Umblând în buzunar, Jonathan dădu peste verigheta Evei. O scoase și o examină. Ceva îl deranja. Își dădu seama că asta se întâmpla pentru că inelul nu se potrivea. Făcea notă discordantă, deci trebuia să însemne ceva. Un mesaj. Un memento pentru sine. Eva Kruger nu era căsătorită, deci care să fi fost rostul verighetei?

Îi sosi mâncarea. Cu zece minute în urmă, îi fusese o foame de lup. Acum, îi pierise toată pofta. Își sorbi băutura și împinse farfuria la o parte.

Verigheta.

Cercetă din nou numerele înscrise înăuntru. 2–8–01.

8 februarie 2001. Unde era pe atunci? În Sudan, în timpul anotimpului uscat, când muștele erau de nesuportat. Dar data aceea nu avea nicio semnificație pentru el și, din câte știa, nici pentru Emma.

Brusc, își dădu seama.

Nu era verigheta Emmei. Era a Evei Kruger. Citise data greșit. Americanii scriu data sub forma lună-zi-an. Dar Eva Kruger era elvețiancă. Își grava data nunții în format european. Zi-lună-an.

Rămase cu privirea ațintită asupra numerelor. Simțea cum stomacul îi îngheață încet, încet.

Pe 2 august 2001, el și Emma Everett Rose se căsătoriseră în cadrul unei mici ceremonii private în Cortia, Italia. Fără rude – insistase ea –, nici din partea lui, nici din a ei. Nimeni nici de la serviciu.

— E ziua noastră, Jonathan, spusese Emma. Ziua în care mă dăruiesc pe mine însămi.

În buzunarul exterior, Jonathan avea PDA-ul găsit în locuința lui Blitz. Flash drive-ul Emmei era conectat la el. Cu un calm autoindus, îl porni. Iconița pe care scria „Thor” apăru pe ecran, Jonathan o apăsă, și îi fu din nou cerută parola. Introduse numerele de pe verighetă. 2–8–01.

Ecranul clipi și-i comunică „parolă acceptată”.

Era înăuntru.

Ecranul răspândea o lumină albastră. În jumătatea de sus, în

centru, apăru scris „Intelink”. Cuvântul devenea tot mai strălucitor, ca și cum ar fi fost o reclamă la ceva. Jonathan apăsă pe el. Preț de o clipă, nu se întâmplă nimic, și el simți un gol în stomac. Încă un drum înfundat. Apoi ecranul fu inundat de un albastru electric, peste care începură să se înșire rânduri de litere. Erau texte scrise foarte concis, fiecare precedat de o dată, o oră și un nume de cod care-i identifica pe trimițător.

Cel mai recent mesaj spunea:

8–8; 15:16 CET; Cormoranul.

Data de azi. Trimis la ora 3.16 după-amiaza de către cineva care se identifica drept „Cormoranul”.

Corbul pătruns în Thor. Încercare de eliminare eșuată. Corbul rănit, fugit. Cer întâlnire discuție detalii.

Mesajul anterior fusese trimis cu trei ore înainte, la 12.10 CET, de către Uliu.

Subiect: Mercedes blindat nou. Vorbit cu sediul Daimler-Benz. Niciun vehicul nou până la sfârșitul lui martie. Un vehicul la mâna a doua, negru, piele gri. 100.000 km la bord. Preț: 275.000 euro. Aștept confirmare.

„Un blog pe internet”, se gândi Jonathan. Un site pe care agenții intrau ca să-și comunice detaliile operațiunilor. Spionaj în timp real.

Cercetă ecranul, căutând o adresă de internet, dar nu găsi niciuna. Accesă fișierul director, apoi verifică motorul de căutare. Adresa generică era http://international.resources.net, care nu-i spunea nimic.

Reveni la pagina principală Intelink. Alte mesaje:

7–2; 13.11 CET. Șoimul. Un mesaj trimis cu o zi în urmă de Șoim.

Confirm Măcăleandru compromis. Încetați orice comunicare. Așteptați instrucțiuni sediu.

7–8; 10.55 CET. Cormoranul. Corbul luat legătura cu mine. Vorbit despre Thor. Corbul deține PDA Măcăleandru. Afirmă că Măcăleandru ucis. Confirmați.

7–2; 09.55 CET. Șoimul. Transfer aprobat.

7–2; 08.45 CET. Măcăleandrul. Solicit transfer 100.000 franci elvețieni în contul BPT. Înlocuire sumă pierdută.

Jonathan reciti textele. Cormoranul era Hoffmann. Pe Uliu nu-l cunoștea. Șoimul părea să fie șeful. Cel care aproba finanțarea și care confirma agenților săi că Măcăleandrul murise. Măcăleandrul fiind Gottfried Blitz. Dar Emma? Unde era?

Jonathan trecu repede peste numeroasele mesaje, căutând o oră anume, o dată. O văzu. Marți. Ziua de după accidentul Emmei.

5–2–08; 07:45 CET. Vulturul. Privighetoarea moartă accident pe munte. Corbul în viață.

Așa deci. Emma era Privighetoarea. Jonathan era Corbul, ca în piesele de șah.[47] Castelul. Sau era Corbul care înșală. Asta avea mai mult sens, constată Jonathan enervat. Apoi își dădu seama că ambele presupuneri erau greșite. Dacă tuturor agenților secreți li se dădeau nume de cod din sfera aviară, atunci și el tot asta era. Corbul. Vărul britanic al ciorii, dar mai mare și mai agresiv decât aceasta.

Citind cu aviditate mesajele, Jonathan reconstitui evenimentele din ultimele zile din perspectiva „celeilalte părți”. Iată-l pe Blitz afirmând că mașina era la locul ei în Landquart și că bonurile de bagaje fuseseră trimise la hotelul Emmei. Apoi venea răspunsul Emmei că poșta fusese întârziată din cauza unei avalanșe pe șine și că avea să ridice bagajele a doua zi. Mesajele fuseseră trimise la 6.30 seara în ziua de dinaintea ascensiunii lor pe munte.

---

[47] În engleză, în original, *rook,* care înseamnă și „corb", dar este și denumirea piesei de șah care în română se numește turn sau tură; în trecut, această piesă se mai numea în engleză și castle, „castelul". Totodată, în limbaj informai, *rook* înseamnă și „a înșela". Astfel se explică jocul de cuvinte al autorului. (n.red.).

Jonathan ridică privirea. Restaurantul aglomerat părea să se rotească împreună cu el. Luminile erau prea puternice, vocile – prea zgomotoase.

Emma fusese permanent în contact cu rețeaua.

Exact în acea clipă, pe ecran apăru un nou mesaj. Literele clipiră, ca să atragă atenția destinatarului.

Un mesaj în timp real.

8–2; 21.56 GET. Șoimul. PJ aterizat 20.16 ZRH. În drum spre hotel. Întâlnire confirmată 9–2; 14.00 Belvedere. Aduceți aviz expediere. Schimb contra Aur.

A doua zi, 9 februarie, la ora 14:00. Jonathan cunoștea hotelul Belvedere din Davos. Un palat de cinci stele pentru cei bogați și faimoși. Dar cine era PJ? Și ce era „Aurul” pe care plănuia să-l schimbe pentru avizul de expediere?

Și apoi, aproape instantaneu, un răspuns de la Vultur. Confirmare copiatae. Hoffmann se îndrepta către Davos.

Cuvintele clipiră timp de cinci secunde, apoi își reluară strălucirea obișnuită.

Pentru prima oară, Jonathan observă câteva litere scrise mic în josul ecranului, „îndrumar”. Apăsă pe ele și primi o listă cu legături către alte pagini. Alte informații codate. Data, urmată de un nume pe care ajunsese să-l cunoască foarte bine. ZIAG. Zug Industriewerk.

Deschise prima adresă.

Era un conosament care detalia conținutul unei încărcături livrate de ZIAG către Xanthus Medical Instruments din Atena. 200 de minisisteme de navigație GPS. Specificațiile tehnice conform facturii. Preț: douăzeci de mii de franci elvețieni bucata. Expediția urma să se facă vineri, 9 februarie, din Zürich către Atena, cu o cursă Swissair care pleca la șapte seara.

Acesta era avizul de expediție menționat în mesajul anterior al Șoimului către Vultur?

Jonathan apăsă pe celelalte legături. Aceleași lucruri. Facturi detaliate. Nu GPS-uri, ci pompe de insulină, tuburi electronice cu vid, extrudere de carbon. Expediate pe 10 decembrie, din Zürich către Cairo via Nisa. Expediate pe 20 noiembrie, din Zürich către Dubai. Expediate pe 21 octombrie, din Geneva către Amman via Roma. Destinația finală era întotdeauna în Orientul Mijlociu.

Expedițiile datau de câteva luni. Prima fusese făcuta pe 12 octombrie, la mai bine de șase săptămâni după ce el și Emma se întorseseră din Orientul Mijlociu. În timp ce recitea lista produselor, își dădu seama că avusese dreptate când îi comunicase lui Hoffmann suspiciunile lui. „Faceți lucruri pe care n-ar trebui să le faceți și le trimiteți unor oameni care n-ar trebui să le aibă.”

Dar cine era PJ? Și ce legătură avea cu Forumul Economic Mondial din Davos?

Își termină masa și plăti cu bani gheață. Părăsi restaurantul, se opri la un chioșc alăturat și inventarie colecția de ziare din ziua respectivă. Aproape toate discutau despre Forumul Economic Mondial. Cumpără două ziare elvețiene, plus *Herald Tribune* și Financial Times. Împăturindu-le sub braț, traversă parcajul către Mercedes.

În clipa când coti să intre în mașină, se trezi în fața farurilor unui autoturism care mergea încet. Abia după o clipă văzu sirenele de pe acoperiș. Continuă să meargă în același ritm, direct către mașina de poliție, care avansa târându-se. O patrulă cu doi polițiști. Cu o lanternă de mână iluminau numerele de înmatriculare ale mașinilor. Jonathan ajunse la Mercedes și urcă. O clipă mai târziu, interiorul îi fu inundat de lumină. Jonathan așteptă, cu răsuflarea tăiată. În lumină reuși să vadă ziarul de pe bancheta din dreapta. O fotografie de pe prima pagină a *Neue Zürcher Zeitung* îl arăta pe un bărbat din Orientul Mijlociu ținând un monolog îndârjit. Textul explicativ de dedesubt lămurea că era vorba despre Parvez Jinn, ministrul iranian al tehnologiei, care urma să prezinte vineri seara, în fața participanților la Forumul din Davos, aspirațiile nucleare ale țării sale.

Parvez Jinn. Inițialele pe care voia să le identifice Jonathan. Îl găsise pe PJ.

Apoi interiorul se întunecă din nou. Fasciculul lanternei se mută la vehiculul următor. Jonathan se întrebă dacă fusese doar o operație de verificare de rutină sau dacă îl căutau chiar pe el.

Porni motorul și ieși din locul de parcare.

Se întorcea în munți.

La Davos.

Tobias Tingeli locuia într-o vilă victoriană impozantă sus pe Zürichberg, lângă hotelul Dolder Grand. Clădirea de piatră cu trei etaje fusese a tatălui său, mai înainte, *a* bunicului, și tot așa până în 1870, când cel dintâi Tobias Tingeli făcuse o avere finanțându-l pe împăratul Wilhelm I în războiul cu Napoleon al III-lea.

De-a lungul anilor, banca rămăsese în relații apropiate cu germanii. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fusese un liman nu doar pentru național-socialiști, care realizaseră o mare parte din vânzările lor de aur prin intermediul oficiilor băncii, ci și pentru americani, britanici și ruși, față de ale căror servicii de spionaj se dovedise la fel de primitoare. De atunci, banca se mulțumise să se concentreze asupra unei clientele private, dar zvonurile despre activități dubioase nu încetaseră niciodată să circule.

— Marcus, intră, te rog, tună Tobias Tingeli. Am fost surprins când m-ai sunat.

Von Däniken zâmbi. „Foarte surprins, fără îndoială”, se gândi.

— Bună ziua, Tobi. Cum îți merg treburile? Sper că nu te deranjez.

— Deloc. Nu sta acolo să îngheți. Dă-mi haina!

Tobias Tingeli al IV-lea, Tobi pentru prieteni, făcea parte dintr-o nouă generație de bancheri. Era un bărbat tânăr, avea cu zece ani mai puțin decât von Däniken. Deschisese ușa îmbrăcat în jeanși uzați, cu o helancă neagră și claia de păr pieptănată intenționat dezordonat. Arăta mai degrabă a artist decât a bancher.

Von Däniken îi dădu haina. Atunci când fusese aici cu zece ani în urmă, întâlnise o armată întreagă de cameriste și de majordomi în uniformă gata să le preia musafirilor hainele și să le ofere cocktailuri. Von Däniken se întrebă dacă Tingeli renunțase la lux sau dacă își expediase angajații știind de vizita lui. Cei doi bărbați aveau un „trecut” de împărțit. Unul secret. Iar comportamentul exuberant al lui Tingeli dovedea că nu-i făcea plăcere să-l aibă pe von Däniken oaspete în casa sa.

— Vino încoace, Marcus. Mai ții minte drumul, nu? Tingeli îl conduse în sufragerie, unde o fereastră înaltă cât peretele părea să înghită tot lacul Zürich. Vrei ceva de băut? întrebă el, scoțând

dopul unei carafe din sticlă șlefuită.

Von Däniken refuză.

— Așa cum ți-am spus, e o chestiune destul de urgentă, începu el. Aș vrea să te rog ca tot ceea ce discutăm în seara asta să rămână exclusiv între noi. Știu că pot conta pe discreția ta.

Tingeli dădu cu seriozitate din cap. Cei doi ședeau față în față, în două fotolii de piele. Von Däniken prezentă în linii mari cercetările sale legate de Lammers și de Blitz – uciderea lor, explozibilul plastic găsit în garajul lui Blitz și legăturile cu teroristul Walid Gassan. Avu grijă să nu sufle o vorbă despre amenințarea la adresa siguranței aviatice.

— Am descoperit că sunt finanțați de o firmă înființată de o filială de-a ta din Liechtenstein. Excelsior Trust.

— Ai idee câte legi aș încălca dacă aș divulga informații legate de clienții mei?

— Dacă vrei, pot să-l rog pe Alphons Marti să emită un mandat.

Tingeli refuză cu un gest al mâinii.

— Las-o baltă! Pot să pun pariu că șefii companiei sunt avocați. Ăștia sunt genul de oameni care știu totul. Ia-te după ei.

— Dă-mi numele lor, și o să mă iau. Dacă-mi amintesc bine, un trust trebuie să aibă un anumit număr de directori. Numele lor trebuie să apară pe acte.

Tingeli îi aruncă un zâmbet alb orbitor.

— Aș vrea să te ajut, dar, dacă se află că lucrăm mâna-n mână cu guvernul, afacerile noastre se duc de râpă.

Von Däniken examină decorul camerei. Mobila era minimalistă. Toată atenția privitorului trebuia să se concentreze asupra pereților. În dreapta sa atârna o pictură gigantică în ulei, o schimonoseală psihologică abstractă evaluată, fără îndoială, la zece sau douăzeci de milioane de franci. Era totuși ieftină în comparație cu tabloul de Paul Klee de pe peretele de vizavi. Cu un an în urmă, un Klee se vânduse cu un preț record la o licitație de artă, cam 130 de milioane de dolari. Tingeli putea să-și permită să piardă câțiva clienți și tot ar fi rămas unul dintre cei mai bogați oameni din Europa.

— Mi-e teamă că nu îți cer ajutorul. Vei fi obligat să mi-l dai. Mâine la prima oră vreau să văd toate actele pe care le ai în legătură cu acea companie care deține firmele din Curaçao.

Numele avocaților, ale directorilor, totul.

— Guvernul n-are niciun drept să-mi comande să fac ceva.

— Cine-a zis aici ceva despre guvern?

— Haide, Marcus, nimănui nu-i mai pasă de chestiile alea din trecut! Războiul s-a terminat acum mai bine de șaptezeci de ani. Oamenii abia dacă și-l mai amintesc pe Hitler, ca să nu mai vorbim despre naziști. În plus, ne-am plătit datoriile. Oamenii devin foarte înțelegători în schimbul unui miliard de dolari.

În timp ce lucrase pentru Comisia pentru Holocaust, von Däniken fusese însărcinat să cerceteze colaborarea băncilor elvețiene cu Oficiul Principal pentru Administrare Economică al SS, agenția însărcinată cu operațiunile financiare ale celui de-al Treilea Reich.

Dacă după război băncile elvețiene fuseseră prea puțin generoase cu supraviețuitorii, marea lor majoritate puteau să pretindă cu inima împăcată că nu făcuseră decât să urmeze reguli bancare de mult stabilite, menite să protejeze identitatea și securitatea depozitelor făcute de clienți. Aceleași reguli care împiedicau accesul moștenitorilor la banii clienților morți puseseră, de asemenea, bețe în roate unor instituții mai puțin scrupuloase, de pildă unui întreg șir de ofițeri germani trimiși la Zürich, Basel și Geneva cu ordinul de a smulge banii evreilor închiși – sau care urmau să fie omorâți – din mâinile hrăpărețe ale bancherilor.

O singură bancă se dovedise mai puțin exigentă în aplicarea acestor reguli. Banca Tingeli nu numai că lucrase mână în mână cu nemții și transferase milioane de franci de la proprietarii lor (evrei) de drept către cel de-al Treilea Reich, ci își înființase chiar un oficiu special dedicat ofițerilor SS doritori să jefuiască conturile evreilor. Von Däniken descoperise toate acestea în cercetările sale, ba, chiar mai mult, găsise o fotografie a bunicului lui Tobi Tingeli, Tobias al II-lea, în compania lui

Hermann Göring[48], Joseph Göbbels[49] și a führerului Adolf Hitler[50]. În fotografie, Tingeli purta o uniformă neagră de ofițer SS cu rangul de *Standartenführer,* colonel.

Dezvăluirile fuseseră insistent mușamalizare. În schimbul tăcerii comisiei, banca Tingeli donase o sută de milioane de dolari fondului supraviețuitorilor. Caz încheiat.

— Așa este, spuse von Däniken. Războiul e o treabă veche. Eu vorbesc despre ceva mai recent.

Scoase un plic din buzunar și i-l înmână bancherului. Tobi Tingeli îl deschise. Înăuntru erau câteva fotografii. Nu fotografii de naziști bătrâni dintr-o epocă apusă. Dar ceva la fel de șocant.

— De unde le ai?

Chipul lui Tingeli se făcuse alb ca varul.

— Mă ocup de extremiști, Tobi. Din câte observ, fix despre așa ceva e vorba și în fotografia asta. Nu extremism politic, dar un comportament totuși destul de jenant. Tobi, nu-mi place de tine. Nu mi-a plăcut nici de tatăl tău. Prea multă vreme vi s-a permis să vă cumpărați o conștiință curată. V-am ținut sub observație. Am știut întotdeauna că ești un tip ciudat. N-am avut habar însă cât de ciudat.

În plic erau numai două fotografii, dar suficiente. În prima, Tobi Tingeli stătea la un bar într-o încăpere întunecată, îmbrăcat în tunica SS a bunicului său, cu chipiul așezat obraznic pe o parte. Nu mai purta nimic altceva. Nici pantaloni, nici șosete, nici pantofi. Stătea cu penisul erect într-o mână și în cealaltă cu o cravașa, biciuind fesele albe și păroase ale unui bărbat care se îndoise de spate lângă el.

A doua imagine era și mai ciudată, dacă așa ceva era posibil. Îl înfățișa pe Tingeli în genunchi, îmbrăcat din cap până-n

[48] Hermann Wilhelm Göring, adesea doar Hermann Göring sau Hermann Goering, a fost un aviator militar german, politician, comandant militar, al doilea în ierarhia partidului național-socialist și a celui de-al Treilea Reich, după Adolf Hitler, și comandantul aviației militare, Luftwaffe, a Germaniei naziste.

[49] Paul Joseph Goebbels a fost un politician german și Ministrul Propagandei Publice în timpul regimului nazist din anul 1933 până în 1945. A fost unul dintre cei mai apropiați colaboratori a lui Adolf Hitler și printre cei mai devotați adepți a ideologiei naziste.

[50] Adolf Hitler a fost un om politic, lider al Partidului Muncitoresc German Național-Socialist, cancelar al Germaniei din 1933, iar din 1934 conducător absolut al Germaniei.

picioare într-un costum mulat de latex cu tăieturi pentru ochi, nas și gură. Stătea cu mâinile prinse în cătușe la spate și cu capul înfundat în sexul unei femei. E drept că fața nu i se zărea; în schimb, pe un deget i se vedea un inel mare de aur cu sigiliu, gravat cu panașul de coif al familiei sale. Polițiștii care lucrau sub acoperire râseseră pe seama lui luni de zile.

— Nu-i chiar genul de poză care să-i inspire pe asociații voștri, nu? îmi imaginez deja scandalul. Ziarele ar fi încântate să pună mâna pe fotografiile astea. Dacă aș vrea, aș putea să-mi aranjez un trai liniștit până la pensie. Cât crezi că mi-ar plăti? O sută de mii? Două sute?

Tingeli azvârli fotografiile pe o măsuță de cafea.

— Nemernicule!

— Să știi că sunt.

Tingeli se ridică în picioare.

— Mâine-dimineață o să ai numele. Dar vreau pozele.

Se ridică în picioare.

— S-a făcut. Von Däniken se duse singur către ușă. Nu uita însă că pot să fac oricând rost de altele.

58

Alphons Marti își vârî capul în biroul gol al lui Marcus von Däniken. Lustra era stinsă. Ardea doar o lampă de birou, care arunca o aură asupra hârtiilor împrăștiate pe birou. Era opt seara, și Marti venise pentru raportul zilnic. O luă înapoi pe coridor până când găsi un birou în care văzu pe cineva.

— Iertați-mă, spuse, ciocănind la ușă. Îl caut pe domnul von Däniken.

Un bărbat îndesat și chel sări de la biroul său.

— Hardenberg. Mă tem că domnul von Däniken nu este aici momentan.

— Am văzut. Trebuia să-mi dea raportul pe ziua de azi.

— M-aș mira să lipsească de la vreo întâlnire. L-ați anunțat că sosiți?

Marti evită să răspundă. Vizita era neanunțată. Nu voise să-i dea lui von Däniken timp să-și „aranjeze” descoperirile.

— Unde este?

— La Zürich. Urmărește un fir legat de finanțarea operațiunii.

— Serios? Credeam că băncile sunt închise la ora asta.

— Nu s-a dus la bancă. Îi face o vizită lui Tobias Tingeli. Se cunosc de când au lucrat împreună în Comisia pentru Holocaust. Puteți să-l sunați pe mobil.

Marti se gândi o clipă.

— Nu e nevoie, zise el. Sunt sigur că puteți să-mi dați dumneavoastră câteva informații. Spuneați că ați descoperit un fir legat de finanțarea operațiunii. Aveți idee cine se află în spatele posibilului atentat? Garda Revoluționară[51]? Al-Qaeda? Jihadul Islamic? Sau vreo organizație de care n-am auzit încă?

— Încă nu știm sigur, răspunse Hardenberg. Tot ce știm este că vila lui Blitz a fost cumpărată de către o companie străină cu sediul în Curaçao. Odată ce aflăm cine îi plătea facturile, o să fim mai aproape de adevăr.

— Și ce vă împiedică?

— Legea, domnule. Reglementările în vigoare referitoare la secretul bancar fac dificilă obținerea informațiilor de care avem nevoie. Totuși, domnul von Däniken este încrezător că va reuși să le ocolească. Are legături strânse cu o serie întreagă de bancheri.

— Da, da, desigur, zise Marti laudativ, străduindu-se să pară încântat. Țineți-o tot așa!

Hardenberg îl însoți până la ușă.

— O să-i spun domnului von Däniken că l-ați căutat. Sunt sigur că n-a avut intenția să lipsească de la întâlnire.

Marti se grăbi să coboare scările, mânat de un singur gând.

Întors în biroul său din Bundeshaus, Marti scotoci printre dosare până când găsi actele legate de cererea adresată de guvern autorității naționale pentru comunicații, Swisscom, de a primi lista tuturor apelurilor făcute de Blitz, Lammers și Ransom. Cu hârtiile în mână, îl sună pe agentul Swisscom care se ocupa de relațiile judiciare.

— Am nevoie de lista completă a apelurilor făcute de la și către următoarele numere, zise el după ce se prezentă și dădu numerele de telefon ale lui von Däniken de acasă și de la serviciu și numărul de mobil.

— Nicio problemă. Vă interesează o anumită perioadă?

— Lunea trecută între 8 dimineața și 4 după-amiaza.

---

[51] Forța paramilitară de elită din Libia, principalul instrument de coerciție folosit de regimul președintelui Muammar al-Gaddafi (n.tr.).

— Doar lunea trecută?
— Atât, zise Marti. Cât de repede puteți să mi-o furnizați?
— Până mâine la prânz.
— Am nevoie de ea mâine la ora 8 dimineața.
— Foarte bine.

Marti închise. În mai puțin de douăsprezece ore, urma să aibă toate probele.

59

Jonathan conduse până la epuizare. Ieși de pe Șosea la Rapperswil, la capătul sudic al lacului Zürich, și traversă orășelul, luând-o către dealurile din spatele lui. La zece minute după ce nu mai văzu nicio casă și niciun far de mașină, trase pe dreapta și opri motorul. Până la Davos mai avea o sută de kilometri.

Folosind lanterna de urgență prinsă de peretele interior al torpedoului, citi cu atenție ziarele pe care le cumpărase. Nu știa mai nimic despre Forumul Economic Mondial (WEF) în afară de ceea ce auzise la televizor.

WEF era o conferință anuală la care aproximativ o mie de lideri politici și oameni de afaceri din toată lumea se reuneau cu scopul de a-și împărtăși informații pe o temă considerată de importanță crucială pentru binele omenirii. Subiectul în acest an era proliferarea armelor nucleare. Aveau să fie prezenți „optsprezece șefi de țară, două sute de miniștri plini și patruzeci și șapte dintre directorii celor mai bogate o sută de firme americane”. Printre oaspeții ediției se numărau doi foști președinți americani, premierul britanic, sultanul din Brunei, regele Iordaniei, președinții de la Shell Oil, Intel și Deutsche Bank.

Un articol din *Financial Times* dezbătea măsurile de securitate luate cu ocazia evenimentului. Aproximativ trei mii de soldați aveau să-i ajute pe cei două sute de polițiști locali în asigurarea pazei forumului. Nimeni nu avea voie să intre în perimetru fără a obține în prealabil permisiunea. Jonathan văzu fotografii ale unor garduri masive care tăiau câmpurile acoperite de zăpadă, ale unor impresionante lămpi electrice cu arc, ale unor santinele armate însoțite de ciobănești germani. Uitându-te la fotografii, ai fi zis că Davos era mai degrabă un lagăr de concentrare decât

o stațiune mondenă de schi.

În *Tages-Anzeiger* găsi un articol despre firma elvețiană care fabrica legitimațiile folosite de forțele de ordine pentru a controla accesul la conferință. Șeful companiei se lăuda că nimeni nu putea să treacă de aparatele de citire a acestor carduri și descria cele trei niveluri de securitate gândite de organizatori. Zona verde era deschisă tuturor rezidenților și vizitatorilor, cărora li se cerea totuși să prezinte un act de identitate la una dintre cele trei porți, pentru a primi o legitimație oficială purtată obligatoriu la gât tot timpul. Zona galbenă cuprindea acea parte a orașului din preajma sălii de congres unde avea să se desfășoare forumul, plus zone din apropierea hotelurilor în care urmau să fie cazate personalitățile așteptate să participe. Pentru a obține acces în zona galbenă era nevoie de o invitație oficială la eveniment și de aprobarea prealabilă a Poliției Federale din Elveția.

Zona roșie includea sala de congres, unde aveau loc cuvântările și unde se țineau diferitele reuniuni specializate, precum și hotelul Belvedere, unde erau cazați mare parte dintre iluștrii invitați. Toate cardurile de identitate oficiale care permiteau accesul vizitatorilor în această zonă nu includeau doar fotografii, ci și cipuri de memorie echipate cu informații relevante despre persoana respectivă. Cei care aveau acces la zona roșie primeau, de asemenea, propriul „decodor de cârduri” personalizat. Acesta scana zona din jurul deținătorului pe o rază de zece metri, recepționând mesaje de la ceilalți invitați și afișând pe ecran numele, fotografia și o scurtă biografie a persoanei respective. Nimeni nu i-ar fi confundat pe Bill Gates sau pe Tony Blair, dar altfel stăteau lucrurile cu ministrul petrolului din Arabia Saudită.

Jonathan scoase tot conținutul torpedoului pe scaunul de lângă el. Se gândi că, dacă Emma trebuia să-i livreze mașina lui P.J. În Davos, era obligatoriu să fi primit un permis care să-i garanteze accesul în zona roșie. Răsfoi manualul de folosire, cartea de întreținere și actele mașinii. Se aplecă și pipăi cu palma interiorul torpedoului. Aici nu era nimic.

Se lăsă pe spate, gândindu-se. Dacă permisul nu era în genții le pe care Blitz i le trimisese Emmei la Landquart, trebuia să se afle în mașină. Dar unde? Manualul de folosire afirma că blindajul nu era singura trăsătură aparte a automobilului. Acesta

era echipat și cu anvelope runflat, frâne antiderapaj și senzori de parcare.

Găsi ceea ce căuta în secțiunea „dotări la cerere”: un seif ascuns sub bancheta din spate. Se dădu jos din mașină și deschise ușa din spate. Aplecându-se în interior, trase de o pedală din centrul banchetei. Bancheta se ridică în spațiul de sub ea se afla o cutie neagră de oțel. Jonathan desfăcu închizătoarea și găsi înăuntru un plic din hârtie groasă pe care era scris „Eva Kruger”. Îl rupse, și în mână îi căzu o legitimație de plastic cu un șnur de pânză. Fusese emisă de Forumul Economic Mondial și avea lipită pe ea aceeași fotografie pe care Jonathan o văzuse pe falsul permis de conducere. În plic se mai găseau un pașaport francez cu fotografia lui Parvez Jinn în interior și un telefon mobil.

Un pașaport care trebuia predat împreună cu cei o sută de mii de franci și cu Mercedesul blindat. Toate, presupuse Jonathan, în schimbul „Aurului” pe care trebuia să-l furnizeze Parvez Jinn, ministrul tehnologiei în Republica Islamică Iran.

Jonathan luă telefonul mobil în mână. Era un model foarte ieftin. Îl porni și văzu că fusese încărcat cu cincizeci de franci elvețieni. De ce să primească Emma un telefon în afară de cazul în care trebuia să sune pe cineva... pe cineva care voia să fie sunat numai pe un anumit număr. Parvez Jinn? Jonathan verifică lista de apeluri, dar nu găsi niciun nume. Se întrebă dacă nu cumva Jinn trebuia s-o sune pe ea. Părea mai logic. Ministrul tehnologiei trebuia să găsească un moment potrivit, când ar fi fost singur, fără garda de corp.

Jonathan începu să-și facă o idee despre ceea ce se petrecea. Nu înțelegea totul, ci doar elementele principale. Livrări de produse în schimbul unor informații, așa-numitul „Aur”. Exista un singur gen de produse pe care el își imagina că iranienii le puteau dori. Produse la care Occidentul le interzisese accesul.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Jonathan se îndreptă de spate în scaun. Intră pe site-ul Intelink și începu să recitească rapoartele de expediție. Centrifuge, unități de navigație, tuburi de vid. Se uită în lunile din urmă: decembrie, noiembrie, octombrie. Extrudere de carbon. Oțel maraging. Sisteme de răcire. Încă mai în urmă. Septembrie. August. Magneți circulari. Schimbătoare de căldură. Nu avea nicio îndoială că produsele fuseseră fals etichetate. Nu conta că le cunoștea sau nu exact

funcția. Știa la ce foloseau, și asta era de ajuns.

Brusc, fu copleșit de nevoia imperioasă de a ieși din mașină. Împleticindu-se, o luă în sus pe drum. Lungi pasul și începu să alerge pe costișă, forțându-se, dar savurându-și totodată durerea pe care o simțea în picioare, bubuitul inimii, hârâitul răsuflării.

Mintea i se eliberă și se imagină în munți, în adâncul sălbăticiei, în clipa aceea când, la câteva zile după plecarea într-o expediție, avea brusc sentimentul că, cel puțin pentru moment – pentru un moment intens, scăpărător –, lăsase totul în urmă: trecutul, prezentul, viitorul. Era o lume nouă, separată de tot ceea ce existase înaintea ei, lipsită de lucruri care să te țină legat sau de speranțe care să te tragă înainte. Era doar un om solitar, singur printre stânci, copaci și șuvoaie repezi. O inimă bătând, înconjurată de o lume care fusese acolo cu mult înainte ca omenirea să înceapă să o jefuiască. În acea clipă, trăia cu adevărat.

După zece minute, ajunse pe creasta dealului. Cineva ridicase aici un dig de pietre. Jonathan îl înconjură, cu plămânii arzând, cu ochii usturându-l de frig. Spre nord, umbra lungă și curbă a lacului Zürich se desfășura în depărtare ca o uriașă seceră înconjurată de giuvaiere sclipitoare. Spre sud, valea era lungă și întunecată, luminată din loc în loc de ciorchini de lumini. La mai puțin de un kilometru depărtare, acolo unde poalele Alpilor se împreunau cu câmpia, munții erupeau din pământul plat și fertil ca niște turnuri maiestuoase de granit, înălțându-se verticale până la o mie de metri sau chiar mai mult, încununate de piscuri zimțate.

— *De ce, Emma!* întrebă el în tăcere. Cum ai putut trimite așa ceva celei mai periculoase țări din lume? Sunt pentru bombe. Și nu orice fel de bombe. Pentru bomba cea mai *distrugătoare.*

După o vreme, porni înapoi în jos pe deal. În zece minute, reveni lângă Mercedes. Se urcă și dădu drumul la căldură. O singură întrebare îl chinuia mai mult decât oricare alta.

Pentru cine lucra Emma?

Își lăsă capul pe spate și închise ochii, dar mintea îi rătăci încă multă vreme. Nu adormi decât mult mai târziu, când zorii mijiră la orizont și colorară cerul în nuanța apăsătoare a cenușii.

„Nu e treaba ta. Las-o baltă. Nu se poate sfârși decât rău.”

Philip Palumbo se gândi la cuvintele acestea, apoi se aplecă peste scaunul din dreapta și-și scoase din torpedou pistolul de serviciu. Lumea era într-o stare atât de jalnică pentru că nimeni nu lua atitudine.

Pistolul era un Beretta de 9 mm, rămas din zilele când era membru al diviziei 82 a forțelor aeropurtate ale SUA. Petrecuse paisprezece ani în armată, inclusiv anii cât fusese elev cadet la West Point, și ajunsese până la rangul de maior înainte să se retragă. Unui om cu experiența lui i se oferiseră la vremea aceea numeroase oportunități în firme private, dar Palumbo nu se arătase niciodată interesat de bani. La șapte săptămâni după ce semnase documentele de ieșire din armată, încheiase un contract cu cei de la CIA. Până cu o zi în urmă fusese convins că era cea mai bună decizie pe care o luase în întreaga sa viață.

Controlă cartușul să fie plin, armă și puse piedica.

Casa era o vilă colonială cu etaj, cu obloane verzi și acoperiș de șindrilă. Palumbo ieși din mașină, își vârî pistolul la brâu, în spate, având grijă să-l acopere complet cu haina, urcă treptele câte două și sună la ușă. Un bărbat subțire, cu un pulover gri cu fermoar și cu ochelari cu lentile bifocale atârnându-i de un lanț pe piept deschise ușa.

— Bine ai venit, Phil, zise amiralul James Lafever, director adjunct al Operațiunilor la CIA. Bănuiesc că e vorba despre ceva urgent.

Palumbo intră.

— Vă mulțumesc că ați fost de acord să ne întâlnim atât de repede.

— Nicio problemă. Lafever îl conduse într-un foaier spațios. Era un om pasionat de munca lui și locuia singur. O cafea?

Palumbo refuză.

Lafever se duse la bucătărie și își turnă o cană de cafea aburindă.

— Am înțeles că ai obținut de la Walid Gassan informații substanțiale care au contribuit la dejucarea unui atentat.

„Știe, se gândi Palumbo. Cineva i-a șoptit ceva.”

— De fapt, de asta am venit.

Lafever își puse niște zahăr în cafea, apoi îi făcu semn lui

Palumbo să continue.

— Când mă întorceam din Siria, am primit un telefon de la Marcus von Däniken, șeful Contrainformațiilor elvețiene. Investiga uciderea la Zürich a unui bărbat pe nume Theo Lammers, un olandez la origine care a fost împușcat în curtea propriei case. Treaba a fost făcută de profesioniști. Fără urme, fără martori. Lammers avea o firmă care proiecta și fabrica sisteme de ghidare sofisticate. Pe ascuns, fabrica și aeromodele. Vehicule aeriene fără pilot uman. Mai mici, mai mari, la comandă. Von Däniken tocmai își începuse ancheta când un colaborator al lui Lammers a fost și el ucis: un iranian pe nume Mahmoud Quitab, care locuia în Elveția sub numele de Gottfried Blitz. Vă sună cunoscut?

— Ar trebui să-mi sune?

— Cu tot respectul, domnule, cred că s-ar putea să vă trezească unele amintiri.

Lafever adăugă lapte în cafea. Când își îndreptă din nou privirea către Palumbo, expresia i se schimbase. Partea socială a vizitei se încheiase în mod oficial.

Palumbo clătină din cap.

— Dumneavoastră erați șeful misiunii în San Salvador pe vremea aia. N-a fost Mourning Dove una dintre operațiunile dumneavoastră?

— Astea sunt informații clasificate.

— Am autorizație de acces la informații clasificate, domnule. Unul dintre localnici a fost recomandat pentru recrutare în CIA. Se numea Ricardo Reyes. Mama lui era pe jumătate indiancă. A făcut ceva antrenament la Fermă, apoi a fost trimis peste hotare. Bănuiesc că el este cel care a apăsat pe trăgaci.

Amiralul Lafever făcu un pas înspre el, și Palumbo îi simți mirosul de cafea din respirație.

— De ce te interesează pe tine una dintre operațiunile mele?

Palumbo se așeză mai bine în scaun și simți propriul pistol înfigându-i-se în spate.

— Nu mă interesează, domnule. Asta nu e treaba mea. Atâta că am reușit să găsesc ceva informații despre Lammers, bărbatul care a fost împușcat la Zürich.

— Și?

— Domnule, avem un dosar cât o cărămidă despre individul ăsta. A fost pe statul nostru de plată timp de zece ani. A făcut

spionaj industrial. Ținea de filiala noastră din Londra. A dispărut din acte în 2003. M-am tot întrebat cum Dumnezeu de livra Walid Gassan explozibil unui om care avusese fie și cea mai vagă legătură cu Guvernul Statelor Unite. Ceva nu mi-a mirosit bine aici. Am vrut să aflu dacă nu cumva Lammers trecuse în partea cealaltă și am dat niște telefoane.

— Și ce-ai aflat?

— O, trecuse de nu mai putea. A fost racolat de Departamentul Apărării acum doi ani. Când a fost omorât, lucra pe post de consultant la Agenția de Informații a Apărării.

Domnule amiral, puteți să-mi spuneți ce Dumnezeu se întâmplă de am ajuns să lichidăm agenți americani?

— Credeam că te interesează mai degrabă de ce Pentagonul încearcă să doboare un avion.

— Asta era următoarea mea întrebare.

Palumbo se așteptase la o tiradă, dar Lafever își puse jos ceașca de cafea și zâmbi vag.

— Cunoști cumva o unitate de-a noastră numită Divizia?

— Divizia? Nu, domnule, nu cunosc.

— Nici nu mi-am închipuit. Lafever îl luă pe Palumbo de cot și-l conduse către o ușă glisantă din bucătărie. Hai să mergem afară! Vreau să fumez.

Palumbo îl urmă pe terasa din spate și apoi pe o scară în jos până în curte. Era o seară rece, cu cerul întunecat și trist. Zăpada li se sfărâma sub picioare în timp ce se plimbau printr-un pâlc de copaci dezgoliți.

— E vorba despre Austen. El e de vină, zise Lafever, scuturând o țigară dintr-un pachet de Marlboro. Nenorocitul ăla habotnic o să și-o încaseze de la mine. Cu toate rugăciunile și descântecele lui fanatice, nu se poate abține să nu-și vâre nasul în treburile altuia.

— Vorbiți despre generalul-maior John Austen de la Forțele Aeriene?

— El însuși. Lucrurile au început acum opt ani, înainte de atentatele din 11 septembrie. Tipii de la Pentagon au vrut să înceapă să organizeze operațiuni clandestine pe teritoriu străin. Erau sătui să-i tot vadă pe teroriști făcându-ne praf sediile de peste hotare și pe urmă lăudându-se în gura mare că noi ăștia de la CIA nu suntem în stare să-i oprim. Știi foarte bine, turnurile Hobar din Arabia Saudită, bombardarea ambasadelor noastre

din Nairobi și Dar-es-Salaam, atacurile împotriva companiilor multinaționale de origine americană care operează peste hotare. Austen s-a dus la președinte și i-a cerut permisiunea să formeze o echipă și să treacă la treabă. N-a fost nevoie de prea multă vorbărie ca să-l convingă. Președintele ne tot presa să aflăm cine era în spatele atacului asupra lui *USS Cole*, și noi n-aveam ce să-i spunem. Echipa lui Austen i-a depistat pe vinovați cât ai clipi. După o lună, președintele a semnat o directivă de securitate națională care permitea Departamentului Apărării să mențină unități în străinătate.

Noua secție a fost numită Divizia. Austen ținea de Defense Human Intelligence Service, o unitate prea puțin cunoscută, a cărei misiune oficială e trimiterea de atașați militari pe lângă ambasadele noastre. S-a mișcat rapid. Într-un an, avea cinci echipe pe teren. Operațiuni în cel mai mare secret. Clandestine. Imposibil de dovedit. Fără niciun fel de control din partea Congresului, ba chiar nici a președintelui. Genul de autorizație în alb la care visează orice agent de spionaj. Inclusiv eu. Am mirosit vreo două operațiuni de-ale lor. Au făcut treabă bună, nu pot să neg. I-au curățat pe descreieratul ăla criminal din Bosnia, Drako, și pe niște dictatori militari din Sudan. Dar lui Austen i s-a urcat la cap. A început să se întindă mai mult decât îi era plapuma. Și-a vârât coada în povestea aia cu prim-ministrul libanez, s-a amestecat printre insurgenții din Irak. Noi suntem agenți de spionaj. Treaba noastră e să strângem informații și să le transmitem mai departe, nu să ne transformăm în judecători, jurați și călăi. Asta e treaba politicienilor și, dacă nu mă-nșală pe mine memoria, se face la Casa Albă. Oricum, naiba să-l ia, Phil, după o vreme m-am săturat!

— Dar, domnule, e vorba despre agenți americani.

— Nu erau americani. Quitab era iranian. Lammers era olandez. Altă naționalitate, alt hram.

— Chiar și așa, domnule, de ce n-ați mers să stați de vorbă cu președintele?

— Și ce să-i spun? Aș fi arătat ca un slujbaș invidios pe norocul altuia. Președintele a aprobat toate astea. Numai el poate să le pună capăt.

— Nu cred că președintele ar fi aprobat ca agenți americani să lucreze mână în mână cu un agent secret iranian ca să doboare un avion.

— De acord cu tine, dar nu cred nici că m-ar fi lăsat să-mi introduc un om de-al meu în rețeaua lui Austen. Cu aerul lui bisericos și cu toate medaliile alea lucioase pe piept, John Austen e considerat aproape un sfânt la Casa Albă. A fost în luptă de la bun început. „Lupta” fiind războiul contra terorismului. El a conceput planul pentru recuperarea ostaticilor din Iran în 1980. El a organizat primele echipe din forțele speciale. Și, asemenea comandantului nostru suprem, e îndrăgostit de Hristos. Ce șanse crezi că are în comparație cu el un păgân iubitor de whisky ca mine[52]?

— Dar încercarea de eliberare a ostaticilor a fost un eșec, zise Palumbo. Elicopterele s-au prăbușit și au ars. Am pierdut opt oameni.

— Nu contează, Phil. John Austen este un erou. A fost pe Golgota. Tot ce spune el e valabil, cel puțin până când se dovedește că e greșit.

— Cu tot respectul, domnule amiral, nu pot să stau, pur și simplu, și să mă uit la el cum doboară un avion.

— N-ai de ales, Phil. În țara asta nu pot exista două servicii de spionaj care să lucreze separat, dar să nu se intersecteze. De prea multă vreme indivizii de la Apărare sunt scăpați din mână. După ce povestea asta o să explodeze, totul se va sfârși. John Austen n-o să mai aibă niciodată voie să trimită echipe pe teren.

— Deci dumneavoastră l-ați trimis pe Reyes ca să-i opriți?

— L-am trimis pe Ricardo Reyes ca să arăt că noi nu stăm, pur și simplu, cu mâinile-n sân și ne uităm la ei. El n-o să poată să împiedice atacul și, sincer îți spun, nici nu vreau s-o facă. De fapt, asta ar fi pentru noi cea mai proastă variantă. După ce avionul explodează, am să mă pot duce la președinte și să-i arăt până unde au ajuns lucrurile. Voi putea, de asemenea, să-i spun că am încercat să-i opresc. Vezi tu, în ce mă privește, asta chiar este o operațiune iraniană. Odată ce se va descoperi că în spatele ei stă Austen, președintele nu va avea de ales și va trebui să fie sută la sută de partea mea. Divizia va fi închisă imediat. Într-un final, javrele alea de la Apărare o să-și primească răsplata, iar agenția noastră va fi din nou în frunte.

Palumbo nu zise absolut nimic. Rămăsese înțepenit locului, uluit și întristat.

---

[52] Aluzie la faptul ca George W. Bush renunțase la alcool în 1986 (n.tr.).

Lafever aruncă țigara și se apropie de el.

— N-am nevoie ca un agent de-al meu să se apuce să bată toba despre ce i se pare lui c-a descoperit. Vreau cuvântul tău că n-ai să sufli o vorbă.

— Domnule, trebuie să-i oprim!

— Vreau cuvântul tău.

— Dar, domnule amiral...

— Niciun dar! i-o tăie Lafever. E un preț mic de plătit ca să ne asigurăm că Austen nu va mai face și alte tâmpenii, chiar mai rele.

Palumbo oftă. Știa cum avea să se termine.

— Iertați-mă. Nu pot să fiu de acord.

Lafever îl privi de parcă ar fi fost un mocofan abia venit de la țară.

— Nici eu.

Când ridică din nou mâna, ținea în ea un revolver compact, nichelat, ațintit înspre pieptul lui Palumbo. Era o armă care fusese scoasă din dotare, încărcată cu muniție obișnuită, pe care amiralul o luase, probabil, de la muzeul de arme. Veteranul în contraspionaj lucra ca la carte.

Lafever trase de două ori. Gloanțele îl loviră pe Palumbo în piept și îl trântiră la pământ. Rămase acolo o clipă, cu ochii holbați, fără răsuflare. Lafever făcu un pas înainte și stătu deasupra lui, dând din cap. Palumbo tuși, și Lafever își dădu seama că purta o vestă antiglonț. Se grăbi să țintească din nou. Dar de data asta întârzie.

Împușcătura îl lovi în frunte.

Amiralul James Lafever fu mort înainte chiar de-a atinge pământul.

61

Trecuseră douăzeci și patru de ore de când consiliul de război se reunise pe strada Balfour. În tot acest timp, apelurile telefonice străbătuseră spațiul transatlantic cu violența unor fulgere într-o furtună de vară. Ministerul de Externe către Departamentul de Stat american. Comandamentul pentru Iran către sediul Comandamentului Central al Statelor Unite. Mossadul către CIA.

La unsprezece seara, prim-ministrul Israelului era în biroul

său, cu o mână la spate și cu cealaltă ținând receptorul la ureche. Ca oricărui curtean care nădăjduia la compania împăratului, i se spusese să-și aștepte rândul. Președintele Statelor Unite avea să vină la telefon imediat.

Zvi Hirsch stătea alături, fierbând de nerăbdare. „Imediat" fusese cu cinci minute în urmă. Fiecare secundă de așteptare nu făcea decât să agraveze jignirea adusă sufletului său nesigur.

Deodată, se auzi un glas de femeie:

— Președintele Statelor Unite.

Înainte ca prim-ministrul să apuce să răspundă, în receptor răsună o voce rece, de tehnocrat.

— Bună, Avi, mă bucur să te aud.

— Bună ziua, domnule președinte. Mi-ar fi plăcut să stăm de vorbă în împrejurări mai fericite.

— Voiam să-ți mulțumesc că ați decis să vă consultați cu noi, zise președintele american. Întâmplările din ultima vreme ne-au cam luat prin surprindere. Nu ne așteptam ca lucrurile să se precipite.

— Nici noi nu ne așteptam. Sunt convins că înțelegeți poziția noastră. Nu putem accepta ca un regim care și-a afirmat fără echivoc dorința de a vedea Israelul șters de pe fața pământului să posede arme nucleare.

— Afirmațiile sunt una, faptele, alta.

— Faptele lor sunt foarte clare. De ani de zile finanțează activitatea teroristă a organizațiilor Hamas, Jihadul Islamic și Brigăzile Martirilor Al-Aqsa. Și asta numai în Israel. În Liban, i-au sprijinit în mod activ pe complotiștii care l-au asasinat pe prim-ministru. Cred că nu e nevoie să vă mai spun ce haos au creat în Irak. Au două obiective: să controleze de facto regiunea Orientului Mijlociu și să-mi distrugă țara. De atingerea primului scop nu sunt departe. Nu pot să-i las să și-l îndeplinească și pe al doilea.

— Statele Unite au afirmat întotdeauna că orice act de violență împotriva Israelului va fi considerat un act de violență împotriva noastră.

— Domnule președinte, aceasta nu e o situație în care ne putem permite să așteptăm să fim atacați. Prima lovitură ne va fi fatală.

— Am înțeles, dar cred că e prea devreme să acționăm. Trebuie să supunem chestiunea dezbaterii Națiunilor Unite.

— Dacă ați fi știut că cei nouăsprezece atentatori aveau de gând să vă deturneze avioanele și să se înfigă cu ele în World Trade Center, n-ați fi luat măsuri preventive?

— Atacarea unei națiuni e una, distrugerea unei bande de teroriști, alta, zise președintele, pe un ton măsurat.

Orice referire la atacurile din 11 septembrie îl punea în gardă. Fatidica dată și mobilizarea generală care a urmat deveniseră similare cu „Amintiți-vă de Alamo!”[53]

— Iar o armă nucleară e una, și un avion, alta, replică prim-ministrul. Orice bombă ar ucide milioane de israelieni.

Președintele oftă.

— Cu ce pot să-ți fiu de folos, Avi?

— Vă cerem permisiunea de a folosi spațiul aerian irakian, zise prim-ministrul israelian.

— Dacă statul israelian va fi atacat, veți avea această permisiune.

— Cu tot respectul, domnule președinte, în momentul acela va fi prea târziu.

— Iranienii vor răspunde cu aceeași monedă.

— Poate. Dar sunt unele bătălii care nu pot fi amânate.

Urmă o pauză, și prim-ministrul israelian îl auzi pe președinte sfătuindu-se cu consilierii săi. Un minut mai târziu, acesta reluă:

— Am înțeles că mai aveți o rugăminte.

— Vă rugăm, de asemenea, să ne furnizați patru B61–11 EPW care penetrează solul.

— Nu sunteți deloc modești, Avi. Discutăm aici despre dispozitive nucleare.

— Da, așa este.

Președintele american aflase despre dorința israelienilor din vreme și își pregătise răspunsul.

— Te rog, ascultă-mă cu atenție. America nu va iniția sub nicio formă folosirea armelor nucleare. Noi credem însă în dreptul Israelului de a dispune de o apărare puternică și eficientă. În acest sens, și în semn de respect pentru lunga

---

[53] Strigăt de luptă devenit expresie idiomatică în SUA. A fost folosit în bătălia de la San Jacinto (21 aprilie 1836), cu care s-a încheiat războiul de independența al Texasului, pentru a aminti soldaților texani de înfrângerea dezastruoasă suferită cu o lună și jumătate înainte la Alamo în fața forțelor mexicane și a-i impulsiona astfel în lupta. (n.tr.).

noastră prietenie, am ordonat oamenilor mei să trimită imediat patru B61 generalului Ganz. Vreau cuvântul tău însă că nu veți folosi aceste arme decât dacă sunteți provocați în mod direct.

— Nu știu dacă vă pot promite așa ceva.

— Nu negociem în privința asta, Avi. Îți repet. Dacă ticălosul ăla iranian aduce chiar și cea mai mică atingere Israelului sau intereselor voastre, ai permisiunea mea să folosești bombele așa cum crezi de cuviință. Poți să traversezi spațiul aerian irakian de câte ori vrei, de dimineață până la apusul soarelui. Dar, până atunci, dă-ți cuvântul că nu te vei atinge de ele.

Zvi Hirsch, care asculta pe o altă linie, îi aruncă prim-ministrului o privire stupefiată și începu să dea din cap vehement, indicându-i că trebuia să accepte de-ndată. Prim-ministrul se supuse.

— Aveți cuvântul meu. În numele meu și al poporului israelian, vă mulțumesc.

Apelul se încheie.

Zvi Hirsch puse receptorul în furcă.

— L-ați auzit?

— Bineînțeles, zise prim-ministrul. De ce ești atât de înfierbântat?

— A spus că putem să folosim bombele dacă suntem direct provocați.

— Da, și?

Zvi Hirsch era atât de surescitat, încât abia dacă putea vorbi.

— Nu pricepeți? întrebă el. Nu e nevoie să ne bombardeze. Poate fi orice... orice fel de provocare... atâta vreme cât vine de la Teheran.

„Nu trebuie decât să ridice un deget împotriva noastră.”

62

Pilotul ținea cronometrul în mână.

— Cinci minute. Porniți.

Bărbații se mișcară iute, dar nu în grabă, de acolo de unde stăteau, lângă garaj. Se împărțită în trei echipe a câte două persoane și fiecare echipă se apropie de câte un „coșciug”, unul dintre containerele înalte cât un stat de om care se aflau lipite de perete. În două dintre ele erau aripi convexe de aeronavă, fiecare separată în două segmente de câte un metru treizeci

lungime. În cel de al treilea container se afla fuzelajul, care cuprindea sistemele operaționale ale aeronavei: sistemul de navigație inerțială, procesorul de comunicații prin satelit în bandă Ku, rezervorul de combustibil, modulul primar de control, motorul turbopropulsor și camera de luat vederi ce urma să fie montată pe botul aeronavei.

Fixând trenul de aterizare, cea dintâi echipă așeză fuzelajul pe sol. Cei care se ocupau de asamblarea aripilor uniră segmentele și le prinseră de fuzelaj cu ajutorul unor pinioane de tungsten. Pilotul împinse spre ei o targă joasă pe roți. Pe ea se afla o nacelă metalică în formă de lacrimă, de mărimea unui pepene zdravăn și grea de douăzeci și trei de kilograme, care conținea o încărcătură explozivă foarte puternică.

Semăna cu focoasele folosite pentru rachetele Sidewinder. De fapt, schița ei fusese concepută de Raytheon, producătorul de armament care crease și Sidewinder cu treizeci de ani în urmă. Prea puține se schimbaseră între timp. Numai explozivele deveniseră mai puternice.

Nacela consta dintr-un recipient, șaptesprezece kilograme de exploziv plastic Semtex-H și un dispozitiv de detonare. La identificarea țintei – în acest caz, un avion de pasageri –, senzorul de proximitate activa o amorsă care aprindea peleții explozivi din jurul Semtexului. Aceștia aprindeau la rândul lor cele șaisprezece kilograme de explozibil, generând o cantitate uriașă de gaz fierbinte într-un timp foarte scurt. Presiunea gazului în expansiune azvârlea în afară fragmente de titaniu, spărgându-le în mii de particule letale care distrugeau practic fuzelajul avionului.

Ideea era ca atât aeromodelul, cât și avionul să fie distruse definitiv. Nicio urmă a mecanismului de lansare nu ar fi fost descoperită vreodată.

Imediat ce nacela fu atașată și cablurile fură introduse în panoul principal de ghidare, Pilotul trase targa de sub aeronavă și spuse:

— Gata. Și citi cronometrul: Patru minute și douăzeci și șapte de secunde.

Bărbații nu izbucniră în urale și nici nu dădură vreun semn de satisfacție. La fel de repede cum începuseră, se apucară să dezasambleze aeromodelul. Nu puteau să riște ca vreo razie inopinată să găsească aeronava montată în garaj, gata de

lansare. În câteva minute, cele trei „coșciuge” fură încărcate și amplasate în niște dulapuri închise din interiorul casei.

După ce supraveghease toate fazele repetiției, Pilotul intră în sufragerie, unde o fereastră largă îi oferea o vedere cuprinzătoare asupra aeroportului din Zürich. La ora opt, zări luminile de aterizare ale unui avion care se apropia dinspre nord. Fu încântat să vadă că sosea la timp. Dar, desigur, această cursă era una dintre cele mai precise din lume.

Pilotul urmări luminile până când Airbusul A380 ateriză. Avionul părea uriaș chiar și de la distanța de patru kilometri. Pilotul îi cunoștea specificațiile tehnice pe de rost. Treizeci și trei de metri lungime. Douăzeci și patru de metri înălțime. Anvergura aripilor de aproape optzeci de metri, doar puțin mai mică decât lungimea unui teren de fotbal american. Era, din toate punctele de vedere, cel mai mare avion comercial cu reacție din lume, proiectat să transporte 555 de pasageri. În seara aceasta, numărul lor se apropia de cinci sute. A doua zi, aeronava avea să fie plină.

Airbusul se deplasă greoi către locul de staționare. Era atât de mare, încât i se construise o pistă specială. Abia atunci Pilotul reuși să distingă steaua în cinci colțuri pictată pe coadă.

Cursa El Al 863 de la Tel Aviv sosise.

63

Von Däniken se întoarse la ușa lui Tobi Tingeli la ora nouă fix. O cameristă îl conduse în birou. Tingeli ședea la o masă lată din lemn de mahon, vorbind la telefon. Jeanșii și helanca dispăruseră. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu o cravată gri-deschis, cu părul dat cu pomadă și pieptănat cu cărare precisă. Îl salută pe von Däniken cu o privire scăpărătoare, aruncându-i peste masă un dosar legat.

Von Däniken îl luă imediat. Găsi înăuntru documentele legate de înființarea unei anume companii de trust Excelsior, cu sediul în Curaçao, Antilele Olandeze, cu un capital inițial de cincizeci de mii de franci elvețieni. Firma avea trei directori, dintre care doi erau angajați ai băncii. Ultimul nume nu-i spunea nimic lui von Däniken. I se păru însă relevant faptul că acesta vizitase filiala din Vaduz a băncii Tingeli cu un an în urmă, în luna august. Vizita se potrivea perfect cu întoarcerea lui Ransom din

Orientul Mijlociu.

Mai interesante erau acțiunile care urmară. Extrase lunare de cont trimise de banca din Bahamas, pe care Tingeli o înființase în numele trustului Excelsior, detaliau toate operațiunile realizate din conturile de unde le fuseseră trimiși bani lui Lammers și lui Blitz, ca și dintr-un al treilea cont care fusese folosit pentru achiziționarea Villei Principessa.

Rămânea în continuare necunoscută identitatea celui care deschisese depozitul inițial în banca din Bahamas. Von Däniken răsfoi hârtiile. Primele două conturi fuseseră deschise cu bilete de bancă. Găsi copii ale cecurilor și citi în colțul din dreapta sus numele băncii care le emisese. Inima îi sări din piept. Era unul dintre cele mai respectate nume în comunitatea financiară din Statele Unite.

— Deci? întrebă Tingeli. Închisese telefonul și se apropiase ocolind biroul. Nu e ceea ce te așteptai să găsești?

Von Däniken își aminti de discuția purtată cu Philip Palumbo. Se întrebă dacă nu cumva îl pusese pe colegul său de la CIA în pericol.

— Nicio vorbă despre toate astea, Tobi.

Tingeli luă dosarul din mâinile lui von Däniken.

— Nu mi-a plăcut cum s-a încheiat întâlnirea noastră de ieri-seară. Nu pot să-mi trăiesc viața așa cum vreau când știu că ești tot timpul cu ochii pe mine, așa că mi-am dat silința. Transmite-le superiorilor tăi că sunt un cetățean patriot care-și face datoria față de țară. Vrei să nu suflu o vorbă? Foarte bine. Nicio problemă. Doar asta mi-e meseria, nu? Vreau, în schimb, să te dai jos din cârca mea, odată pentru totdeauna. Poate că sunt ciudat, dar asta e treaba mea. Nu încalc nicio lege.

Von Däniken primi rugămintea lui Tingeli cu scepticism.

— Deocamdată, nu văd nimic care să merite o asemenea promisiune din partea mea. N-a trebuit să faci pe dracu'-n patru ca să obții informațiile astea. Ele existau oricum în dosare. Într-o săptămână, aș fi putut să-ți aduc o citație pe masă și aș fi obținut exact același lucru.

— Mi-am închipuit că asta ai să spui. Tingeli îi înmână din nou dosarul deschis la o anumită pagină. Uite aici ceva care nu era în dosarul original. A trebuit să dau niște telefoane ca să aflu. M-a costat destul de mult.

Dosarul era deschis la o confirmare a unui transfer bancar

făcut de la banca din Bahamas în valoare de șaptezeci de mii de franci. Banii fuseseră trimiși dintr-unul din cele două conturi amintite mai sus într-un cont deschis la una dintre cele mai mari bănci elvețiene. În josul foii era scris numele deținătorului acestui cont.

Von Däniken rămase cu gura căscată.

— Ești sigur?

Tingeli dădu din cap.

— Suntem chit?

Von Däniken fu bucuros că bancherul cel fercheș nu zâmbea, altfel cu greu s-ar fi abținut să nu-l pocnească. Luă mâna care-i fusese întinsă și o strânse.

— Suntem.

Tingeli îl trase mai aproape, așa încât distanța dintre ei deveni stânjenitor de mică.

— Atunci șterge-o de-aici. Și spune-le ortacilor tăi din Berna că familia Tingeli a făcut destule pentru țară.

Von Däniken coborî scările și se îndreptă către trotuarul unde își parcase mașina. Simțise pe tot parcursul anchetei intervenția unei mâini nevăzute. Nu fusese un lucru pe care să-l poată defini. Mai degrabă o senzație. Asemenea majorității polițiștilor, știa că e bine să-ți asculți intuiția. Informația pe care o avea acum putea să șocheze o întreagă națiune, cu atât mai mult pe un polițai de vârstă mijlocie care credea încă în incoruptibilitatea guvernului țării sale. Stătu locului preț de o clipă, gândindu-se cum să procedeze, întrebându-se în cine putea avea încredere și în cine nu.

În timp ce descuia ușa mașinii, un Audi negru, model recent, apăru vuind pe stradă și frână cu scrâșnete lângă el. Fereastra se lăsă în jos, și din ea ieși fața îmbujorată a lui Kurt Myer.

— L-am găsit pe Ransom.

— L-ați găsit? Adică l-ați reținut?

— Nu încă, dar știm unde e.

— Ce s-a întâmplat?

— Ieri-seară, cineva din Berna a reclamat prezența unui intrus într-un apartament. Doi polițiști au spart ușa și au găsit bucătăria și baia în flăcări. Se pare că fusese o explozie de gaz. O scurgere din cuptor sau de la plită...

O explozie de gaz... Von Däniken își aminti de conducta de gaz responsabilă de uciderea lui Drako, ofițerul bosniac.

Myer continuă:

— La început, polițiștii au crezut că tipul fusese aruncat pe fereastră de explozie, dar n-au văzut nicio urmă de sânge și nici după ce au căutat prin tot apartamentul n-au găsit nimic. Femeia care făcuse reclamația a zis că intrusul se dăduse drept doctor. Se pare că avea o rană la gât și sângera. Ei i s-a părut că era o tăietură de cuțit. Unul din agenți s-a gândit că poate individul evadase de undeva, așa că i-a introdus descrierea fizică în baza de date cu mandatele de arestare restante. I-a apărut numele lui Ransom. Poliția a tipărit o fotografie și i-a arătat-o femeii. Ea l-a recunoscut, dar a zis că acum avea părut negru și foarte scurt.

— Și ce făcea în Berna?

— A zis că voia s-o viziteze pe cumnata lui, o anume Eva Kruger.

— Ce știm despre ea?

— Absolut nimic. E o fantomă. N-are buletin, n-are permis de muncă. Vecina zicea că nu era mai niciodată acasă.

— Dar a văzut-o? În carne și oase?

— Ea așa zice. După spusele ei, Eva Kruger era mai tot timpul plecată.

„Bineînțeles că era plecată, se gândi von Däniken. Fără îndoială, către destinații exotice precum Darfur, Beirut și Kosovo.” Eva Kruger era, în mod evident, un alt membru al rețelei lui Ransom.

— Parcă ai zis că ai idee unde e Ransom.

— Am verificat numele Evei Kruger la nivel național și cantonai. Șeful securității de la Forumul Economic Internațional din Davos ne-a trimis o informație. Zicea că a verificat-o pe această Eva Kruger, domiciliată în Berna, acum o săptămână, și că i-a eliberat un permis de acces valabil pe o zi.

— Azi?

Myer dădu din cap, mohorât.

— Un permis VIP. Are acces oriunde vrea, inclusiv în interiorul sălii de congres.

— Ce e în programul de azi al forumului?

— Au reuniuni toată ziua. Tot felul de mahări de pe tot globul. În seara asta, discursul cel mai important o să-l țină Parvez Jinn, un iranian.

— Ai alertat firma de securitate?

— Nu încă.

— Vorbește cu ei imediat! Spune-le să-i invalideze permisul. Dă-le cel mai recent portret fizic al lui Ransom. S-ar putea să fie înarmat.

— Atât?

— Nu, zise von Däniken. Spune-le că suntem acolo într-o oră.

64

Jonathan observă primele camioane la gura văii. Două vehicule de armată cu o duzină de soldați zăbovind în jur. La cinci kilometri mai departe, alte două. De data asta, soldații nu mai tândăleau. Erau trupe de elită îmbrăcate în uniforme apretate de camuflaj, cu pistoale-mitralieră agățate la piept. Orice mașină care trecea era învrednicită cu o căutătură aspră.

La Davos se putea ajunge pe o singură șosea. O intrare dinspre nord, una dinspre sud. Soldații se înmulțeau pe măsură ce drumul pătrundea mai adânc în vale. Jeepuri. Transportoare de personal blindate. Bariere construite pe acostament, gata să fie trase pe șosea în orice clipă. Era o capcană care aștepta să se închidă. Jonathan se pregătea ca, din moment în moment, vreun soldat sau vreun polițist să se repeadă pe șosea dând din mâini și să-i facă semn să tragă pe dreapta. Dar Mercedesul nu atrase nicio privire.

La ora unsprezece, trecu de orășelul Klosters. Ninsoarea se mai potolise și cerul se luminase un pic. O dată sau de două ori Jonathan surprinse chiar un petic albastru pe cer. Clopotele bisericilor băturâ ora exactă, și timbrul lor melancolic îi trezi lui Jonathan un fior de-a lungul spinării.

În timp ce începea să urce o serie de serpentine pe coasta muntelui, Jonathan auzi deasupra zbârnâitul unui elicopter. Luă legitimația de la Forumul Economic Mondial și și-o atârnă de gât. Numele înscris cu litere de tipar nu mai era „Eva Kruger”. Cu ajutorul unei litere suplimentare devenise Evan Kruger. Fotografia fusese înlocuită cu o poză de pașaport făcută în dimineața aceea la un magazin din Ziegelbrücke. Lui Jonathan îi luase o oră să modifice legitimația. „N”-ul din Evan era opera unei ștampile pe care o aranjase în așa fel încât să semene cu celelalte litere. Fotografia o lipise mai greu, cu ajutorul unei prese pentru laminare.

„Am fost în plin antrenament și nici măcar n-am știut.
Am fost tot timpul marioneta Emmei.”

Diploma de medic nu fusese singura cerință pentru o carieră de succes la Medici fără Frontiere. La fel de utile îi fuseseră plăcerea de a induce în eroare și o imaginație foarte vie. Jonathan nici nu mai știa de câte ori falsificase documentele de import-export pentru a ușura transferul medicamentelor peste granițe sau, mai important, pentru a evita să plătească mită unor oficiali guvernamentali corupți. Dacă penicilina era interzisă, modificau actele și scriau ampicilină, care era chiar mai puternică, dar nu la fel de bine cunoscută. Când descoperiseră că vameșii le jefuiau transporturile de morfină, schimbaseră conosamentul și scriseseră „morazină”. „Lasă-i să caute ce înseamnă asta și să descopere că nu există așa ceva.”

Singura parte din legitimația pentru forum pe care nu o putuse modifica fusese cipul de memorie. Decisese doar să treacă un magnet pe deasupra lui, pentru a șterge definitiv datele stocate. Era gata să pună pariu că, dintre miile de legitimații examinate, paznicii mai dăduseră peste una sau două cu defecțiuni similare.

Permisul de conducere al Evei Kruger fusese mai ușor de falsificat. Cartonul folosit de autoritățile elvețiene parcă abia aștepta să fie măsluit. Prin eforturile comune ale unui cuțitaș de modelaj și ale unui diluant de vopsea, Jonathan reușise să dezlipească fotografia Emmei. O înlocuise cu o a doua poză de pașaport a lui însuși, pentru care avusese grijă să-și schimbe ușor înfățișarea. În locul costumului și al cravatei, își pusese geaca, își încheiase gulerul și-și dăduse cu spumă în păr. Deși separate de numai câteva minute, cele două fotografii păreau făcute în zile diferite.

Schimbase și aici numele Eva în Evan. Înălțimea Emmei, de 1,68 m, o transformase în l, 88m, deși, de fapt, el era cu patru centimetri mai scund. Modificase și greutatea, de la 50 la 80 de kilograme.

Își dădea seama foarte bine că nici legitimația de la forum, nici permisul de conducere n-ar fi rezistat decât unei verificări sumare. Examinate cu atenție, l-ar fi dat repede de gol și s-ar fi observat că erau falsuri. Dar asul său din mânecă erau actele Mercedesului, făcute pe numele lui Parvez Jinn, care îi ofereau o legitimitate inaccesibilă unor simple documente de identitate.

Până acum, își dădu el seama, nimeni n-avea de unde să știe că el cunoștea detaliile întâlnirii planificate de Eva Kruger cu Parvez Jinn. Știa, de asemenea, că lui Jinn n-avea să-i fie livrat nici un alt Mercedes. Așadar, deși Șoimul putea să fi aranjat ca înlocuitorul Emmei să-și ridice acreditarea de la Punctul de Control nr. 1, cel mai probabil nu anulase încă legitimația originală pregătită pentru Eva Kruger.

Reflectă în continuare cu aceeași logică nemiloasă. Dorința de a nu atrage atenția asupra sa. Dacă numele Evei Kruger se afla încă în sistem, era sigur că lângă el trebuia să existe o notă care să spună că ea urma să livreze o mașină unui oficial iranian. Automobilul avea să reprezinte legitimația lui de intrare. O mașină de două sute de mii de dolari era greu de contrazis.

Prima barieră apăru la doi kilometri de Davos. Era un punct de inspecție a vehiculelor, amplasat pe o secțiune dreaptă și netedă a șoselei. Pe ambele laturi ale drumului se vedeau case țărănești de lemn, ponosite. O barieră bloca direcția de mers înspre oraș. Jonathan încetini și își așteptă rândul după alte patru mașini. Își strânse nodul cravatei și se așeză mai drept în scaun. Avea permisul la îndemână, împreună cu talonul mașinii. Legitimația îi atârna la gât. Chiar și așa, gura îi era uscată ca iasca, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se apropie de barieră și observă că soldații înconjurau fiecare vehicul. Buricele degetelor îl mâncau și își dădu seama că respira greu.

„Emma, cum ai putut să faci așa ceva timp de opt ani?”

— Domnule! Un polițist îi acoperi fereastra. Mergeți mai în față.

Jonathan avansă câțiva metri până când bara de protecție a Mercedesului aproape că atinse bariera. Fu rugat să iasă din mașină și să prezinte permisul.

— Destinația?

— Davos. Sunt participant la forum.

— Sunteți invitat oficial?

— Duc această mașină unui invitat cazat la hotelul Belvedere. Domnul Parvez Jinn.

— Va trebui să vă examinez legitimația.

Jonathan își scoase permisul laminat de la gât. Polițistul îl introduse într-un cititor de carduri similar cu cel pe care Jonathan îl văzuse în ziar. Cu coada ochiului urmări cum polițistul scoate caidul și îl introduce încă o dată în aparat.

În timp ce aștepta, o echipă de soldați plimba niște oglinzi pe sub șasiu, căutând explozive. Unul strigă ceva și polițistul care examina legitimația se apropie de el. Cei doi schimbară câteva cuvinte, și șeful grupului de soldați se repezi înapoi.

— Autovehiculul e blindat?

— Da, răspunse Jonathan. Așa cum v-am spus, i-l duc domnului Parvez Jinn, ministrul iranian al tehnologiei. Îl va exporta în Iran. Jonathan se sili să zâmbească. Am înțeles că pe acolo se mai încaieră câteodată.

— Așteptați aici.

Militarul se depărtă câțiva pași și luă legătura prin radio cu superiorul său. Jonathan îl auzi dându-i numele lui și întrebând dacă se menționa pe undeva ceva despre livrarea unui Mercedes. Trecu un minut. În cele din urmă, ofițerul dădu din cap și se întoarse la Jonathan.

— În regulă. Vă rog doar să ne permiteți să inspectăm interiorul automobilului.

— Desigur.

Ofițerul le dădu oamenilor săi câteva comenzi. Cinci agenți se năpustiră asupra mașinii, cercetând torpedoul, buzunarele de pe uși, ridicând bancheta din spate, rugându-l pe Jonathan să deschidă seiful, plimbând un detector de explozibil înăuntru.

— Ridicați toate ferestrele!

Jonathan se urcă la volan și închise geamul. Ofițerul arătă înspre semnul lăsat de glonțul asasinului.

— Ce s-a întâmplat! A tras cineva asupra dumneavoastră?

— Nu, e de la pietre, zise Jonathan. Niște puști din Zürich.

În acea clipă, se apropie polițistul care-i verificase actele lui Jonathan. Bătea cu legitimația în palmă.

— De unde ați luat permisul ăsta? întrebă.

— Cum adică? Lui Jonathan îi veni greu să-și păstreze calmul.

— L-ați ridicat de la sediul poliției din Chur?

— Mi-a fost trimis. E vreo problemă!

— Cipul de memorie nu funcționează.

— Nici măcar n-am știut că există un cip de memorie, zise el spășit. Puteți să-l sunați pe șeful meu... vă rog.

— Nu, nu m-ați înțeles, continuă polițistul. Vă rugăm să ne scuzați pentru eroare. Toate datele dumneavoastră sunt în regula. Mașina e așteptată. Am anunțat problema apărută la legitimația dumneavoastră ca să fiu sigur că veți primi alta.

— Alta? Jonathan zâmbea ca un idiot, fără să se poată abține. Mulțumesc foarte mult.

— Mai apar și defecte din când în când. A fost însă o mică problemă.

— A, da?

— Nu vă numiți Eva, nu?

Jonathan zise că nu, și polițistul îi înapoie legitimația.

— Mergeți la centrul principal de control de pe Davosstrasse, la intrarea în oraș. Vă vor face o fotografie nouă și veți primi o altă legitimație, pe loc. Aveți grijă s-o țineți pe piept permanent. *Alles klar?*[54] Bătu ușor în ușă, apoi se îndreptă de spate și o luă către mașina următoare. Haideți! N-avem toată ziua la dispoziție!

La centrul principal de control, Jonathan primi o nouă legitimație și ordine de zi a forumului, împreună cu o hartă a Davosului și permise pentru cele două telegondole din oraș, Jakobshorn și Parsenn.

Conducea cu mai puțin de zece kilometri pe oră. Trotuarele erau ticsite de lume. La fiecare colț de stradă stăteau soldați care verificau legitimațiile la întâmplare. Pe străzi patrulau polițiști cu ciobănești germani în lesă. Șoseaua șerpuia prin oraș, pe lângă magazine de bijuterii și de schiuri, pe lângă hoteluri și cafenele cochete. O alee abruptă ducea către *porte cochere1* din fața hotelului Belvedere. Accesul era restricționat de o barieră. Pe ambele laturi ale acesteia fusese montat un gard temporar, înalt de trei metri, cu sârmă ghimpată spiralată deasupra. Jonathan observă că gardul urca pe deal și înconjura hotelul și terenul din jur.

Bun venit în zona roșie.

Jonathan frână și opri. Un paznic înarmat se apropie și îi introduse legitimația într-un cititor electronic. Bariera se ridică. Jonathan continuă să urce și se opri în fața ușilor turnante. De ambele părți ale intrării stătea câte un șir de soldați, cu pistoalele-mitralieră agățate pe piept. În oglinda retrovizoare, Jonathan surprinse bariera lăsându-se și i se păru că se închide în urma lui cu pocnetul unui seif bancar.

Rămase la volan, întrebându-se ce ar trebui să facă. Oare întâlnirea urma să se țină la hotel? Ar trebui să-l sune pe Jinn

[54] E (totul) clar? (În limba germană, în original) (n.tr.).

sau pur și simplu să aștepte? Era ora 12 fix. Niciun bancher elvețian nu fusese vreodată mai punctual. Își îndreptă privirea către cele trei scări late care duceau spre ușa turnantă masivă. Paznicul se întorsese la post și îi inspecta pe cei care se apropiau de hotel ca și cum privirea lui, și nu sârma ghimpată, ar fi fost suficientă ca să-i țină pe toți intrușii la distanță.

În clipa următoare, se stârni o învălmășeală teribilă. Un grup de bărbați oacheși în costume negre se năpusti afară pe ușă. Greu de spus câți erau. Jonathan numără șapte și se opri. Îl zărise pe Jinn. Înalt, cu o siluetă demnă, elegantă, cu o umbră de barbă. Un om cu o treaptă mai sus decât ceilalți. În mijlocul lor, și totuși separat de ei. Dar ceea ce-i atrase atenția lui Jonathan și îi aminti de fotografia pe care acesta o văzuse cu o seară în urmă era expresia de furie indignată întipărită pe chipul mândru al iranianului. „Parvez Jinn."

Și deodată izbucni un strigăt. Jonathan crezu pentru o clipă că cineva dăduse alarma. Dar nu era un strigăt de spaimă. Nu fusese detectat niciun asasin sau vreun atentator sinucigaș. Din contră. Era un strigăt de bucurie. La baza scărilor, Parvez Jinn își lipise palmele distinse de obraji, și mâniei sale străvezii îi luase locul o expresie de admirație nețărmurită.

— Mașina mea, zise el într-o engleză americană. S600. O operă de artă.

— V8? întrebă cineva.

Vocea lui Jinn îl reduse la tăcere pe cel care îndrăznise:

— V12!

Într-o clipă, grupul de la ieșire se repezi asupra Mercedesului, înconjurându-l cu ochii holbați, cu mâinile plutind pe deasupra lui, neîndrăznind să-l atingă. Jinn îl cercetă de la un capăt la altul. Nici nu se putea închipui un ochi mai critic.

Jonathan coborî geamul ca să fie sigur că nimeni nu observă cele trei urme lăsate de gloanțele asasinului. Îndreptase singur bara ușor strâmbată din față. Un tinichigiu de la un service auto îi aranjase plafonul și îi găsise o vopsea neagră potrivită. Nu era perfectă, dar trebuia să te lași pe spate sub șasiu ca să vezi diferența de nuanță. Spălase apoi mașina și o curățase, și chiar înainte să intre în Davos curățase pentru ultima oară roțile cu o soluție specială. În afară de geam, mașina arăta ca scoasă din cutie.

Jonathan coborî din mașină.

Șeful echipei de bodyguarzi se apropie imediat de el, dar nu avea un aer răuvoitor. Se înclină în fața lui, îi strânse teatral mâna și lăudă frumusețea mașinii. Înalt de un metru optzeci și patru, cu părul negru proaspăt vopsit, pieptănat și despărțit de o cărare perfect dreaptă, în costumul său imaculat, Jonathan era întruchiparea dealerului german de mașini. Țara de origine a Mercedesului era de multă vreme o aliată a Republicii Islamice Iran. Jinn veni imediat în spate. Chiar dacă fu poate surprins să vadă un bărbat în locul Evei Kruger, nu dădu niciun semn de neliniște. Îi întinse lui Jonathan o mână moale și îi spuse în engleză:

— Salutări, prietene.

— Evan Kruger, zise Jonathan apucându-i mâna și simțindu-i tresărirea când Jinn auzi numele.

Iranianul veni mai aproape, cu un zâmbet feroce pe fața frumoasă, și Jonathan îi șopti:

— Eva a avut un accident. Am fost trimis în locul ei. Apoi, mai tare: Aș fi încântat să fac o tură împreună cu dumneavoastră, domnule Jinn, ca să vă arăt cum merge mașina.

Șeful securității se apropie imediat de Jinn și îi șopti câteva avertismente în iraniană. Jonathan înțelese numai jumătate, dar prinse ideea. Ministrul tehnologiei nu trebuia să urce în automobil și să meargă singur, fără pază. Parvez Jinn îi făcu semn să plece, mai întâi binevoitor, apoi iritat. Nimeni n-avea să-i spună lui ce să facă. Cu un mormăit și un gest de nerăbdare, înconjură mașina și se așeză în dreapta șoferului.

— Să-i dăm drumul!

Jonathan dădu din cap și deschise ușa pe partea sa. Era logic. Întâlnirea urma să aibă loc în mașină. Orice schimb de informații cerea o întrevedere între patru ochi. Mașina era un instrument ingenios, dar în același timp, un pașaport care îi permitea Evei Kruger să intre în Davos și un ecran protector în spatele căruia Jinn putea să transmită informațiile trădătoare celeilalte părți.

În timp ce se suia în mașină, Jonathan îl zări pe Hannes Hoffmann urcând aleea către hotel. Cormoranul avea rana de deasupra arcadei prinsă cu câteva copci și pălăria trasă adânc peste ochi pentru a-i acoperi vânătaia. Ochii li se încrucișară. Hoffmann o luă la fugă pe aleea acoperită cu gheață. Jonathan închise ușa. Motorul se trezi la viață, și Jinn tresări violent pe locul său, așa cum păți-se și Jonathan cu câteva zile în urmă.

— Pornire automată, explică Jonathan, jucându-și rolul până la capăt. Puteți s-o programați să pornească manual, dacă vreți.

— E excepțională.

Jinn privi mândru interiorul echipat cu toate cele necesare.

— Am cadourile pe care vi le-a promis Eva, zise Jonathan în timp ce băga în viteză și apăsa pe accelerație. Puloverul și, desigur, taxa dumneavoastră în bani gheață.

— Așteaptă, zise Jinn, făcându-i semn să nu scoată banii până când nu se depărtau suficient de hotel.

Jonathan închise ferestrele, și geamurile fumurii izolară interiorul autovehiculului. Hoffmann încercă să-l facă să oprească postându-se în mijlocul drumului, dar Jonathan nici nu se gândea să încetinească. Apăsând pe accelerație, țâșni înainte. Hoffmann sări într-o parte și căzu în mormanul de zăpadă de pe marginea drumului.

Parvez Jinn era prea ocupat cu studierea bordului ca să observe ceva.

65

Elicopterul Sikorski intrase în valea îngustă cu viteză maximă. Spre deosebire de călătoria făcută cu două zile în urmă, vremea era acum calmă; doar câte o pală de vânt mângâia elicopterul. Cerul se limpezea tot mai mult. Petice albastre apăreau și dispăreau. Soarele ieși pentru o clipă, strălucind orbitor după zile întregi de umbră.

Mijindu-și ochii, Marcus von Däniken vorbea în radioemițător.

— Nume de familie Kruger, îi spunea el agentului de serviciu de la comandamentul principal de securitate al forumului din Chur. Orice persoană care se prezintă la vreun punct de control folosind acest nume sau unul similar trebuie împiedicată să între. Individul este periculos și înarmat. Folosiți forța, dacă e necesar. Vreau să fie arestat imediat. Recepționat?

— Recepționat, domnule.

Sub el, von Däniken vedea șoseaua cu două sensuri care împărțea valea, trecând prin orășelul Klosters. Punctele de control se vedeau și ele foarte clar – concentrări de oameni și materiale la intervale regulate, pe ambele părți ale drumului. Zece kilometri mai sus zări pentru prima oară orașul. Davos. Populație: 5 500 de locuitori. Altitudine: 1 800 de metri.

Stațiunea tăia o terasă largă în flancul muntelui. O rază de soare se reflectă de pe cupola bisericii protestante. Pe vârful muntelui, von Däniken întrezări gondola albastră a Jakobshornbahn.

Radioul pârâi.

— Domnule inspector von Däniken, aici comandamentul de securitate.

— Ce este?

— Un Kruger a sosit deja. Numele mic era Evan. A trecut pe la punctul de control din vale la 10.07. La 10.31 i-a fost emisă o legitimație nouă la centrul principal de control din Davos.

— Ziceți că i-ați emis o legitimație nouă?

— Conform procesului-verbal făcut de agentul de la stație, permisul lui Kruger era defect. Aici se spune că avea cipul de memorie nefuncțional. S-a înregistrat, de asemenea, o greșeală de scriere.

— Adică?

— Numele inițial fusese Eva Kruger, dar cel care s-a prezentat era un bărbat. Trebuia să-i livreze un Mercedes Benz lui Parvez Jinn, un membru al delegației iraniene.

Jinn, oficialul iranian pe care toată lumea aștepta să-l audă vorbind. Von Däniken își aminti de notița atașată transferului bancar de o sută de mii de franci elvețieni către Gottfried Blitz, alias Mahmoud Quitab. „Cadou pentru P.J.” Acum știa fără umbră de îndoială cui îi erau adresați banii, dar natura relației dintre cei doi rămânea în continuare neclară.

Mintea lui von Däniken se mută asupra articolelor de ziar în care se vorbea despre asasinarea colonelului bosniac și a inspectorului libanez de poliție. Avea Ransom de gând să ucidă din nou? Dacă da, de ce îi dăduse victimei o sută de mii de franci și un automobil nou de două ori mai scump?

— Unde se află Evan Kruger?

— O clipă, domnule. Trebuie să verific.

Von Däniken înjură încet.

— Se află în interiorul zonei roșii. A ieșit de pe domeniul hotelului Belvedere acum opt minute.

— Trimiteți-vă oamenii la hotel, zise von Däniken. Înconjurați-l cât puteți de repede. Nu vă faceți probleme dacă iese scandal. Aveți permisiunea mea. Eu am să aterizez pe pista de elicoptere în patru minute. Trimiteți acolo pe unui dintre oamenii dumneavoastră să mă ia.

Formată în 1291, națiunea elvețiană se consideră cea mai veche democrație continuă din lume. Guvernarea țării are la bază tradiția parlamentară bicameralã și se inspiră mult din constituțiile americană și britanică. Camera inferioară – sau Consiliul Național – este compusă din două sute de reprezentanți, aleși în mod proporțional din cele douăzeci și șase de cantoane ale țării. Camera superioară, numită Consiliul Cantoanelor, numără câte doi membri din douăzeci de cantoane și câte unul din restul de șase semicantoane. În loc să aleagă un prim-ministru din cadrul partidului aflat la putere, membrii ambelor camere se adună la fiecare patru ani și aleg șapte membri ai unui consiliu federal guvernamental, în care posturile sunt repartizate partidelor reprezentate în legislativ în mod proporțional. Fiecare consilier primește un departament sau un minister, iar președintele este ales prin rotație dintre ei, pe termen de un an.

Deși la patruzeci și cinci de ani era cel mai tânăr membru al consiliului federal, Alphons Marti nu avea de gând să aștepte șase ani ca să ajungă pe scaunul de președinte. Își făcuse o reputație de cruciat, mai întâi în cantonul său natal, Geneva, unde stârpise tresăririle crimei organizate, apoi, mai recent, la nivel internațional, făcând campanie împotriva practicii americane a extrădării extraordinare.

Așezat la biroul său masiv în dimineața aceea înghețată de vineri, Marti se uită la hârtiile pe care le ținea în mână și-și dădu seama imediat că informațiile pe care le conțineau reprezentau biletul lui de acces la postul de președinte.

Documentele îi parveniseră de la Swisscom în urmă cu zece minute și conțineau o listă a apelurilor telefonice de la și către numerele lui Marcus von Däniken. Erau în total treizeci și opt de apeluri. Cele mai multe numere aparțineau colegilor lui von Däniken de la Poliția Federală. Marti își găsi propriul număr de trei ori: la 8.50, când fusese distribuită o copie a listei de pasageri a avionului CIA, la 12.15, când avionul american ceruse permisiunea să aterizeze pe teritoriu elvețian, și la 13.50, când von Däniken îl sunase pentru a organiza drumul la aeroport.

Urmărind cu degetul lista cu numere de telefon, se opri la

prefixul de țară 001. Statele Unite. Prefix de localitate 202 – Langley, Virginia. Era numărul celor de la CIA.

Marti avea dovada pe care și-o dorise.

Puse hârtiile jos și îl sună pe Hardenberg, anchetatorul cu care stătuse de vorbă cu o seară în urmă.

— Unde e von Däniken? Trebuie să vorbesc numaidecât cu el.

— A plecat cu elicopterul din Zürich acum cincisprezece minute, zise Hardenberg. Se îndrepta spre Davos împreună cu Kurt Myer.

— Spre Davos? Marti se schimbă la față. De ce?

— Avem un fir în legătură cu Jonathan Ransom. Se pare că îi livrează un automobil lui Parvez Jinn, ministrul iranian al tehnologiei.

Marti se ciupi de șaua nasului până îl duru.

— Ați alertat serviciile de securitate din Davos?

— Cred că da.

— Dacă mai aflați ceva, dați-mi de știre imediat.

Închise, apoi formă imediat numărul șefului Poliției Federale, în celălalt capăt al orașului.

— *Herr Direktor,* începu el. Avem o problemă foarte gravă. Un funcționar sus-pus din organizația dumneavoastră a fost depistat că acționează în slujba unei puteri străine. Se numește Marcus von Däniken. Da, și eu am fost surprins. Nu știi niciodată în cine poți avea încredere. Marti ridică ochii de pe lista de apeluri telefonice compromițătoare și privi pe fereastră. Se uita înspre est, către munți. Cât de repede puteți să vă trimiteți oamenii la Davos?

67

— Cine ești?

Parvez Jinn stătea țeapăn pe locul din dreapta, ațintindu-și privirea asupra lui Jonathan.

— Un prieten de-al Emmei, zise Jonathan.

— Lucrați împreună?

— De opt ani.

— Ah, zise Jinn, încercând să-și atenueze disconfortul provocat de schimbarea inopinată. Deci o cunoști bine?

— Așa s-ar zice. Jonathan nu putu spune mai mult fără să-și dea pe față ignoranța. La cincizeci de metri mai departe, un

polițist stătea în mijlocul drumului, ghidând circulația.

— Ce s-a întâmplat cu ea? De ce n-a putut să vină?

Jonathan își mută privirea asupra lui Jinn.

— A murit.

Vestea îl pocni pe Jinn în moalele capului.

— A murit? Când? Cum? Nu pot să cred!

— Luni. Era pe munte cu soțul ei. A avut un accident.

— Soțul ei? A, desigur. Era căsătorită. *Frau* Kruger.

Jinn se uită în poală, și Jonathan văzu că buzele i se lipiseră strâns.

— Sunteți bine?

Jinn ridică brusc privirea.

— Desigur. Nu știu de ce ar trebui să mă simt trist după ceea ce mi-a făcut.

Iranianul privi drept înainte. Buzele i se mișcară o clipă, dar nu scoase niciun cuvânt. Mâna i se înfipsese în cotieră, cu încheieturile degetelor albe ca varul. Era stupefiat. Jonathan se uită fix la el și-l urî din tot sufletul.

Simțea nevoia imperioasă să-i dea un pumn în falcă și să-i zdrobească fața aia uluită de geam. N-avea niciun drept s-o plângă pe Emma.

Își feri privirea, reușind să-și controleze întru câtva emoțiile. Era esențial să deturneze atenția lui Jinn de la Eva Kruger – *de la Emma* – înainte ca acesta să sufere un șoc nervos. Își aminti de ceea ce descoperise pe Intelink. Facturile. Foile de expediție. Declarațiile vamale.

— Ați primit ultimele transporturi, nu? întrebă.

Jinn dădu din cap, dar își regăsi vocea abia după câteva secunde.

— Fabrica de la Chalus funcționează la capacitate maximă, zise el slab. Patru sute de cascade. Cincizeci și cinci de mii de centrifuge. Am închis toate celelalte fabrici și am mutat totul acolo ca să ne atingem scopul.

Cascade. Centrifuge. O fabrică care funcționează la capacitate maximă. Bănuielile lui Jonathan se dovedeau adevărate. ZIAG exportase ilegal echipamente necesare pentru completarea ciclului de îmbogățire a uraniului. Dar de ce? Și în numele cui? Dacă ar fi găsit răspunsul la aceste întrebări, Jonathan s-ar fi aflat mult mai aproape de aflarea adevărului. Pentru cine lucra Emma? își aminti de articolele pe care le citise în ultimul an

despre dorința Iranului de a deveni o putere nucleară.

— Ce producție aveți? întrebă.

— Patru kilograme pe lună. Uraniu îmbogățit până la nouăzeci și șase la sută.

— Și sunteți mulțumiți? Nu puteți ajunge până la sută la sută?

Jinn îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Nouăzeci și șase e deja mai mult decât suficient. Credeam că veți fi impresionați.

— Sunt... adică... suntem.

Jonathan se simțea ca și cum ar fi bâjbâit printr-o casă necunoscută, pe întuneric, riscând la fiecare pas să dea cu capul în vreo piesă de mobilier sau să trântească vreun obiect. Trebuia să fie mai atent. Dacă Jinn ar fi început să bănuiască faptul că Jonathan nu era unul dintre colegii Evei Kruger, reacția lui ar fi fost imprevizibilă.

— Și cealaltă parte?

— Care cealaltă parte?

Jinn devenea tot mai temător. Îl măsura deja pe Jonathan cu mai puțin respect.

Instinctul îi spunea lui Jonathan că scopul întâlnirii nu fusese recapitularea situației curente a Iranului. Altceva era la mijloc. El bănuia că era vorba despre o răsplată. Banii și mașina în schimbul „Aurului”. Iar „Aurul” trebuia să însemne informație. Jinn nu avea altceva de oferit.

— Știți dumneavoastră, zise Jonathan cu subînțeles.

— Dacă te referi la ceea ce mi-ați cerut, stai liniștit. Oare mi-ați dat de ales?

Jonathan îi aruncă o privire piezișă.

— Toți avem o misiune de îndeplinit.

Jinn râse cu tristețe.

— Știați că la noi miniștrii sunt puși să participe la executarea spionilor? Francezii numesc asta *pour encourager les autres.* Pentru încurajarea celorlalți. Nu așteptă un răspuns. Intrase într-un anume ritm, și Jonathan avu grijă să nu-l abată din drum. Dacă ești prins, încep cu familia. Mai întâi, îi iau pe cei mai tineri. E destul de uman, dacă plutonul de execuție se poate numi astfel. Pașa are opt ani. După el, ar urma Iasmina. A făcut treisprezece ani săptămâna trecută. Conform noii legi, trebuie să înceapă să poarte văl ori de câte ori iese în public. Ultima modă sunt eșarfele negre de mătase de la Hermes din Paris. Te

rog, transmite această informație șefilor tăi din Virginia, sau din Londra, sau din Tel Aviv, sau de oriunde naibii ești. Își frecă ochii, un gest de oboseală care dovedea că se împăcase deja cu situația în care se afla.

— Unde ați găsit-o? întrebă. E produsul vreunei școli de nebuni pe care ați înființat-o ca să profitați de slăbiciunile unor oameni ca mine? Asta e? Era încă o întrebare retorică. Jinn știa deja toate răspunsurile. Reflectase asupra situației sale până în cele mai mici amănunte și părea ușurat să le poată împărtăși cuiva. Știi, continuă el fără nicio urmă de zâmbet, amuzant e faptul că o parte din mine chiar crede că Eva ținea la mine. În ciuda a toate. În ciuda amenințărilor. Fotografiile alea sunt considerate șantaj sau extorcare? Sau e vorba despre conturile bancare? Toate șpăgile alea pe care a insistat să le primesc? A murit într-un accident pe munte? Nu cred că ar fi putut exista altceva care s-o oprească.

Jonathan nu știu ce să-i răspundă. Simțea că Jinn vorbise și în numele lui. Semaforul se făcu verde, și el continuă să meargă pe Davosstrasse, trecând de intersecția cu strada care ducea la gară. Jinn părea să-și fi recăpătat stăpânirea de sine. Se îndreptă în scaun și adoptă atitudinea fanaticului care voia să pară.

— Să ne întoarcem la oile noastre, zise. Banii, te rog, domnule Kruger.

Jonathan îi înmână plicul. Înlocuise banii pe care îi cheltuise cu sume din contul său personal.

— O sută de mii de franci elvețieni.

— Transferul a fost făcut către contul meu din Zürich?

— Desigur, zise Jonathan, deși habar n-avea despre ce transfer vorbea Jinn.

— Toate cele douăzeci de milioane?

— Da.

— E pentru copiii mei, să știi, explică Jinn. Nu pot să mă ating de bani decât dacă plec din țară.

Iranianul scoase un flash drive din buzunarul de la piept și îl puse pe compartimentul dintre cele două scaune.

— Aici e toată informația. Unde se află rachetele noastre, uzinele de armament, fabricile de uraniu îmbogățit.

Toată tehnologia noastră nucleară de la A la Z. Știu ce vreți să faceți cu ele. Ați făcut o greșeală în Irak și nu vreți s-o repetați.

Ei bine, aveți aici dovada decisivă. De data asta, nimeni n-o să poată spune că n-ați avut un motiv întemeiat.

— Dovada decisivă?

— Da, oricine ați fi. Americani, francezi, englezi, israelieni, nu contează. Toți vreți același lucru. Război.

Jonathan citise suficient de multe în ziare despre Jinn ca să-și cam dea seama cum se desfășuraseră lucrurile. Totul începuse în timpul uneia dintre călătoriile lui Jinn în Vest. Ca funcționar inferior în Ministerul Tehnologiei, misiunea lui trebuie să fi fost consultările cu oamenii de afaceri dornici să stabilească relații comerciale cu Iranul. Prima întâlnire fusese oare la Beirut sau la Geneva? Sau în alt loc, despre care Jonathan nu aflase încă? Nu conta. La început, trebuie să fi fost doar o sugestie. O remarcă discretă făcută în cursul unei întrevederi. Pentru un anume preț, ZIAG putea să asigure exportul către Iran al unor „tehnologii controlate”. Bineînțeles, Eva adusese vorba despre asta. Unui om ca Jinn afacerea trebuie să i se fi părut irezistibilă. Probabil întrevăzuse posibilitățile de la bun început. O șansă de a ajunge sus, de a deveni un patriot de talia lui A.Q. Khan, inginerul pakistanez care dăduse țării sale bomba atomică. Erou național chiar. Și asta pe lângă atențiile unei femei care nu semăna cu nicio alta întâlnită până atunci. Jinn reacționase cu entuziasm.

La început, relația lor trebuie să fi rămas strict profesională. Eva, Hoffmann și Blitz avuseseră grijă ca transporturile să ajungă în Iran fără probleme. Era esențial ca Jinn să câștige încrederea superiorilor săi. Și, într-adevăr, iranianul avansase fulgerător. În șase luni, devenise ministru al tehnologiei. Acum putea să călătorească mai mult. Fără îndoială, vizitase fabrica ZIAG din Elveția. Vizite care coinciseseră cu „safariurile inopinate” ale Emmei. În timpul uneia dintre aceste vizite de lucru trebuie să fi pus Eva gheara pe el. Poate îi sugerase o excursie mai departe, până la Berna, pentru a continua discuțiile într-un cadru mai intim. Discuții care presupuseseră o vizită în apartamentul ei, pahare de vodcă poloneză și tot ce urmase după aceea. Era cel mai vechi truc din lume. Odată ce avuseseră fotografiile, adăugaseră și mita. Transferuri în contul din Zürich al iranianului. Până și ayatolahul ar fi înțeles de ce căzuse Jinn în mrejele unei femei ca Eva. Dar cu primirea de mită n-ar fi putut fi de acord.

Jinn căzuse în plasă.

Jonathan se uită la funcționarul iranian așezat lângă el, care-și număra febril banii. „Ticălosule, se gândi, nici măcar nu te ridicai la nivelul soției mele.”

— Asta e tot? întrebă Jonathan, întorcând flash drive-ul pe toate părțile.

— E tot programul nuclear al țării mele. Cred că vă ajunge.

— Nu ne ascundeți ceva? Putem să ne oprim să verificăm. Am timp suficient la dispoziție.

— Mai e ceva. Acum un an, am intrat în posesia a patru rachete de croazieră Kh-55 de producție rusească. Se află la baza aeriană Karshun din golf. Fiecare are un focos de zece kilotone. Dacă fabricile noastre sunt atacate, nu vom ezita să le folosim. Planul este să distrugem Ierusalimul și terenurile petrolifere de la Ghawar[55]. Președintele nostru are de gând să facă anunțul săptămâna viitoare. Eu sunt aici ca să pregătesc terenul. Spune-le șefilor tăi să se gândească foarte bine înainte să acționeze.

— O să le transmit.

— Deci? zise Jinn. Unde sunt fotografiile? Unde mi-e pașaportul? Vreau să fiu sigur că pot să ies din toată povestea asta. M-am săturat să fiu lacheul vostru. Eva mi-a promis să-mi dea totul înapoi.

Jonathan îi înmânână pașaportul francțuzesc.

— Pentru fotografii va trebui să mai așteptați puțin. Erau în posesia Emmei. Nu vă faceți griji. Acesta este sfârșitul operațiunii. Nimeni n-o să vă mai deranjeze vreodată.

Abia atunci Jonathan observă o învălmășeală undeva în față. Un grup de soldați se mutase în centrul șoselei, așezând baricade pentru a opri circulația în ambele sensuri. Polițiștii mișunau pe trotuare, dând instrucțiuni grăbite trecătorilor. Unii o luară la fugă în direcția opusă. Alții se lipiră de perete, panicați. Câțiva căzură chiar la pământ și-și acoperită capul cu mâinile.

Telefonul lui Jinn sună, și iranianul răspunse cu un mormăit. Ochii i se mutară asupra lui Jonathan. După zece secunde nesfârșite, închise telefonul.

— Polițiștii au înconjurat hotelul, zise el. Îl caută pe bărbatul care a adus Mercedesul. Se pare, prietene, că mi-ai venit de

[55] Cel mai mare teren de exploatare a țițeiului din lume, în Arabia Saudită (n.tr.).

hac.

68

Jonathan privea drept înainte. O echipă de polițiști avansa pe centrul străzii, cu armele întinse ațintite asupra Mercedesului. O privire rapidă în oglinda retrovizoare îi dezvălui și în spate o imagine similară. Auzi zbârnâitul unui elicopter deasupra. Un bărbat hotărât, nu prea înalt, ieși din formația de soldați din fața sa. Avea pungi sub ochi, dar mergea cu pas energic, radiind o furie abia reținută. Era polițistul care condusese investigația din Villa Principessa cu două zile în urmă.

— Pentru cine lucrezi? întrebă Jinn. Pentru CIA? Pentru M16? Pentru Mossad? Am dreptul să știu pentru cine mor.

— Sunt soțul ei.

— Al cui?

Jonathan îi aruncă lui Jinn o privite piezișă.

— Al Evei Kruger.

— Dar... Peste chipul lui Jinn se așeză o umbră. Dă-mi-l, ceru el pe un ton poruncitor. Dă-mi flash drive-ul.

— Îmi pare rău, zise Jonathan. Nu avem ce negocia.

— Dar o să-l găsească poliția... Toată lumea va afla că eu ți l-am dat. Trebuie să mi-l înapoiezi.

— Mi-e teamă că nu se poate.

Jonathan se uită la detașamentul de polițiști și soldați care avansa spre el. De la bun început plănuise să se predea după ce ar fi obținut dovezile. Acum totuși, deși avea flash drive-ul cu întregul program nuclear al Iranului și, de asemenea, pe spionul care ar fi putut să-i confirme toate afirmațiile despre ceea ce se întâmplase în ultimele zile, își dădu seama că tot nu avea suficiente dovezi. Poliția avea să confiște flash drive-ul. Jinn avea să fie returnat delegației iraniene și expediat din țară. Iar Jonathan? Avea să se arunce totul în cârca lui și-l așteptau, foarte probabil, cel puțin douăzeci de ani de închisoare.

Exista o singură scăpare. Trebuia să plece din oraș. Trebuia să dea flash drive-ul singurilor oameni care ar fi știut ce să facă cu el.

Băgă în marșarier și dădu cu spatele, depășind mașinile aliniate în spatele lui. După douăzeci de metri, frână, băgă în viteză, răsuci volanul și o luă în trombă pe un drum lateral.

Câteva clipe mai târziu auzi sirenele. Surprinse în oglindă imaginea câtorva soldați care îngenuncheau în spatele lor, cu pistoalele-mitralieră la umăr. Mercedesul era o țintă ușoară: treizeci de metri, fără niciun obstacol în calea vizibilității, pe un drum perfect drept. Dar nimeni nu trase. Nu era nevoie. Orașul era o cușcă închisă.

Jonathan apăsă pe accelerație, și Mercedesul țâșni pe panta abruptă, apoi coti la stânga pe coama dealului. Merseră paralel cu Davosstrasse. Nu era decât o chestiune de timp până când aveau să fie prinși. Și totuși, lui Jonathan fix asta îi trebuia: timp. Timp să se gândească, să plănuiască, să pună ceva la cale. Devenise unul dintre ei. Un membru al echipei Emmei. Un profesionist.

— Oprește-te! strigă Jinn. O să murim amândoi.

Jonathan îl privi cu coada ochiului.

— Nu pentru tine mi-e mie teamă.

O mașină de poliție coti pe stradă în spatele lor. Se ținu la distanță, mulțumindu-se să blocheze una din ieșirile capcanei. Jonathan coti la următoarea intersecție. Strada se îngustă până când abia mai încăpea o mașină. Deasupra lor creșteau pini. Jonathan ieșise deja din aria oficială a forumului. În această parte a orașului zăpada nu fusese curățată. Drumul era acoperit de gheață și cotea în sus într-o pădurice, după care se întrerupea brusc. Un val de zăpadă bloca drumul. Jonathan călcă tare frâna și mașina patină pe roțile din spate înainte de a se opri.

Jinn umblă la ușă, încercând să scape. Jonathan apăsă închiderea centralizată și-l trânti în scaun cu brațul drept.

— Stai cuminte!

Întoarse și o porni înapoi în jos pe drum, însă mașina de poliție îi blocă retragerea. În dreapta se deschidea o pajiște. În stânga, un drum neasfaltat în sus, pe deal. Jonathan smuci volanul către stânga și acceleră. Pe ambele laturi se întindeau garduri de lemn. Drumul coborî, merse drept, apoi o luă pieptiș în jos. Mașina patină în stânga și-n dreapta, lovind gardurile. Uimitor, răsuflarea lui Jonathan era calmă, inima abia dacă-i bătea ceva mai tare. Se simțea în elementul lui. În loc să se panicheze, preluase controlul asupra situației. Ținea volanul ușor, sucind botul mașinii în stânga și în dreapta, neîndrăznind să o forțeze prea mult.

— Ai grijă! strigă Jinn.

Drept în față, un cuplu își trăgea copiii pe o sanie la vale. Jonathan apăsă frâna și mașina devie spre stânga, dar nu încetini. Jonathan își trânti palma peste volan, claxonând. Perechea se uită în spate îngrozită și o luă la fugă. Unul dintre copii privi peste umăr, zâmbi și le făcu cu mâna.

Jonathan apăsă din nou ușor pe frână, dar mașina îi scăpă și mai mult de sub control. Nu avea cum s-o încetinească.

Mercedesul înghițea rapid distanța care-i despărțea de sanie. Douăzeci de metri. Cincisprezece. Zece. Mama alunecă și căzu. Gura i se deschise într-un țipăt mut.

Un alt drum se deschise înspre dreapta.

Jonathan suci volanul. Mercedesul patină din nou cu spatele, în derivă. Jonathan apăsă accelerația și mașina își recăpătă echilibrul. Cauciucurile prinseră din no aderență, iar botul se îndreptă înainte. Dar numai pentru o clipa. În față, drumul continua în jos, dar umbrit acum de un pâlc de pini. Zăpada se transformă în gheață. Cauciucurile pierdură orice urmă de aderență. Mercedesul alunecă, scăpat complet de sub control. Spatele i se balansă spre dreapta, apoi spre stânga, până când mașina ajunse cu botul întors la patruzeci și cinci de grade, în timp ce avansa cu spatele în josul dealului, luând viteză.

Jinn ședea cu ochii căscați de groază, cu o mână înfiptă în plafonul mașinii, țipând.

Mașina săltă când trecu de digul de zăpadă de pe marginea drumului. Se lovi de ceva dur și ricoșă ca o bilă de biliard. Jonathan văzu o colibă fulgerându-i prin fața ochilor. Totul se mișca mult prea repede. Apucă volanul și-l ținu strâns, cu disperare. Portbagajul se smuci violent și, brusc, mașina începu să se miște lin. Hârșâiala dispăru și se așternu liniștea. Jonathan își dădu seama că pluteau în aer. Apoi spatele mașinii se prăbuși. Capota se ridică în fața lui ca un văl negru, și el clipi, căci soarele îi intră în ochi. Cu un tunet teribil, mașina aterizâ, căzu pe o parte, se răsuci o dată, de două ori și apoi se opri cu plafonul în jos.

Jinn era inconștient, cu ochii închiși. Își mușcase cu dinții buza, și limba îi sângera, dar altfel nu părea rănit. Jonathan împinse ușa cu umărul și se rostogoli la pământ. Urechile îi vâjâiau și nu-și simțea brațul stâng. Tremurând, se ridică în genunchi. Mercedesul sărise de pe o ridicătură, se rostogolise

pe o scurtă pantă și se oprise pe o pajiște. Aerul răsuna de vaietul sirenelor, toate venind înspre ei. Jonathan văzu luminile albastre licărind pe potecă în pădurícea de deasupra lui. Clipi și-și dădu seama că vedea dublu. Semn sigur de comoție. Miji ochii și vederea i se limpezi. Uitându-se în josul dealului, zări Davosstrasse printre magazine și clădiri de locuințe. Se ridică anevoie și o porni împleticindu-se într-acolo.

Confuz și amorțit, avu totuși suficientă prezență de spirit să caute flash drive-ul în buzunar.

Slavă Domnului, era acolo.

Brusc, o pală caldă de vânt îi linse spatele și îl azvârli în aer. Furia exploziei îl copleși. Ateriză pe burtă, cu fața îngropată în zăpadă. Se ridică într-un cot și se uită peste umăr. Mercedesul era în flăcări, cu ferestrele făcute țăndări, cu capota îndoită în formă de A.

Jonathan nu-și dădu seama ce se întâmplase. Explodase rezervorul de benzină sau la mijloc fusese ceva mai sinistru? În spatele mașinii arzânde, pe dealul de deasupra pajiștii, se opri o mașină de poliție. Un bărbat sări afară din ea.

— Domnule Ransom! strigă. Opriți-vă. N-aveți unde să vă duceți.

Era polițistul din Ascona, bărbatul cărunt pe care-i văzuse cu doar câteva minute în urmă pe stradă.

Jonathan o luă la fugă.

69

Von Däniken o porni în josul dealului. Zăpada îi ajungea până la genunchi, era umedă și-i îmbibă instantaneu pantofii de piele. Nu-i păsa însă. Avea să-și deconteze o pereche nouă de la locul de muncă. Puse mâna pe pistol, apoi se răzgândi. În treizeci de ani de muncă nu-și scosese niciodată arma și n-avea niciun motiv s-o facă acum pentru prima oară.

O a doua mașină de poliție trase pe dreapta, pe drumul din spatele lui. Din ea săriră câțiva agenți de poliție îmbrăcați în civil. Costume. Von Däniken nu recunoscu pe niciunul dintre ei. Fără îndoială, făceau parte din poliția statală.

Se întoarse către Myer.

— Transmite prin radio să pună un cordon de polițiști pe Davosstrasse, ca nu cumva Ransom să ajungă din nou pe

șoseaua principală.

— Domnule inspector-șef von Däniken! strigă cineva.

Von Däniken privi peste umăr. Vocea aceea... o cunoștea. Se uită îndeaproape la polițiști. Nu-l văzuse pe niciunul niciodată.

— Stați pe loc, spuse vocea cunoscută. Avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

Von Däniken reacționă cu încetinitorul. „Astea sunt cuvintele mele”, se gândi, recunoscând vocea. Văzu silueta subțire ieșind dintre mașini. Tenul palid. Părul roșcat pieptănat după ultima modă.

— Sunteți acuzat de colaborare cu un serviciu de spionaj străin, strigă Alphons Marti de pe deal. Vino înapoi la mașină, Marcus, ca să nu fie nevoie să le spun oamenilor mei să te ia pe sus.

Von Däniken continuă să pășească greoi prin zăpadă. „Un mandat de arestare pe numele meu. Ridicol!” Și totuși, undeva în adâncul lui se așteptase la o lovitură de teatru. Nu doar din cauza a ceea ce-i spusese Tobi Tingeli dimineață, deși asta îl convinsese definitiv. Simțise cu două nopți în urmă, când Marti refuzase să-l lase să apeleze la forțele poliției pentru a căuta aeromodelul.

Se uită la Kurt Myer, dar Myer era și el luat pe sus și așezat cu de-a sila pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

— Mă acuzați că sunt spion? întrebă von Däniken.

— Las legea să te acuze! Treaba mea e doar să o aplic.

Von Däniken își mută privirea de la Ransom la Marti. Câțiva dintre oamenii acestuia o luaseră deja pe pantă în jos. Unul își scosese arma. Americanul fugea în direcție opusă, îndepărtându-se de mașină.

— N-aveți de gând să-l opriți? El e cel pe care-i căutăm!

— Nu, Marcus. Astăzi tu ești suspectul numărul unu.

O mică mulțime se strânsese deja pe marginile pajiștii. Câțiva oameni o luară la fugă înspre mașină, printre ei aflându-se și un bărbat cu un extinctor în mână. Ransom se strecură printre ei, încetinind pasul, tot mai aproape de libertate.

Von Däniken începu să traverseze pajiștea, iuțind pasul până când aproape ajunse să alerge.

— Ransom! strigă. Oprește-te! auzi?

Numărul polițiștilor și al soldaților care apăreau din senin sporea de la o clipă la alta. Vreo zece bărbați în uniformă o

apucaseră pe partea de vest a pajiștii, răspândindu-se în evantai înspre mașina în flăcări. Von Däniken le făcu semn.

— E acolo! strigă el, arătându-le către Ransom. Ala în costum negru. Bărbatul înalt cu păr negru.

Polițiștii își mutară privirea de la von Däniken la Marti. Toată lumea îl știa pe Bundesrat din vedere. Membru al consiliului care conducea țara, era o figură națională eminentă. Nu puteau să-și permită să-i ignore ordinele.

Marti zvârli un ordin unuia dintre ajutoarele sale, care transmise un mesaj prin walkie-talkie. Soldații adunați îl ignorară pe Ransom și se strânseră în jurul lui von Däniken. Lăsând brațele în jos, șeful Serviciului de Analiză și Protecție, deținătorul unuia dintre cele mai înalte posturi în cadrul forțelor de ordine ale țării, se opri și așteptă ca un infractor de rând sosirea polițiștilor.

— E în regulă, zise el, trăgându-și încă răsuflarea. Lăsați-mă o clipă.

Se îndreptă de spate și privi peste pajiștea înzăpezită. În lumina orbitoare a soarelui zări la margine o siluetă întunecată, ca o aripă de corb. Apoi umbra dispăru.

Ransom fugise.

70

Jonathan se strecura în umbră, ascunzându-se în colțuri întunecate și în cadre de uși, pe alei umede și în pasaje pietonale pustii. Capul îl durea de la explozie și era sigur că-și fisurase câteva coaste. Totuși, era liber, iar libertatea era un tonic puternic. Avea un singur scop: să plece din oraș.

O luă pe o stradă lăturalnică, acoperită cu gheață neagră. Se grăbea să se depărteze de centrul orașului. Pe stradă erau și mai mulți oameni în uniformă decât atunci când sosise el în oraș și o mulțime de polițiști patrulau pe trotuare. În fiecare minut, câte un polițist sau un soldat apărea din senin și se repezea pe lângă el în susul dealului. Coloana de fum negru acționa ca un far. Echipele de pază se năpusteau spre zona roșie de parcă ar fi fost cel puțin Little Bighorn[56].

[56] Locul unei celebre înfrângeri a forțelor americane de către membri reuniți ai triburilor indiene Lakota și Cheyenne (25-26 iunie 1876) (n.tr.).

Trecu de mai multe case, de un garaj auto, de un atelier de reparații electrice. Îi venea greu să meargă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O parte din el voia să o ia nebunește la fugă, cealaltă își dorea să se târască într-un beci, să se facă ghem și să se ascundă. Cea mai rea era nevoia aproape incontrolabilă de a privi peste umăr să vadă dacă nu îl urmărea cineva. De mai multe ori, fu sigur că cineva mergea în urma lui, dar, cercetând trotuarul în spate, nu reuși să vadă pe nimeni.

Traversă strada și o luă pe un drumeag ce cobora abrupt printre vile rustice. La poalele dealului, poteca se lărgea. În stânga lui se înălța un stadion descoperit de hochei pe gheață. În dreapta, o stradă ducea spre gară. Lângă șinele de cale ferată zări un mănunchi de mașini de poliție. N-avea cum să plece din Davos cu trenul.

Se gândi unde să se ducă. Cu cât strada era mai aglomerată, cu atât risca mai mult să dea peste polițiști. Avea nevoie de liniște. Trebuia să se gândească. Sări un gard scund care mărginea o construcție de lemn lungă, cu acoperișul jos. Din pereții de bușteni se răspândea un miros de bălegar. Ascultă foșnetul și mugetul vacilor dinăuntru și o luă mai departe către spatele grajdului.

Se opri din nou.

Aceeași senzație. Furnicătura de la baza cefei. Era sigur că cineva îl privea.

Lipit cu spatele de perete, scoase capul după colț și se uită pe potecă. Din nou, nu văzu pe nimeni.

Își rezemă capul de bușteni, încercând să se liniștească, și scoase flash drive-ul din buzunar. Era cheia lui către libertate. Rămânea totuși întrebarea: „Cine deținea lacătul?”

Își reveni în fire și reflectă la ce avea de făcut. Putea să găsească un loc unde să se întindă, să aștepte până la căderea întunericului și apoi s-o ia în sus pe munte. În mare parte, discursurile la forum aveau loc după ora 6. Cum majoritatea participanților aveau să fie în sala de congres, ar fi trebuit ca orașul să se calmeze și, spera el, ca forțele de poliție să se mai risipească. Dacă reușea să treacă de Davosstrasse, avea să fie mai în siguranță. Gardul exterior care înconjura orașul nu măsura mai mult de doi metri. În zece secunde, ar fi putut să treacă peste. Dimineața, ar fi ajuns în Landquart, locul unde începuse totul. De acolo putea să ia un tren sau să facă

autostopul până la Zürich.

Jonathan îngheță, convins că era privit.

Răsucindu-se către stradă, se trezi față în față cu un bărbat atletic, cu câțiva centimetri mai scund decât el. Purta un costum de schi negru, dar Jonathan își dădu seama că nu era schior. Ochii negri îl cercetau intens, plini de curiozitate, ca și cum i-ar fi datorat o explicație. Jonathan îi recunoscu imediat chipul. Era omul din tren.

Brațul asasinului țâșni înainte, înarmat cu un stilet. Jonathan se feri înspre dreapta, împingându-l pe celălalt cu furie într-o parte. Un cuțit. „Da, desigur, se gândi el. Nimeni nu poate să intre în oraș cu o armă.” Asasinul se lovi de perete și căzu într-un genunchi.

Jonathan știa că nu era cazul să lupte. Încercase de două ori în ultimele zile și de fiecare dată ieșise rănit. I se părea că norocul nu era de partea lui.

Așa că fugi.

Alergă în lungul barăcii, trecând printre ea și șopronul din apropiere. Curând, era din nou pe o stradă asfaltată, gonind cât îl țineau puterile. După o sută de metri, ajunse la o bifurcație. Alese să fugă în susul dealului. Văzu în față mașini și pietoni pe Davosstrasse. Se uită peste umăr. Strada era goală. Asasinul se făcuse nevăzut. Se opri din alergat și o luă la pas.

Două mașini de poliție erau parcate la intersecție. Dincolo de ele, se vedea un gard de securitate peste care fusese montată sârmă ghimpată. Era un punct de control care supraveghea accesul dinspre zona verde înspre cea roșie.

Jonathan se strecură în garajul unei firme de distribuție de băuturi. În spate erau stivuite unul peste altul butoaie de bere, câte patru pe înălțime, pe mai multe rânduri. Jonathan intră în labirintul de butoaie și lăzi, cotind într-o parte sau într-alta, până când nu mai putu înainta. Goli o ladă și se așeză pe ea. Pentru moment, era în siguranță.

Își trase haina mai strâns pe el și își cântări opțiunile. Lista era deprimant de scurtă. Dacă asasinul îl găsise o dată, avea să-l găsească din nou. Ascuns, așezat în umbră, începu să tremure.

Dacă ar fi putut să aștepte undeva până se lăsa întunericul... până începeau cuvântările...

Paul Noiret era programat să-și țină discursul despre corupția din Lumea a Treia în seara asta. Dacă Paul era aici, ar fi trebuit

să fie și Simone.

Smulgându-se din spaima care-i cuprinsese, Jonathan scoase telefonul lui Blitz și formă un număr.

— *Allô*.

— Simone, zise el fără suflare. Sunt Jonathan.

— Dumnezeule, unde ești?

— Sunt în Davos. Am intrat în belea. Tu unde ești?

— Sunt tot aici, bineînțeles. Cu Paul. Ești în siguranță?

— Deocamdată. Dar trebuie să ies din oraș.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Pari speriat.

— Vezi fâșia aia de fum nu departe de Belvedere?

— E chiar peste drum de hotelul meu. Ai auzit explozia? Eu și Paul am crezut că a fost o bombă. Paul nu m-a lăsat să ies din cameră.

— E posibil să fi fost.

Gândindu-se retrospectiv, Jonathan își dădu seama că rezervorul de benzină n-avusese niciun motiv să sară în aer și că explozia fusese de câteva ori mai puternică decât una provocată doar de un rezervor de benzină pe jumătate plin. Totul îi amintise de un atac de cavalerie. Mașina fusese programată să explodeze. Nu știa ce o făcuse să explodeze și nici cum de experții nu dăduseră de urma bombei. Tot ce știa era că motorul unei mașini blindate fusese smuls din țâțâni, iar capota, îndoită ca o cușcă de câine dărâmată.

— Adică știi ceva despre ea? întrebă Simone.

— Am fost în mașină cu treizeci de secunde înainte să explodeze. Simone, am nevoie de ajutorul tău. Paul a venit cu mașina?

— Da, dar...

— Ascultă-mă, te rog. Dacă nu poți să faci asta, nu-i nicio problemă. Jonathan se sili să vorbească încet și rațional. Am nevoie să mă scoți din oraș. Trebuie să ajung la Zürich. Dacă pleci acum, poți să te întorci la timp ca să prinzi discursul lui Paul.

— Și lui ce să-i spun?

— Spune-i adevărul.

— Dar nu știu care e adevărul.

— Îți spun totul în mașină.

— Jon, mă pui într-o situație dificilă. Te-am rugat să pleci din țară.

— O să plec imediat ce ajung la consulatul american.

— Consulatul american? Dar de ce? Ei n-o să facă decât să te predea poliției elvețiene.

— Poate da, poate nu. Am ceva care s-ar putea să mă mai ajute o vreme.

— Ce anume? Ai obținut în sfârșit dovada?

— Nu contează, se răsti Jonathan, pierzându-și răbdarea. Mă ajuți sau nu?

— Nu pot să-i spun lui Paul. N-o să mă lase.

— Unde e acum?

— Cu colegii lui, se pregătește pentru discurs.

— Fă-o, te rog, pentru Emma.

— Unde ești?

— Ia-o în jos pe Davosstrasse până treci de oficiul de turism. Fă la stânga și du-te până la poalele dealului. O să vezi pe drum un șopron vechi, pe partea stângă, cu o troacă de porci în față și un tractor ruginit în spate. Te aștept acolo.

Simone ezită.

— Bine. Vin în cinci minute.

Renault-ul argintiu trase pe dreapta lângă șopron, la momentul stabilit. Simone coborî geamul.

— Jonathan, striga ea. Ești acolo?

El aștepta câteva clipe, scrutând strada în spatele lui Simone, ca să vadă dacă nu fusese urmărită. Deși nu se apropie nicio mașină, mai așteptă puțin. Era sigur că asasinul se afla undeva acolo. Faptul că nu-l vedea nu avea importanță.

În cele din urmă, alergă aplecat de sub șopron pe cealaltă parte a străzii și se repezi la mașină.

— Deschide portbagajul, zise, bătând cu degetele în geam.

Simone tresări pe scaunul ei.

— Grăbește-te, zise el. Cineva mă urmărește.

— Cine? Unde? îi vezi?

— Nu știu exact cine, dar e pe aproape.

— Am înțeles că în mașina care a explodat era un ministru iranian. Parvez Jinn. Trebuia să țină discursul principal în seara asta.

Jonathan dădu din cap.

— Portbagajul, zise.

— Spune-mi în ce mă bagi.

— M-am aflat într-un loc nepotrivit la momentul nepotrivit.

Haide! Repede!

Simone reflectă o clipă, apoi îi făcu semn să urce și deschise portbagajul.

— Oprește-te în Landquart și lasă-mă să ies, zise el. O să-ți explic atunci totul.

Apoi se grăbi spre spatele mașinii, se vârî în portbagaj și îl închise deasupra lui.

71

— E în mașină, zise Simone Noiret cu voce înceată în telefonul celular. Ne vedem unde am stabilit.

Închise, apoi dădu mai încet radioul din mașină.

— Cum te simți acolo? strigă ea peste umăr. Mă auzi?

Răspunsul veni sub forma câtorva cuvinte înfundate și a două bufnituri. Portbagajul era cam înghesuit, dar oxigen avea mai mult decât suficient pentru o călătorie scurtă. Simone n-avea de gând să-l ducă pe Jonathan până la Zürich.

De mai bine de doi ani, Simone Noiret se străduia să se infiltreze în Divizie. Era ciudat când te gândeai că astfel ar fi lucrat împotriva propriei țări, dar lumea era, cu siguranță, un loc ciudat în acele vremuri. Rivalitățile dintre instituții erau la fel de furibunde ca acelea dintre națiuni.

Născută Fatima Françoise Nasser în Queens, New York, Simone era fiica unei mame franco-algeriene și a unui tată egiptean. Amintirile ei cele mai timpurii erau legate de bani – mai exact, de certurile provocate de lipsa lor. Tatăl ei era un zgârciob fără scăpare. Când se gândea câtă șiretenie îi trebuia ca să smulgă o amărâtă de bancnotă de zece dolari din pumnul lui strâns, pe Simone o apucau sudorile. Intrase în armată la optsprezece ani pentru că fratele ei mai mare făcuse același lucru înaintea ei. Abilitățile ei lingvistice o duseseră la serviciul de contrainformații. În afară de franceză, arabă și engleză, vorbea farsi. Făcuse armata la Ford Huachaca, în Arizona, și absolvise Institutul de Limbi Străine al Armatei de la Monterrey, înainte să fie repartizată în Germania. Fusese trimisă în rezervă cu gradul de sergent. Cu banii pe care-i economisise și cu ajutor suplimentar din partea armatei, se înscrisese la Universitatea Princeton și absolvise cu summa cum laude și deținea o diplomă de specialist în Orientul Mijlociu.

La cel mult o lună după aceea, Simone primise un telefon prin care era rugată să se întâlnească în Manhattan cu un reprezentant CIA. Omul își expusese oferta fără ocolișuri. Departamentul de operațiuni fusese cu ochii pe ea încă de pe vremea când era în armată. Îi oferea un loc de muncă în străinătate. Spionaj în cel mai pur sens al cuvântului. Nu așa cum văzuse în filme, dar spionaj adevărat. Urma să facă un curs de pregătire la Fermă, școala CIA de lângă Williamsburg, Virginia. Dacă îl absolvea cu bine, avea să meargă la antrenamente mai serioase pentru a deveni agent sub acoperire. Omul voia un răspuns în douăzeci și patru de ore. Simone se învoise imediat.

Asta se întâmpla cu unsprezece ani în urmă.

Amiralul Lafever, directorul adjunct al Operațiunilor, o rugase apoi să se alăture cruciadei sale personale împotriva Diviziei. Nu era o cerere pe care s-o fi putut refuza, și, în orice caz, Simone abia aștepta o nouă provocare. Toate documentele legate de munca ei în cadrul CIA fuseseră distruse. Fusese răspândit un zvon simplu, conform căruia era o profesoară pribeagă, unul dintre acei europeni dezrădăcinați care se mută dintr-o țară în alta acoperind unul după altul posturile vacante ale școlilor americane. Slujba soțului ei la Banca Mondială era un alibi cât se poate de bun.

Sosise în Beirut cu o lună înaintea Emmei. Pentru a-i câștiga prietenia, o ajutase să găsească locuri de cazare pentru membrii misiunii Medici fără Frontiere, care îi servea drept acoperire. Prietenia se înfiripase în mod firesc.

Cine se-aseamănă se-adună. La scurt timp, ajunseseră să vorbească zilnic.

În toată această perioadă, Simone fusese cu ochii în patru.

Unul câte unul, îi descoperise pe membrii rețelei Emmei, deși nu tocmai la timp ca să prevină explozia bombei din spitalul în care se trata inspectorul de poliție implicat în ancheta pe marginea asasinării fostului prim-ministru libanez.

La Geneva, Simone își continuase munca, dar abia cu o lună în urmă îl identificase pe Theo Lammers drept membru al noii rețele a Emmei. De data aceasta, Lafever nu ezitase să ia măsuri. Simone își închipuise întotdeauna că undeva pe parcurs avea să intervină și o crimă. În misiunile ei anterioare așa se întâmplase.

Trecu fără probleme de două puncte de control. La fiecare se opri și se identifică. Avu grijă să-l privească pe agentul care îi cerceta legitimația drept în ochi, deși nu tocmai respectuos. De fiecare dată, i se făcu repede semn să treacă.

Când ajunse la intersecția cu șoseaua care ducea spre vest, către Landquart și mai departe către Zürich, o coti spre est, afundându-se în valea muntoasă. Drumul avea suficiente curbe ca Jonathan să nu-și poată da seama încotro mergeau. Și, chiar dacă ar fi înțeles, nu putea face nimic. Portbagajul era încuiat.

N-avea cum să scape.

Sărmanul miel!

72

Alphons Marti stătea pe vârful dealului de deasupra pajiștii, cu mâinile înfipte în șolduri, ca un general victorios.

— Credeai că n-am să verific cine i-a avertizat pe cei de la CIA? Știi cât de mult voiam să-i prind pe americani. Ne folosesc de prea multă vreme spațiul aerian ca să transporte suspecți către închisorile lor secrete. Mi-e groază când mă gândesc la toți oamenii nevinovați pe care i-au prins și la viețile pe care le-au distrus.

— De când sunt teroriștii nevinovați? întrebă von Däniken. Americanii au oprit câteva atentate. Metodele lor funcționează.

— Asta ar vrea ei să ne facă să credem. Umblă cu nasul pe sus, dar sunt gata să calce în picioare orice regulă, dacă le stă lor în cale. De data asta, am fi putut să-i prindem. Gassan era în avion. Era o ocazie excelentă să demonstrăm lumii principiile în care crede Elveția.

— Care principii? împotrivirea la războiul contra terorii?

— „Războiul contra terorii”? Habar n-ai cât de silă mi-e de expresia asta. Nu, mă refeream la decență, la onestitate, la drepturile omului obișnuit. Cred că acestea sunt lucrurile de care ar trebui să se îngrijească cea mai veche democrație neîntreruptă din lume. Tu nu crezi?

Von Däniken se înfioră de dezgust.

— Nu vreau mă prefac că există cineva pe lumea asta căruia îi pasă de ceea ce cred eu despre lucrurile astea. Tot ce știu e că Gassan a fost cel care le-a dezvăluit celor de la CIA atentatul plănuit pe teritoriul elvețian.

— Da, și? Ai reușit să găsești aeromodelul?

— Sunt aproape.

Răspunsul îl surprinse pe Marti.

— A, da?

— Microbuzul folosit pentru transportarea lui a fost fotografiat de una dintre camerele noastre de luat vederi trecând prin Zürich noaptea trecută. În acest moment, poliția din Zürich cercetează toate localitățile și cartierele din preajma aeroportului, căutând indicii.

— În ciuda ordinelor mele.

— Exact, zise von Däniken. Ar fi trebuit să te trimit în pastele mă-tii acum două seri. Am știut de atunci că puneai ceva la cale. Dar nu știam, bineînțeles, ce tip de trădător ești.

— Trădător? Marti se înroși la față. Nu eu am fost cel care a luat legătura cu cei de la CIA.

— Nu, zise von Däniken. Ai făcut ceva mult mai rău.

— Știi ce? Cred că ajunge. Ești un om terminat, Marcus. Mi-ai trădat încrederea în mod intenționat. Ai transmis informații secrete unui alt guvern. Predă arma oamenilor mei.

Polițiștii de la Serviciul Federal de Securitate se postară în stânga și în dreapta lui von Däniken. Marti se întoarse către unul dintre ei.

— Puneți-i cătușe. Mi se pare că intenționează să evadeze. Se uită din nou la von Däniken. De ce nu-l suni acum pe prietenul tău Palumbo ca să vezi dacă nu te poate scoate el din belea?

— Numai o clipă. Ceva în vocea lui von Däniken îi reținu pe polițiști. Se opriră locului, observatori de moment ai luptei dintre superiorii lor.

— Haideți, puneți-i cătușe!

Von Däniken făcu un pas înainte și își puse mâna ferm pe antebrațul lui Marti.

— Vino puțin. Trebuie să stăm de vorbă.

— Ce naiba vrei să faci?

Von Däniken îl strânse mai tare.

— Crede-mă. E ceva ce n-o să vrei să audă alții.

Unul dintre agenți făcu un pas către ei, dar Marti scutură din cap. Von Däniken îl conduse în jos pe deal, departe de grupul de polițiști.

— Microbuzul n-a fost singura descoperire pe care am făcut-o, zise el după douăzeci de metri. Am reușit să aflăm că banii

plătiți lui Lammers și lui Blitz au fost transferați de un trust din străinătate, fondat de către banca Tingeli. Cred că îl cunoști pe Tobi, nu? N-ați fost la aceeași facultate? Amândoi absolvenți de drept, dacă-mi amintesc bine. Tobi n-a fost prea binevoitor la început. A trebuit să-i reamintesc de îndatoririle pe care le are în calitate de cetățean elvețian.

— Încălcând și mai multe reguli, nu mă îndoiesc, declară Marti, smulgându-și brațul din strânsoare.

Von Däniken ignoră comentariul.

— După cum știi, banca unde își are sediul trustul respectiv trebuie să păstreze toate extrasele de cont ale clienților săi. Tobi a fost amabil și mi-a oferit copii ale extraselor bancare ale trustului... în slujba „binelui public”. Am fost amândoi surprinși să descoperim că banii care fondaseră trustul nu veneau de la Teheran, ci de la Washington, D.C.

— Washington? E ridicol!

— Dintr-un cont aparținând Departamentului Apărării din Statele Unite.

— Dar Mahmoud Quitab era ofițer iranian. Mi-ai spus tu însuți. Când Marti văzu că nu avea succes, schimbă foaia. În orice caz, Tobi n-avea niciun drept să dezvăluie asemenea informații. Încalcă toate legile din lume ale secretului bancar.

— Poate, zise von Däniken. Și totuși, colegii tăi din Consiliul Federal vor fi, cu siguranță, foarte interesați să afle identitatea câtorva persoane sponsorizate de acel trust. De fapt, am descoperit unele transferuri făcute într-un cont privat la filiala din Berna a United Swiss Bank. Ai un cont acolo, nu-i așa? 517.62... Hm, am uitat mai departe, poți să-mi spui tu?

Obrajii lui Marti păliră brusc.

Von Däniken continuă:

— În cursul ultimilor doi ani, ai primit câte cinci sute de mii de franci lunar din partea Departamentului american al Apărării. Nu-mi vorbi mie de trădare! Ești agent străin plătit.

— E absurd!

— Toată vorbăria ta despre demascarea CIA și despre cum o să-i arătăm noi Americii era o aiureală. Voiai să-l dai jos pe Gassan din avion la Berna ca să nu fie supus interogatoriului de către CIA. Nu voiai să-i dezvăluie lui Palumbo nicio informație despre atac.

Marti se întoarse către oamenii săi și se pregăti să-i strige.

— Nici să nu te gândești, zise von Däniken. Am aici toate datele. Scoase din geacă un mănunchi de hârtii. Contul 517.623 AA. Un cont cu număr, e adevărat, dar nici măcar astea nu mai sunt anonime în ziua de azi. Uită-te, dacă nu mă crezi.

Marti cercetă documentele.

— N-o să fie acceptate la tribunal. Nu sunt admise ca probe. Niciunul dintre ele.

— A zis cineva ceva de tribunal? Am trimis deja prin e-mail o copie președintelui, împreună cu un raport despre cercetările noastre din ultimele zile. Am impresia că nu va voi să colaboreze cu un spion, nu crezi?

Marti lăsă privirea în jos, înfrânt.

Von Däniken îi luă hârtiile din mână.

— Acum, Alphons, ce anume face Jonathan Ransom?

— Nu știu.

— Nu știi sau nu vrei să spui?

— Tot ce știu e că au vrut să-l elimine. Nu făcea parte din plan.

— Ce plan? Nu mă minți! Există aici undeva o bandă de teroriști care are de gând să trimită un aeromodel asupra unui avion în următoarele patruzeci și opt de ore.

— Ți-am spus. Nu știu nimic despre aeromodel.

— Foarte bine, atunci despre ce știi? Să nu-mi spui că primești cinci sute de mii de franci pe lună ca să tai frunză la câini. Vreau să știu totul. Cine? De ce? De cât timp? Dacă ai vreo informație care poate împiedica atentatul, acum e momentul să mi-o spui. E singura ta șansă de a-ți spăla o parte din rușine.

— O să-ți spun, zise Marti după o tăcere lungă. Dar, dacă întreabă cineva, am să neg totul.

Von Däniken așteptă.

Marti oftă.

— Nu știu nimic despre atac. De la mine voiau numai licențe de export. Astea țin de autoritatea mea ca ministru al justiției.

— Cine le voia?

— John Austen.

— Cine-i ăsta?

— Un prieten. Un credincios.

— Nu mă lua pe mine cu tâmpenii din astea. Cine e?

— Un general-maior în Forțele Aeriene americane care conduce Defence Human Intelligence Service. De fapt, e șeful

unei organizații strict secrete numite Divizia. Acum doi ani a aranjat cumpărarea unei companii din Zug numită ZIAG, care produce aparate inginerești de ultimă oră. ZIAG îi trimitea mărfuri lui Parvez Jinn în Iran. Treaba mea era să le dau acordul. Dar acum s-a terminat.

— Ce fel de mărfuri?

Marti se uită la von Däniken de parcă întrebarea ar fi fost o insultă personală.

— Tu ce crezi?

— Sunt polițist. Prefer ca acuzații să se confeseze.

— Centrifuge. Oțel *maraging*. Chestii de genul ăsta. Eu aveam grijă ca toate documentele să treacă prin locurile potrivite și ca nimeni de la vamă să nu examineze lucrurile prea îndeaproape.

— Adică aparate pentru îmbogățirea uraniului în scopuri nucleare?

Marti dădu din cap.

— Nu e treaba mea ce vor să facă ei cu ele.

— Și atacul?

— Ți-am spus. Nu știu nimic despre niciun atac. Vreau să opresc drăcovenia aia tot atât de mult ca tine.

Von Däniken reflectă la cele auzite, mijind ochii. Încerca să înțeleagă ce se petrecea. De ce să fi încercat Statele Unite să-și saboteze propriile eforturi de a-i împiedica pe iranieni să obțină tehnologie nucleară? Revăzu în minte evenimentele ultimelor zile – uciderea lui Blitz și a lui Lammers, descoperirea aeromodelului și a explozivului și, acum, revelația că o companie elvețiană care aparținea în mod secret americanilor furnizase Iranului tehnologii nucleare de ultimă generație.

Încet, încet, mintea lui elaboră o ipoteză.

O ipoteză monstruoasă.

Se uită din nou țintă la Marti, cu o ură nouă și adâncă.

— De ce?

Dar Alphons Marti nu răspunse. Își împreunase palmele și-și lăsase bărbia în piept, de parcă s-ar fi rugat.

73

La ora unu după-amiază, Sepp Steiner, șeful echipei de salvamontiști din Davos, își părăsi biroul de pe vârful Jakobshorn, la altitudinea de 2950 m deasupra nivelului mării.

Prognoza meteo afirma că un front anticiclonic urma să se apropie dinspre sud, dar deocamdată cerul arăta la fel de negru și de amenințător. Steiner se duse în capătul clădirii și verifică barometrul. Acul indica tot 661 de milimetri. Temperatura: minus 4 grade Celsius. Lovi ușor sticla cu degetul, și acul sări la 714.

Întorcându-și fața către cer, Steiner studie norii. În ultimele trei zile, plafonul lor semănase cu o mare liniștită. În dimineața aceasta, observă o schimbare. În locul fondului cenușiu, Steiner putu discerne nori individuali. Aerul era sensibil mai uscat. Vântul se întețise, dar își schimbase direcția. Acum venea dinspre sud.

Steiner se năpusti înapoi în birou și apucă un binoclu – Nikon 8×50, despre care colegii lui glumeau că îl făcea să arate ca un comandant de tanc. Punându-l la ochi, cercetă muntele de la un capăt la altul. Pentru prima oară într-o săptămână, fu în stare să deslușească piscurile de deasupra satului Frauenkirch. Se opri cu privirea asupra Furgăi și-și ațintи binoclul spre pârtia lui Roman, panta aproape verticală unde fratele său pierise cu mult timp în urmă. Femeia era încă acolo, rămasă în adâncul crevasei. Lui Steiner nu i-ar fi plăcut să-și lase soția să doarmă o eternitate pe gheață.

Chiar atunci, vântul se înmuie. O crăpătură se deschise în nori exact deasupra lui Steiner și un cer de peruzea privi prin ea în jos. Steiner o luă la fugă către stația meteo. Termometrul arăta minus 2 grade. Frontul de joasă presiune se apropiase.

Repezindu-se înăuntru, Steiner porni radioemițătorul și-și alertă oamenii.

Era timpul să se întoarcă pe pârtia lui Roman.

Trei ore mai târziu, echipa lui ajunse la ridicătura unde fusese văzută pentru ultima oară Emma Ransom. Veniseră pe o rută de rezervă folosită numai pe vreme bună și preferată de alpiniști și de cățărătorii pe gheață. Era un traseu mai scurt, dar mult mai abrupt, care includea două urcușuri perfect verticale a câte douăzeci de metri.

Ultimele urme ale viscolului care acoperise întreaga țară în ultimele cinci zile se disipaseră. Cerul era senin și soarele după-amiezii strălucea aprins. Câmpurile de zăpadă sclipeau ca uriașe zăcăminte de diamante nesșlefuite.

Steiner se uită în susul muntelui. Nu se vedea niciun semn al luptei pe viață și pe moarte care se dăduse în acest loc. La fel de imposibil de observat era gura crevasei.

Le spuse oamenilor săi să se alinieze într-un șir. Fiecare ținea în față un baston lung de doi metri. Avansară pas cu pas, înfigând bețele în omăt ca să testeze soliditatea terenului. Steiner fu cel care descoperi crevasa când, la un moment dat, vârî bastonul în zăpadă și acesta se scufundă până când îl făcu să îngenuncheze.

Un sfert de oră mai târziu, oamenii lui curățaseră un petic de zece metri în jurul intrării în crevasă. Înfipseră steaguri în omăt pentru a marca limitele acesteia, iar Steiner supraveghe legarea frânghiilor. El avea să descindă în genune și să recupereze cadavrul. După o ultimă verificare a hamului și a nodurilor, își aprinse lămpașul de miner și strigă: „Asigurat!” Filând funia printre degete, coborî cu spatele în adâncul pământului.

Înăuntrul crevasei aerul era mai rece. Pe măsură ce cobora, pereții de gheață lăsară locul granitului striat.

Lumina din afară păli. Curând, Steiner era prizonierul unui paradis obscur și-și ținea ochii ațintiți asupra aurei de lumină emise de becul de halogen.

După ce coborâse în rapel echivalentul unei lungimi de frânghie – exact patruzeci de metri văzu trupul. Femeia zăcea pe burtă, cu un braț întins peste cap, de parcă ar fi cerut ajutor. Pereții se depărtară, și Steiner își permise să alunece pe frânghie mai repede, în coborâș constant, fără opriri, ca o piatră ce cade într-un puț. În timp ce se apropia de fundul crevasei, reuși să discearnă crucea de pe geaca de salvamontist și claia de păr roșcat care acoperea fața femeii.

În sfârșit, atinse pământul cu tălpile.

— Sunt jos, transmise el echipei.

Se desprinse de frânghie. În lumina slabă, femeia părea extrem de fragilă. Sângele i se închegase în băltoace în jurul picioarelor și al capului. Scoțându-și rucsacul, Steiner luă din el un ham, câteva carabine și o cagulă cu care să-i acopere fața pentru a evita orice zgârieturi sau loviri în timpul urcușului către suprafață. Aranjă cu grijă echipamentul lângă cadavru. Apoi, după obiceiul său, îngenunche și se rugă pentru sufletul celei răpuse.

Strecurându-și ambele mâini sub torsul femeii, ridică trupul și

îl întoarse pe spate. Așa era mai ușor de agățat hamul. Dar simți imediat ceva ciudat. Părul lung și încâlcit căzu deoparte. O grămadă de pietre și zăpadă se rostogoli pe pământ. Steiner se ridică în picioare cu geaca goală în mâini, holbându-se la pantalonii întinși pe jos.

Rămase cu gura căscată.

Nu exista niciun cadavru.

74

Nu mergeau în direcția cea bună.

Trecuseră zece minute de când era închis în portbagaj. Jonathan simțise prima curbă strânsă care ducea afară din oraș, dar aștepta încă serpentinele dese în aval care duceau spre ieșirea la șoseaua principală. Dacă nu se înșela el, mașina urca, nu cobora. Era sigur că Simone avea un motiv întemeiat să-i ignore instrucțiunile, dar care putea fi acela? Observase vreo baricadă pe șosea? închisese poliția drumul cu totul?

Îngrijorat, Jonathan își butonă ceasul. Altimetrul arătă 1950 metri, apoi, un minut mai târziu, 1 960. Avusese dreptate. Urcau. Apăsă din nou pe butoane și afișă busola. Mașina avansa, într-adevăr, spre est. O luaseră pe șoseaua care ducea spre Tiefencastel, apoi către St. Moritz. În loc să meargă spre Zürich și spre consulatul american, ei se depărtau de el.

— Simone! țipă Jonathan, bătând cu pumnul în portbagaj. Oprește!

Câteva clipe mai târziu, mașina trase pe dreapta. Jonathan se ridică într-un cot, dând cu capul de șasiu. Se simțea claustrofob și tot mai speriat. În zăpadă, lângă mașină, se auzi scârțâitul unor pași. O voce masculină rosti câteva cuvinte. Poliția? Ajunseseră la vreun punct de control? Jonathan își ținu respirația, străduindu-se să înțeleagă conversația.

În clipa aceea, o ușă se deschise și mașina se clătina ușor când un pasager urcă în ea. Ușa se trânti, iar mașina reveni pe șosea.

— Simone? Cine e cu tine?

Jonathan lovi mai tare.

— Simone! Răspunde-mi! Cu cine ești?

Radioul porni, și boxele poziționate deasupra capului său începură să-i duduie zgomotos în urechi. Mașina acceleră, și

Jonathan se rostogoli pe o parte.

Era limpede.

Cu ochii deschiși, se lăsă pe spate și revăzu evenimentele ultimelor zile: sosirea prea rapidă a lui Simone în Arosa, rugămințile ca el să plece din țară, ezitarea ei când încercase să-l identifice pe cel care-i trimisese Emmei bagajele, frustrarea când el se chinuise să-i salveze viața lui Blitz. Toate fuseseră șiretlicuri pentru a-l pune pe o pistă greșită. Când el refuzase să-i asculte cicălelile, ea îl lăsase pe mâna asasinilor. Jonathan își scoase medalionul cu Sfântul Cristofor de la gât. Conținea, probabil, vreun fel de emițător. Altfel nu se explica faptul că asasinul îl urmărise până la Davos. Dar misterios rămânea felul în care obținuse acesta un permis pentru a intra în zona verde. La fel ca Emma, Simone trebuie să fi avut aliați.

Lumina soarelui se strecura pe la marginile portbagajului. Ajutat de ecranul fotoluminescent al ceasului său, Jonathan găsi încuietoarea portbagajului, ascunsă în spatele unui placaj din furnir. Folosindu-se de cheia Emmei, se străduí să găurească furnirul, făcând mai întâi o crăpătură. Când gaura fu suficient de mare, își vârî un deget prin ea și încercă să rupă bucăți din el.

În sfârșit, gaura deveni îndeajuns de largă ca să atingă încuietoarea. Cunoștea mașinile și era sigur că trebuia să existe un soi de pioneză care, odată apăsată, elibera cârligul. Nu la fel de sigur era de ceea ce avea să facă după ce deschidea portbagajul. A sări dintr-o mașină care mergea cu viteza de o sută cincizeci de kilometri pe oră era totuna cu a aștepta ca un asasin profesionist să apese pe trăgaci de la o distanță de câțiva centimetri de capul lui. Pipăi cârligul, își înghesui degetul mare în el și apăsă cu toată puterea. Degetele îi alunecară de pe metal. Încercă din nou, cu același rezultat. N-avea cum să-l deschidă.

Mașina încetini și coti brusc la dreapta, părăsind asfaltul. Începură o serie de serpentine în urcuș, și Jonathan se încordă ca să nu se lovească de șasiu. Șuierul motorului îi dădea indicii despre înclinarea pantei. Curbele bruște și alternanța între accelerare și încetinire îi provocară greață. În cele din urmă, serpentinele se terminară. Jonathan trase adânc aer în piept, dar asta nu-l făcu să se simtă mai bine.

Alunecând către spatele portbagajului, îndepărtă căptușeala de sub el și scoase trusa cu unelte din interiorul cauciucului de

rezervă. Singura care i se păru de ajutor fu cheia de roți care se folosea împreună cu cricul. Încercă să spargă încuietoarea, dar nu reuși.

Mașina se opri și motorul încetă să mai huruie. Jonathan apucă bine cheia respectivă. O simți ușoară și ridicolă, dar se pregăti să sară din portbagaj. Auzi apoi o cheie intrând în încuietoare. Portbagajul se deschise, și soarele după-amiezii îl lovi direct în față, orbindu-l. Din reflex, închise pleoapele și ridică o mână pavăză la ochi. Momentul de întârziere îl costă.

— Ieși, zise Simone.

Lângă ea stătea un bărbat relativ scund, cu părul negru, tenul palid și ochi ca de pește, ținând un pistol în jos pe lângă coapsă. Jonathan nu mai avu nevoie de prezentări.

— Te rog, zise bărbatul, fulgerând pistolul înspre el. Și nu te mai osteni cu chestia aia pe care o ții în mână.

Jonathan dădu drumul cheii și ieși din portbagaj. Opriseră într-o parcare de pe marginea drumului, la câteva sute de metri de vârful muntelui. Priveliștea era dramatică – o explozie de granit maiestuos în toate direcțiile.

— Bănuiesc că e prea târziu să spun că vreau să plec din țară. Jonathan își simți gâtul brusc uscat. Îi era sete.

— Am încercat să te avertizez, zise Simone.

— De ce nu mi-ai spus că lucrezi împreună cu Emma? Asta ar fi fost de ajuns.

— Nu lucrez cu ea. De fapt, voiam și eu la fel de mult să știu ce face.

— Atunci de partea cui ești?

Simone îl privi fix.

Jonathan făcu un pas către marginea parcării și observă dedesubt un perete de stâncă vertical. Cobora vreo mie de metri până pe fundul văii.

Simone întinse mâna.

— Vreau informațiile pe care ți le-a dat Parvez Jinn.

— Nu mi-a dat nimic, zise Jonathan.

— Ai venit până aici să te întâlnești cu Jinn și nu l-ai întrebat nici măcar ce adusese din țara lui? Puteam să pun pariu că ți-ar fi spus el singur.

— M-am întâlnit cu Jinn ca să îl întreb dacă știa pentru cine lucra Emma și, eventual, dacă ea îi spusese cum o chema cu adevărat.

— Nu. Nu pentru asta te-ai întâlnit cu el. Ai venit la Davos ca să scapi. Să-ți obții dovada.

Jonathan nu zise nimic.

— De ce complici lucrurile atât de mult?

— Nu e nevoie s-o faci, Simone.

— Ai dreptate. Pentru mine, nu este. Dar pentru Ricardo este.

Ricardo, asasinul, adulmecă aerul.

— Te rog, dacă ai vreun fel de informații, acum e timpul să i le dai doamnei Noiret.

— Ce fel de joc e ăsta? întrebă Jonathan, ignorându-l pe bărbatul care încercase să-l împuște în tunel și apoi să-l înjunghie. L-ai pus pe tipul ăsta să-l omoare și pe Blitz!

— Jocul e la fel pentru toți cei implicați în meseria asta. Aici nu face nimeni pe doctorul.

Jonathan scoase flash drive-ul din buzunar și-l ținu în palmă.

— Pe chestia asta e tot programul nuclear al Iranului. Jinn crede că e de ajuns pentru a începe un război.

Simone se uită fix la flash drive, fascinată.

— Serios? Chestiile astea nu mă prea interesează.

— Spune-mi pentru cine lucrezi și de ce o voiai pe Emma atât de tare. Spune-mi, și-ți dau flash drive-ul.

— Lucrez pentru CIA. Sunt prietena ta. Crede-mă.

— Prietena mea? Jonathan clătină din cap. Răsucindu-se repede, ridică brațul și aruncă flash drive-ul peste buza prăpastiei.

— *Merde*! Simone sări către stâncă. Se uită furioasă la Jonathan, apoi la bărbatul numit Ricardo. Ți-l las ție!

Jonathan se uită la cer și respiră adânc. Aerul era minunat de tare. Curând, avea să fie împreună cu Emma.

În aceeași clipă, se auzi un pocnet răsunător, ca o palmă dată peste o spinare goală. Jonathan clipi, așteptându-se să simtă ceva ascuțit care să pună capăt întregii povești. Își ținu răsuflarea. Dar nu-l lovise nimic.

Asasinul se prăbuși în genunchi. Pe piept îi înflori o pată roșie. Căscă gura și, în timp ce cădea cu fața înainte în zăpadă, sângele îi țâșni printre buze.

Simone se răsuci să privească în spate, scrutând terenul accidentat de deasupra lor. O siluetă se detașă de după o îngrămădire de stânci. Îmbrăcată în negru și gri, cu un fes tras în jos pe frunte, cu ochii ascunși de ochelari masivi. Cu o mână

își smulse fesul de pe cap și de sub el se revărsă o claie de păr castaniu. Când fu la numai câțiva pași distanță, silueta își scoase și ochelarii de soare.

— Emma, zise Simone. Dar cum...

Emma Ransom ridică pistolul și-i înfipse un glonț în frunte. Simone se clătină și făcu un pas în spate, uluită și incapabilă să înțeleagă. Emma o lovi sălbatic cu piciorul în piept, și Simone se prăbuși peste buza prăpastiei.

Emma se apropie de margine și o privi căzând.

75

Ea stătea la câțiva metri depărtare, ținând în mână o armă ciudată, un fel de pistol cu amortizor și cu pat rabatabil. Nici urmă de picior rupt. Nicio rană de la căderea de o sută de metri în crevasă. Îl privi ca și cum Jonathan ar fi fost un străin, fără să dea vreun semn că voia să-l ia în brațe sau să-l sărute și fără să pară bucuroasă să-l vadă.

— Dar te-am văzut, zise el. În crevasă.

— Ți s-a părut că mă vezi.

— Sângele... urmele din zăpadă... piciorul îți era rupt. Am văzut fractura.

— Nu era osul meu. Am fost atât de dezordonată. A trebuit să lucrez repede. Când am aflat...

— Emma, zise el.

— ...că totul fusese programat pentru weekendul ăsta, am început să...

— Emma! strigă el. Măcar numele e adevărat?

Fără să-i răspundă, ea se întoarse și o luă la fugă în josul dealului. Încremenit locului, Jonathan era cuprins de o avalanșă de emoții: uimire, furie, ușurare și amărăciune, toate războindu-se între ele. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama ce simțea. Încă năucit, o urmă în jos pe drum până la locul unde-și lăsase mașina, două serpentine mai jos. Era un Volkswagen Golf foarte uzat. El se îndreptă către locul șoferului, dar ea era deja acolo, deschizând ușa și vârându-și capul în mașină. Când el urcă pe locul din dreapta, motorul mergea, automobilul era în viteză și începea să se miște.

— Am sunat la spital, zise el. O soră medicală mi-a spus că Emma Everett Rose care se născuse acolo a murit într-un

accident de mașină la două săptămâni după naștere.

— Mai târziu, zise ea. Îți spun totul mai târziu.

— Nu vreau totul. Vreau numai adevărul.

— Chiar și adevărul, zise ea. Acum am nevoie să-mi spui tu ceva. Flash drive-ul lui Jinn. Îl ai încă, nu? Nu l-ai aruncat cu adevărat în prăpastie, nu?

Jonathan scoase cel de al doilea flash drive din buzunar.

— Nu, zise. L-am aruncat pe al tău.

Ea i-l smulse din mână.

— Te iert, zise. De data asta.

Atacă muntele de parcă ar fi fost pe o pistă de curse, accelerând nebunește pe porțiunile drepte, frânând la curbe, schimbând precis vitezele. Emma, care nu s-ar fi descurcat pentru nimic în lume cu schimbătorul de viteze.

Până acum, Jonathan păstrase cele două identități separate. Exista Emma Ransom, soția sa, și apoi Eva Kruger, agentul secret. El se convinsese pe sine însuși că adevărata ei față era Emma și că Eva era doar acoperirea. Văzând-o cum conduce, își dădu seama că greșise. Pentru prima oară, o vedea pe adevărata Emma, femeia pe care ea nu-i permisese niciodată s-o vadă. Își dădu seama atunci că n-o cunoștea pe această femeie. Va trebui să reînvețe totul despre ea.

— Nu m-am așteptat să fii atât de bun, zise ea când ajunseră în vale și cotiră la stânga către Davos și Zürich.

— Dar la ce te așteptai?

— Mi-a fost teamă că ai să renunți la toate și ai să dispari în munți pentru câțiva ani. Să duci o viață de explorator singuratic.

— Poate că aș fi făcut-o dacă n-aș fi primit bonurile de bagaje. Totul s-a dat peste cap când am primit genții le alea. După ce l-am omorât pe polițist, a trebuit să continui.

Era singurul mod de a mă dezvinovăți. Simone a încercat să mă convingă să plec din țară, dar, când am văzut ce era în geantă, n-am putut să fug. Trebuia să știu.

— Da, din toate zilele, tocmai în aia s-a întâmplat ca trenul să întârzie cu poșta, zise ea dând din cap de parcă nimic nu mai avea importanță. Bănuiesc că am greșit când am crezut că ai să te retragi în munți.

— Te iert, zise el. De data asta.

Ea râse, dar era o concesie, și râsul ei sună a gol.

— E rândul tău, zise el. Dă-mi voie să te ajut un pic. Începe cu

muntele. Ce anume am văzut?

Peste chipul ei se așternu o umbră. Schimbarea ei de dispoziție semăna cu o scădere bruscă de temperatură.

— Geaca ta de salvamontist, bineînțeles, o perucă, niște pantaloni de schi și sânge fals.

— Și cum ai ajuns în crevasă? Era mult prea periculos să te duci singură acolo.

— Nu m-am dus.

— Cum adică nu te-ai dus? se răsti el.

— Am intrat pe dedesubt. Tu însuți mi-ai arătat traseul în vara aceea după ce ne-am căsătorit.

Jonathan închise ochii, reamintindu-și. Veniseră atunci la Davos într-un weekend ca să urce pe munte și să petreacă o după-amiază explorând labirintul de caverne și culoare care transformase ghețarul într-un soi de fagure.

— Dar peșterile alea sunt accesibile numai vara. Nu poți să intri iarna, mai ales pe viscol.

Emma înclină capul. Era gestul prin care îi arăta de obicei că se înșela.

— N-am fost la reuniunea aceea din Amsterdam vinerea trecută. Am venit aici ca să văd dacă planul meu era fezabil.

— Fezabil? Așa vorbesc spionii?

Emma ignoră replica.

— S-a dovedit că, dacă puteam să ajung într-un loc anume la baza ghețarului, puteam să intru în peșteri. Am programat un aparat GPS, apoi am însemnat traseul la întoarcere, în sus, ca să nu mă pierd dacă ar fi nins.

— De asta ai insistat să venim la Arosa în loc să ne ducem la Zermatt, zise el, simțindu-se cumva complice.

— Aveam motive întemeiate. Era aniversarea nunții noastre. Aici am urcat prima oară pe munte împreună, cu opt ani în urmă.

— „Aniversarea nunții noastre.” Da, desigur. El își dădu seama atunci că ea îl mințise și în legătură cu prognoza meteo și că ea îi stricase radioemițătorul. De unde ai știut că n-o să coborâm în crevasă pentru a-ți lua trupul?

— N-am știut, de fapt, recunoscu ea. Am mizat pe faptul că Steiner și echipa lui aveau să vină pe munte să salveze o femeie cu un picior rupt, nu să o scoată dintr-o crevasă de o sută de metri adâncime. Frânghia e grea. M-am gândit că n-aveau să ia

mai mult decât era necesar. Am fost surprinsă chiar că au adus două lungimi.

— Steiner... îl știi după nume. Jonathan se uită afară pe fereastră. Loviturile veneau una după alta.

— A trebuit să rămân pe lângă Davos ca să mă asigur că lucrurile mergeau așa cum le planificasem. Am ascultat apelurile lui și transmisiunile radio. Nu face mutra asta mirată! Nu e mare brânză să receptezi un mobil din aer.

— Și apoi? N-ai știut că o să primesc bonurile alea?

— Am sperat că n-ai să ridici valizele. Am vrut să recuperez bagajele de la Landquart eu însămi, dar era prea riscant. Odată ce eram moartă, a trebuit să rămân moartă.

Jonathan se răsuci pe scaun.

— Ai fost acolo? Ai văzut ce s-a întâmplat la gară cu polițiștii ăia? Ai văzut ce mi-au făcut?

Emma dădu din cap.

— Îmi pare rău, Jonathan. Am vrut să te ajut.

El se lăsă pe spate, rămas fără cuvinte.

Ea continuă:

— Pe urmă m-am luat după tine până la hotel, dar am ajuns prea târziu. Cineva din echipa noastră ne inspectase deja camera. Tu ai venit la scurt timp după plecarea lor. N-am apucat să intru. O dată mi s-a părut chiar că m-ai vă: ut. Eram în pădurea din spatele hotelului.

Jonathan își aminti că simțise o prezență în apropiere și că scrutase liziera, dar nu văzuse nimic.

Brusc, simți că îi era de ajuns. Nu îl interesa cine, când și unde. Toate erau numai aparențe. Voia să știe de ce.

— Ce e toată povestea asta, Em? zise el încet. În ce ești implicată?

— Chestii obișnuite, răspunse ea, fără să-și ia ochii de la drum.

— I-ai furnizat lui Parvez Jinn echipamente interzise pentru îmbogățirea uraniului. Asta nu prea sună a chestii obișnuite.

— Erau aparate pe care oricum le-ar fi obținut, mai devreme sau mai târziu.

— Nu vorbi așa.

— Așa cum?

— Cu cinism. Ca și cum nu ți-ar păsa.

— Asta pentru că îmi pasă de ceea ce fac.

— Și ce anume faci? Pentru cine lucrezi? Pentru CIA? Pentru englezi?

— CIA? O, nu, Dumnezeule! Lucrez la Apărare. La Pentagon. Ceva care se numește Divizia.

— Dar Simone spunea că lucrează pentru CIA.

Emma se gândi, atingându-și obrajii cu degetele.

— Serios? N-am știut de Simone până azi.

— Și de ce să vrea cei de la CIA să omoare pe cineva care lucrează pentru Pentagon? Suntem amândoi în aceeași tabără, nu-i așa?

— Puterea. Ei o vor. Noi o avem. De vreo doi ani se poartă războiul ăsta.

— Credeam că urăști guvernul american.

Un zâmbet subțire îi arătă lui Jonathan că greșise mult ținta. Încă o iluzie pierdută.

— Deci ești americancă? întrebă.

— Ah, Doamne, voiam să așteptăm puțin până să intrăm în toate astea. E prea complicat. Emma își trecu degetele prin păr. Da, Jonathan, sunt americancă. Dacă te întrebi cum rămâne cu accentul meu, să știi că e autentic. Am crescut undeva nu departe de Londra. Tatăl meu lucra la o bază aeriană americană în Lakenheath.

— El te-a băgat în chestia asta?

— La început, a fost din cauza familiei, bănuiesc. Fiindcă tata era în armată și chestii din astea. Dar am rămas pentru că mă pricep. Pentru că reușesc să schimb ceva în privința unor lucruri în care cred. Am făcut-o din același motiv din care și tu ai continuat. Pentru că meseria noastră este ceea ce suntem și nimic altceva nu contează prea mult.

— De asta m-ai ales?

— La început, da.

— Adică, pe urmă, s-a întâmplat ceva?

— Știi ce s-a întâmplat. Ne-am îndrăgostit unul de altul.

— Eu m-am îndrăgostit, zise Jonathan. Nu sunt sigur că ție ți s-a întâmplat același lucru.

— Nu eram obligată să stau cu tine. Nimeni nu m-a silit să mă mărit cu tine.

— Dar nici nu te-a oprit nimeni. Cine ar fi putut fi mai potrivit pentru a te plasa în poziția optimă pentru misiunile tale dacă nu un medic căruia chiar îi plăcea să ajungă în locurile cele mai

ingrate? Ești o asasină, ca tipul pe care tocmai l-ai împușcat?

— Bineînțeles că nu.

Emma reacționă de parcă n-ar fi tras în viața ei cu o armă, deși tocmai împușcase mortal două ființe umane în ultimele treizeci de minute.

— Atunci?

— Nu pot să-ți spun.

— Tu, Blitz și Hoffmann vindeați Iranului echipamente pentru îmbogățirea uraniului. Jinn credea că i le furnizați ca să începeți un război. Zicea că noi am făcut o greșeală intrând în Irak fără a avea dovezi că posedă arme de distrugere în masă și că nu avem de gând să repetăm greșeala.

— Asta a zis Parvez? Să dea Domnu' să ardă pentru totdeauna în flăcările iadului.

— Foarte frumos mod de a vorbi despre un bărbat cu care ți-ai tras-o.

— Du-te naibii, Jonathan! Nu e drept.

— Nu e drept? M-ai mințit timp de opt ani. Te-ai prefăcut că ești soția mea. Nu-mi spune mie ce e drept și ce nu.

— Sunt soția ta.

— Cum poți să spui așa ceva când nici măcar nu știu cum te cheamă?

Emma își feri privirea. Dacă el se aștepta la vreo lacrimă, fu dezamăgit. Chipul îi era imperturbabil.

— Deci? întrebă el. E adevărat? Vreți să începeți un război?

— Vrem să-l oprim, de fapt.

— Împărțind în stânga și-n dreapta arme nucleare?

— Nu facem decât să grăbim lucrurile, ca să putem controla evoluția situației. Furnizăm Iranului tehnologia pe care și-o dorește cu disperare acum și apoi îl demascăm în fața lumii întregi. Trebuie să fim pe fază. Nu ne putem permite să fim prinși cu garda jos. Nu de data asta. Și, în plus, n-o să fie niciun război. O să fie exclusiv o campanie aeriană.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Nu fi atât de naiv! Sunt oameni cărora nu trebuie să li se permită să dețină arme nucleare. Dacă Iranul obține așa ceva, poți să pui pariu că adevărații criminali vor pune mâna pe ele la scurt timp după. Și cu asta, basta.

— Și ce-o să se întâmple când Iranul va replica?

— Cu ce? întrebă Emma. Le-am furnizat echipament ca să

producă nițel uraniu îmbogățit. Acum o să li-l luăm.

— Jinn a spus că au rachete de croazieră. Dacă le atacă cineva fabricile de uraniu, nu vor ezita să le folosească. Președintele țării lui plănuiește să anunțe chestia asta lumii întregi săptămâna viitoare.

— Jinn mințea, zise Emma cu aceeași siguranță de sine, dar chipul îi pălise. Iranul nu are niciun fel de rachete de croazieră.

— A zis că se numesc Kh-55. Că au cumpărat patru bucăți cu un an în urmă și că sunt la baza lor din Karshun, în Golful Persic.

— Nu se poate! Te-a mințit.

— Poți să-ți asumi riscul ăsta? Dacă Statele Unite sau Israelul bombardează Iranul, Teheranul se va întoarce pe partea cealaltă și va lansa bombe asupra Ierusalimului și asupra terenurilor petrolifere din Arabia Saudită. Și atunci ce crezi că se va întâmpla?

— Dumnezeule! Emma se încruntă și mușchii din obrajii începură să-i joace. Kh-55? Ești sigur?

— Știi ce sunt?

— Rușii le numesc *granatî*, adică „rodii”. Sunt niște rachete subsonice de croazieră cu rază lungă de acțiune, capabile să poarte focoase nucleare. Sunt vechi de când lumea și sistemele de ghidare sunt deja depășite, dar funcționează.

— Nu e bine, zise Jonathan.

— Mi-a spus el că urma să aibă o surpriză pentru mine când aveam să ne vedem în Davos. Ce ipocrit!

Jonathan văzu că atinsese un punct sensibil.

— Dacă ești atât de sigură de tine, de ce a trebuit să dispari?

— Sigură de mine? Dumnezeule, tu chiar crezi asta? Emma se uită la el peste umăr. Știi ce e ăla un aeromodel?

— Mai mult sau mai puțin. Un avion din ăla cu telecomandă care zboară și face fotografii. Știu că poate să tragă și cu rachete.

— Există acum una în Elveția care e pregătită pentru un atac. Eu n-ar fi trebuit să știu despre asta, dar Blitz a lăsat să-i scape câteva cuvinte. El era superiorul meu, singurul care avea voie să vadă imaginea de ansamblu. Zicea că avea să fie cel mai important lucru pe care îl puteau face vreodată. Misiunea personală a șefului celui mare.

— Vrei să spui că voi – Divizia – plănuiți să doborâți pe cineva cu aeromodelul?

— Nu pe cineva! Ceva. Un avion de pasageri.

— Și au de gând să-l doboare aici? În Elveția? Dumnezeule, Emma, trebuie să anunțăm poliția.

— Poliția știe deja. Cel puțin o parte dintre polițiști. Individul care a încercat să te oprească la Davos e șeful investigației. Se numește Marcus von Däniken. E șeful Serviciului de Analiză și Protecție, serviciul de contraspionaj elvețian. Tipul e convins că tu ești creierul atacului.

— Eu?

— În esență, ideea e că von Däniken crede că tu ești eu.

— Pentru că am fost în casa lui Blitz?

— Printre altele, da. Ai fost deștept că nu te-ai dus la poliție. Ți-ai fi petrecut tot restul vieții în închisoare. Uciderea polițistului era cea mai mică crimă. Știai prea multe despre Thor... despre Divizie. Avem prieteni care ar fi avut grijă de asta. Oricum, de asta a trebuit să dispar. Am decis că trebuia să opresc toată chestia asta. Sunt destul de mânjită cu sânge, dar, până acum, n-a fost niciodată al unor oameni nevinovați.

— Deci știi când o să se petreacă?

— Cam în câteva ore.

— Și atunci, ce faci aici?

Pentru prima oară, Emma îl privi drept în ochi.

— Sunt încă soția ta.

Întinse mâna, și Jonathan își vârî degetele într-ale ei.

— Va trebui să-i spunem lui von Däniken, zise.

Emma îi aruncă o privire scurtă, cu ochii înlăcrimați.

— Mi-e teamă că nu e atât de simplu.

76

Funcționarul din ghereta de control al pașapoartelor de la aeroportul Kloten din Zürich se uită la lista lungă a avioanelor care urmau să sosească. Tocmai aterizase cursa de la Washington Dulles. Verifică ecranul pentru vreun avertisment. Era gol. Se uită peste procesiunea de fețe bine hrănite și de burți ample. Niciun personaj suspicios.

— Următorul, strigă el.

Un domn înalt, corpolent, se apropie și-și puse pașaportul pe tejghea. Funcționarul se gândi să-i facă, pur și simplu, semn să treacă, apoi se răzgândi. Deschise pașaportul și vârî fâșia cu

date în cititorul de pașapoarte. Numele: Léonard Blake. Domiciliu: Palm Beach. Data nașterii: 1 ianuarie 1955.

— Scopul vizitei, domnule Blake?

— Afaceri.

Funcționarul se uită la bărbat, verificându-i fotografia. Păr cenușiu tuns scurt. Față bronzată. Mustață îngrijită. Ochelari de soare scumpi. Rolex aurit. Și trening din poliester. „Când o să învețe să se îmbrace americanii ăștia?”

— Cât timp rămâneți aici?

— Numai o zi sau două.

Funcționarul privi monitorul. Numele Blake nu generase niciun avertisment. Trânti zgomotos ștampila pe pașaport.

— *Danke schön.*

Bărbatul clipi la auzul accentului american. Făcu semn către femeia din spatele afaceristului.

— Următorul!

Domnul Léonard Blake își luă bagajele, apoi se îndreptă spre ghișeul firmei care închiria mașini, unde își rezervase un automobil de mărime mijlocie. După ce completă hârtiile necesare, se duse în garaj și localiză rapid mașina. Își puse bagajele pe scaunul din spate, urcă la volan și, preț de o clipă, își potrivi oglinzile și scaunul. În tot acest timp, supraveghe parcarea. Era tăcută ca un mormânt. Léonard Blake își deschise fermoarul costumului de trening și scoase pernele protetice care-i adăugaseră aproape zece kilograme în greutate și vreo douăzeci de centimetri peste burtă. Le așeză pe bancheta din spate, apoi porni motorul și ieși din garaj.

O luă pe șosea înspre sud. În douăzeci de minute, era în centrul orașului. Găsi un loc de parcare pe Talstrasse și merse pe jos până la a doua intersecție cu Bahnhofstrasse, faimoasa arteră care ducea de la lacul Zürich până la gara principală. Pe drum trecu pe lângă câteva magazine de firmă. Chanel. Cartier. Louis Vuitton. Se spunea că cei doi kilometri ai Bahnhofstrasse erau cel mai scump teren din lume. Léonard Blake nu venise însă la Zürich pentru cumpărături.

Continuă spre sud, mergând către lac, apoi coti pe o străduță îngustă. Profită de toate vitrinele, oprindu-se suficient ca să observe pietonii din spatele lui. Nevăzând nimic care să-l îngrijoreze, grăbi pasul.

Se opri la a treia intrare pe dreapta. Ușile de lemn baroce nu

aveau nimic scris pe ele, doar o plăcuță discretă pe care erau gravate un G și un B înlănțuite. Gessler Bank.

Înăuntru îl salută un hamal în redingotă. Blake își scrise numele și numărul contului pe o bucățică de hârtie. Hamalul dădu cu discreție un apel telefonic. După un minut, un funcționar de bancă ieși dintr-un hol lung.

— Bună dimineața, domnule Blake, zise el într-o engleză impecabilă. Cu ce vă putem fi de folos?

— Aș vrea să-mi accesez seiful.

— Vă rog să mă urmați.

Cei doi bărbați intrară într-un lift și coborâră trei etaje sub nivelul străzii. Ușa liftului se deschise și funcționarul îl conduse pe Blake într-un seif bancar înalt cât o încăpere, a cărui ușă deschisă era păzită de doi paznici înarmați. Blake fu dus într-o cameră privată separată, unde îi întinse bancherului cheia sa. Un minut mai târziu, bancherul se întoarse, ducând o cutie mare.

— Sunați când sunteți gata.

Blake închise ușa. Deși nu era nevoie, o încuie, apoi își scoase ochelarii de soare și se așeză.

„Niciodată nu ne asigurăm suficient că suntem în siguranță”, se gândi Philip Palumbo în timp ce deschidea seiful. Scoase mai întâi un plic bej care conținea pașapoarte braziliene valabile pentru el și pentru toți membrii familiei sale, sub numele de Perreras. În cutie erau, de asemenea, pachete de franci elvețieni, dolari americani și euro. Suma totală ajungea la o sută de mii de dolari. Banii fuseseră câștigați legal și taxați corespunzător. Erau banii lui în caz că ar fi trebuit să fugă. Un om din breasla lui își făcea dușmani importanți. Palumbo era sigur că într-o zi aveau să vină după el. Și, în acel moment, el avea să fie pregătit. Ridică un pachet de zece mii de dolari. Ar fi putut să-i ia și să dispară. Avea cinci ascunzători în cinci locuri de pe glob. Ar fi durat ani de zile până să fie găsit.

Puse banii înapoi în cutie.

Nu îi stătea în fire să fugă.

Conform calculelor sale, avea la dispoziție treizeci și șase de ore ca să-și îndeplinească misiunea și să se întoarcă acasă. Cam într-o oră, la aproximativ ora șapte dimineața pe Coasta de Est a Americii, cadavrul amiralului Lafever avea să fie descoperit de către șoferul lui. Omul avea să găsească casa jefuită, iar pe

amiral – mort în cabinetul său, împușcat când îl descoperise pe hoț. Poliția avea să sosească la scurt timp după aceea. Pe la nouă, vestea urma să ajungă la Langley și să fie mușamalizată, până când directorul verifica toate faptele și reușea să vină cu o poveste credibilă și coerentă. Palumbo știa foarte bine că, în ciuda tuturor eforturilor sale, nimeni nu avea să creadă povestea cu hoțul.

Urmau să mai treacă trei ore până când să apară declarația oficială. 12 ziua la Washington, 6 seara la Zürich. Avea să înceapă adevărata anchetă, ordinea de zi a lui Lafever urma să fie studiată în amănunt, apoi avea să se treacă la interogarea asociaților lui apropiați. La un moment dat – probabil după-amiaza mai târziu sau poate chiar a doua zi Joe Leahy avea să iasă în față și să menționeze conversația pe care o avusese cu Palumbo cu o zi în urmă la cantină. Interesul manifestat de Palumbo față de Lafever și față de operațiunea Mourning Dove urma a fi notat conștiincios. Și totuși, aveau să existe multe alte fire la fel de plauzibile. Nimeni nu ajunge director adjunct al Operațiunilor – spionul-șef al țării, cum ar veni – fără să aibă rivali, atât înăuntrul agenției, cât și în afara ei. În cazul în care cei de la agenție ar fi sunat acasă, soția lui Palumbo știa ce avea de spus. Avea să-l contacteze pe soțul ei pe mobil și el avea să sune imediat înapoi. Chestionarea lui Palumbo n-avea să fie o prioritate.

La un moment dat însă, echipa de medici legiști a Poliției din Virginia avea să descopere rămășițe din creierul lui Lafever în curtea din spate și avea să-și dea seama că trupul acestuia fusese mutat. Atunci lucrurile aveau să devină de-a dreptul palpitante.

Treizeci și șase de ore era termenul maxim.

Palumbo ridică un alt plic mare din cutie, mult mai greu decât primul. Îl deschise și îi răsturnă conținutul pe masă. Revolverul Walther PPK nu fusese atins de trei ani. Verifică butoiașul și cursorul și fu încântat să le găsească în perfectă stare. În plic exista și un amortizor, dar Palumbo consideră că nu avea nevoie de el în ziua aceea.

Închise cutia, o încuie și îl sună pe bancher.

Cinci minute mai târziu, ieșea înapoi în stradă.

Era deja trecut de două după-amiaza când Palumbo traversă Limmatbrücke și pătrunse în aglomeratul cartier Seefeld. Îl

interesa o clădire comercială cam dărăpănată, aflată la o stradă depărtare de malul lacului. Soldați purtând uniforme maronii și veste antiglonț și fluturând mitralierele M16A1 din dotarea standard a armatei SUA patrulau pe Dufourstrasse în fața clădirii de la numărul 47, sediul consulatului american. Le țineau companie vreo doi polițiști elvețieni.

Trei Mercedesuri negre stăteau parcate pe marginea trotuarului în fața clădirii. Toate mașinile aveau numere de înmatriculare de corp diplomatic, cu steguțe americane lipite în colțul din dreapta sus. Erau exact dovada de care Palumbo avea nevoie că generalul-maior John Austen, fondatorul și directorul agenției secrete de spionaj cunoscute drept Divizia, se afla înăuntru.

Austen era o legendă în toată armata. Avea un palmares de invidiat. Era scandalagiul care o luase pe calea cea bună sau, conform propriilor spuse, îngerul căzut care fusese înălțat ca să stea la dreapta Domnului – Domnul, în acest caz, fiind președintele Statelor Unite.

Absolvent cu onoruri al Academiei Forțelor Aeriene în 1967, devenise pilot de avion și fusese trimis în Vietnam, unde participase la peste 120 de misiuni la bordul unui F-4 Phantom și doborâse nouă MiG-uri vietnameze. Ieșise din război un as al pilotajului și maior la mai puțin de treizeci de ani.

Dar nici el nu era fără cusururi. Când nu zbura, Austen chefuia. În fiecare noapte își ducea echipa de aviatori veseli prin lupanarele Saigonului, bând până nu mai putea și culcându-se cu oricine se nimerea. Se numeau singuri Trupa lui Austen, în onoarea unității din cel de-al Doilea Război Mondial cu același nume. Apăruseră zvonuri despre ceva consum de droguri, despre violuri, ba chiar, o dată, despre o crimă. Dar ele fuseseră mușamalizare. Nimeni nu voia să știrbească, să păteze sau să vatăme în vreun fel aura unui autentic erou.

Veniseră apoi anul 1979 și criza ostaticilor din Iran. Austen fusese, în mod firesc, unul dintre cei aleși în echipa formată de colonelul Charlie Beckwith. Instructor de zbor și pilot de încercare după război, Austen își arătase măiestria pe masivul avion Hercules C-130, care trebuia să transporte comandourile în deșertul iranian. De data aceasta însă, norocul îl părăsise. Ars până la desfigurare în accidentul care ucisese opt militari americani, Austen se întorsese din deșert cu totul schimbat.

Refuzase să iasă la pensie și se zbătuse să se însănătoșească și să devină director al recent creatului Comandament al Operațiunilor Speciale, deschis la baza aeriană MacDill din Tampa, Florida. Considerase că supraviețuirea sa reprezenta un miracol și își dăruise viața lui Iisus Hristos.

În loc să chefuiască, Austen se apucase să conducă cercuri de studiere a Bibliei și să organizeze întâlniri de rugăciune acasă la el. În fiecare marți și vineri seară, casa lui de pe Orange Lane se umplea de păcătoși, soldați și militari care căutau o cale mai rapidă către promovare și glorie. Își alesese rapid un grup loial – unii ziceau servil – de militari, care se împrăștiaseră în toate cele patru colțuri ale comandamentului. Se numeau tot Trupa lui Austen, dar de data asta propovăduiau cuvântul lui Hristos și vederile politice ultramilitante ale fondatorului lor. America era orașul de pe deal, farul democrației pentru întreaga lume. Iar Israelul era aliatul său cel mai apropiat, care trebuia apărat cu orice preț.

Marșul lui Austen fusese absolut senzațional. Colonel la patruzeci de ani, general de brigadă la patruzeci și trei și general-maior înainte să fi împlinit patruzeci și șase. Apărea alături de cei mai vestiți predicatori religioși ai țării în emisiunile de televiziune de duminică dimineața. Era numit Războinicul lui Dumnezeu și Pilotul lui Iisus și devenise principalul reprezentant al dreptei religioase.

Apoi, brusc, cariera păru să-i stagneze. Nu primi niciodată titlul de general-locotenent și nici comanda vreunei divizii, pe care i-ar fi adus-o acesta. Încetă să apară la televizor. Deveni rezident al Pentagonului, șef al unui serviciu de carieră numit Defense Human Intelligence Service, și aproape că dispăru de pe fața pământului. Dar, în cadrul forțelor armate, prezența sa se făcea încă simțită. Sute de foști membri ai Trupei lui Austen deveniseră ofițeri meritorii și erau generali în armată, amirali în marină. Toți îi erau încă devotați lui John Austen.

Atunci, își dădu seama Palumbo, trebuie să fi fondat Austen Divizia. Nu mai era mulțumit să îndeplinească ordine. Voia să le dea el însuși.

Palumbo trecu pe lângă consulat și mai merse vreo sută de metri. Când găsi un loc de parcare liber, își spuse că norocul îi surâdea. Mintea lui febrilă căuta orice fel de semne care să-i indice că nu-și riscase cariera și nu periclitase viața soției și a

familiei sale degeaba. Parcă repede, apoi își luă geanta în brațe. În ea erau două telefoane mobile, un pistol electric și un aparat de interceptare GSM mobil deghizat în laptop. Palumbo activă aparatul de interceptare și îl potrivi să caute frecvențe pentru numerele care începeau cu prefixul 455 – prefixul repartizat telefoanelor de serviciu pe care ambasada americană le dădea personalului său, atât celui permanent, cât și celui temporar. Potrivindu-și casca în ureche, hoinări de la o conversație la alta.

Nu fusese greu să-l găsească pe Austen. Ca toți spionii pricepuți, Austen juca aproape permanent rolul care-i revenea conform acoperirii adoptate. Era general-maior și director al Defense Human Intelligence Service, așa că se știa întotdeauna unde se afla. Un apel plasat din biroul de la CIA al lui Palumbo către biroul lui Austen la Pentagon îi dezvăluise că Austen plecase într-un tur al capitalelor vest-europene pentru a ține legătura cu atașații militari aflați sub comanda sa. Mai devreme în aceeași săptămână vizitase ambasada americană din Berna și făcuse călătorii de o zi la Paris și la Roma. La ora 2 în după-amiaza de vineri avea programată o vizită la consulatul american din Zürich. Faptul că la consulat – a cărui misiune principală era să emită vize, să-i ajute pe turiștii americani cărora li se făcea dor de casă și să dea sfaturi cetățenilor străini în legătură cu vizitele în Statele Unite – nu exista niciun atașat militar părea să fi fost trecut cu vederea de către toată lumea, cu excepția lui Palumbo. El știa că Austen venise la Zürich dintr-un motiv anume, și că acel motiv era aeromodelul. Știa, de asemenea, că Austen plănuia să se întoarcă în Statele Unite a doua zi, dimineața devreme. Ceea ce avea de gând să facă până atunci îl îngrozea pe Palumbo.

Ascultă mai întâi diferite conversații, până când surprinse câteva silabe în engleză.

— Plecăm. Totul e gata?

Recunoscu imediat accentul răgușit de texan al lui Austen.

— Suntem gata de treabă, domnule, veni răspunsul. Vă așteptăm.

— Ajung în jumătate de oră.

Apelul se încheie, și Palumbo stabili coordonatele transmisiunii interceptate. Un cerculeț roșu suprapus peste o hartă a orașului Zürich îi arătă că locul de unde se efectuase apelul era Dufourstrasse 47, adresa consulatului american.

Receptorul se afla undeva în Glattbrugg, un orășel de la periferia Zürichului. Mai interesantă decât adresa era locația acestuia. Cerculețul se așează la o sută de metri de granița cea mai de sud a aeroportului din Zürich. Bingo!

Palumbo se uită în oglinda retrovizoare cum o coloană de oameni iese din clădire și se urcă în Mercedesurile care așteptau afară. Vizita directorului Defense Human Intelligence Service se încheiase. Mașinile ieșiră pe stradă și trecură în viteză pe lângă Palumbo. Își dădu seama că nu avea rost să le urmărească în traficul aglomerat și pe străzile cu un singur sens ale unui oraș european necunoscut. Risca ori să-i piardă, ori să fie văzut. Punând laptopul pe locul din dreapta, porni motorul. Știa exact unde se ducea Austen. Problema nu era strategia, ci execuția. Palumbo trebuia să ajungă acolo primul.

Conduse agresiv, ocolind tramvaiele, trecând pe galben, mergând cu 180 de kilometri la oră acolo unde îi permitea autostrada. În tot acest timp, ascultă un flux constant de apeluri de pe telefonul lui Austen. Majoritatea aveau caracter oficial și se refereau la problemele întâmpinate de atașații aflați în subordinea lui. Dar câteva erau mai criptice. Nu menționau niciun nume. Conversațiile curgeau telegrafic, vorbind despre „încuierea centrului de comandă”, „mutarea în sediul principal” și, cel mai înspăimântător, „musafirul vine exact la timp”.

Palumbo ajunse în Glattbrugg în optsprezece minute. Nu-i fu greu să găsească adresa. Se afla într-un cartier liniștit cu mulți copaci și case, separate de câte douăzeci de metri de spațiu verde. Parcă în spatele unui șir de automobile modeste. Abia oprise motorul, când văzu Mercedesul negru cu numere de înmatriculare diplomatice apropiindu-se din spate. Așa cum se aștepta, era singur. Austen își abandonase acoperirea. Acum funcționa în calitatea sa de director al Diviziei.

Când Mercedesul trecu pe lângă el, Palumbo îl zări în fugă pe bărbatul de pe bancheta din spate. Un smoc de păr cenușiu, profilul nobil, pielea de pe față prea întinsă, ciudat de lucioasă și de brăzdată.

Arsura. Însemnul de onoare al lui Austen.

Palumbo porni mașina și se luă după Mercedes, care coti pe o alee la o sută de metri mai sus. Palumbo opri mașina în spatele lui, blocându-i lui Austen retragerea. Ieși furtunos, smucind ușa șoferului limuzinei și apăsându-și insigna de geam. Insigna era

falsă, dar îl ajută să câștige câteva secunde în plus.

Șoferul deschise ușa, ridicând mâinile în semn de bunăvoință. Palumbo îl trase în picioare și îi vârî pistolul electric în gât. Zece mii de volți îi înmuiară instantaneu genunchii, și bărbatul căzu la pământ, inconștient. Palumbo se strecură în locul lui în mașină și trânti ușa în urma sa.

— Bună ziua, domnule general, zise.

— Cine naiba ești? întrebă John Austen.

Palumbo nu avea timp de explicații.

— Totul s-a sfârșit, replică. Operațiunea se încheie chiar acum.

— Ce tot vorbești?

Palumbo lăsă pistolul electric în jos și scoase Waltherul din geacă.

— Ce avion vreți să doborâți? întrebă.

— Nu știu cine ești, dar ai face bine să ai un motiv serios de mi-ai atacat șoferul.

— Ce cursă vreți să doborâți?

— Ieși din mașina mea!

Palumbo își vârî degetul în adâncitura dintre falca și urechea lui Austen și apăsă cu putere. Gura generalului îngheță într-un urlet tăcut, paralizat. Senzația era a unei săbii care-ți străpunge creierul.

— Ce aeronavă vreți să doborâți? repetă Palumbo.

Renunță să apese, și generalul se îndoi brusc de mijloc.

— Cine te-a trimis? icni Austen. Lafever? Tu ești cel care i-a omorât pe Lammers și pe Blitz?

Palumbo apăsă pistolul în obrazul lui Austen. De aproape, fața lui avea strălucirea cerii galbene și era întinsă ca o piele de tobă.

— Unde e aeromodelul? Dacă nu-mi spui, ai să te trezești cu un glonț în creier.

— N-ai să îndrăznești.

— De ce ești atât de sigur?

— Atunci, dă-i drumul! N-o să schimbe cu nimic lucrurile.

— Ba da. Tu ai să fii mort, și drăcovenia aia n-o să mai arunce în aer un avion plin cu oameni nevinovați.

— Nimeni nu e nevinovat. Toți ne naștem în păcat.

— Vorbește, te rog, în numele tău. Unde e „cartierul central”? Te-am auzit zicând că te duci la cartierul central.

Austen închise ochii.

— Ah, bucuria de a nu avea nimic și de a nu fi nimic, recită el. De a nu vedea decât pe Hristos viu în toată gloria Sa și de a nu fi preocupat decât de interesele Sale aici pe pământ.[57]

Palumbo aruncă o privire pe fereastră. Șoferul era încă nemișcat. În spatele perdelei de la fereastra largă de deasupra garajului se zărea o mișcare. Palumbo găsi din nou punctul sensibil și-l apăsă, de data asta mai lung.

— Unde e miniavionul teleghidat? E aici? Ăsta e sediul central?

Apoi îi dădu drumul.

Austen se uită lung la el. Ochii îi erau plini de lacrimi, dar Palumbo nu-și dădu seama dacă erau lacrimi de suferință sau lacrimi provocate de un sentiment pervers al sacrificiului.

— Mulțumesc, zise Austen.

— Pentru ce?

— Hristos a fost pus la încercare. A rămas credincios Dumnezeului său și a fost salvat. Acum e rândul meu.

— Hristos nu era un ucigaș.

— Tu nu vezi? Toate se petrec așa cum profețește Apocalipsa. Israeliții dețin Ierusalimul. Domnul e gata să se întoarcă pe Pământ și nu poți face nimic ca să-l împiedici. Nimeni nu poate. Nu putem decât să-l ajutăm să vină mai repede.

„Aiurează”, se gândi Palumbo.

— Ce cursă vreți să atacați? Știu că e în seara asta.

Dar Austen nu-l mai asculta, își asculta doar propria voce.

— Domnul mi-a vorbit. Mi-a spus că sunt instrumentul voinței Sale. Nu mă poți opri. N-o să te lase.

— E numai voința ta.

Afară, se trânti o ușă. Doi bărbați apărură în capul scărilor de la intrare. Palumbo duse mâna la contact, dar cheile nu erau acolo. Se uită la Austen, și Austen îi întoarse privirea, mai sfidător ca niciodată. Palumbo știu atunci că el era. El era omul care avea să piloteze aeromodelul.

Ridică arma la tâmpla lui Austen.

— Nu pot să te las să omori atâția oameni.

O umbră în stânga lui acoperi lumina soarelui. Geamul se făcu țăndări, împrăștiind sticlă în toată mașina. O mână intră pe

[57] Citat din predicatorul englez John Nelson Datby (1800-1882) (n.tr.).

geam și îl înhăță. Palumbo o dădu la o parte. Austen îi smulgea pistolul din mână. Palumbo îi dădu un cot în față, trântindu-l la loc pe banchetă. Apoi ridică pistolul. În aceeași clipă, cineva îl apucă de guler și îl trase înapoi. Palumbo apăsă pe trăgaci, și glonțul sparse geamul din dreapta șoferului. Primi un pumn în tâmplă și scăpă arma. Ușa fu smulsă din țâțâni și el simți cum era tras afară din mașină, pe asfalt. „N-are cum să se termine așa”, se gândi, dând din picioare și smucindu-se.

Avionul... cineva trebuie să-i avertizeze.

Apoi, un bocanc îl lovi în cap și lumea i se întunecă în fața ochilor.

77

Cursa El Al 8851, care deservea non-stop traseul Tel Aviv-Zürich, decolă de pe aeroportul internațional Ben Gurion la timp, la 16.12 ora locală. Pilotul, căpitanul Eli Zuckerman, angajat de douăzeci și șase de ani la aceeași companie aeriană și fost pilot de luptă, cu șapte mii de ore de zbor la activ, anunță că durata zborului la bordul Airbusului A.380 era de patru ore și patruzeci și cinci de minute. Vremea avea să fie calmă, fără turbulențe. Aeronava urma să treacă pe deasupra Ciprului, a Atenei, a Macedoniei și a Vienei și să ajungă la Zürich la 20.05 ora locală. Zuckerman. Istoric amator în timpul liber, ar fi putut să adauge că pe aceste locuri celebre se desfășuraseră bătălii sub comanda unor personaje precum Alexandru, Cezar, Tamerlan sau Napoleon, bătălii care marcaseră evoluția istoriei omenirii secole întregi după ele.

În seara aceea, avionul era plin. Șase sute șaptezeci și trei de nume erau înscrise pe lista pasagerilor. Printre ei se aflau Dahlia Borer din Ierusalim, director al Crucii Roșii israeliene, Abner Parker din Boca Raton, Florida, un pensionar american care-și pierduse ambele picioare în Vietnam, împușcat fiind de ai lui, Zane Cassidy din Edmond, Oklahoma, pastor al Bisericii Biblice a lui Mesia și lider al unui grup de șaptezeci și șapte de creștini evanghelici, precum și Meyer Cohen, lider al Partidului Național Religios, aflat în drum către Washington, D.C. Pentru a face lobby pe lângă Congresul american ca acesta să permită expansiunea coloniilor în Cisiordania, și arabul Yaser Mohamed, rezident al Israelului și membru în Knesset, care mergea tot la

Washington pentru a face lobby împotriva expansiunii coloniilor din Cisiordania.

Ultimii doi erau așezați alături. După o conversație preliminară și un schimb de opinii politice, unul scoase o tablă de șah. Își petrecută restul zborului într-o tăcere prietenoasă, aplecați peste regii și nebunii lor.

Trei sute șaptezeci de bărbați și trei sute de femei, inclusiv șaizeci și patru de copii. Plus un echipaj de optsprezece oameni.

După ce avionul atinse altitudinea de 12 000 de metri, Zuckerman se adresă pentru a doua oară pasagerilor, anunțându-i că își puteau scoate centurile de siguranță și că toată lumea era invitată să se plimbe prin aeronava cu etaj, cea mai nouă din flota companiei El Al. Fu bucuros să adauge că prinseseră un vânt generos din spate, care avea să le scurteze durata călătoriei. Noua oră de sosire era 19.50, cu cincisprezece minute înainte de ora programată.

Le dori tuturor celor de la bord zbor plăcut și, în încheiere, afirmă că avea să revină cu puțin timp înainte de aterizare.

78

— Nu, zise von Däniken la telefon. Nu avem detalii referitoare la o amenințare concretă. Tot ce știm este că există o celulă teroristă care operează în țara noastră și care și-a propus distrugerea unui avion pe teritoriul elvețian. Nu știm cine sunt oamenii ăștia sau unde se află în momentul de față. Dar, repet, știm sigur că sunt aici, cel mai probabil la Zürich sau la Geneva. Toate dovezile adunate de noi indică un atentat asupra unei aeronave, fie în zbor, fie staționată la terminal, în cursul următoarelor patruzeci și opt de ore.

Vorbea cu directorul Oficiului Federal al Aviației Civile, organizația care dădea verdictul final asupra tuturor chestiunilor legate de zborurile care plecau ori soseau pe aeroporturile elvețiene. Îi era prieten, fost coleg de popotă în armată, dar prietenia nu intra la socoteală în chestiuni de o asemenea gravitate.

— Marcus, stai puțin. Vrei să închidem toate principalele aeroporturi din țară până la noi ordine?

— Da.

— Dar asta înseamnă să anulăm toate zborurile care pleacă și

să redirecționăm toate aeronavele care vin spre aeroporturi din Franța, Germania și Italia.

— Așa este, zise von Däniken.

— E vorba despre cel puțin o sută cincizeci de zboruri numai în seara asta. Ai idee ce impact ar avea povestea asta asupra întregului orar de zbor european?

— Nu ți-aș cere așa ceva dacă n-ar fi absolut necesar.

Urmă o pauză, și von Däniken simți disperarea celuilalt.

— Am nevoie de aprobarea președintelui, zise directorul aviației civile.

— Doamna președinte nu e în țară. Nu poate fi contactată pe moment.

— Dar vicepreședintele?

— Am vorbit cu el și nu vrea să ia nicio decizie până când nu vorbește cu ea.

— Ai vorbit cu Serviciul Federal de Securitate? Tot personalul de securitate din avioanele aflate în spațiul nostru aerian sunt sub îndrumarea lor.

— Tocmai am terminat convorbirea cu ei. Nu ne pot ajuta prea mult. Tot ce pot face e să transmită un avertisment tuturor piloților. Dar sfaturile nu ne sunt de prea mare folos. Credem că atacul va fi comis de un aeromodel încărcat cu explozibil. Aeronavele comerciale nu sunt construite să facă manevre de evitare.

— Nu, fu de acord șeful aviației civile. Nu sunt. Dar armata?

— Ministrul Apărării le-a dat voie să amplaseze baterii cu rachete aer-sol Stinger în jurul aeroporturilor civile din Zürich, Geneva și Lugano, dar, din nefericire, nu vor ajunge acolo decât mâine-dimineață.

Von Däniken nu suflă o vorbă despre ceea ce adăugase generalul responsabil de apărarea antiaeriană. „Problema este, îi spusese acesta, că rachetele Stinger pot la fel de bine să doboare și avionul de pasageri, nu doar aeromodelul.”

— Îmi pare rău, Marcus, dar sunt cu mâinile legate. În clipa în care afli ceva de la președinte, dă-mi de știre. Între timp, am să emit un avertisment către cei de la controlul traficului aerian. Baftă!

— Mulțumesc.

Von Däniken puse receptorul în furcă.

Pe cele două birouri erau întinse hărți ale orașelor Zürich și Geneva. Myer stătea lângă harta Zürichului și împărțea cu un pix regiunea din jurul fiecărui aeroport în zone de investigație.

Von Däniken se apropie și se aplecă și el.

— Câți agenți avem la dispoziție?

— Cincizeci de echipe a câte doi oameni lucrează în regiunea din jurul aeroportului din Zürich. În Geneva, doar treizeci și cinci. Se duc din ușă în ușă întrebând dacă a văzut cineva un microbuz alb sau negru sau orice fel de activitate suspectă.

Von Däniken se abținu să-și dea frâu liber furiei. Forțele polițienești ale celor două cele mai mari orașe ale țării aveau împreună peste zece mii de polițiști. O sută șaptezeci de oameni era un număr infim.

— Asta e tot ce au vrut să ne dea șefii de secții, explică Myer. Marti e consilier federal și ministru al justiției. Toți îi cunosc părerea în legătură cu povestea asta.

— Chiar așa? Ei bine, Marti s-a răzgândit. Va trebui să-i sunăm să le spunem.

Von Däniken studie harta. În jurul aeroportului din Zürich erau amplasate patru comunități, sau *gemeindes:* Glattbrugg, Opfikon, Oerlikon și Kloten. Șaizeci de mii de locuitori în aproximativ opt mii de case și blocuri. Myer hașura cu un pix roz cartierele care fuseseră deja cercetate. Feliuța rezultată acoperea mai puțin de zece la sută din suprafața totală a localităților.

— Deci? întrebă von Däniken. Care sunt ultimele știri?

— Cam o duzină de oameni au văzut microbuze albe sau negre Volkswagen, invariabil aparținând unui vecin. Nimic care să dea de bănuit, în afară de incidentele obișnuite. Cineva li se uită noaptea în case, cineva le fură combustibil din mașină, vreo doi adolescenți băuți care cântă prea tare. Dar nici vorbă despre teroriști cu un avion teleghidat de ultimă generație.

— Nimic despre vreo aeronavă miniaturală, cu o anvergură a aripii de șaptezeci de metri, care să treacă pe stradă prin fața casei lor, nu?

— Absolut nimic, spuse Myer.

Von Däniken se așeză pe marginea biroului.

— Și Marti? Pică? întrebă Myer.

Von Däniken scutură din cap. Așa cum stăteau lucrurile, Alphons Marti n-avea să vadă niciodată o închisoare pe

dinăuntru. Tobi Tingeli violase toate statutele bancare elvețiene arătându-i lui von Däniken corespondența unui client. Dovezile transferurilor lunare din conturile Departamentului Apărării în al lui Marti n-aveau să fie niciodată admise într-un tribunal. Totodată, von Däniken nu ar fi putut obține un mandat pentru cercetarea sediului ZIAG decât dacă Marti ar fi dat declarație sub jurământ înaintea unui magistrat implicat în investigarea cazului și ar fi susținut că firma exporta materiale de contrabandă. Marti avea să fie silit să-și dea demisia din guvern, dar pentru asta avea să fie invocată o problemă de sănătate sau un alt pretext de genul ăsta.

— Deci scapă, zise Myer.

Von Däniken ridică din umeri.

— Nu mă îndoiesc că vom găsi noi un mod de a-i face viața mai palpitantă și în continuare.

— Va fi o adevărată plăcere.

Von Däniken își turnă o ceașcă de cafea și se așeză la birou. Nu-și putea lua gândul de la faptul că Marti se aflase pe statul de plată al americanilor. Licențe de export. Produse cu dublă destinație. Totul mirosea a făcătură. Dar în ce scop? De ce să-i furnizeze inamicului uneltele diavolului?

Termină cafeaua, apoi îl sună pe Philip Palumbo. Era nerăbdător să vadă dacă persoana sa de contact de la CIA aflase vreo informație despre asasinul care-i ucisese pe Lammers și, așa cum afirmau cele mai recente rapoarte medicale, și pe Gottfried Blitz, alias Mahmoud Quitab. Telefonul sună de câteva ori, apoi intră robotul telefonic. Von Däniken își lăsă numele și numărul, dar nu suflă nimic despre motivul pentru care sunase. Lui Palumbo nu-i trebuiau prea multe explicații.

Americanii ăștia! Oriunde te uitai, dădeai peste ei. Cheia acestui caz era Ransom. El se întâlnise cu Blitz și cu Jinn. Era singurul personaj care unea cele două operațiuni.

În clipa aceea, von Däniken îl zări pe Hardenberg sosind în grabă. Nu purta niciun sacou și burta îi juca în toate părțile ca o minge de popice.

— Domnule! strigă el, nemaiputând aștepta să se apropie. Am găsit ceva.

— Trage-ți răsuflarea mai întâi.

— E vorba despre trustul Excelsior, cel din Curaçao, continuă

Hardenberg, suflând din greu. M-am gândit că, dacă erau proprietarii unei case, era foarte posibil să dețină și altele. Nu am fost la întâlnirea cu generalul Chabert, dar mi s-a spus că el era sigur că aeromodelul trebuia să aibă un fel de bază de operare care să-i permită pilotului o vedere directă asupra avionului.

— Corect.

— Judecând astfel, am contactat oficiile de taxe și impozite din toate comunitățile din jurul aeroporturilor din Zürich și din Geneva și i-am rugat pe cei de acolo să verifice dacă nu cumva numele companiei apărea în dreptul vreunei acțiuni recente de vânzare-cumpărare de proprietăți imobiliare în zonă.

— Și?

Von Däniken își încleștă mâinile la spate, sperând să nu pară prea nerăbdător.

— Deocamdată, numai două dintre cele șapte comunități mi-au răspuns, dar se pare că trustul Excelsior a cumpărat o casă în Glattbrugg.

Von Däniken înghiți în sec, și speranța îi renăscu. Glattbrugg era comunitatea direct adiacentă aeroportului din Zürich.

— Unde anume în Glattbrugg?

— La mai puțin de un kilometru de capătul cel mai sudic al pistei de aterizare.

79

Misiunea fusese încredințată Escadronului 69 al Forțelor Aeriene Israeliene, cunoscut și drept Ciocănarii. Operând din baza aeriană Tel Nof de la sud-est de Tel Aviv în deșertul Negev din sudul țării, Escadronul 69 era compus din douăzeci și șapte de avioane de luptă F-151 Tunet produse de firma McDonnell Douglas. Dotat cu două motoare turboreactoare Pratt & Whitney, F-151 putea atinge viteze de până la Mach 2,5 – circa 3800 de kilometri pe oră – și avea o rază de acțiune de aproape patru mii de kilometri. Era capabil să lovească șaptezeci la sută dintre țintele din Iran fără să trebuiască să se realimenteze. Mai important, era singurul avion din Forțele Aeriene Israeliene capabil să transporte B61–11 EPW.

Rachetele antibuncăr cu focos nuclear ședeau în suporturile lor pe podeaua strălucitoare de beton. Numai văzându-le,

oricine s-ar fi simțit intimidat. Lungi de peste opt metri, aveau patru „aripioare” în spatele unui bot ascuțit și alte patru pe coadă. B61–11 erau, de fapt, rachete subțiri din clasa muniților aeriene. Diametrul lor de șase centimetri corespundea cu exactitate gurii de cincisprezece centimetri diametru a mortierei M110 – astăzi scoasă din uz –, care fusese folosită la producerea lor. Echipate cu un fitil cu explozie întârziată, loveau solul cu o viteză de aproape șapte sute de kilometri pe secundă și străpungeau șaisprezece metri de granit sau de beton armat înainte să detoneze. Mulțumită focosului de zece kilotone, bomba și valurile seismice pe care aceasta le declanșa puteau distruge orice structură până la optzeci de metri sub pământ. Aruncau, de asemenea, peste șaizeci de mii de tone de deșeuri radioactive în atmosferă.

— Tocmai la timp, zise generalul Danny Ganz, plimbându-se alături de Zvi Hirsch prin hambarul uriaș.

— Un miracol, fu de acord Hirsch.

Alături, o echipă de aviatori transporta una dintre rachete pe podeaua netedă de beton. Poziționând-o sub motorul avionului, ridicară căruciorul și prinseră proiectilul de suportul interior al avionului. Hirsch și Ganz priviră cum echipa atașează o a doua bombă, apoi o a treia. Ganz oftă pentru sine. Era obosit de luptă, de veghea continuă. Se întrebă dacă Israelul avea să se bucure vreodată de luxul păcii.

— Primul val se va concentra asupra fabricii descoperite recent la Chalus, zise el. După asta, o să ne luăm puțin de lansatoarele lor de rachete și de uzinele care fabrică focoase. Câțiva membri Sayeret[58] merg chiar în noaptea asta să vopsească țintele înainte să sosească avioanele noastre. O să-i transportăm cu elicopterul de pe vasele noastre din golf.

— În seara asta? întrebă Zvi Hirsch, confuz. Nu ne cam grăbim? Nu uitați ce a spus președintele american: Nu putem să luăm noi inițiativa. Avem nevoie de un motiv.

Ganz își încrucișă brațele.

— Am primit acum câteva minute un apel telefonic de la un prieten din Pentagon. Un coleg pilot, de fapt.

— Cine?

— Generalul-maior John Austen.

— Predicatorul?

[58] Unități de elită ale forțelor speciale israeliene (n.tr.).

— Eu prefer să-l consider un prieten al Israelului. Ganz se aplecă aproape de Hirsch ca să se asigure că nu îi auzea nimeni. Are informații secrete despre un atac asupra obiectivelor noastre de interes în următoarele douăsprezece ore.

— Unde?

— Undeva în Europa, zise Ganz. Se uită fix în ochii inerți, holbați, ai lui Hirsch. Nu cred c-o să mai avem mult de așteptat.

80

— Și cum dăm de el? întrebă Jonathan.

— Uită-te pe bancheta din spate și ia laptopul, zise Emma.

Jonathan găsi calculatorul și-l porni.

— E același cod. Știi că i-ai speriat pe toți când ai descifrat parola aia? O să trebuiască să reconfigureze întregul sistem Intelink din cauza ta.

— Nu știu dacă asta e bine sau e rău.

Mergeau pe malul lacului Zürich. Era ora șase. Luminițele scânteiau pe malurile deluroase ale lacului, creând un peisaj de basm. În timpul coborârii de pe munte, Emma începuse în sfârșit să vorbească. Deși nu voia să-i povestească despre ceea ce făcuse în trecut, cel puțin era mai dispusă să-i relateze cum îl găsise sau cum aflase de planul lui John Austen de a doborî un avion. Era un prim pas către repararea rupturii dintre ei.

Emma îi dădu instrucțiuni cum să acceseze programul. Jonathan focaliză pe hartă până când ajunse la nivelul străzii.

— Ce e chestia asta? întrebă el.

— *Lojack*[59] la pătrat, zise Emma. Acum trei zile, am pus un dispozitiv de urmărire pe mașina lui von Däniken. Trebuia să știu ce făcea. Semnalul de la mașina lui e trimis către un satelit și retrimis înapoi către noi.

— Ai fost ocupată.

Emma zâmbi enigmatic.

— Unde e?

— Destul de aproape.

— Glattbrugg?

Jonathan studie harta.

— De unde știi?

— O, Doamne!

---

[59] Dispozitiv pentru localizarea mașinilor (n.tr.)

Emma apasă pe accelerație.

81

— Către turnul de control al traficului aerian din Zürich. Aici El Al 8851, începem descinderea inițială.

— Roger, El Al 8851. Aveți verde. Îndreptați-vă către culoarul unu-șapte-zero și coborâți până la altitudinea de 10.400 de metri. Sunteți numărul șase în orar.

— Recepționat.

Pilotul ascultă febril conversația dintre turnul de control al traficului Aerian din Zürich și cursa El Al 8851.

Închizând ochii, șopti o ultimă rugăciune. Se rugă să aibă îndrumarea Lui și o mână sigură. Să aibă curajul de a-și duce misiunea la bun sfârșit. Nu era un om rău. Confruntat cu perspectiva de a ucide peste șase sute de oameni, tremura. Știa că și Hristos simțise același lucru când dusese crucea pe umeri. Morțile lor aveau să fie pentru el la fel de cumplite cum fusese pentru Hristos răstignirea.

— A sosit clipa, zise John Austen.

Intră în garaj. Oamenii scoseseră „coșciugele” din dulapurile în care fuseseră păstrate și le rostogoliseră în centrul podelei. Cu precizia unei echipe tehnice de formula unu, echipa asamblă aeromodelul. Mai întâi, lonjeroanele roților, care fură așezate și prinse de fuzelaj. Segmentele lungi și flexibile ale aripilor fură prinse una de alta, apoi fixate și ele de corpul navei. Austen aduse dedesubt căruciorul care susținea nacela cu cele douăzeci de kilograme de explozibil plastic și o prinse de burta avionului.

— Cer senin, zise el, mângâind cu degetele trupul de oțel al miniavionului.

Se întoarse în sufragerie, de unde vedea aeroportul prin fereastra largă. Un perete întreg era rezervat instrumentelor. Monitoare de radar și ecrane pentru camera montată pe botul avionului. Ecrane plate care indicau viteza, altitudinea, poziția deasupra solului. În centru, se afla o tastatură cu câte o manetă de fiecare parte. Austen urcă pe scaun și stătu o clipă, pentru a se obișnui.

— Pornesc motorul, zise el, răsucind contactul. O luminiță roșie clipi de cinci ori, apoi rămase permanent aprinsă. Deși nu

se afla înăuntrul aeromodelului, Austen îl simți cum se zguduie în timp ce se trezea. Un fior de plăcere îi străbătu șira spinării. De douăzeci și opt de ani aștepta acest moment. Data îi era gravată în minte asemenea unei inscripții comemorative pe o clădire istorică. 24 aprilie 1980.

Operațiunea Eagle Claw.

El, John Austen, pe atunci maior în Forțele Aeriene ale Statelor Unite, fusese ales să piloteze avionul principal Hercules C-130 în deșertul iranian, în cadrul primei etape a unui plan disperat și mult prea ambițios de a elibera cincizeci și trei de ostatici din ambasada americană din Teheran. La bord se aflau șaptezeci și patru de membri ai recent createlor Forțe Speciale antrenate de colonelul Charlie Beckwith și conduse de locotenent-colonelul William Jerry Boykin.

Zborul în deșert se desfășurase conform planului. Singurul incident fusese trecerea timp de șapte minute printr-un *haboob, o* furtună de nisip orbitoare în Marele Deșert Sărat, Dasht-e-Kariv, care se întindea pe o suprafață de peste șase sute de kilometri în colțul de sud-vest al țării. Avionul traversase cu bine furtuna de nisip – motoarele turbopropulsoare rezistaseră, în ciuda vârtejului de nisip și pietriș fin. Austen aterizase fără probleme într-un loc prestabilit botezat Desert One. În spatele lui veneau opt elicoptere Sea Stallion, provenite de pe transportorul de nave *USS Nimitz* din Marea Arabiei, care aveau să-i ducă pe soldații de elită în Teheran. Aici, trupele americane trebuiau să-i elibereze pe diplomați și să-i aducă înapoi la avionul lui Austen, pentru a fi transportați peste Golful Persic în Arabia Saudită.

Dar nenorocirea stătea la pândă.

Unul dintre elicoptere aterizase cu greu, cu sistemul hidraulic făcut praf de furtuna de nisip prin care Austen reușise să treacă. Un altul se întorsese de la mijlocul zborului, rătăcit și amenințând cu prăbușirea. În cele șase elicoptere rămase, nu aveau cum să încapă toți ostaticii din Teheran. Misiunea fusese anulată.

Și atunci, în timp ce unul dintre elicoptere decola, vârtejul de aer creat ridicase nisipul fin al deșertului într-o adevărată tornadă. Orbit, pilotul pierduse controlul asupra lui și intrase direct în avionul lui Austen, parcat la cincizeci de metri mai încolo. Elicea elicopterului pătrunsese în stabilizatorul principal

al aeronavei. Dezechilibrat, elicopterul se răsturnase peste ea, împroșcând cu combustibil și aruncând avionul de dedesubt într-un iad de flăcări.

Austen își aminti zguduitura neașteptată a avionului, izbucnirea lui de furie și de nedumerire – „Ce naiba se întâmplă iarăși?” se gândise –, gândurile arse de o explozie orbitoare și cauterizate de un val de dogoare care îl înghițise într-o clipită. Înțepenit de centură la locul său, cu flăcările lingându-i trupul, își repetase: „Sunt mort. Sunt mort.”

Dar nu murise. Desfăcându-și centura de siguranță, se târâse afară din pârjol. Ieșise din epava avionului, cu uniforma, părul și întregul corp cuprinse de flăcări.

Mai mulți soldați îl trântiseră la pământ și îl rostogoliseră prin nisipul aspru al deșertului, stingând focul.

Se trezise înăuntrul unui elicopter care-i ducea către *USS Enterprise.* Peste el era aplecat un soldat din marină. Un zvâcnet salvator îi fulgerase în sus pe mână și prin corp, și fusese invadat de lumină. Nu de flăcări, de data asta, ci de o lumină vindecătoare. În acel moment, Austen îl văzuse. Îl văzuse pe Domnul, salvatorul său. Îi ascultase cuvintele și promisese să-L asculte. Știuse că avea să supraviețuiască. Avea de îndeplinit o misiune.

El, John Austen, care nu mai pusese piciorul în biserică de la ceremonia de confirmare de la treisprezece ani, mare băutor și afemeiat care călcase în picioare jurământul sacru al căsătoriei, jucător de cărți care lua numele Domnului în deșert, un păgân în toată puterea cuvântului, fusese ales să vestească lumii cea de-a Doua Venire a Domnului său Atotputernic, Iisus Hristos.

Austen verifică totul pentru ultima oară. Eleroanele. Flapsurile. Uleiul. Antigelul. Camera de pe botul avionului prinse viață. Austen văzu o porțiune a străzii, lângă casă. Un șir de lumini fuseseră amplasate pe ambele părți ale pistei, pentru a servi drept marcaje.

Apăsă accelerația, și aeromodelul zvâcni înainte.

Mahdi I era gata de zbor.

82

Înăuntrul centrului de comandă, von Däniken își puse binoclul la ochi și studie clădirea din spatele perdelelor de dantelă. Casa

cumpărată de trustul Excelsior se afla pe Holzwegstrasse la numărul 33. Era o vilă solidă cu etaj, proiectată fără niciun fel de imaginație. O cutie cu stucatură bej și cu acoperiș de gresie înclinat. În jur, se întindea o grădină, iar un balcon ieșea în afară în dreptul unuia dintre dormitoarele de la etaj. Dar ceea ce-l interesa cel mai mult pe von Däniken era drumul care trecea prin fața casei. Curățat de zăpadă, avansa drept și neted pe o lungime de cinci sute de metri. Era o pistă perfectă.

Von Däniken își mură binoclul către stânga. O baracă singuratică ocupa un colț al terenului. Nu părea suficient de mare pentru a adăposti aeromodelul, dar generalul Chabert le spusese că aceasta putea fi asamblată cu rapiditate. Altfel, casa era liniștită, înăuntru nu părea să se desfășoare nicio activitate.

Gardul aeroportului începea la mai puțin de zece metri depărtare. Într-o parte urca ușor, apoi cotea spre nord și mergea drept preț de trei kilometri pe marginea unei păduri veșnic verzi. În cealaltă direcție, tăia o pășune largă acoperită de zăpadă. Mai departe, pajiștea lăsa locul unei piste uriașe de beton scăldate în lumini înalte, orbitoare. Capătul cel mai de sud al aeroportului Zürich.

Undeva decolă un avion. Zgomotul se intensifică pe măsură ce aeronava se apropia de ei. În câteva secunde, huruitul motoarelor acoperi orice alt sunet.

Von Däniken lăsă binoclul de la ochi și se întoarse în sufragerie.

— Au ales bine. Niciun vecin, vedere foarte bună asupra aeroportului, fără niciun obstacol.

— Și nu doar asupra aeroportului, adăugă un bărbat scund și îndesat, cu păr negru cârlionțat și cu o mustață subțire.

Se numea Michael Berger. Era căpitan al echipei speciale de intervenții a Departamentului de Poliție din Zürich, care avea să ia casa cu asalt. Cei aflați înăuntru pot să ne vadă de la o sută de metri. Câți credeți că sunt?

— Nu știm cu siguranță, dar bănuim că sunt cel puțin cinci. Poate mai mulți.

— Înarmați?

— Cu siguranță. Sunt profesioniști. Au făcut rost de douăzeci de kilograme de Semtex-H cu câteva săptămâni în urmă, care aproape sigur sunt în miniavionul ăla teleghidat.

Berger dădu din cap mohorât, în timp ce mintea lui calcula

probabilitatea succesului și a supraviețuirii.

— Atacăm de sus. Două elicoptere. Îi lăsăm pe băieți în jos pe frânghii. O să facem în așa fel încât să coincidă cu decolarea unui avion de pe aeroport. Elicopterele sunt dotate cu amortizoare de zgomot care le permit să zboare într-o liniște aproape deplină. O să trimitem o altă echipă în susul șoselei principale, și atacăm și din față. Amicii tăi n-o să audă nici pâs înainte să-i lovim. Toată operațiunea nu va dura mai mult de șaizeci de secunde.

Von Däniken se prefăcu a studia schițele.

— De câte ori ați mai făcut asta?

Berger miji ochii.

— Niciodată. Dar suntem foarte buni la antrenament.

Von Däniken nu putu decât să dea din cap.

— Suntem gata în patruzeci de minute, zise Berger. Să zicem șapte douăzeci.

Cei doi bărbați își sincronizară ceasurile.

Von Däniken se duse către fereastra din față, unde Myer se postase cu binoclul la ochi.

— A văzut sau a auzit ceva careva dintre vecini!

— Se pare că a fost agitație mate în locul ăsta în ultimele zile. Oameni care au venit și au plecat, mașini care au mișunat pe stradă și au parcat în fața casei.

— Ceva despre microbuz!

— Absolut nimic.

Căpitanul Berger semnaliză de la ușa din spate că era timpul s-o ia din loc. Von Däniken i se alătură, și amândoi o porniră în fugă către un microbuz care îi aștepta. Traseră ușa după ei.

Drumul dură doar două minute până la unitatea de pompieri unde staționau oamenii lui Berger. Două elicoptere Écureuil, fabricate de compania Aerospațiale, așteptau pe un teren de fotbal din apropiere, cu elicele învârtindu-se încet.

Înăuntrul unității de pompieri, tensiunea era palpabilă. Agenții își traseră pe ei uniformele de noapte bleumarin și vestele antiglonț, apoi hamurile în care aveau fixat echipamentul: radioemițătoare, grenade și muniție. Ăsta nu mai era un simplu antrenament.

În total erau douăzeci și cinci de membri ai trupelor de asalt. Nu atât de tineri pe cât și-ar fi dorit von Däniken, care văzu pe mai mulți agenți chinuindu-se să-și fixeze vesta antiglonț peste

abdomenul supradimensionat. Ca armament standard aveau un pistol-mitralieră scurt, Heckler & Koch MP-5. Doi bărbați purtau carabine mari, mătăhăloase, numite Wingmasters, folosite pentru a zbura ușile din țâțâni.

Radioemițătorul lui von Däniken pârâi. Era Myer.

— Luminile tocmai s-au aprins în casă.

— Lumini aprinse în casă, tună Berger către oamenii săi. Camera duhnea a transpirație și a teamă.

— Vreo conversație? întrebă von Däniken.

Una dintre echipele tehnice amplasase un laser-microfon la ferestrele casei. Dispozitivul putea să „citească” vibrațiile din geam produse de cei care vorbeau înăuntru și să redea sunetele cu aproximație.

— Merge televizorul, răspunse Myer. Să sperăm că îl lasă și în continuare să meargă cu volumul dat tare.

Berger își împărți echipa în două detașamente, fiecare a câte opt oameni. Alți opt rămaseră de rezervă.

— Am nevoie să primesc oficial acordul de-a acționa.

— Tocmai l-ai primit. Von Däniken întinse mâna și îi ură noroc.

Berger se răsuci și se întoarse spre oamenii săi.

— Plecăm în cinci minute, strigă el.

Von Däniken o luă către postul de control, pe un drum care trecea pe la marginea pădurii. Se uita la cer. Era o noapte foarte frumoasă. O draperie de catifea smălțată cu stele și luna nouă atârnând jos pe cer. Ceasul arăta 19.16. Se lăsase noaptea. În spatele lui îl auzi pe Berger ordonând oamenilor săi să urce în elicoptere. Își vârî mâinile în buzunare și grăbi pasul.

— Von Däniken!

Polițistul se opri, apoi se răsuci în cerc, încercând să-l localizeze pe cel care vorbise. Dar nu văzu pe nimeni.

Un bărbat înalt, cu umeri lați, ieși din umbră.

— Sunt Jonathan Ransom. Cred că mă căutai.

83

Jonathan se apropie de polițist, ținându-și mâinile depărtate de corp pentru a arăta că nu era înarmat, așa cum îl învățase Emma.

— Opriți-i pe oamenii dumneavoastră, zise el. Cei pe care-i căutați nu sunt în această casă.

— Nu? zise von Däniken prudent.

— Nu. Și nici aeromodelul nu este aici.

— Și de ce îmi spui asta?

— Pentru că și eu vreau să-i opresc. Ați făcut o greșeală. Nu eu sunt cel pe care-i căutați.

— Atunci cine este?

— Eu, zise Emma, ieșind dintr-un arc de umbră din spatele polițistului. Blitz și Lammers erau colegii mei, nu ai lui Jonathan.

— Nu sunt sigur că înțeleg, domnișoară...

— Doamna Ransom, zise ea.

Von Däniken reflectă câteva momente. Privirea i se mută de la unul la altul și, preț de o clipă, păru să le perceapă disperarea.

— Sunteți Emma Ransom, zise el, arătând cu un deget înspre ea, de parcă n-ar *fi* fost convins. Femeia care a murit într-un accident pe munte lunea trecută?

— N-a fost niciun accident.

— Așa se pare.

Emma îi întâlni privirea. Pentru o clipă, între ei se instală sentimentul acela de comuniune specific profesioniștilor. Ea îl lăsă un moment să se dumirească, apoi zise:

— Jonathan nu e implicat în niciun fel. Polițistul pe care l-a ucis acționa la ordinele noastre. El și partenerul lui l-au atacat pe soțul meu pentru a obține anumite lucruri care îmi aparțineau mie. Jonathan a fost în legitimă apărare. Nu vă pot da mai multe detalii, dar pot să vă spun din nou că eu sunt persoana pe care-o căutați. Nu soțul meu. Trebuie să mă ascultați. Nu aceasta este casa. E doar o momeală.

— O momeală? zise von Däniken sceptic.

— Da.

— De ce sunteți atât de sigură?

— Pentru că știu unde se află adevărata casă.

— Va trebui să ne grăbim, zise Jonathan. Chemați-vă oamenii înapoi.

Von Däniken avea aerul impasibil, neclintit al luptătorului extenuat care-și adună forțele pentru ultima rundă. Buzele i se mișcară, și Jonathan își dădu seama că încerca să găsească răspuns la zeci de întrebări care îl chinuiau. Erau aceleași întrebări care îl măcinaseră și pe el.

— Unde e aeromodelul? întrebă von Däniken.

— Într-o casă pe vârful dealului. Lenkstrasse numărul 4. Emma arătă spre culmile care se înălțau la cinci kilometri în spatele lor.

— Și totul e plănuit pentru seara asta?

— Cursa El Al de la Tel Aviv, zise ea.

Pe o pistă îndepărtată, un avion se pregătea să decoleze. Vuietul ascuțit al motoarelor puternice străpungea cerut. Apoi de undeva mai de aproape se auzi un sunet diferit, pe o frecvență mai joasă. Toți trei ridicară capetele către cer în timp ce două siluete cenușii tulburi trecură pe deasupra lor.

— Opriți-i, zise Emma.

— De unde știu că pot să am încredere în dumneavoastră?

— Pentru că sunt aici.

Von Däniken își scoase aparatul walkie-talkie din geacă și îl duse la gură. Înainte să poată rosti un cuvânt, noaptea erupse într-o furie de explozii orbitoare, geamuri sfărâmate și focuri de mitralieră. O flacără țâșni și începu să ardă maiestuos. În lumina ei văzură siluetele polițiștilor care se repezeau spre spatele casei.

Von Däniken o luă la fugă pe potecă. Jonathan și Emma veneau repede în urma lui. Ajunseră la postul de comandă și intrară pe ușa din spate. O duzină de oameni stăteau adunați în sufragerie, holbându-se prin fereastra din fața casei, în timp ce radioemițătorul urla:

— Podul. Nimic.

— Bucătăria. Nimic.

— Dormitorul. Nimic.

Vocile erau telegrafice, controlate. Apoi, o explozie de țăcănituri.

— Om la pământ!

Haosul începea să preia controlul. Vocile se încălecau într-o harababură nebunească.

— Cine e?

— Un criminal.

— Stai puțin... ce naiba?

— E legat.

— Dar avea pistol.

— Chemați-l pe șefu’ încoace! Acum!

Von Däniken se uită cu ochi strălucitori la Emma, dar nu văzu nimic pe fața ei. Ochii ei erau fixați asupra radioului.

Gălăgia încetă la fel de brusc cum începuse. Rămaseră toți în tăcere, așteptând să audă ce ar fi urmat. Trecu un minut. Pe stradă, un câine începu să latre.

Brusc, în radioemițător se auzi vocea lui Berger:

— Marcus, vino încoace.

Von Däniken arătă înspre Emma și Jonathan.

— Stați aici.

O luă intenționat pe mijlocul drumului. Ar fi vrut să alerge, dar era șef de divizie a Poliției Federale și știa că asta ar fi fost o dovadă de neprofesionalism. Eticheta și procedura erau singurele lucruri de care se mai putea agăța.

Urcă scările de la intrare câte două odată, trecând pe lângă soldații care ieșeau din casă. Mirosul de cordită se răspândea în aer, arzându-i ochii. Intră. Curentul fusese tăiat înainte de asalt. Coridoarele erau întunecate și pline de fum. Von Däniken își aprinse lanterna. Berger apăru dintr-o cameră laterală, cu fața înnegrită.

— Știau că venim, zise, conducându-l în sufragerie. A fost o momeală.

— Ce anume?

— Uită-te!

Von Däniken aținti fasciculul lanternei asupra grămezii din mijlocul podelei. Răsturnat pe o parte, zăcea un om care fusese legat de un scaun cu spătarul jos. O bucată de scotch îi acoperea gura. Cu o altă bucată îi fusese lipit un pistol de mână. Sângele scurs din pieptul lui formase o băltoacă ce se lățea încă pe podeaua de lemn. Murise cu ochii larg deschiși.

— Suntem instruiți să tragem dacă vedem o armă, zise Wolfgang.

Von Däniken păși mai aproape, simțind cum corpul îi amorțea, cum mintea respingea ceea ce vedeau ochii săi.

Bărbatul mort era Philip Palumbo.

— Ce altceva știți despre aeromodel? întrebă von Däniken când se întoarse la postul de comandă.

— Sunt cel puțin șase în echipă, zise Emma. Patru care asamblează miniavionul și stau de pază, unul care îndeplinește rolul controlorului de trafic și al șaselea, pilotul. Sunt înarmați până-n dinți.

Von Däniken se duse până la fereastră și se uită spre vârful

dealului. Cunoștea regiunea, era o zonă deluroasă împădurită pe care stăteau împrăștiate ruinele unui zid antic ce înconjurase cândva cetatea Zürich. În timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, văzu un avion care decola de pe aeroport. Se ridică în înălțimi și se aplecă mult spre dreapta, trecând exact pe deasupra locului cu pricina.

Von Däniken se uită în josul drumului. Oamenii lui Berger ieșeau din casă. Nu mai putea să-i aștepte până se regrupau.

— Adu mașina, îi ordonă el lui Hardenberg. Se întoarse apoi către Myer. Ai orarul de zbor pe care îl cerusem?

Myer scoase niște hârtii din geacă. Von Däniken studie lista cu sosiri și plecări. Avionul ateriza la 20.05. Cursa El Al 8851 de la Tel Aviv. Se uită la ceas. Era 19.30. Își îndreptă privirea către Emma.

— Ce altceva mai știți?

— Există două căi de acces către casă, zise ea. Una pe șoseaua care va servi drept pistă de decolare. Cealaltă în spate. Vă sugerez să ne despărțim în două echipe. Eu am să merg în față.

Von Däniken se uită la această femeie arogantă și sigură de sine care îi dădea ordine în propria lui țară. Simți cum invidia punea stăpânire pe el. Era o reacție specifică novicilor, nicidecum unui inspector-șef.

— Foarte bine. Aveți nevoie de o armă?

Emma arătă cu capul înspre Jonathan.

— Doar pentru el. Așteptă până când von Däniken îi dădu soțului ei un pistol și două cartușe cu muniție, apoi continuă. În jurul casei sunt postate gărzi. Apropiați-vă cât puteți, apoi dați drumul la sirene și la girofaruri. Asta ar trebui să-i sperie. După atacul asupra casei de aici, probabil că nu ne mai așteaptă.

— Cine răspunde de povestea asta? Cumva un anume Austen?

Emma nu zise nimic.

— Puteți să vorbiți cu el? continuă von Däniken. Vă ascultă dacă-i spuneți că încercuim casa?

— Nu, zise Emma. El nu ascultă decât de o singură voce.

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic. Doar că nu se va opri. Nu acum.

Von Däniken comunică prin radio cu căpitanul trupelor de asalt, instruindu-l să vină cu oamenii lui pe Lenkstrasse, pe ruta

din spate, cât putea de repede, și să se aștepte la un schimb de focuri.

Exact în clipa aceea, Hardenberg opri un Audi alb de poliție în fața intrării. Von Däniken deschise ușa.

— Aveți mașină? o întrebă pe Emma Ransom.

— E pe stradă, mai sus, răspunse ea.

— Atunci, succes! Von Däniken se sui pe bancheta din spate. Kurt Myer, cu un pistol-mitralieră Heckler & Koch în poală, stătea în dreapta șoferului.

— Ca să fiu sincer, n-am mai tras cam de mult cu o chestie de-asta, zise el, privind peste umăr.

— De când? întrebă von Däniken.

— De fapt, niciodată.

— Dă-l-ncoace!

Myer îi întinse pistolul lui von Däniken, care îl încărcă și-l puse pe automat.

— Ochești și apeși pe trăgaci. N-ai cum să nu nimerești în careva. Ai grijă doar să nu fie unul dintre noi.

Myer apucă pistolul și-l puse în poală.

— Caută Lenkstrasse pe GPS, zise el, în timp ce mașina accelera.

Hardenberg introduse adresa și pe ecran apăru o hartă. Lenkstrasse era o bucată de drum dreaptă ca o riglă la marginea parcului orășenesc. Casa se afla în capătul nordic al străzii, acolo unde aceasta ocolea marginea cea mai îndepărtată a parcului.

— Du-te prin spate, zise von Däniken.

Mașina coti pe străzile din Glattbrugg, trecând pe sub autostradă înainte să intre pe un drum care urca abrupt. Von Däniken sună la aeroport. Trecură patru minute până i se făcu legătura cu turnul de control. Se prezentă.

— Ce se întâmplă cu El Al 8851?

— Sosește cu cincisprezece minute mai devreme. Aterizarea e anunțată pentru 19:45.

— La naiba! Von Däniken se uită la ceasul de bord. 19.36. Luați legătura cu pilotul și spuneți-i să anuleze aterizarea. Avem o amenințare certă la adresa avionului.

— E la șaizeci de kilometri depărtare și a început procedura de descindere, zise controlorul de trafic. Echipajul nu a raportat niciun fel de probleme.

— Avem toate motivele să credem că această cursă va fi obiectul unui atac de la sol.

— Dar n-am primit nicio notă de la biroul central...

— Anunțați-i! strigă von Däniken.

— Da, domnule.

Von Däniken închise. Șaizeci de kilometri. Dacă aeromodelul mai mic pe care îl văzuse în biroul lui Lammers avea o rază de acțiune de cincizeci de kilometri, cel de azi putea să atingă o distanță de zece ori mai mare. Dacă nu reușeau să-l oprească înainte să decoleze, avea să fie prea târziu.

— E o baricadă în față, spuse Hardenberg.

— Ocolește-o! Ai suficient loc pe acostament.

— Să pornesc sirena?

— Așteaptă până ajungem mai aproape.

Hardenberg încetini și ieși de pe asfalt pe zăpada și pietrișul de pe marginea drumului. Mașina se legănă ușor.

— Încet, încet.

— Nicio problemă, zise Myer, în timp ce mașina revenea pe asfalt. Ți-am...

Parbrizul explodă brusc împrăștiind cioburi în toată mașina. Gloanțele zgâriară tabla pe dinafară. Un cauciuc explodă, și mașina se lăsă pe o rână. Radiatorul izbucni într-un șuier de abur.

— Coborâți! strigă von Däniken. În clipa următoare, fu lovit de ceva cald și umed. Își șterse fața, și mâinile i se umplură de sânge. Kurt Myer zăcea contorsionat între scaunele din față, cu chipul sfâșiat.

Hardenberg deschise rapid ușa și se târî în spatele mașinii. Von Däniken o întredeschise, numără până la trei, apoi se împletici spre pădure. Se aruncă pe zăpadă și rămase acolo, străduindu-se să își păstreze calmul.

Împușcăturile se stinseră. Doar din când în când câte un glonț mai spulbera zăpada.

— Sună-l pe căpitanul Berger, îi strigă von Däniken lui Hardenberg.

— Telefonul mi-a rămas în mașină.

Von Däniken își pipăi buzunarele. Își scăpase și el telefonul în timpul spectaculoasei ieșiri. Scoase pistolul de serviciu de la brâu și îl răsuci pe toate părțile până când reuși să vâre un cartuș în cameră și să se convingă că piedica era trasă. Înjură

încet. Ceasul arăta 19.42. Deslușì un sunet nou venind dinspre vârful dealului. Motorul cu reacție al aeromodelului, trezit la viață.

Se uită în jur. Casa se afla la treizeci de metri depărtare, exact deasupra lui. Era o clădire modernă, suspendată peste coasta dealului pe câțiva piloni masivi de oțel. Ferestrele întunecate îi dădeau un aer părăsit. Dar von Däniken știa care e adevărul.

Săltă capul ca să vadă mai bine. Un glonț lovi copacul la zece centimetri depărtare de el. Von Däniken își vârî din nou obrazul în zăpadă. Ochelari cu vedere nocturnă. Bineînțeles. Altfel cum Dumnezeu ar fi putut să vadă în bezna asta blestemată?

— Fugi în josul dealului, îi zise lui Hardenberg. Trebuie să-i avertizezi pe ceilalți.

Hardenberg ședea pe jos, cu spatele lipit de bara din spate a mașinii, cu fața albă ca varul.

— Bine, zise el, dar nu se clinti.

— Mergi în spatele mașinii și n-o să te nimerească, continuă von Däniken.

Hardenberg se mișcă. Înghiți în sec și umerii i se ridicară mult. O porni ghemuit înapoi pe drum, cu spatele. Von Däniken îl urmări cum se retrăgea. Cinci pași. Zece. „Stai jos”, îl îndemnă în tăcere. Hardenberg se mai târî câțiva pași, apoi ridică ușor capul. Von Däniken îi făcu energic semn cu mâna să rămână ghemuit.

Hardenberg îi înțelese greșit gestul și începu să se ridice.

— Nu! strigă von Däniken din toți rărunchii. Stai jos!

Hardenberg dădu din cap șovăielnic și continuă să înainteze în josul dealului. Un glonț îl nimeri în frunte și-l trânti la pământ.

— Klaus!

Von Däniken se rostogoli pe spate, cuprins de o greață nesfârșită.

84

Căpitanul Eli Zuckerman ajustă eleroanele și slăbi accelerația, pregătindu-se să deconecteze pilotul automat. Pilotarea unui avion de pasageri devenise atât de automatizată, încât, odată ce în computerul de bord al avionului erau introduse datele unei anumite curse – destinația, altitudinea de zbor, viteza maximă

permisă la sol –, avionul putea literalmente să zboare singur. Singura dată când Zuckerman simțea că avea control deplin asupra avionului era în timpul decolării și al aterizării, nu mai mult de treizeci de minute la fiecare cursă. În restul timpului, era practic un tehnician care monitoriza instrumentele de bord și supraveghea modul cum copilotul păstra legătura cu solul. Nu era exact meseria pe care Zuckerman și-o dorise când părăsise forțele aeriene, cu mulți ani în urmă, după ce reușise să doboare douăzeci și unu de avioane în trei războaie.

Apăsă pe butonul de deconectare a pilotului automat. Avionul se scutură și pierdu din înălțime în timp ce el prelua controlul manual. Trase de mansă înspre stânga și nava coti ușor către sud. Era o noapte limpede, ideală pentru zbor. În depărtare, se vedeau luminile orașului și, mai încolo în spatele lui, un uriaș vid negru – Alpii. Zuckerman ajustă poziția flapsurilor și avionul începu să coboare încet către Zürich Flughafen.

— Șaisprezece minute până la aterizare, zise copilotul.

Zuckerman își înăbuși un căscat. Așa cum se așteptase, fusese o cursă fără incidente. Se uită la ceas – mai aveau cincisprezece minute până la aterizare apoi la copilot.

— Deci, Benny, zise. Ce vrei la cină? Șnițel vienez sau *fondue*?

— El Al 8851, aici turnul de control al traficului din Zürich. Avem o urgență. Cod 33. Redirecționați către Basel-Mulhouse, culoarul doi-șapte-nouă. Urcați la zece mii de metri. Acționați cât mai repede posibil.

Codul 33. Atac aerian de la sol.

— Recepționat. Cod 33. El Al 8851, trecem pe culoarul doi-șapte-nouă. Urcăm la zece mii de metri. Ați identificat pe ecranul radar amenințarea?

— Negativ, El Al 8851. Deocamdată nicio înregistrare radar.

— Mulțumesc, Zürich.

Eli Zuckerman își strânse centura peste umăr și schimbă o privire îngrijorată cu copilotul. Apucă mansa strâns cu mâinile, înclină avionul mult la babord și apăsă palonierul. Avionul se năpusti înainte.

Era timpul să vadă de ce era în stare mașinăria.

85

— *Mahdi I,* toate sistemele sunt în regulă. Aveți permisiunea

să decolați. Domnul fie cu voi!

Generalul-maior John Austen acceleră. Numărul de turații ale motorului creștea lin. Eliberă frâna, și aeromodelul porni pe pistă.

Auzi deasupra pocnetul unor focuri de artificii. Pe ecranul din stânga văzu scântei zburând în toate părțile. Nu, nu scântei? Erau armele oamenilor lui. O voce îi pătrunse prin căști.

— Poliția.

— Țineți-i la distanță.

Austen apăsă pe accelerație, și miniavionul luă viteză. Se simți cuprins de un val de mândrie și de satisfacție. Reușise. Își îndeplinise misiunea care-i fusese încredințată. Israelul, deținător de drept al Pământului Sfânt, se pregătea de atac. Iranul însuși era înarmat cum se cuvenea. Forțele lui Gog și Magog erau pregătite de bătălie pe câmpia Armageddonului.

Lupta i se înfățișă în detalii radioase, toate conforme planului lui Dumnezeu.

Ofensiva Israelului avea să eșueze.

Iranul avea să răspundă cu rachetele de croazieră Kh-55 din arsenalul său, a căror vânzare fusese aranjată de el personal. Focoasele de zece kilotone aveau să cadă asupra orașului Tel Aviv, dar nu asupra Ierusalimului. Domnul, în puterea Sa, avea să păstreze intact cel mai sfânt dintre orașele Sale. Americanii aveau, la rândul lor, să atace Iranul. Republica islamică fundamental istă avea să înceteze să existe.

Toate erau pregătite pentru întoarcerea Domnului. Și pentru înălțarea care avea să urmeze.

Austen ignoră schimbul tot mai intens de focuri, concentrându-și privirea și mintea asupra ecranului din fața sa. Copacii treceau pe lângă el tot mai rapid. Luminițele de pe marginea pistei se transformaseră în sclipiri intermitente. Vitezometrul arăta o sută de noduri pe oră... o sută zece... Austen trase ușor de mâner în spate. Botul aeromodelului începu să se ridice...

Și, în clipa aceea, o văzu. O pereche de faruri îndreptându-se cu viteză înspre miniavion. O mașină acolo unde nicio mașină n-avea ce să caute.

Apucă maneta în pumn și o trase mult în spate, apăsând pe accelerație.

— Zboară!

— Ai auzit? întrebă Jonathan, alarmat.

Emma se uită înspre el.

— Ce anume?

El lăsă geamul în jos și scoase capul afară din mașină.

— Nu sunt sigur, dar... Un pocnet ascuțit răsună în aer, urmat de un altul. Sunetele erau slabe, parcă de jucărie, ca ale puștilor cu capse cu care se juca în copilărie.

— Împușcături. Auzi?

Emma trase mașina pe marginea drumului, la jumătatea dealului. O pădure medievală învăluia versantul în întuneric. Aproape de drum se vedeau rămășițele unui zid vechi, blocuri de bazalt zgâriate de vreme, împestrițate de licheni. Adânc printre copaci, împușcăturile explodau ca niște licurici.

— Von Däniken. O să-i țină ocupați. Emma se mișcă pe scaun și își îndreptă privirea către el. Ești sigur că ești pregătit?

Jonathan dădu din cap. Luase hotărârea cu mai multe zile în urmă.

— Hai să facem schimb de locuri, zise Emma. Tu conduci. Doar dacă nu cumva știi să tragi cu arma.

Jonathan se opri în timp ce ieșea din mașină.

— Tocmai voiam să spun că urăști armele.

— Chiar le urăsc.

Cei doi se intersectară în fața mașinii, atingându-și umerii. Jonathan se strecură pe locul șoferului și ajustă scaunul în înălțime. Emma închise ușa și îi spuse să pornească, apoi începu să vâre gloanțe într-o armă. El observă că nu mai arăta chiar atât de strict profesională. Chipul ei își pierduse expresia aceea sigură de sine, și respira mai repede, întretăiat. Era și ea la fel de speriată.

Jonathan băgă în viteză și acceleră în susul dealului. După nici zece metri, farurile luminară o baricadă pe toată lățimea drumului.

— Orice faci, zise Emma, nu opri.

Mașina luă viteză, repezindu-se înspre barieră.

— Stinge farurile, zise ea.

Jonathan le stinse. Drumul era învăluit în beznă. Se aplecă mai aproape de parbriz. Capătul de sus al barierei era abia

vizibil, o linie albă tăind întunericul adânc. Jonathan apăsă accelerația până la podea. Mașina se ciocni de barieră, împrăștiind în toate părțile așchii de lemn. Drumul se netezi. Felinare amplasate la intervale regulate pe ambele părți luminau asfaltul.

Sunetul împușcăturilor se înteți. Răsunau acum înspăimântător de aproape. O salvă lovi mașina ca o grindină căzută pe un acoperiș de tinichea. Un glonț zgudui parbrizul, lăsând în urmă o gaură mare și o rețea de cioburi atârnate pe marginile ei. Vântul se repezi înăuntru. Jonathan surprinse câteva umbre îngenunchind în zăpadă, intermitente în strălucirea exploziilor de la gurile armelor.

— Nu te opri! Emma se aplecă pe geam, trăgând în siluetele vizibile.

Atunci Jonathan văzu aeromodelul. O bestie argintie cu aripi uriașe și cu un sac imens atârnându-i de burtă.

— Emma!

Aeromodelul venea către ei dinspre celălalt capăt al drumului.

— Mai repede, zise ea. Lovește-l.

— Dar...

Jonathan se uită la Emma. Era sinucidere curată.

— Mergi!

Jonathan schimbă într-a treia și apăsă accelerația până la podea. Motorul scrâșni, și zvâcnetul cuplului de torsiune azvârli mașina în față. Miniavionul nu dădea semne că ar fi vrut să decoleze. Venea înspre ei fără oprire, ca o insectă metalică malefică. Emma trăgea în ea. Jonathan habar n-avea dacă gloanțele ei ajungeau la țintă. Ochii i se concentraseră asupra sacului în formă de lacrimă atașat de fuzelaj. Bomba. Douăzeci de kilograme de Semtex, îi spusese ea. Echivalentul a cinci sute de kilograme de TOT. Suficientă pentru a distruge complet un avion.

— Mai repede, zise Emma, vârându-și capul în mașină.

Botul aeromodelului se ridică de la pământ, apoi se lăsă din nou. Jonathan se încordă, pregătindu-se să simtă impactul, mijind ochii în așteptarea ciocnirii, a exploziei extraordinare de lumină...

Miniavionul începu să decoleze. Botul i se ridică în aer și roțile din față părăsiră asfaltul. Dar nu mai conta. Aveau să se ciocnească de ea. Toate instinctele îi spuneau lui Jonathan să

frâneze. El apucă volanul mai strâns și apăsă pe accelerație până la fund.

Și țipă.

O sclipire argintie le trecu fulgerător pe deasupra capetelor.

Aeromodelul decolase. Era în aer.

O secundă mai târziu, unul dintre cauciucurile din față ale mașinii explodă. Autovehiculul se repezi în stânga, abandonând drumul pavat. Jonathan răsuci volanul în direcție opusă, dar fără efect. Zăpada era prea adâncă. Mașina gonea înainte, dar viteza i se micșora vizibil. Nimeri dedesubt o porțiune de gheață și patină, oprindu-se între câțiva stejari, la vreo douăzeci de metri de casă.

Emma îi trânti pistolul în mâna dreaptă.

— Bărbatul pe care îl cauți e în casă. Găsește panoul de control, acolo ai să dai de el. Nu te obosi să-i vorbești.

Nu se va opri până când nu va duce la îndeplinire ceea ce și-a pus în cap. Ai opt gloanțe.

— Și tu?

— Eu rămân aici. Când încep să trag, fugi în pădure și ocolește casa. Ajungi pe terasă cățărându-te pe piloanele înfipte în coasta dealului. De acolo va trebui să pătrunzi cumva înăuntru.

Abia atunci Jonathan observă că ea era rănită. Umărul i se aplecase nefiresc și geaca i se îmbiba treptat de sânge.

— Te-au rănit.

— Du-te, zise ea, și privirea ei refuză orice urmă de compasiune. Înainte să te vadă.

Jonathan ezită preț de o fracțiune de secundă, apoi o luă la fugă. În spatele lui, Emma, rămasă în picioare, începu să tragă asupra casei.

87

Curentul.

Von Däniken zăcea în zăpadă, nemaisimțind frigul, nemaisimțind nimic. În timpul ședinței în urmă cu două zile aflase că sistemul de control al aeromodelului consuma o cantitate uriașă de electricitate. Dacă reușea să întrerupă alimentarea cu curent electric a casei, miniavionul n-ar mai fi putut zbura. Poate că ar mai fi zburat, dar în derivă. Mai

devreme sau mai târziu, avea să rămână fără combustibil. Cel mai probabil, avea să cadă și să explodeze undeva în câmp. Indiferent unde însă, n-avea să ucidă șase sute de oameni.

Rostogolindu-se pe burtă, von Däniken săltă capul și scrută versantul. Gloanțele loviră pământul din fața lui, împroșcându-i ochii cu gheață și cu țărână. Lăsă din nou capul jos, înghițind o gură de zăpadă, dar văzuse deja cutia metalică dreptunghiulară care închidea panoul de electricitate al cartierului.

Se afla la câțiva metri depărtare, pe un petic neted scobit în povârniș. Chiar deasupra lui se înălța o bucată din vechiul zid al cetății. Blocurile mari de piatră aveau să-l apere.

Se târî în sus pe deal, săpând un mic șanț în zăpada adâncă. Tremura din toate încheieturile. După câțiva metri, se odihni și ridică din nou capul, gata să-l retragă în orice clipă. Focurile de armă erau mai mult sau mai puțin constante, dar deja nu-l mai țintеau pe el. Veneau de undeva de pe cealaltă parte a dealului. Și erau alt calibru. Ransom și soția lui.

Auzi sunetul unui motor cu reacție prinzând puteri. I se părea imposibil ca o aeronavă atât de mică să producă un zgomot atât de asurzitor. Vuietul deveni mai ascuțit, mai strident. Miniavionul teleghidat decola. Von Däniken se răsuci pe o parte și privi în sus. Surprinse o lamă argintie fulgerând peste vârfurile copacilor.

Ridicându-se în patru labe, se cățără pe costișă. Nu-i mai păsa deloc dacă era în bătaia focurilor sau nu. Știa că era o țintă ușoară, dar faptul că auzise împușcăturile stingându-se îi stârnise o siguranță de sine irațională. Casa se înălța masivă în fața lui, ca un buncăr de beton. Ajunse.

Căzu rezemat de un perete al cutiei, gâfâind. Era închisă cu un lacăt. Von Däniken se depărtă, ținti și trase. Încuietoarea cedă, sfărâmată, și cutia de racord se deschise ca o cochilie. Se uită înăuntru. Un indicator îl atenționa să nu atingă nimic, căci risca să se electrocuteze. Dedesubt, desenul cu craniul și oasele. Avea în fața lui un labirint de sârme, unele întrețesute în mănunchiuri dense, multicolore, altele grupate în material izolator de cauciuc. Totul arăta îngrozitor de complicat. Von Däniken se așteptase să găsească un fel de manetă principală de care să tragă. Întinse gâtul ca să vadă mai bine.

Glonțul îl atinse în umăr și îl răsuci în loc. Înainte să-și dea seama ce îl lovise, zăcea cu fața în zăpadă. Se întoarse pe

spate, uluit, rămas fără suflare. Zăcu întins timp de câteva secunde, până când circuitele din propriul creier i se descâlciră.

Silindu-se să se ridice în genunchi, îndreptă pistolul către casă și trase câteva gloanțe aiurea. Zvâcnetul armei îl făcu să se simtă puternic și optimist. Ținti asupra cutiei de racord și-și goli cartușul în ea. Nu se întâmplă nimic.

Se clătină și, cu mintea tulbure, decise că situația era absurdă. Trăsese prima oară cu arma în treizeci de ani și împușcase o uriașă cutie de metal. Se lăsă ușor la pământ.

Zăpada de la picioarele sale era roșie. Încercă să-și miște brațul stâng, dar era înghețat și nu și-l mai simțea. Brusc, privirea i se ațintи asupra zăpezii.

„Apă”, se gândi.

Nu avea nevoie de nicio armă.

Vârând amândouă mâinile în cutie, apucă un mănunchi de sârme și le smulse de la locul lor. O cascadă de scântei sări pe pământ. Una dintre sârme clipea în mod regulat albăstriu. Apucă un bloc de zăpadă cu mâna cea bună și îl înfundă în cutia de racord. Sârmele sâsâiră, dar continuară să scoată scântei. Von Däniken nu știa la ce să se aștepte, dar în mod sigur nu la așa ceva.

Pipăi înăuntrul cutiei până când mâna îi atinse un mănunchi mai gros, un tub de grosimea unui baston de polițist. Trase de mai multe ori de el. În cele din urmă, îl smulse, lăsând în urmă o fântână de sârmulițe de cupru destrămate.

În timp ce se holba la ele, se gândi la aeromodel și la avionul din Israel. Știa că nu avea nicio șansă de a scăpa de aeromodel, la fel cum un om, oricât de speriat, nu putea să scape înot de un rechin. Apoi se gândi la Philip Palumbo, care zăcea acolo în întuneric, ciuruit de gloanțe.

Apucă mai multă zăpadă cu mâinile, o aruncă peste sârmele dezvelite și o bătători. Se auzi un zgomot ascuțit, ca o sfâșiere, apoi tăcere.

O clipă, fu sigur că eșuase din nou, dar apoi un fior îi străbătu brațul și pieptul. Spatele i se arcui într-un spasm. Deschise gura să țipe, dar gâtul îi era paralizat de tensiunea care-i străbătea corpul. Cu un ultim efort, își smulse mâinile din zăpadă. Ceva îi explodă în piept, și fu azvârlit cu putere înapoi în zăpadă.

Jonathan alerga perpendicular pe direcția mașinii, șerpuind

printre copaci. Mergea greu. Zăpada era adâncă și inegală. De două ori, căzu în genunchi. După cincizeci de metri, coti la dreapta pe o potecă paralelă cu drumul. Găsi curând rămășițele zidului roman care protejase cândva castrul, sări peste el, și, ghemuindu-se, merse de-a lungul lui până în spatele casei.

Casa era suspendată deasupra versantului. Pilonii gemeni de oțel ancorați în coasta dealului se ridicau la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Ajungând lângă ei, Jonathan se opri și lăsă capul pe o parte. Focurile de armă încetaseră, dar tăcerea care învăluia acum locul era la fel de rău prevestitoare. Auzi câteva motoare duruind pe culmea dealului și cel puțin o mașină pornind în trombă.

Pilonii erau alunecoși, uzi și cumplit de reci. Era greu și numai să te ții de ei, darămite să te cațări. Punându-și brațele în jurul unuia din ei, Jonathan urcă tremurând. Când ajunse sus, mâinile îi erau înghețate și amorțite și hainele i se udaseră leoarcă. Punând genunchiul în spațiul dintre pilon și fundația clădirii, se ridică în picioare și întinse mâna către balcon. Își ținu răsuflarea, spuse o rugăciune, se întinse și se trase în sus pe terasă.

Ușa glisantă era încuiată.

Jonathan se dădu un pas în spate și trase un glonț în sticlă. Geamul se sparse. Un ciob îi nimeri în gleznă, înfigându-i-se în carne. Clipind de durere, Jonathan îl scoase, dar sângele îi țâșni din rană, umplându-i pantoful.

Casa era tăcută. Nicio lumină nu ardea pe nicăieri. Paznicii, dacă existaseră, abandonaseră corabia. Percepu numai un duruit jos produs de un aparat electric. Traversă camera și intră într-un coridor. Se opri în fața unei uși în capătul celălalt. Intrarea se făcea pe baza unui cod. Jonathan trase un glonț în yală, fără succes. Și încuietoarea, și ușa erau din oțel.

Punând urechea la ușă, auzi un bâzâit jos și simți o vibrație în obraz. Brusc, bâzâitul se întrerupse, iar vibrația se potoli. Întreaga clădire se cufundă dintr-odată într-o liniște ciudată.

Ochii lui Jonathan se îndreptară către încuietoarea cu cifru. În locul unde înainte clipise o luminiță roșie strălucea acum una verde.

Curentul electric fusese întrerupt.

Jonathan apucă mânerul și-l răsuci.

Ușa se deschise.

Cu pistolul înainte, intră într-o cameră care n-ar fi putut fi

decât un centru de operare. În stânga sa, o fereastră largă dădea spre aeroportul Zürich. Pe peretele aflat drept în față, o panoplie de instrumente și de monitoare se desfășura de la podea până la tavan. Într-un scaun, cu spatele la el, stătea un bărbat cu mâna pe o manetă. Ăsta trebuia să fie John Austen.

La câțiva metri mai încolo, un alt bărbat lucra febril la un panou de control.

— Avem curent de la sursa auxiliară, zise acesta. După spusele Emmei, trebuia să fie inginerul de zbor. Conexiunea cu satelitul restabilită. Avem imagini.

Omul se uită în sus, îl văzu pe Jonathan și aținti un pistol asupra lui. Jonathan trase două gloanțe. Bărbatul căzu pe spate, lovindu-se de perete.

Jonathan se apropie de pilot.

— Pleacă de la panoul de comandă!

Pilotul nu răspunse. Mâna care controla maneta se mișcă spre dreapta. Ecranul din fața lui emitea o stranie strălucire verzuie. La început, Jonathan nu reuși să distingă nimic, dar, uitându-se mai îndeaproape, observă o formă cenușie vizibilă la distanță, care căpăta contururi tot mai clare. În câteva clipe îi văzu botul, coada și o sumedenie de luminițe cât gămălia unui bold – ferestrele pasagerilor. Era avionul, văzut printr-o cameră în infraroșu.

Privirea lui Jonathan se deplasă către ecranul radarului. Cele două sclipiri din centru erau incredibil de aproape una de alta. Sub una din ele scria „El Al 8851H”. Cealaltă nu avea nume.

— Am spus să pleci de la panoul de comandă.

— Ai venit prea târziu, zise John Austen.

„Nu se va opri până când nu va duce la îndeplinire ceea ce și-a pus în cap, spusese Emma. Crede-mă, îl cunosc.”

Jonathan păși spre el, îi puse arma la ceafă și apăsă pe trăgaci.

Pilotul se prăbuși înainte.

Jonathan îl împinse jos de pe scaun.

Imaginea avionului era acum mai aproape. Distingea o aripă, silueta fuzelajului și luminile de aterizare aprinse. Toate incredibil de aproape.

Jonathan smuci maneta înainte.

Imaginea avionului se apropie și mai mult. Venise prea târziu. Aeromodelul avea să-l lovească. Pe consolă clipea o lumină

roșie. Fitilul de proximitate armat. Jonathan se uită la radar. Cele două luminițe se uniră. Din nou la cameră. Avionul umpluse întregul ecran.

Din reflex, Jonathan se încordă, așteptând impactul.

Exact atunci, avionul dispăru brusc din vedere. Ecranul se întunecă. Jonathan se uită la radar. Luminița botezată „El Al 8851H” era încă acolo. Câteva clipe mai târziu, apăru și cea de a doua. Distanța dintre cele două aeronave se mărea.

Jonathan ținu maneta împinsă înainte. Aeromodelul zbura în întuneric.

Găsi altimetrul pe consolă și urmări înălțimea scăzând de la nouă mii de metri la șase mii și apoi la zero.

Imaginea se dizolvă într-o avalanșă de zgomot alb.

88

Jonathan o găsi pe Emma prăbușită pe locul din dreapta. Era conștientă, dar abia mai răsufla.

— Am încercat să-l opresc, zise. Dar n-a vrut să asculte.

Ea dădu din cap și-i făcu semn să se apropie.

— N-a ascultat niciodată de nimeni, îi șopti.

Jonathan scrută pădurea întunecată, pustie.

— Unde s-au dus?

— Jonathan, noi suntem fantome. Nu existăm.

El îi luă mâna. Ea i-o strânse cu degete slabe și reci.

— Trebuie să te duc la spital.

— Lumea mă crede moartă. Nu pot să merg la spital.

— Ai nevoie de operație ca să scapi de glonțul ăla.

— Ești doctor. Poți să ai grijă de mine, nu?

Jonathan lăsă scaunul pe spate și examină rana. Glonțul trecuse prin partea superioară a brațului și i se înfipsese în carne, sub omoplat.

— Ai oprit atacul. Acum poți să ieși la suprafață.

Emma clătină din cap, cu un zâmbet pierdut pe buze.

— Am ieșit din front. Pentru asta există o singură pedeapsă.

— Dar Austen a acționat de unul singur...

— Nu sunt chiar atât de sigură. Emma se mișcă pe scaun. În orice caz, nu contează. Divizia e ca Meduza, chiar dacă-i tai un cap, alte zece îi cresc în loc. Va trebui să dea tuturor un exemplu.

Jonathan îi prinse mâna mai strâns.

— O să te urmărească, zise ea. Vocea ei deveni brusc mai puternică. Era din nou agent secret. Fusese antrenată pentru asta. Vor bănui că te-a ajutat cineva. N-aveai cum să găsești aeromodelul de unul singur. Mai devreme sau mai târziu, vor afla ce s-a întâmplat, de fapt. Cineva se va duce în munți și va descoperi că n-am avut niciun accident. Am făcut greșeli. Am lăsat urme.

— O să vin cu tine.

— Mi-e teamă că nu se poate.

Jonathan se uită țintă la ea, incapabil să mai spună ceva.

Emma întinse mâna și-i atinse obrazul.

— Avem câteva zile până o să înceapă să caute.

Din josul dealului se auzi vaierul strident al sirenelor. Jonathan se răsuci și văzu luminile albăstrii licărind prin pădure, îndreptându-se spre casă. O mașină de poliție trase în fața aleii de la intrare. Din ea ieși Marcus von Däniken, cu mâna dreaptă într-un bandaj în formă de bandulieră, și se apropie de ei.

— L-ați oprit?

— Da, zise Jonathan.

— Slavă Domnului.

Jonathan făcu un gest către casă.

— Sunt doi oameni înăuntru.

— Morți?

Jonathan dădu din cap. Von Däniken reflectă o clipă, apoi se uită la Emma.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— O să aflați în curând, zise ea.

— Vă chem o ambulanță, spuse polițistul.

— Am eu grijă de ea, replică Jonathan.

Von Däniken își trecu mâna peste capota ciuruită de gloanțe și îi aruncă lui Jonathan un set de chei.

— E un Volkswagen albastru. L-am lăsat în spatele centrului de comandă. Luați-l și plecați de aici.

— Mulțumesc, zise Emma.

— Îmi rămâneți datoare.

Elvețianul se răsuci și o porni șchiopătând către casă.

Soseau tot mai multe mașini de poliție. Un elicopter se lăsă în jos și pluti deasupra capetelor lor, concentrând lumina farurilor asupra casei.

Jonathan se aplecă în mașină și-și ridică soția în brațe.
— Eu sunt Jonathan, spuse.
— Eu sunt Cary. Îmi pare bine de cunoștință.
Jonathan se răsuci și o porni în josul dealului cu ea în brațe.

Epilog

Avioanele Escadronului israelian 69 atacară în zori. Plutiră jos deasupra apei, fără să poată fi detectate de radarele iraniene. Recent instalatul sistem de apărare antiaeriană avu doar câteva secunde la dispoziție pentru a le lovi, dar lansă primele rachete când era deja prea târziu. Bombele israeliene își atinseră ținta cu o precizie letală. În câteva minute, cele șaisprezece „distrugătoare de buncăre” cu armament convențional își îndeplinră misiunea. Depozitul de armament de la Karshun, în Golful Persic, fu șters de pe fața pământului. Adânc sub pământ, în magazia amplasată la zece metri sub nivelul solului, cele patru rachete de croazieră Kh-55, fiecare cu un focos nuclear de zece kilotone, fură complet distruse.

Operațiunea Privighetoarea era un succes.

În biroul prim-ministrului, ușurarea era vizibilă, chiar dacă doar temporară. Statul Israel nu mai trebuia să se teamă că ar putea fi anihilat fără avertisment. Amenințarea la adresa existenței sale fusese înăbușită, granițele îi erau din nou sigure. Pentru moment.

După atac, dovezile despre adevăratele dimensiuni ale programului iranian de îmbogățire a uraniului deveniră publice. Liderii lumii condamnară în unanimitate Republica Islamică Iran și cerură încetarea imediată a programului său de îmbogățire a uraniului. Statele Unite merseră încă mai departe și lansară un ultimatum, cerând Teheranului să predea tot uraniul utilizabil pentru arme nucleare în decurs de șaptezeci și două de ore, cu riscul unor represalii militare. Guvernul din Teheran fu evaziv la început, dar, în cele din urmă, acceptă, în loc să riște o nouă umilire.

Zvi Hirsch era singurul care cunoștea identitatea celui care furnizase țării sale informații detaliate despre întregul program nuclear al Iranului și făcuse ca raidul să fie mutat de la Chalus la Karshun. Și n-avea să spună nimic.

În timp ce ieșea din reședința prim-ministrului și traversa

strada, răsuci în palmă micul flash drive.

Era incredibil ce puteau face magicienii ăștia ai calculatoarelor.

Mulțumiri

Un șir întreg de oameni mi-au oferit cu generozitate din timpul lor pe vremea când scriam această carte. Aș vrea să le mulțumesc lui Doug Fischer, agent special în cadrul Departamentului de Justiție din California, lui Andreas Tobler și Andreas Janka de la Kantonspolizei din Graubunden, lui Jürg Siegfred Bühler de la Poliția Federală Elvețiană, lui Hansueli Brunner, cel mai bun ghid montan din Elveția (și, în plus – o spun cu mândrie –, vărul meu), lui Gary Schroen, Nick Paumgarten, Jack Shaw, Arnaud de Borchgrave și altor lucrători ai serviciilor de contrainformații care, din pricina poziției deținute, nu doresc să fie numiți.

La Doubleday aș vrea să mulțumesc redactorului responsabil al cărții, Stacy Creamer, pentru entuziasmul, perspicacitatea și sprijinul moral oferit. Sunt de asemenea recunoscător lui Bill Thomas, John Pitts, Todd Doughty, Alison Rich, Suzarme Herz și Janet Cooke. În fine, aș vrea să-i adresez mulțumiri speciale lui Steve Rubin, editor de cea mai înaltă clasă în industria cărții.

Câteva persoane merită să fie amintite aici mai pe larg. Prima dintre ele este impresarul meu, Richard Pine, care mi-a fost constant alături pe tot parcursul scrierii acestei cărți. Cuvintele sunt neputincioase când vine vorba de profunda mea recunoștință pentru interesul său neostenit față de text, pentru observațiile și sugestiile sale și, în primul rând, pentru încurajările sale neobosite. Nu cred că exagerez când spun că un autor e făcut de agentul său și eu am avut marele noroc de a fi reprezentat de un profesionist desăvârșit. Richard, îți mulțumesc din inimă.

Elisa Petrini de la Inkwell Management este un alt membru-cheie al echipei noastre, un cititor și redactor formidabil. Îi sunt nespus de recunoscător pentru nenumăratele observații sagace pe care le-a făcut asupra manuscrisului.

Tot de la Inkwell aș vrea să le mulțumesc lui Susan Hobson, Libly O'Neill și, desigur, lui Michael Carlisle și lui Kim Witherspoon.

În Anglia, îi mulțumesc lui Peter Robinson.

În fine, aș vrea să-mi exprim recunoștința cea mai mare față de soția mea, Sue, și de fiicele mele, Noëlle și Katja, pentru dragostea și sprijinul lor. Voi sunteți cele care au făcut ca această experiență să merite trăită. Trebuie să menționez că Sue este un cititor timpuriu al tuturor cărților mele. Părerea ei dacă un text e bun sau nu (și, de fapt, părerea ei despre aproape orice) este foarte importantă pentru mine. În caz că n-am spus-o suficient de des acasă, „Îți mulțumesc, iubito, pentru interesul pe care-i arăți și pentru timpul pe care mi-l acorzi”.

Jonathan Ransom, alpinist de clasă mondială și chirurg experimentat, schiază împreună cu frumoasa lui soție Emma în înzăpeziții Alpi elvețieni. O furtună de zăpadă se pornește ca din senin, Emma se accidentează grav și moare în adâncurile unei crevase.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Jonathan primește un plic adresat soției sale în care găsește două bilete de bagaje. Atacat în mod inexplicabil de poliția elvețiană și obligat să fugă, Jonathan se trezește dintr-odată urmărit internațional și ținta unui asasin misterios. Pas cu pas, el este prins tot mai adânc într-o lume a terorismului global, o lume în care nimeni nu este cine pare și unde scopul scuză întotdeauna mijloacele. Singura lui șansă de supraviețuire depinde de descoperirea crudului adevăr legat de viața secretă a soției sale.

„Un thriller ingenios, plasat credibil în întunecata lume a spionajului internațional... personaje bine conturate, o scriere captivantă, locuri exotice și un complot terorist ce are la bază tehnologie de înaltă clasă."

Nelson DeMille

„Reich este maestrul incontestabil al thrillerelor de spionaj al secolului XXI."

Clive Cussler

„Christopher Reich este unul dintre scriitorii mei favoriți de romane de suspans, iar de data asta s-a întrecut pe sine însuși."

James Patterson

eBook
disponibil

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-21-0018-6
9 786062 100186

LITERA